DOĞUM GÜNÜ KIZI



DE X PLUS

PENELOPE DOUGLAS

Punk 57'nin çok satan yazarı
Penelope Douglas'tan
yakıcı, yasak aşk hikâyesi

JORDAN

Gidecek başka hiçbir yerim yokken beni yanına aldı. Beni kullanmıyor, canımı yakmıyor ya da beni unutmuyor. Bana bir hiçmişim gibi davranmıyor ve beni hafife almıyor. Beni hatırlıyor, benimle gülüyor ve bana bakıyor. Beni dinliyor, beni koruyor ve beni görüyor. Yanıma yaklaştığında kalbim öyle hızlı atıyor ki. Ama bunu durdurmalıyım. Bu olamaz, olmamalı.

PIKE

Yardım ettiğimi düşündüğüm için onu evime aldım. Yemek pişirir ve biraz temizlik yapar diye düşünmüştüm, kolay bir çözüm gibi görünüyordu ama günler geçtikçe, her şey zorlaştı. Aklımın ve bakışlarımın ona kaymasına engel olmalı ve evde onunla her karşılaştığımda nefesimi tutmayı bırakmalıyım. Ona dokunamam, bunu hayal bile etmemeliyim. Çünkü o, oğlumun kız arkadaşı.

Çeviren: Güneş Becerik Demirel

QR kodu okutunuz
Dijital fiyat etiketi



978-625-8492-09-5
86258 492095
DEX PLUS

DEX PLUS'ta YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Punk 57



DOĞUM GÜNÜ KIZI

Orijinal adı: Birthday Girl
© 2018. Penelope Douglas
Yazan: Penelope Douglas
Çeviren: Güneş Becerik Demirel
Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2022 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
Bu kitap Dystel, Goderich & Bourret LLC ve Kayı Ajans ortak çalışmasıyla yayımlanmıştır.

1. Baskı / Aralık 2022 / ISBN 978-625-8492-09-5
Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanık Atmaca
Sayfa uygulaması: Yasemin Çatal
Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.
Mahmutbey Mah. Devekuldurma Cad. 2622 Sk.
Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL
Tel. (212) 446 05 99
Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

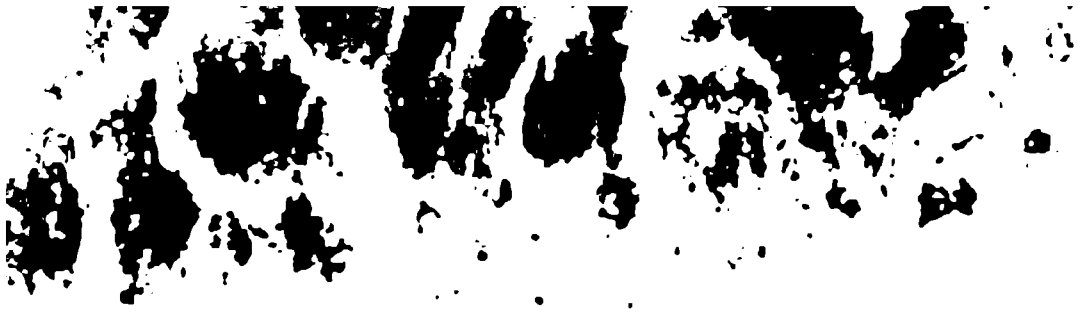
DOĞUM GÜNÜ KIZI

PENELOPE DOUGLAS

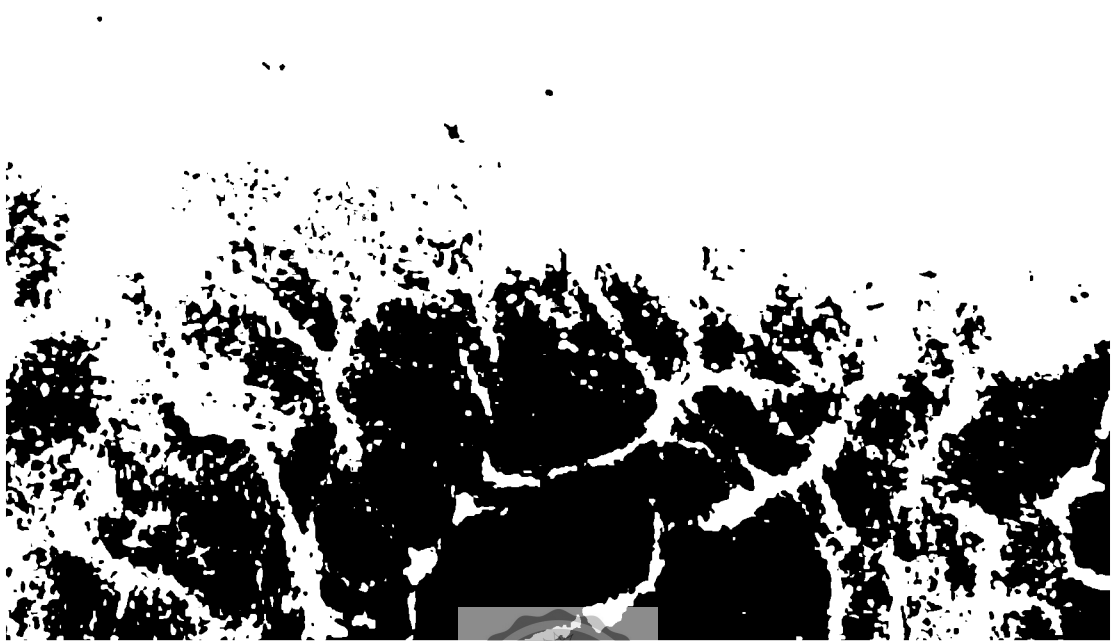


Çeviren: Güneş Becerik Demirel

DEX PLUS



Bu eser bir kurgudur. İsimler, karakterler, mekânlar ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylarla, mekânlarla, yaşayan veya ölmüş kişilerle kurulabilecek herhangi bir benzerlik tamamen rastlantısaldır.



BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şarkı Listesi

"Addicted to Love" – Robert Palmer
"All She Wants to Do Is Dance" – Don Henley
"Bad Medicine" – Bon Jovi
"Glory Days" – Bruce Springsteen
"Guys My Age" – Hey, Violet
"Hurts So Good" – John Mellencamp
"I Love Rock 'n Roll" – Joan Jett & The Blackhearts
"I'm on Fire" – Bruce Springsteen
"Jessie's Girl" – Rick Springfield
"Pity Party" – Melanie Martinez
"Poison" – Alice Cooper
"Pour Some Sugar on Me" – Def Leppard
"Run to You" – Bryan Adams
"The Girl Gets Around" – Sammy Hagar
"The Distance" – Cake

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Büyüdüğün zaman, yüreğin ölür."
–Allison Reynolds, *Kahvaltı Kulübü*



BELONGS TO KAKTÜS TEAM

1. Bölüm

Jordan

Telefonunu açmıyordu. On beş dakika içinde ikinci kez arıyordum ve mesajlarıma da cevap vermiyordu. Acaba hâlâ saat ikide buraya gelmeyi düşünüyor muydu?

Aramayı bitirip barın üstündeki saate bakınca neredeyse gece yarısı olduğunu gördüm. Erkek arkadaşımın işten çıktığımı ve beni alması gerektiğini düşünmesine hâlâ iki saat vardı.

Oysa bu gece işten erken çıkarken şansın yüzümüze güldüğünü düşünmüştüm.

Lanet olsun.

Arabamı tamir ettirmem gerekiyordu. Ulaşımımı sağlamak için erkek arkadaşıma bel bağlamaya devam edemezdim.

Müzik etrafımı sarmıştı; sağımdaki müşteriler gülüyorlardı ve solumdaki barmenlerden biri soğutucuya buz dolduruyordu.

Tedirginlikten ensemdeki tüyler diken diken oldu. Eğer cevap vermiyorsa ya uyuyordu ya da dışarıdaydı. Her ikisi de beni hatırladığında çok geç olacağı anlamına gelebilirdi. Her zaman güvenilmez biri değildi ama bu ilk de olmayacaktı.

Sanırım arkadaşını erkek arkadaşın yapmanın sakıncası buydu. Hâlâ paçayı kurtarabileceğini sanıyordu.

Gömleğimi ve okul çantamı muslukların altındaki dolaptan çıkardım ve telefonumu cebime koydum. Askılı bluzumun üstüne ekoseli bir gömlek giydim ve ucunu kot pantolonumun içine sokarak örtündüm. Bahşiş toplamak için biraz seksi giyinebilirdim ama buradan bu şekilde çıkacak değildim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Shel bir bira doldururken, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu

Patronuma baktım; siyah saçlarının arasındaki sarı tutamlar başının tepesinde toplanmıştı ve kolunun üst kısmında bir dizi minik kalp dövmesi vardı.

Dolabın kapağını kapatıp deri çantamın askısını başımın üzerinden geçirirken, "Bu akşam Büyük Sinema'da *Kötü Ruh* oynuyor" dedim. "Cole'u beklerken orada zaman geçireceğim."

Shel birasını doldurmayı bitirdi ve bana söylemek istediği milyonlarca şey varmış ancak nereden başlayacağını bilemiyormuş gibi baktı.

Evet, evet biliyorum.

Keşke bana öyle bakmayı bıraksaydı. Cole'un şu anda telefona cevap vermediği düşünülürse sabahın ikisinde burada olmama ihtimali yüksekti. Bunu biliyordum. Bir arkadaşının evinde zil zurna sarhoş olabilirdi.

Ya da saat ikide beni almak üzere alarmı kurup evde uyumuş ve telefonu başka bir odada kalmış da olabilirdi. Olası değildi ama mümkündü. İki saati vardı. Ona iki saat verecektim.

Üstelik ablam işteydi ve buradaki hiç kimse beni eve bırakmak için çıkıp gidemezdi. Bu gece işler sakindi ve erken paydos etmiştim çünkü masrafları karşılanacak bir çocuğu olmayan tek kişi bendim.

Her ne kadar paraya fazlasıyla ihtiyacım olsa da.

Göğsümün üzerindeki çanta askısını kavrarken, on sekizden büyük olduğumu hissettim.

Aslında artık on dokuz olmuştum; az kalsın hangi günde olduğumuzu unutacaktım.

Derin bir nefes alarak, endişeyi bu geceliğine bir kenara bıraktım. Pek çok yaşıtım para için mücadele ediyordu, faturalarını ödeyemiyordu ve başkalarının arabasına binmek zorunda kalıyordu. Şimdiye kadar her şeyi yoluna koymuş olmayı beklemenin çok fazla olduğunu biliyordum ama durumum yine de utanç vericiydi. Çaresiz görünmekten nefret ediyordum.

Cole'u da suçlayamazdım. Öğrenci kredimden geriye kalanı arabasını tamir ettirmesine destek olmak için harcamak benim ka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rarımdı. Cole da hep benim yanımda olmuştu. Bir zamanlar, birbirimizden başka bir şeyimiz yoktu.

Shel arkasına dönerek birayı düzenli müşterilerden biri olan Grady'nin önüne koydu ve parasını alırken bana bir bakış daha attı. "Çalışır durumda olan bir aracın yok" dedi. "Ve dışarısı karanlık. Sinemaya yürüyemezsin. Seks tacirleri tam da sarışın ve çekici genç kızların peşindeler."

Tıksırdım. "Lifetime Filmleri izlemeyi bırakmalısın."

Bazı büyük kasabalarla aramızda az bir mesafe olabilirdi ve Şikago sadece birkaç saat uzaklıktaydı ama yine de hiçliğin ortasındaydık.

Paravanı kaldırdım ve barın arkasından dışarıya çıktım. "Sinema hemen köşeyi dönünce" dedim. "Dereceye girecekmişim gibi koşarsam on saniye içinde orada olurum."

Çıkarken Grady'nin sırtını sıvazladım. Grady başını çevirip bana göz kırparken atkuyruğu şeklindeki kır saçları salındı. "Hoşça kal, evlat" dedi.

"İyi geceler."

Shel müzik kutusunun üzerinden başını uzatarak, "Jordan, bekle" diye bağırınca başımı çevirip ona baktım.

Soğutucudan bir kutu ile tek porsiyonluk bir şarap çıkarmasını ve ikisini de barın üstüne koyarak bana doğru itmesini izledim.

"Doğum günün kutlu olsun" diyerek, muhtemelen unuttuğunu düşündüğümü biliyormuş gibi bana sırıttı.

Gülümsedim ve küçük Krispy Kreme kutusunu açınca yarım düzine donat gördüm.

Shel, "Alelacele alabildiğim tek şey buydu" diye açıkladı. Hey, bu doğum günü pastam sayılırdı. Bir bakıma. Şikâyet edemezdim.

Kutuyu kapattım ve deri çantamın kapağını kaldırıp, ganimetlerimi içine sakladım. Elbette kimsenin bana bir şey almasını beklemiyordum ama yine de hatırlanmak güzeldi. Ablam Cam yarın onu gördüğümde hiç şüphesiz bana sürpriz yaparak güzel bir gömlek ya da albenili bir çift küpe verecekti ve babam muhtemelen bu hafta bir ara beni arayacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yine de Shel beni nasıl güldüreceğini biliyordu. Bir barda çalışacak yaştaydım ama içecek yaşta değildim. Dışarıda keyfini çıkarabileceğim bir miktar şarap aşırmak, bu geceki küçük maceram olacaktı.

"Teşekkür ederim" dedim ve bara doğru sıçrayarak Shel'in yanağına bir öpücük kondurdum.

"Kendine dikkat et" dedi.

Bir kez başımla onayladım, ahşap kapıdan dışarı çıktım ve kaldırıma adım attım.

Kapı arkamdan kapanırken içerideki müzik sıkıcı bir uğultuya dönüştü ve tuttuğumu fark etmediğim nefesimi serbest bırakınca göğüs kafesim rahatladı.

Shel'i seviyordum ama keşke benim için endişelenmeseydi. Bana sanki annemmiş ve her şeyi düzeltmek istiyormuş gibi bakıyordu.

Sanırım onun gibi bir anneye sahip olmak benim için büyük bir şans olurdu.

Hoş ve taze hava her yanımı sardı, gecenin serinliği yüzünden kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve Mayıs çiçeklerinin kokusu burun deliklerime doldu. Başımı geriye attım, gözlerimi kapattım ve hafifçe esen rüzgârda salınan uzun kaküllerim yanağımı gıdıklarken ciğerlerimi havayla doldurdum.

Sıcak yaz geceleri kapıdaydı.

Gözlerimi açıp sola ve sonra sağa bakınca kaldırımların boş olduğunu gördüm ama caddenin her iki yanında da hâlâ arabalar vardı. VFA otoparkı da doluydu. Tombala gecesi genellikle bu kadar geç saatte bir bar sahnesine dönüşüyordu ve kıdemliler hâlâ formdaymış gibi görünüyorlardı.

Sola döndüm, saç lastiğimi çıkararak buklelerimi serbest bıraktım ve lastiği bileğime dolayıp yürümeye başladım.

Gece havası hâlâ biraz ayaz olsa da iyi gelmişti. Buranın her gediğinde çok fazla içki vardı ve gece boyunca burnuma sızmıştı.

Ayrıca çok fazla gürültü ve üzerimde çok fazla göz vardı.

Tempomu artırarak, bir süreliğine sinemanın karanlığında gözden kaybolduğum için heyecan duydum. Normalde tek başıma

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sinemaya gitmezdim ama gösterimde *Kötü Ruh* gibi bir 80'ler filmi olunca mecbur kalıyordum. Cole özel efektleri yeğliyordu ve 1995'ten önce çekilen filmlere güvenmiyordu.

Onun tuhaflıklarını düşünerek gülümsedim. Neler kaçırdığını bilmiyordu. 80'ler harikaydı. Sadece iyi eğlencenin hüküm sürdüğü bir on yıldı. Her şeyin bir anlamı ya da derinliği olması gerekmiyordu.

Hoş bir kaçıştı, özellikle de bu gece.

Köşeyi dönüp bilet gişesine doğru ilerlerken birkaç dakika erken geldiğimi fark ettim ki bu harikaydı. Başlangıçtaki fragmanları kaçırmaktan nefret ederdim. Kasiyere, "Bir bilet lütfen" dedim.

O gece kazandığım bahşiş tomarını cebimden çıkardım ve bilet için yedi buçuk dolar ayırdım. Yaklaşmakta olan kirama veya dairemizdeki masanın üzerinde duran ve henüz ödeyemediğimiz küçük fatura yığınına yetecek param olduğundan değil ama yedi dolarla zengin olacak ya da iflas edecek halim yoktu.

Üstelik doğum günümdü, o halde...

İçeri girip büfenin önünden geçtim ve ilerideki çift kanatlı kapıya doğru yürüdüm. Sadece bir tane salon vardı ve çevredeki kasabalarda on iki salonlu daha büyük sinema kompleksleri inşa edildikten sonra bile, burası şaşırtıcı bir biçimde altmış yıldır ayaktaydı. Büyük Sinema bu geceki gibi klasik filmlerin gece yarısı gösterimlerinin yanı sıra kostümlü etkinlikler ve özel partiler de düzenlemek zorundaydı. Okulum ve çalışma programım nedeniyle buraya çok sık gelmiyordum ama bir süreliğine ortadan kaybolmak isteyenler için güzel ve karanlık bir yerdi. Mahrem ve sessizdi.

Kapıdan içeri girerken telefonumu bir kez daha kontrol ettiğimde Cole'un hâlâ aramadığını ya da mesaj atmadığını gördüm. Zil sesini kapattım ve telefonu tekrar cebime koydum.

Perdede bazı reklamlar dönmeye başladı ama salonun ışıkları hâlâ açıktı ve etrafa hızlıca göz atınca, tek başına gelen birkaç kişinin farklı yerlere dağıldığını gördüm. Arkamdaki sıranın sağ tarafında oturan bir çift ve ortada küçük bir erkek grubu vardı –düşüncesizliğe varan yüksek kahkahalarından anlaşıldığı kadarıyla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gençlerdi. Yaklaşık üç yüz koltuktan iki yüz seksen beş tanesi hâlâ boştu ve istediğim yeri seçebilirdim.

Beş-altı sıra aşağıya indim, boş bir sıra bularak ortalara doğru yürüdüm ve bir koltuğa yerleştim. Çantamı yere koydum ve sessizce mor şarap kutusunu çıkarıp, loş ışıkta etiketini okudum.

Merlot. Beyaz şarap olmasını umuyordum ama eminim ki Shel'in bunu elden çıkarması gerekiyordu. Kutu şaraplarını sadece bir açık hava etkinliği olduğunda ve dışarıda cam kadeh kullanmak istemediğimizde servis ediyorduk.

Kapağı açıp keskin kokuyu içime çekerken, şarap servisi yapan garsonların anlıyormuş gibi göründükleri süslü aromaların hiçbirinin zerresini alamadım. Burnuma "tatlı kirazların baskın aroması" sinmiş meşe kokusu ya da buna benzer bir şey gelmedi. Tepsimi kaydırarak açtım ve ön sıranın boş olmasından yararlanarak dizlerimi büküp Chucklarımı* koltukların arasındaki kolçaklara koydum.

Şarap kutusunu elimden bıraktım ve Cole'un araması ihtimaline karşı telefonumu arka cebimden çıkarıp pat diye tepsiye, şarabın yanına bıraktım.

Ama telefonum tepsiden dışarıya kaydı. Bacaklarımın arasına ve oradan da yere düşerken onu yakalamak için hızla kendime çektiğim dizlerim tepsiye çarptı ve ağzı açık duran şarap kutusu devrilerek yere döküldü.

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı ve nefesimi tuttum. Kısık sesle, "Lanet olsun!" dedim.

Hay aksi!

Ayaklarımı tekrar yere koydum, tepsiyi yana doğru ittim ve yere eğilerek, el yordamıyla telefonumu aramaya başladım. Parmaklarım dökülen şaraba dalıp çıkarken, pislik yüzünden irkildim. Başımı kaldırıp koltuklara bakınca, birkaç sıra aşağıdaki üç kişilik erkek grubunu gördüm; tam önümde ve aşağıya doğru akmakta olan şarabın hizasında oturuyorlardı.

* ABD'li basketbol oyuncusu Chuck (Charles Hollis) Taylor'ın (1901-1969) önerisiyle geliştirilen Converse serisi. (ç.n.)

Kendi kendime söylendim. *Bir bu eksikti.*

Alnımda soğuk ter damlaları birikti ve ayağa kalkarak, parmaklarımı kurulamak için çantamdaki eşarbı çekip çıkardım. Eşarbımı mahvetmeyi istemezdim ama hiç peçetem yoktu.

Ortalık batmıştı.

İki saatlik kaçamağım buraya kadardı.

Etrafta el fenerli bir yer gösterici aradım ama bu sinemanın böyle birini çalıştırmadığından emindim; özellikle de gecenin bu saatinde. Ancak sahip olduğum tek fener telefonumdaydı ve zemin karanlıktı.

Kimseyi görmeden, eşarbımı ve çantamı alıp bir yukarıdaki sıraya doğru ilerlerken yere eğildim ve cep telefonumu görebilmek için koltukların altına bakmaya başladım. Hiçbir şey bulamayınca bir sonraki sıraya, ardından bir sonrakine ve bir sonrakine geçtim çünkü telefonumun epey uzağa yuvarlandığını duyduğumdan emindim. Koltuk sıraları aşağıya doğru eğimli olduğundan telefonum en aşağıya gitmiş olabilirdi. *Kahretsin.*

Bir sonraki sıraya geçerek eşyalarımı yere koydum, dizlerimin ve ellerimin üstünde durup solumdaki ve sağımdaki sıraların altına bakarak, ellerimle yeri yokladım. Önümde bir çift uzun bacaklı, kot pantolonlu biri oturuyordu ve başımı kaldırınca avucuna doldurduğu patlamış mısırları ağzına götüren bir adam gördüm. Kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Üzgünüm" diye fısıldayarak, saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "İçeceğimi düşürdüm ve telefonum buralarda bir yere yuvarlandı. Sakıncası yoksa bakabilir miyim...?"

Adam bir an için bocaladı, sonra gözlerini kırpıştırarak doğruldu. "Evet, elbette." Tepsisini kenara çekti ve ayağa kalkarak, cebinden bir şey çıkardı. "İşte."

Telefonunun fenerini açtı ve çömelerek, ışığı koltukların altına doğrulttu.

Telefonumu ilk bakışta adamın yanındaki koltuğun altında gördüm ve uzanıp aldım. *Şükürler olsun.* İkimiz de ayağa kalktık ve omuzlarım gevşedi. Şu anda yeni bir telefon alacak param yoktu. Herhangi bir çatlak olup olmadığını kontrol etmek için parmaklarımı ekranda gezdirdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Buldunuz mu?" diye sordu. "Evet, teşekkür ederim."

Fenerini kapattı ama elini uzatıp parmaklarını telefonumun altına sürttü ve burnuna götürerek kokladı.

Yüzünü buruşturarak, "Yoksa bu... şarap mı?" dedi.

Yere bakınca, üç sıra yukarıda dökmüş olduğum içkinin içinde durduğunu gördüm.

"Ah, olamaz." Yüzüne baktım. "Çok üzgünüm. Here yere bulaşmış mı?"

"Hayır, hiç sorun değil." Kıkırdadı ve şarap gölünün dışına çıkarken ağzının bir kenarı daha çok kıvrıldı. "Burada alkol sattıklarını bilmiyordum."

Eşarbımı alıp telefonumu sildim. Sinemadaki başka insanları rahatsız etmemek için alçak sesle, "Şey, aslında satmıyorlar" dedim. "İşten yeni çıktım. Patronum bunu bana şey için verdi... ıı..." Başımı iki yana sallayarak doğru sözcükleri bulmaya çalıştım. "Kutlama için."

"Kutlama mı?"

Birisi, "Şşştt" diye tısladı.

İkimiz de bir arkadaki sıranın en sağında oturan ve bize göz ucuyla düşmanca bakışlar atan adama baktık. Henüz ne fragmanlar ne de film başlamıştı ve adamın görüş alanında da değildik ama sanırım onu rahatsız ediyorduk. Uzaklaşarak çantama doğru yürüdüm.

Bana yardım eden adam içeceğini ve patlamış mısırını alarak peşimden gelirken, burnuma duş jelinin hafif kokusu çarptı. "Ben şu pislikten kaçıp yana kayacağım" dedi.

Birkaç koltuk ileriye oturdu ve önce bana, sonra telefonum ve şarabım düştüğü sırada oturduğum yere baktı. "İstersen oturabilirsin." Yanındaki koltuğu işaret ederken, muhtemelen benim de bu gece yalnız olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu.

"Teşekkürler" dedim. "Ben..."

Cümlemi bitirmedim. Geri çekilip çantamı aldım ve başımı kendi koltuğuma çevirince, sinemaya giren bir erkekle bir kız gördüm. Donakaldım; sola saparak salonun diğer yanındaki arka sıraya doğru yürümelerini ve pat diye koltuklarına oturmalarını izledim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lanet olsun.

Bu Jay McCabe'ydi. Cole dışında sahip olduğum ve onu bir prens gibi gösteren tek erkek arkadaşımdı. Ne yazık ki hâlâ her fırsatta bana sırnaşmaya bayılıyordu ama bu gece hiç onunla uğraşacak havada değildim.

Ben kıpırdamayınca, az önce telefonuyla ışık tutan adam, "İyi misin?" diye sordu. "Sana asılmayacağıma söz veriyorum. Benim için çok büyüksün."

Bir an için Jay'i ve yanındaki kızı unutarak, ona bir bakış attım. *Onun için çok mu büyüktüm? Ne?* 1.80 cm.'den daha uzun boyuna, tişörtünün altından görünen kaslarına ve bazıları tişörtünün altında kalan dövmelerle kaplı olan damarlı sağ koluna alıcı gözüyle baktım. Barda bir sürü adam görmüştüm ve şimdiye kadar gördüğüm on dokuz yaşındakilerin hiçbirine benzemiyordu. Acaba en az kaç yaşındaydı? Otuz mu?

Tıksırdı. "Şaka yapıyorum" diyerek kocaman gülümseyince biraz yüzüm düştü. "Filmi tek başına izlemek istemiyorsan, oturabilirsin. Sadece bunu kastetmiştim."

Bakışlarımı Jay'e ve yanındaki her kim ise ona doğru çevirdim ama sonra bir grup erkek büyük bir şamata yaparak, paldır küldür çift kanatlı kapıdan içeriye daldı. Jay'in kızdan uzaklaşıp kargaşaya doğru baktığını gördüm ve beni görmesini istemediğimden, içgüdüsel olarak adamın yanındaki koltuğa oturdum.

"Teşekkürler" dedim.

Eski sevgilimin salondaki varlığını hissediyordum ve eski anılar gün yüzüne çıkıyor, eskiden beni ne kadar çaresiz hissettirdiğine izin verdiğimi hatırlatıyordu. Tek istediğim, her şeyi aklıma getirmediğim bir gece geçirmekti.

Arkama yaslanıp rahatlamaya çalıştım ama sonra göz ucuyla bakınca, tanımadığım bir adamın yanımda oturması birdenbire alev alev yanan ve görmezden gelinmesi imkânsız olan bir ateş gibi yüzüme çarptı.

Kafamı çevirip, endişeyle ona baktım. "Seri katil falan değilsin, öyle değil mi?" dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Peki ya sen?"

"Kafkasyalı erkekler genellikle asosyal olurlar."

Yakışıklı bir erkek buraya bir başına mı gelmişti? Hımmm...

Tek kaşını kaldırdı. Kuşkulu bir ses tonuyla, "Ve tıpkı diğer herkes gibi görünürler" diye eklerken, beni tepeden tırnağa süzdü.

Ekrandaki reklamların ışığı gözlerine yansıdı; ikimiz de kıpırdamadık ama ben daha fazla dayanamadım. Sessizce kıkırdamaya başladım.

Sonunda ona elimi uzattım. "Ben Jordan. Şarap için üzgünüm."

Elimi tutup sıkarak, "Jordan mı?" dedi. "Bir kız için alışılmadık bir isim."

"Hayır, pek sayılmaz." Koltuğa gömülerek kollarımı göğsümde kavuşturdum, dizlerimi büktüm ve ayakkabılarımı önümdeki iki boş koltuk arasındaki gediğe soktum. "Tom Cruise'un *Kokteyl*'de hoşlandığı kızın ismiydi, hatırladın mı?"

Soran gözlerle kaşlarını kaldırdı.

"Kokteyl" diye tekrarladım. "Gösteri barmenliği hakkındaki 1988 yapımı film var ya?"

"Ah, doğru." Ama gözlerinde şüpheli bir bakış vardı ve neden bahsettiğimi bildiğinden emin değildim.

Ekranda izlemek üzere olduğumuz filme işaret ederek, "80'ler filmlerini sever misin?" diye sordum.

"Korku filmlerini severim" diye cevap verdi ve patlamış mısırı bana uzattı. "Bu film bir klasik. Ya sen?"

"Ben 80'ler filmlerini severim." Avucuma az miktarda patlamış mısır alıp bir tanesini ağzıma attım. "Erkek arkadaşım film ve müzik zevkimden nefret ediyor ama kendimi engelleyemiyorum. Ne zaman 80'li yıllara ait bir film gösterimi olsa buraya geliyorum."

Araya erkek arkadaşımla ilgili gelişigüzel bir laf sıkıştırmam biraz tuhaf kaçsa da ona yanlış bir izlenim vermek istemiyordum. Hızlıca sol eline baktım ve neyse ki bir alyans görmedim. Sinemada evli bir adamla yan yana oturmak hata olurdu.

Bilmişçe bana baktı. Favorin "*Kahvaltı Kulübü*, öyle değil mi?" dedi. "Ve bütün diğer John Hughes yapımları."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kahvaltı Kulübü'yle ilgili kötü bir deneyim mi yaşadın?"

"İlk on izleyişimde yaşamadım."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Galiba bu film televizyonda çok fazla gösteriliyordu.

Bana doğru eğildi. "80'ler aksiyon kahramanlarının dönemiydi" dedi. Yanı başımdaki sesi tok ve kısıktı. "İnsanlar bunu unutuyor *Ölümcül Silah, Zor Ölüm, Terminator, Rambo...*"

"Jean-Claude Van Damme" diye ekledim. "Kesinlikle."

Gülmemek için dudağımın kenarını ısırdım ama buna rağmen karnım titreyince tıksırdım.

Kaşlarını çattı. "Neye gülüyorsun?"

Hızlıca, "Hiçbir şeye" diye cevap vererek başımı iki yana salladım. "Van Damme. Müthiş bir oyuncu.

"Çok anlamlı filmler."

Yüzümdeki gülümsemeyi bir türlü silemedim ve o da palavra sıktığımı anlayıp kaşlarını çattı.

Tam o sırada arkamda bir yerde bir kıkırdama duydum ve omuzumun üzerinden arkaya bakınca Jay'in ekrana bakmak yerine kıza yumulduğunu ve büyük bir coşkuyla yiyiştiklerini gördüm.

Yanımdaki adam, "Onları tanıyor musun?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Geçmişimi bilmesine gerek yoktu.

Sustuk ve elimdeki patlamış mısırı bitirince başımı geriye atarak yüksek tavanı, tepemdeki antika altın kemerleri izlemeye koyuldum. O yanımda otururken, kalbim küt küt attığı halde yavaşça nefes alıp vermeye devam ettim.

Neden gergindim? Jay yüzünden mi?

Hayır, şu anda en son aklıma gelen şeydi.

Etrafımızdaki insanlar sohbet ediyorlar ve filmin başlamasını bekliyorlardı ama ne dediklerini duyamıyordum ve umurumda da değildi. Tenim ısınmıştı.

"Ee, Doral Eyaleti'nde ne okuyorsun?" diye sordu.

Ona şaşkınlıkla baktım. Hangi eyalette okula gittiğimi nereden biliyordu?

Yoksa seri katil miydi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama sonra yerdeki çantamı işaret etti ve üstünde üniversitenin amblemi olan anahtarlığın asılı olduğunu gördüm.

Tabii ya.

Doğruldum. "Peyzaj Tasarımı" dedim. "Dış mekânları güzelleştirmek istiyorum."

"Çok hoş. Ben de inşaat sektöründe çalışıyorum."

Yarım ağız gülümsedim. "O halde iç mekânları güzelleştiriyorsun."

"Hayır, pek sayılmaz."

Yaptığı şeyden çok sıkılıyormuş gibi çıkan yılgın ses tonuna güldüm. "İç mekânları daha işlevsel kılıyorum" diyerek beni düzeltti.

Sıcak ve delici ela gözlerini bana çevirdi ama sonra bakışları bir an için dudaklarıma kaydı ve içimde bir kıpırtı oldu. Hızla bakışlarını kaçırdı ve ben de soluk soluğa önüme baktım.

Boğazımı temizledikten sonra eğilip çantamdaki donat kutusunu çıkardım, önümdeki küçük masayı açarak tepsiye koydum ve kutunun kapağını kaldırdım.

Tatlı koku anında burnuma çarptı ve midem guruldadı.

Projeksiyon penceresine bakıp filmin az sonra başlayıp başlamayacağını anlamaya çalıştım çünkü bunları film için saklıyordum ama midem kazınıyordu. Adamın gözlerini üzerimde hissettim ve ona bakarak donatlar için açıklama yaptım. "Bugün benim doğum günüm. Patronum bana şarabın yanı sıra arabayla geçerken alabileceği tek pasta alternatifini verdi."

Bir donat alıp arkama yaslanırken, ayaklarımı tekrar önümdeki kol dayanağına koydum.

"Altı donatın hepsini yiyecek misin?" diye sordu.

Donatı ağzıma atmama beş santimetre kalmışken durup ters ters ona baktım. "Yoksa bu seni tiksindirir mi?" dedim.

"Hayır, sadece bir tane alabilir miyim diye merak etmiştim."

Gülümsedim ve kutuyu işaret ederek, keyfine bakmasını söyledim.

Glazürlü olanı aldı; acaba sadelikten yana mıydı yoksa süslemeli olanları bana mı bırakmak istemişti? Emin olamadım ama bu

yaptığı yine de hoşuma gitti. Arkamıza yaslanıp donatlarımızı yerken, ara sıra ona kaçamak bakışlar atmaktan kendimi alamadım.

Saçları açık kahverengiydi ve gözleri ekrandan yansıyan ışığa bağlı olarak mavi, yeşil ya da ela görünüyordu. Oval biçimli yüzünde kirli bir sakalı, sivri uçlu bir burnu vardı ve bakışlarım köşeli çenesinin çiğnerken nasıl gerildiğine takıldı. Gözlerinin etrafında ufacık çizgiler vardı; yani otuzdan büyük olabilirdi ama belki de bunun sebebi sadece bütün zamanını güneşin altında geçirmesiydi. Uzun boylu, güçlü, zinde ve bronzdu; derken ona baktığımı hissetmiş gibi, gözleri aniden yana kaydı. Tekrar önüme baktım.

Kahretsin.

Bunda bir sorun yoktu, değil mi? Başka insanları çekici bulmak normaldi. Böyle şeyler olabilirdi. Mesela, Scarlett Johansson çekici biriydi. Bu onunla ilgilendiğim anlamına gelmiyordu.

Donatımdan bir ısırık daha alırken bakışlarım tekrar yana kayınca, kollarını ve çeşit çeşit dövmelerini incelemeye başladım. Bir robot iskeletini andıran siyah dişliler ve cıvatalar, kesinlikle bir 90'lar çocuğu olduğunu gösteren bazı etnik desenler, derisinden kurtulmaya çalışıyormuş gibi görünen ve bir cep saati olduğunu düşündüğüm bir şekil gördüm. Karmakarışık dövmelerinin belirli bir teması yoktu ama işçilikleri güzeldi. Arkalarındaki hikâyeleri merak ediyordum.

Donatımdan bir ısırık daha aldım; pembe glazür ve gökkuşağı renklerindeki serpintiler çenemin gerisinde elektrik çarpmasına benzer bir hisse yol açınca o lanet şeyi bir çırpıda ağzıma atma isteği duydum.

Çiğnerken, "Biliyor musun, aslında karın kaslarım olsun istiyorum ama bunlar gerçekten çok güzel" dedim.

Bana baktı ve kıkırdayarak gülmeye başladı. "Ne?"

"Hiç. Acaba sen..." Ne diyeceğini düşünüyormuş gibi başını çevirdi. "Acaba sen... mesela... ilginç falan mısın?" Başını iki yana salladı. "Üzgünüm, ne dediğimi bilmiyorum." Ve sonra ne diyeceğini hatırlamış gibi, "Şirin" deyiverdi. "Şirinsin, demek istemiştim."

İçim hop etti ve sanki beşinci sınıftaymışım da hoşlandığım erkek bana şirin olduğumu söylemiş gibi yanaklarım ısındı. Dış

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

görünüşümü değil, kişiliğimi kastettiğini biliyordum ama yine de hoşuma gitmişti.

Çöreği bitirdi ve gazozundan bir yudum aldı. "Peki kaç yaşındasın?" diye sordu. "Yirmi üç ya da yirmi dört falan mı?"

"Er ya da geç olacağım."

Bir kahkaha attı. Sonunda, "On dokuz" diye cevapladım.

Derin bir nefes aldı ve uzaklara dalıp giderek iç geçirdi. "Ne var?" Son lokmamı ısırdım ve ellerimi birbirine sürterek, başımı tekrar koltuğa yasladım.

"Yine o kadar genç olmak" diyerek düşüncelere daldı. "Sanki dün gibi."

Acaba kaç yaşındaydı? On dokuzuncu yaşı o kadar da geride kalmış olamazdı. Aradan on yıl mı geçmişti? Belki de on iki.

"Peki geçmişe dönebilseydin bazı şeyleri farklı yapar mıydın?" diye sordum.

Yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi ve gözlerinde ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Bak ne diyeceğim... Sana küçük bir öğüt vereyim, tamam mı?"

Yüzüne baktım ve gözlerimi onunkilerden ayırmadan dinlemeye koyuldum. "Hemen kolları sıva" dedi.

Ha?

Yüzümdeki şaşkınlığı görmüş olmalıydı ki devam etti.

"Zaman çok hızlı geçiyor" dedi ve ekledi: "Ve korku, yapman gerektiğini bildiğin şeyleri yapmaman için ihtiyaç duyduğun bahaneleri üretiyor. Kendinden şüphe etme, tahmin yürütme, korkunun seni engellemesine izin verme, tembellik etme ve kararlarını başkalarını ne kadar mutlu edeceğine dayandırma. Kafana göre takıl, tamam mı?"

Yüzüne baktım ve ne yazık ki elimden daha fazlası gelmedi. Gülümsemek istedim çünkü kalbim dolup taşıyordu ve keyfim yerindeydi ama içimde tanımlayamadığım bir şey daha vardı. Sanki bir düzine farklı duygu aynı anda üzerime üşüşmüştü ve tek yapabildiğim kısa, yüzeysel nefesler almaktı.

"Tamam" diye fısıldadım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Söylediklerini duymak isteyip istemediğimden ya da duymama gerek olup olmadığından emin değildim fakat omuzlarım biraz daha dikleşti ve çenem hevesle havaya kalktı. Etkisi ne kadar sürerse sürsün, biraz daha cesurdum ve o benim yeni kahramanımdı.

Cebinden küçük bir kutu çıkarmasını ve bir kibrit çakmasını, küçük alevin parlayarak yanmasını izledim. Kibriti Shel'in en sevdiğim renk olduğunu bildiğinden pembe kremayla kaplattığı donatlardan birine sapladı ve kibritin alevi ışıkta parladı. Bu jest karşısında kalbimin ısındığını hissettim.

Ayaklarımı indirdim, öne eğildim, gözlerimi kapattım, kafamdan ne istediğimi geçirdim ve üfleyerek alevi söndürdüm.

Gerçi bu sefer her zamanki dileğimi tutmadım. Aklımdaki her şey birdenbire uçup gitmişti; bu sinema salonunun dışındayken ihtiyacım olan ve istediğim şeyleri hatırlayamıyordum. Düşünebildiğim tek şey bir vardı.

İkimiz de arkamıza yaslanıp koltuklarımıza yerleştik, ikimiz de birer donat yerken sonunda ışıklar söndü ve salonun her iki yanından yayılan ses etrafımızı sardı.

Önümüzdeki doksan dakika boyunca yemek yiyip gülüştük ve filmde bir şeyler olacağını anladığımda, birkaç kez yüzümü sakladım. Birkaç defa irkildim ve o da irkilince güldüm çünkü utanmış görünüyordu. Bir süre sonra başımın ona doğru eğildiğini fark ettim; o da ayağını önümüzdeki boş sandalyeye koymuş ve başını da geriye yaslamıştı. İkimiz de çok rahattık. Araya mesafe koymak aklıma bile gelmemişti.

Diğer insanlarla pek fazla film izlemiyordum. Başka biriyle sessizce oturmaya alışkın değildim. Cole'un programı ve benimki her zaman uyuşmuyordu; ablam Cam'in artık hiç boş zamanı yoktu ve lise arkadaşlıklarımın çoğu, yaklaşık bir yıl önceki mezuniyetimin ardından devam etmemişti. Böyle takılmak güzeldi.

Jenerik yazıları akmaya başladığında, filmin büyük bir kısmını hatırlamıyordum. Ama uzun zamandır bu kadar rahat davranmamıştım. Kahkahalar atmıştım, gülümsemiştim, şakalar yapmıştım

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve dışarıda olan her şeyi unutmuştum; buna ihtiyacım vardı. Henüz eve gitmek istemiyordum.

Işıklar yanmaya başlayınca yavaşça oturdum, boğazımdaki yumruyu yutarak ayaklarımı yere koydum ve ona baktım. O da doğruldu ama benimle göz göze gelmekten kaçındı.

Ayağa kalkıp, çantanın askısını kafamın üzerinden geçirdim ve çöplerimi topladım.

Arkamdan, "Şey, birkaç hafta içinde *Kötü Ruh* oynayacak" dedi, ayağa kalktı ve çöplerini yanına aldı. "Eğer seni görürsem, mutlaka daha yüksek bir yere oturacağım."

Şarabı düşünerek kıs kıs güldüm. İkimiz de bulunduğumuz sıradan çıkıp kapıya doğru yürüdük ve Jay ile buluştuğu kızın artık yerlerinde olmadıklarını fark ettim. Herhalde çoktan gitmişlerdi ama doğruyu söylemek gerekirse, burada olduklarını unutalı çok olmuştu.

Kötü Ruh. Bu sinemada olacağı anlamına mı geliyordu? Ben de gelmek istersem diye, bana böyle kayıtsızca haber mi veriyordu?

Ama hayır, bir erkek arkadaşım olduğunu biliyordu.

Yine de düşünmeden edemedim; eğer Cole ve ben herhangi bir sebeple bir ay daha sinemaya gidemezsek, onun burada olacağını bilerek gelir miydim?

Suçluluk duygusuyla kıvranarak koridorda yürürken, gözlerimi uzun uzun kırpıştırdım. Muhtemelen burada olacaktım. Bu kasabada çok fazla "numara" yoktu ve bu gece eğlenmiştim. Bu adam ilginç biriydi.

Ve yakışıklıydı. Bir işi de vardı.

Onu ablama ayarlamalıydım. Kendisinin bunca zamandır ablamın radarına girmemiş olması benim için merak konusuydu.

Kapıyı iterek salondan en son biz çıktık ve lobide durup çöplerimizi attık.

Başımı kaldırıp baktım ve onu daha parlak ışıkta, karşımda dimdik dururken görünce kalbim hop etti. Gözleri ela renkliydi. Kesinlikle elaydı. Ama irislerinin çevresi daha çok yeşildi.

Saçları çok az miktarda ürünle şekillendirilmişti ve tam da insanın parmaklarını içinden geçirebileceği uzunluktaydı; sonra gözle-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rim pürüzsüz ve bronz boynuna kaydı. Gerçi tişörtünün yakasının altında bir bronzlaşma çizgisi olup olmadığını göremedim.

Acaba her yeri böyle miydi? Zihnimde üstsüz olarak kütüklere balta salladığı ve onları üst üste yığdığı davetsiz bir görüntü belirdi ve...

Tekrar gözlerimi kapatıp, başımı iki yana salladım. Evet, dur, tamam.

Çantamın askısını kavrayarak, "Ee, artık gitsem iyi olacak" dedim. "Umarım erkek arkadaşım beni almak üzere barda bekliyordur."

"Bar mı?"

"Grounders var ya?" diye cevap verirken orayı bilmesi gerektiğini düşündüm. Grounders kasabadaki üç bardan biriydi; gerçi çoğu kişi Poor Red's'i veya striptiz kulübünü çalıştığım batakhaneye tercih ediyordu. "Bu gece beklenmedik bir şekilde biraz erken çıktım ama beni erkek arkadaşım alacaktı ve ona ulaşamadım. Ama şimdi oradadır."

Sinemanın kapısını ittirerek benim için açık tuttu ve peşimden dışarıya çıktı.

"Şey, umarım çalışman gerektiği halde güzel bir doğum günü geçirmişsindir" dedi.

Ben Grounders'ın bulunduğu yere, sağa doğru döndüm, o da sola saptı. "Bana eşlik ettiğin için teşekkürler" dedim. "Umarım filmi mahvetmemişimdir."

Bir an için bana baktı ve solukları hızlanırken, yüzünde arada kalmış gibi bir ifade belirdi. Sonunda başını iki yana sallayarak, gözlerini kaçırdı. "Hiç de değil" dedi.

Bir an için sessizlik oldu ve ikimiz de uzaklaştık ama birbirimize sırtlarımızı dönmedik.

Sessizlik uzadı, aramızdaki mesafe arttı ve sonunda bir elini kaldırıp usulca salladıktan sonra her iki elini de arka ceplerine soktu. "İyi geceler" dedi.

Öylece ona baktım. *Evet, iyi geceler.*

Sonra arkamı dönünce, mideme kaskatı bir yumru oturdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adını bile sormamıştım. Onunla tekrar karşılaşırsam "merhaba" demek hoş olurdu.

Fakat oyalanacak vaktim yoktu; çalmaya başlayan telefonumu cebimden çıkarınca ekranda Cole'un adını gördüm.

Kaldırımda durup telefonu açtım. "Hey, Grounders'da mısın?" diye sordum. "Gelmek üzereyim."

Ama Cole hiçbir şey söylemeyince duraksayarak adını söyledim. "Cole? Hey, orada mısın?"

Cevap gelmedi.

Daha yüksek sesle, "Cole?" diye tekrarladım.

Ama hat kesilmişti. Tam onu geri arayacakken, biliyordum.

Sinemadaki adam, "Erkek arkadaşının adı Cole mu?" diye sordu.

"Cole Lawson mı?"

Arkama dönünce yavaşça yanıma geldiğini gördüm. "Evet" dedim. "Onu tanıyor musun?"

Bir an için durumu kabullenmeye çalışıyormuş gibi duraksadı, sonra elini uzattı ve nihayet kendini tanıttı. "Ben Pike. Pike Lawson."

Lawson mı?

Bir an için duraksadıktan sonra ekledi. "Babasıyım." Ciğerlerimdeki hava boşaldı. "Ne?" diyerek nefesimi verdim.

Babası mı?

Açık kalan ağzımı kapattım ve karşımdaki adamın kim olduğu kafama dank edince, ona yepyeni bir gözle baktım.

Cole laf arasında babasından söz etmişti; babasının bu civarda yaşadığını biliyordum fakat anladığım kadarıyla yakın değillerdi. Cole'un kısa anlatılarına dayanarak babası hakkında edindiğim izlenim, bu gece sinemada konuştuğum adamla uyuşmuyordu. O iyi birliydi.

Hoşsohbetti.

Ve Tanrı aşkına, on dokuz yaşında bir oğlu olabilecek kadar büyük görünmüyordu.

Yüksek sesle, "Babası mısın?" dedim.

Yarım ağız gülümsedi ve onun da olayların bu şekilde gelişmesini beklemediğini anladım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonra cep telefonunun çaldığını duydum. Telefonunu çıkarıp ekranı kontrol etti.

Telefona bakarak, "Şimdi de beni arıyorsa başı dertte olmalı" dedi. "Seni götüreyim mi?"

"Nereye?"

"Sanırım karakola." İçini çekerek telefona cevap verdi ve önden yürümeye başladı. "Hadi gidelim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

2. Bölüm

Jordan

Üst üste yığılı duran süt kasalarımı Cole'un arabasının arkasından çıkarırken, "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum" dedim. "Kendimi asalak gibi hissediyorum."

Erkek arkadaşım dişlerinin sadece sol tarafını göstererek, çarpıkça gülümsedi. "Peki, o halde ne yapacaksın?" Portatif çizim masamı kendisine doğru çekip havaya kaldırarak bana baktı. "Annenle babanın evinde mi kalacaksın?"

Cole'un mavi gözleri muhtemelen uykusuzluk yüzünden şişmişti. İkimiz de yürüyüp eşyalarımızı Pike Lawson'ın evine çıkan veranda merdivenlerine koyduk.

Burası yeni evimizdi.

Son birkaç gün çılgıncaydı ve o adamın Cole'un babası olduğuna inanamıyordum. Şansa bakın! Keşke daha farklı bir şekilde tanışsaydık. Oğlunu -erkek arkadaşımı- hapisten çıkarmak için sabahın ikisinde karakola giderken değil.

Cole, "Hadi ama, sana söyledim ya" dedi ve başka bir eşya daha almak için arabaya geri döndü. "Yanında kalmamızı teklif eden tek kişi babamdı. Sadece ev işlerine yardım edeceğiz; böylece yeni bir yere taşınmak için para biriktirme şansımız olacak. Daha iyi bir yere."

Tabii. Peki kaç çocuk bunu yapmak için eve geri dönüyor ve bir üç yıl daha orada kalmaya devam ediyordu? Babasının başına nasıl bir dert açtığını bilmesi gerekiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ben bir an önce çekip gitmek için elimden geleni yapardım ama Cole para biriktirmezdi. Depozito ödeyerek yeni bir ev kurmak için yüklü miktarda nakit gerekecekti ve paramız önceki dairenin halılarında ve tesisatta oluşan küçük hasarlar nedeniyle tükenmişti. Bir yer tuttuktan sonra Cole parasını ödemeye yardım edebilirdi ama daireye gidip yerleşme işini benim halletmem gerekecekti.

Sinemada Pike Lawson'la tanışalı üç gün olmuştu. Cole'u hapisten çıkardıktan sonra eve geldim ve dairemize gelince ortalığın darmadağın olduğunu görmüştüm. Anlaşılan benim için gecikmiş bir doğum günü partisi düzenlemeye çalışmıştı ama arkadaşlarımız -onun arkadaşları- kutlamanın başlamasını beklememişti. Saat on bire geldiğinde herkes sarhoş olmuştu, pizza bitmişti ama neyse ki bana bir parça pasta ayırmışlardı.

Dairenin halini görünce önlerinde ağlamamak için banyoya gitmek zorunda kalmıştım.

Anlaşılan parti sırasında bir kavga başlamış komşular gürültüden şikayetçi olmuş, Cole ağzına söylemiş, o ve arkadaşlarından biri daha sakinleşmeleri için gözaltına alınmışlardı. Ev sahibi Mel kesin bir dille artık canına tak ettiğini ve Cole'un gitmesi gerektiğini bildirmişti. Benim kalmama izin vermişti ama her şeyi tek başıma ödememin imkânı yoktu. Özellikle de geçen ay bütün birikimimi Cole'un arabasının tamirine katkıda bulunmak için harcadıktan sonra.

Ve şükürler olsun ki polisler bu sefer kefaletsiz gitmesine izin vermişlerdi çünkü bırakın iki bin beş yüz doları, cebimde yüz papelim bile yoktu.

Cole'a, "Sen onun oğlusun" diye hatırlatarak ayaklı lambamı kavradım. Cole'un babası boş yatak odalarından birini zaten döşediği için, depoya kaldırmadığımız birkaç büyük parçadan biri de bu lambaydı. "Peki bütün faturaları baban öderken benim burada kalmama ne demeli? Bu doğru değil."

Cole ukalaca sırıtarak, "Eh, benim de her gün bundan mahrum kalmam doğru değil" dedi ve kollarını vücuduma doladı. Lambayı bırakıp gülümsedim ve keyfim yerinde olmadığı halde onun bu

neşeli halini hoş gördüm. Her fırsatta üzerimize çöken stresi unutacak kadar rahatlamayalı uzun zaman olmuştu. Bir süredir birlikte gülümsememiştik ve artık doğal gülümsemek doğal olmaktan çıkmaya başlamıştı.

Ama şu anda gözlerinde, "beni sevmiyor musun?" diyen ve onu tatlı bir bela gibi gösteren çocuksu bir ışıltı vardı.

Alnını benimkine dayadı ve parmaklarını ensesindeki sarı saçların içinden geçirerek, her zaman buzdolabında bekleyen koca bir turtası olduğunu daha yeni hatırladığı hissini veren koyu mavi gözlerine baktım.

Sağ elimi tuttu ve yukarı kaldırarak kendine çekti; ne yaptığını bildiğimden ben de onun elini kavradım. Baş parmaklarımız yan yana gelecek şekilde birbirimizin ellerini kavradık ve Cole benimle göz göze gelince anılarımız canlandı.

Dışarıdan bakan biri bilek güreşi yaptığımızı sanabilirdi ama yan yana duran baş parmaklarımıza baktığımızda ikimizde de bulunan ve sadece birbirimizle paylaştığımız küçük, bezelye çapındaki yara izini görüyorduk. İnsanlara bu yaraların hikâyesini anlattığımızda aptalca geliyordu; bir arkadaşımızın erkek kardeşinin elimize çok küçük gelen oyuncak tabancasını kullanmaya çalışınca derimiz soyulmuştu ve üçümüz de elimizin tarak kemiğinde tıpatıp aynı yaradan olduğunu görünce kahkahalara boğulmuştuk.

Artık sadece Cole ve ben vardık. Sadece ikimiz. Artık üç değil, iki yara izi vardı.

"Benimle kal, tamam mı?" diye fısıldadı. "Sana ihtiyacım var." Nadir bir an için, ne kadar kırılgan olduğunu gördüm.

Benim de bir zamanlar ona ihtiyacım vardı ve o yanımda olmuştu. Çok şey yaşamıştık ve o muhtemelen en iyi arkadaşımdı.

İşte bu yüzden ona karşı fazla affediciydim. İncinmesini istemiyordum. Bu yüzden beni ikna etmesine izin vermiştim. Babamla üvey annemin yanına taşınmayı hiç istemiyordum ve sadece yaz sonuna kadar burada kalacaktım. Güz dönemi öğrenim kredim hesabıma yattığında ve bu yaz boyunca çalışıp para biriktirdiğimde, yeniden kendi daireme çıkabilirdim. *Sanırım.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cole beni sıkıca tuttu ve sessiz kaldı. Tutuklandığı ve daireye zarar verdikleri için ona hâlâ kızgın olduğumun farkındaydı ama onu umursadığımı biliyordu. Acaba bu benim kusurlarımdan biri miydi? Zayıflığım olduğu kesindi.

Elini aşağıya uzatıp kalçamı avuçladı, yüzünü boynuma gömdü ve beni öptü. Kendini bana doğru bastırırken güldüm ve kıpırdanarak kollarından kurtuldum.

Arkamdaki iki katlı eve endişeyle bakarken, "Dur!" diye fısıldayarak onu azarladım. "Artık özelimiz kalmadı."

Cole sırıttı. "Babam hala işte bebeğim. Saat beşe kadar evde olmayacak."

Ah. En azından bu iyi bir haberdi. Yine de mahallenin sokağında şöyle bir bakınca perdeleri açık duran yan yana evler, sağda solda oynayan çocuklar gördüm. Burası herkesin ne yaptığınızı gördüğü ama gelip geçici olduğunuz ve kimsenin dikkatine değecek kadar uzun kalmadığınız için sizi umursamadığı daireler gibi değildi. Burada, gerçek bir mahallede insanlar kapı komşularına zaman ayırırlardı.

Derin bir nefes alarak, mangalların kokusunu ve çim biçme makinelerinin sesini hafızama kazıdım. Burası gerçekten güzel bir mahalleydi. Acaba ben de bir gün böyle bir yerde yaşayabilecek miydim? Harika bir iş bulacak mıydım? Güzel bir evim olacak mıydı? Mutlu olacak mıydım?

Cole alnını yine benimkine doğru eğdi. "Üzgün olduğumu biliyorsun." Bana bakmadan, gözlerini yere dikti. "Çuvallayıp duruyorum ve nedenini bilmiyorum. Çok huzursuzum. Bir türlü..."

Ama cümlesini bitirmedi. Sadece başını iki yana salladı ve ne demek istediğini anladım. Hep anlardım.

Cole beceriksiz değildi. On dokuz yaşındaydı. Dürtüseldi, kızgındı ve kafası karışıktı.

Ama benim aksime, hiç büyümek zorunda kalmamıştı. Hep onunla ilgilenen biri olmuştu.

"Kim olman gerektiğini biliyorsun" dedim. "Uygulama süreci herkes için farklıdır ancak hedefe varacaksın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gözlerini kaldırdı ve bakışlarında bir şey söyleyecekmiş gibi anlık bir tereddüt belirdi ama sonra kayboldu. Onun yerine ukalaca sırıttı. "Seni hak etmiyorum" dedi ve sonra popoma bir şaplak attı.

İrkildim ve birbirimizden ayrılırken sinirimin bozuk olduğunu belli etmedim. Doğru, beni hak etmiyorsun. Ama şirinsin ve iyi masaj yapıyorsun.

Arabadaki eşyaları boşaltmayı bitirdik ve birkaç kez gidip gelerek her şeyi eve taşıdık. Daha önce aldığım birkaç parça yiyeceği mutfağa bıraktım ve son bir kutuyu alarak salondan geçtim, merdivenlerden yukarı çıkarak, soldan ilk sıradaki odamıza taşıdım.

Yeni yatak odamızın kapısından içeri girerken burnumdan derin bir nefes aldım ve taze boya kokusu karşısında elimde olmadan gülümsedim. Taşındığımız evin görünüşüne bakılırsa, Cole'un babası tadilat yapıyordu. Gerçi işin büyük bir kısmı bitmiş gibi görünüyordu. Alt kattaki pırıl pırıl parke zeminler, her odayla uyumlu kartonpiyerler, mutfakta yepyeni görünen krom aletlerle donatılmış granit tezgâhlar ve cam kapaklı siyah dolaplar kalbimin pır pır etmesine neden oldu. Hiç bu kadar güzel bir yerde yaşamamıştım. Pike Lawson inşaat sektöründe çalışan biri için kötü bir tasarımcı değildi.

Burası kesinlikle güzel bir evdi. Hatta çok güzeldi. Bir köşk değildi; sadece ön kapıya açılan küçük bir sundurması olan basit, iki katlı bir zanaatkâr eviydi ama yenilenmişti, güzeldi, bakımlıydı, ön ve arka bahçeleri yeşildi.

Kutuyu yere koydum ve pencereye doğru yürüyüp, jaluzilerin arasından dışarıya baktım. *Burası gerçek bir bahçeydi.* Cole'un annesinin maddi durumu her zaman iyi değildi; bu yüzden ihtiyacı olduğunda gelebileceği temiz ve güvenli bir mahallesi olduğunu bilmek güzeldi. Cole buraya istediği zaman gelebilecekken, neden birinin onunla ilgilenmesine ihtiyacı varmış gibi bir izlenim verdiğini merak ediyordum. Cole ile Pike Lawson'ın arasında neler geçmişti?

Bir gün benim de böyle bir evim olacaktı. Babam ise ne yazık ki büyüdüğüm o karavanda ölecekti.

Cole içeri girdi, birkaç valizi savurarak yatağın üstüne koydu ve telefonunu çıkarmak için elini cebini atarak, tekrar dışarı çıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sence mutfağı kullanırsam baban rahatsız olur mu?" diye seslenerek, peşinden odadan çıktım. "Hamburger yapmak için malzemelerim var."

Cole yürümeye devam etti ama nefesini vererek güldüğünü duydum. "Hiçbir erkeğin, babamın bile, ona yemek yapacak bir kadına mutfağını kullanamayacağını söyleyeceğini hayal bile edemiyorum bebeğim."

Evet, doğru. Cole sağa dönerek salona girip dışarı çıkarken arkasından baktım. Ben de doğruca mutfağa girdim.

Eskiden Cole için bir şeyler yapmayı severdim. Ona annemin babama olduğundan daha fazla destek olmayı. Bir evi ya da daireyi temiz tutmayı ve hayatını birazcık kolaylaştırdığımda veya ihtiyaçlarını karşıladığımda gülümsediğini görmeyi. Ancak son birkaç aydır bu durum tek taraflı hale gelmişti.

Gerçi babası bizim için pek çok şey yapıyordu. Haftada birkaç akşam yemek pişirmek de anlaşmanın bir parçasıydı; dolayısıyla üzerime düşeni yapma konusunda hiçbir sıkıntı çekmiyordum. Daha doğrusu *anlaşmamızın*. Ama Cole yemek yapmayacağına göre bahçe işlerini ona bırakacaktım. Babası da bahçenin sorumluluğunu Cole'un üstlenmesini şart koşmuştu.

Pike Lawson. Geçen gece sinemadaki karşılaşmamızı düşünmemek için çaba göstermem gerekmişti. Bunun ne büyük bir rastlantı olduğunu hâlâ aklım almıyordu.

Donatın içindeki kibrit çöpünü ve istediğimin peşinden gitmemle ilgili motivasyon konuşmasını düşünüp duruyordum. Gerçi bir parçam bunları kendi kendine de söylüyormuş gibi hissediyordu. Üslubuna deneyimleri ve bir parça hayal kırıklığı yansımıştı ve onun hakkında daha fazlasını öğrenmek istiyordum. Mesela nasıl bir genç baba olduğunu.

Onu sevimli buluyordum. Ee, ne olmuş yani? Bence Chris Hemsworth de sevimliydi. Ryan Gosling, Tom Hardy, Henry Cavill, Jason Momoa, Winchester kardeşler de... Tanrı aşkına, onunla ilgili cinsel düşüncelerim falan yoktu. Uygunsuz bir durum yaşanmak zorunda değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yaşanamazdı. Oğluyla birlikteydim.

Mutfak masasının etrafındaki sandalyelerden birine doğru yürüyerek telefonumu çantamdan çıkardım, video uygulamasını açtım ve *Jessie'nin Kızı* o sabahki koşumdan hemen sonra kaldığı yerden çalmaya devam etti. Mutfağı şöyle bir taradım ve hızlıca salona da bakarak, ortalıkta kalan bir eşyamızın olup olmadığını kontrol ettim. Cole'un babasının şimdiki halinden daha rahatsız olmasını istemiyordum.

Elimi tezgâhta gezdirerek buzdolabına doğru yürüdüm. Diğer tezgâhlar siyah damarlı, taba rengi granitten yapıldığı halde ada mutfağın tezgâhı ahşaptı. Pürüzsüz ahşabın ılık yüzeyine dokunurken, parmak uçlarıma herhangi bir yarık denk gelmedi. Mutfağın her yeri yakın zamanda yenilenmiş gibi görünüyordu; belki de Pike kesme tahtasını fazla kullanmamıştı. Veya belki de büyük bir aşçı değildi.

Adanın üzerinde kullanışlı, bronz renkli metal aydınlatma asılıydı. Buzdolabına ulaşmadan kendi etrafımda dönerek, alçak sesle güldüm. Bir şeye çarpmadan hareket edebilmek çok güzeldi. Bu mutfağın ihtiyacı olan ve beni beğeniyle başımı sallamaktan hayranlıkla dolup taşmaya sevk edecek tek şey, tezgâh arkası kaplamasıydı. Tezgâh arkası kaplaması havalı bir şeydi.

Buzdolabının içine uzanıp kıymayı, tereyağını, mozzarellayı çıkardım ve arkama dönüp her şeyi mutfak adasının üzerine koyarken, kapıyı ayağımla ittirerek kapattım. Daha önce tezgâhta bıraktığım iki soğanı aldım ve stanttan bir kasap bıçağı alıp, ikisini de ince dilimler halinde keserken, başımı sallayarak ve olduğum yerde salınarak müziğe tempo tuttum.

Müzik kulaklarımı doldurdu, kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve bacaklarımda bir enerji patlaması hissettim çünkü dans etmek istiyordum ama kendimi frenledim. Pike Lawson'ın evinde zaman zaman 80'ler müzikleri çalınmasını sorun etmeyeceğini umuyordum. Sinemadayken 80'ler müziklerini sevmediğini söylememişti yanına taşınmamızı da beklemiyordu.

Yoğurduğum beş büyük köfteyi, önceden ısıtılmış ve içinde te-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

reyağı eritilmiş temiz bir tavaya dizmeye başlarken dudak hareketlerimi müziğe uydurdum.

Kalçalarımı sağa sola sallarken belimin gıdıklandığını hissettim. Sıçradım; nefesim boğazımda kaldı ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi hızlandı.

Hızla arkama dönünce ablamı gördüm. "Cam!" diye sızlandım. Ağzı kulaklarına varırcasına sırıtarak ve tekrar kaburgalarımı dürterek, "Yakalandın!" dedi.

Telefonumdaki müziği durdurdum. "İçeri nasıl girdin? Zili duymadım."

Cam adanın etrafından dolanıp bir tabureye oturdu, dirseklerini tezgâha dayadı ve eline bir soğan halkası aldı. "Dışarıda Cole'a rastladım" diye açıkladı. "İçeri girmemi söyledi."

Boynumu uzatarak pencereden dışarıya bakınca Cole'un ve birkaç arkadaşının, büyükannemin eski Volkswagen arabasının etrafını sardıklarını gördüm. Araba çalışmadığından, Cole'un babası onu buraya getirmek için çekiciye para ödemişti. Onu apartmanın önünde bırakamazdım ve Cole bir arabam olabilsin diye nihayet onu tamir etme sözünü yerine getirecekmiş gibi görünüyordu.

Tavada kızaran köftelerin cızırtısını duyunca onları ters çevirdim. Kolumun ön tarafına bir damla yağ sıçradı ve canım yanınca yüzümü buruşturdum.

Cam'in beni kontrol etmeye geldiğini biliyordum. Eski alışkanlıklarından vazgeçemiyordu.

Ablam benden sadece dört yaş büyüktü ama annemin yapmadığı anneliği o üstlenmişti. Ben liseden mezun olana kadar karavan parkında kalmıştım ama Cam on altı yaşındayken gitmişti ve o zamandan beri tek başınaydı. Bir de oğlu vardı.

Saate bakınca beşi biraz geçtiğini gördüm. Yeğenim bakıcısının yanında, Cam de işe gidiyor olsa gerekti.

"Ee, babası nerede?" diye sordu. "Sanırım hâlâ işte."

Ama yakında evde olacaktı. Burgerleri tavadan tabağa aktardım ve paketi açarak ekmekleri çıkardım.

Cam tereddütlü bir ses tonuyla, "İyi biri mi?" diye sordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ona sırtım dönük olduğundan kızgınlığımı göremiyordu. Ablam lafını sakınmayan bir kadındı. Ses tonuna dikkat etmesi, muhtemelen duymak istemediğim şeyler düşündüğünü gösteriyordu. Mesela neden patronunun geçen sonbaharda bana teklif ettiği yüksek maaşlı işi kabul etmeyip dairemde kalmadığım gibi.

"İyi birine benziyor." Başımla onaylayarak, ona bir bakış attım. "Sanırım biraz sessiz biri."

"Sen de öylesin."

Ona sırıtarak, "Ben ciddi biriyim. Arada fark var" dedim.

Cam kıs kıs güldü ve doğruldu. Beyaz askılı bluzunun ucunu aşağıya çekti; içindeki dantelli kırmızı sutyeni açıkça görünüyordu. "Sanırım evimizde birinin ciddi olması gerekiyordu."

Cam büyüdüğümüz evi kastediyordu.

Kahverengi saçlarını omzunun gerisine atınca ışıltılı makyajıyla, dumanlı gözleriyle ve parlak dudaklarıyla uyum sağlayan uzun, gümüş küpelerini gördüm.

Yeğenimi hatırlayarak, "Killian nasıl?" diye sordum.

Cam, "Her zamanki gibi haylazın teki" dedi. Ama sonra bir şey hatırlamış gibi durdu. "Dur, bekle. Bugün bana onu kreşten almaya gittiğimde arkadaşlarına onun ablası olduğumu anlatacağını söyledi." Dudağını büktü. "Küçük velet benden utanıyor. Ama yine de, 'Çüş, buna kim inanır ki?' diye düşündüm." Ardından saçlarını tekrar savurarak kendini gösterdi. "Yani, hâlâ iyi görünüyorum, değil mi?"

"Sadece yirmi üç yaşındasın." Burgerin üstüne rendelenmiş mozzarella koydum, üstüne başka bir köfte daha ekleyip tekrar mozzarella serptim. "Elbette iyi görünüyorsun."

"Hıı-hıı." Cam parmaklarını çıtırdattı. "Elimden gelirken o parayı kazanmalıyım."

Onunla göz göze geldim ve sadece bu kısacık an bile şakasındaki ikilemi görmem için yeterli oldu. Tuhaf sözleri havada asılı kalırken, bir özür gibi görünen şaşkın gülümsemesi ve gözlerini kırpıştırması sessizliği doldurdu.

Ve küçük kız kardeşinin yanındayken karnını olabildiğince örtmek için atletinin ucunu çekiştirmesi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ablam geçimini sağlamak için yaptığı işten nefret ediyordu ama parayı daha çok seviyordu.

Sonunda dikkatini yeniden bana çevirerek, neredeyse suçlayıcı bir ses tonuyla, "Ee, yeri gelmişken, sen neler yapıyorsun?" diye sordu.

"Akşam yemeği hazırlıyorum."

Cam gözlerini devirerek başını iki yana salladı. "Demek hem birlikte olduğun erkekle bağları koparmıyorsun hem de başka bir erkeğe canla başla hizmet ediyorsun öyle mi?"

İlk duble çizburgere birkaç soğan halkası ekledim ve üstüne ekmeği koydum. "Etmiyorum."

"Evet ediyorsun."

Ters ters ona baktım. "Burada kalıyoruz –bu muhteşem mahallede, üstelik kira ödemeden. Hiç olmazsa üzerimize düşeni yaptığımdan emin olayım. Temizlik yapıyoruz ve yemek pişirme işlerinin bir kısmını paylaşıyoruz. Hepsi bu."

Cam söylediklerimi yutmadığını belirtircesine sağ kaşını vurgulu bir biçimde havaya kaldırdı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Ah, Tanrı aşkına. Aslında bu anlaşmada Pike Lawson'dan daha kazançlı çıktığımızı düşünüyordum. Merkezi klima, kablo TV ve Wi-Fi, bir gömme dolap...

Tezgahın üzerinden pencereye uzanıp jaluzileri açtım ve Cam'i başımdan atmak için yeterli olacak cümleyi söyledim. "Adamın bir havuzu var, Cam! Hadi ama, gelsene."

Cam'in gözleri açıldı. "Yok artık."

Sandalyesinden fırladı ve yanıma koşarak, arka bahçeye baktı. Havuz mükemmeldi. Kum saati şeklindeydi; çevresindeki alacalı seramikler Akdeniz stilindeydi ve mozaik zeminli bir girişi vardı. Cole'un babası hâlâ üzerinde çalışıyor olmalıydı çünkü havuzun en ucunda çiçeksiz tarhlar ve mini şelaleler oluşturmak için henüz çalışmayan musluklar vardı. Bir masa, etrafında gelişigüzel dizilmiş sandalyeler ve çimlerle kaplı arka bahçenin geri kalanında henüz belirli bir şekilde yerleştirilmemiş bahçe mobilyaları göze çarpıyordu. Sağda, hortumun yanında bir masa şemsiyesi, solda ise muşambayla kaplı bir barbekü ızgarası duruyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ablam onaylarcasına başını salladı. "Burası çok güzel. Hep böyle bir evde yaşamayı planlıyordun."

"Bunu kim istemez ki?" diye çıkıştım. Herkes bu kadar şanslı olmalıydı.

Yine de burada olmak bana yanlış geliyordu. Fakat Cole'u çok önemsiyordum ve babamın yanında kalmaktansa onun yanında olmayı tercih ederdim.

Ben burgerlere son dokunuşları yaparken Cam arkasına döndü, tezgâhı iki yanından kavradı ve bana baktı. "Tek istediğinin sadece temizlik ve yemek yapmak olduğuna emin misin?" diye üsteledi. "Erkekler, yaşları kaç olursa olsun, hep aynıdır. Tahmin etmeliydim."

Evet, artık çeneni kapayabilirsin. Başımın çaresine bakabilirim. Lisedeki erkek arkadaşlarım ve bir barda çalışmam sayesinde bunu çoktan öğrenmiştim...

Ama Cam yanıma geldi ve beni durdurarak, konuşmasına devam etti. "Bir saniye beni dinle." Sesi ciddileşmişti. "Burası güzel bir ev, güvenli bir mahalle ve evet, biraz para biriktirebilirsin. Ama burada kalmak zorunda değilsin."

"Babam ile Corinne'in yanında kalamam, orası kesin" diye karşı çıktım. "Seninle de kalamam. Teklifin için minnettarım ama kanepenize çöküp size ayak bağı olamam ve kendi evinde çocukluğunu yaşamaya çalışan dört yaşındaki bir velet varken ders çalışamam.

Perşembe günleri bir yaz dersim var, dolayısıyla çalışmak için biraz alana ihtiyacım olacak. Cam hızlıca, "Kastettiğim bu değildi" dedi. "O dairede kalabilirdin. Bunu karşılayabilirdin."

Ağzımı açacak oldum ama sonra vazgeçtim; arkama dönerek burgerleri birkaç dakikalığına fırına attım.

Yine mi? Ne zaman vazgeçecekti?

"Karşılayamazdım, tamam mı?" dedim. "İstemiyorum. İşimi seviyorum ve senin çalıştığın yerde çalışmak istemiyorum."

"Tabii istemezsin" dedi. Bana bezgin bir bakış attı. "Orada çalışman yakışık almaz, değil mi?"

"Ben öyle demedim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İşi yüzünden kız kardeşimi kınamıyordum. Çocuğunu doyuruyor ve giydiriyordu. Gururunu bir kenara koymuş ve gerekeni yapmıştı ve bu yüzden onu seviyordum. Ama -ve bunu yüzüne asla söylemezdim- başka seçenekleri olsaydı bu kariyeri seçmezdi.

Ve benim seçeneklerim henüz tükenmemişti.

Cam on sekiz yaşından beri Hook'ta dans ediyordu. İlk başta sadece erkek arkadaşının onu terk etmesinin üstesinden gelmek ve oğlunun masraflarını karşılamak için yaptığı geçici bir işti. Ama hem üniversiteyi hem de çocuğunun bakımını yürütememiş ve sonunda okulu bırakmıştı. Killian anaokuluna başladıktan sonra hayatını tekrar yoluna koymayı planlıyordu ama buna az kalmıştı ve Cam'in yakın zamanda işi bırakacağını hiç sanmıyordum. Paraya alışmıştı.

Ve yaklaşık bir yıl önce, patronu bana orada barmaidlik yapmamı teklif etmişti ve Cam o zamandan beri yakamdan düşmemişti. Masraflarımı karşılamak için gereğinden fazla para kazanabilirdim ve belki de bu kadar çok öğrenci kredisi almak zorunda kalmazdım. *Birkaç yıl çalışacaksın, hepsi bu,* demişti. Sonra ayrılacaktım.

Ama patronunun barmaidliği sadece kızları sahnede dans etmeye ikna edene kadar yaptırdığı bir iş olduğunu biliyordum.

Ve bunu yapmayacaktım. Ablamın her gece dans etmesini de izlemeyecektim.

Vücudum özelimdi. Bana ve kime göstermek istersem ona aitti. Ben Grounders'da kalacağım, teşekkürler.

"Ben yerimden memnunun" dedim. "Başımın çaresine bakabilirim."

Cam içini çekti. Şimdilik pes ederek, "Peki" dedi. "Sadece bu plan işe yaramazsa hazırlıklı ol, tamam mı?"

Bu *plan* dediği Cole ve benim, babasının evinde yaşamamızdı.

Buzdolabından biraz limonata çıkarmak için onun etrafında dolaştım ve birdenbire yaklaşmakta olan bir motorun alçak sesli gürültüsünü duydum. Durdum ve pencereye doğru bakınca, garaj girişine yanaşan siyah bir kamyonetin köşesini gördüm. Geçen gece filmden sonra Cole'u karakoldan almak için bindiğim '71 model Chevy Cheyenne'in aynısıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kalbimin hoplamasına aldırış etmeden, çabucak buzdolabının kapağını kapattım.

"Babası geldi" diyerek, Cam'in tezgâhın üzerindeki çantasını ona doğru ittim. "Gitmen gerek."

"Neden?"

"Çünkü burası benim evim değil" diye çıkıştım ve onu çamaşır odasına ve arka kapıya doğru ittim. "Evini arkadaşlarımla işgal etmeden önce hiç olmazsa bir hafta bekleyelim."

"Ben senin ablanım."

Arabanın kapısının kapandığını duydum.

Cam'i arka kapıya doğru itip duruyordum ama inat ediyordu. "Ve beni haberdar etsen iyi olur" dedi. "Çekici kalçaları olan genç bir kızın evine taşınmasına memnuniyetle izin veren bira-göbekli, orta yaşlı bir sapığın yeni misafirinden fazladan bir şeyler talep etmeye başlamasına göz yummana izin veremem."

"Kapa çeneni" dedim. Ama biraz gülmekten kendimi alamadım.

Pike bira göbekli, orta yaşlı ya da sapık değildi. Buna hiç ihtimal vermiyordum.

Cam arkasına döndü, oyuncu bir şekilde karnımı dürttü ve derin, kısık bir ses tonuyla, "Hadi tatlım" dedi. Bana sırnaşarak, kışkırtıcı bir tavırla kollarını bana dolamaya çalıştı. "Kiranı ödemenin zamanı geldi bebeğim."

Alçak sesle, "Kapa çeneni!" diye bağırdım ve gülerek onu mutfaktan dışarıya itmeye çalıştım. "Tanrım, beni utandırıyorsun. Çık dışarı!"

Cam ürkütücü bir yaşlı adammış gibi rol yaparak dudaklarını yaladı ve benden bir öpücük almaya çalışarak, "Korkma" dedi. "Küçük kızlar babalarıyla ilgilenirler."

Ve elli altı santimetrelik beliyle bira göbeğini ne kadar taklit edebilirse, üstüme çullanıyormuş gibi yaptı.

Utanç içinde yanıp tutuşarak, "Kes şunu!" diye yalvardım.

Onu mutfaktan çıkarmaya çalışırken gülümseyerek, ellerini kalçalarımda bir aşağı bir yukarı gezdirdi.

Ama sonra aniden durdu, yüzü düştü ve gözleri arkamdaki bir şeye ya da birine odaklandı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir an için gözlerimi kapadım. *Harika.*

Arkama döndüğümde Cole'un babasının salonla mutfak arasındaki girişte durduğunu ve bize baktığını gördüm. Onu görünce yine boynuma bir sıcaklık yayıldı.

Ablamın nefesini tuttuğunu duydum ve ondan uzaklaşarak boğazımı temizledim. Herhangi bir şey duyduğunu sanmıyordum. En azından duymadığını umuyordum.

Gözleri bir bana, bir ablama çevrildi ve sonunda bana odaklandı. Kısa saçları birazcık dağılmıştı; iş gününün sonunda favorileri hâlâ terliydi ve çenesinde kirli sakallar çıkmıştı. Kollarının ön kısımlarında siyah izler vardı; alet kemerini ve yemek kutusunu tutarken bronzlaşmış ellerindeki tendonlar gerildi.

Derin bir nefes aldı ve ilerleyerek, eşyalarını mutfak adasına koydu. Bir elini saçlarının içinden geçirerek, "Yerleştin mi?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Hı hı" dedim. "Yani, evet."

Kalbim yine okyanus dalgalarının üstünde sekiyormuş gibiydi ve ne yapmam gerektiğini hatırlayamıyordum. Bu yüzden tekrar başımla onayladım ve gözlerimi kırpıştırdım; derken yanımda duran ablam gözüme ilişti ve sonunda neler olduğunu hatırladım.

"Bu Pike" dedim. "Bay Lawson" diye kendimi düzelttim. "Üzgünüm. Bu da ablam Cam." diyerek onu işaret ettim. "Ve gitmek üzereydi."

Pike Cam'e baktı. "Selam."

Ne hayret ki bakışları bir an için tekrar bana çevrildi; ta ki tezgâhın üzerindeki postaları görüp de sanki biz orada değilmişiz gibi hızlıca onlara göz atmaya başlayana dek.

Gözlerimi kırpıştırdım; biraz kafam karışmıştı.

Cam tam bir afetti. Pike'tan daha genç olabilirdi ama kesinlikle bir kadındı ve çoğu erkek gözlerini ondan, uzun bacaklarından, bluzunun altındaki gösterişli ve servet değerindeki dolgun memelerinden alamazdı. Pike ona bakmadı.

"Evet, ben de tanıştığımıza memnun oldum" dedi Cam. "Kardeşimi evine aldığın için teşekkürler."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Pike bize yarım ağız gülümsedikten sonra bütün postaları alıp bir zarf tutucuya tıkıştırdı.

Cam mutfaktan çıktı ve peşinden ben de çamaşır odasına girdim.

Cam Pike'ın görüş alanından çıkar çıkmaz bana dönerek dudaklarını, "Aman Tanrım" der gibi hareket ettirdi. İrileşen gözlerinde haylaz bir ışıltı vardı.

Çenemi sıktım ve havaya kaldırarak Cam'in yürümeye devam etmesini sağlamaya çalıştım. Cam artık iki günde bir buraya gelip Pike ile flört edecekti.

Arkamda Pike'ın fırınlardan birini açtığını duydum ve arkama döndüm.

"Ben de akşam yemeği hazırlıyordum" dedim. "Üçümüz için. Sana uyar mı?"

Pike fırını kapattı ve yüzünde hafif bir rahatlama belirtisi gördüm. "Evet, aslında çok sevinirim." İç çekti. "Teşekkür ederiz. Açlıktan ölüyorum."

"Sadece on beş dakika sonra hazır olur."

Buzdolabına uzandı ve bir Corona çıkardı, kapağı adanın altına çivilenmiş bir açacağın altına soktu ve kaldırıp çöpe attı. Bize bakarak, "Demek ki duş alacak zamanım var" dedi. "Affedersiniz."

Sonra şişeyi parmaklarının arasında sallayarak mutfak kapısına doğru yürüdü, dışarı çıktı. Başıyla kapı pervazı arasında sadece on beş santimetre vardı. Tekrar ne kadar uzun boylu olduğunu fark edince duraksadım. Burası oldukça büyük bir evdi ama Pike bir odadayken onu fark etmemek mümkün değildi.

Ablam kulağıma, "Şimdi anladım" diye fısıldayarak bana sataştı. "Ben de terli, yaşlı ve şişman bir moruğun istenmeyen tekliflerine maruz kalacaksın diye endişeleniyordum."

"Kapa çeneni" dedim. Çileden çıkmış bir halde gözlerimi kapadım.

Arka kapının açıldığını duydum ve Cam alaycı bir ses tonuyla, "Sen artık *erkeklerinle* ilgilen" diyerek bana takıldı.

Kapıyı yüzüne çarpmak için acele ettim ama Cam ciyaklayarak, bana fırsat bırakmadan kapıyı kapattı.

* * *

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah, ben soğan sevmem."

Pike'ın sözleri üzerine durdum ve üzerine barbekü sos gezdirdiğim soğan halkalı başyapıtlarıma baktım. Tıpkı paylaşılmayı bekleyen bir Instagram gönderisine benziyorlardı. Eğer o altın renkli güzel soğanları çıkartırsam, sadece başarısız bir Pinterest paylaşımı olacaktı.

"Bir ısırık alır mısın?" diye girişimde bulunarak, ürkekçe gülümsedim. "Bunu seveceksin. Söz veriyorum."

Tecrübelerime göre, erkekler önlerine ne koyulursa yerlerdi.

Pike bir an için düşünüyormuş gibi göründü, sonra buzdolabını kapattı ve benimle göz göze geldi. Yüz ifadesi yumuşadı. "Tamam."

Muhtemelen akşam yemeğini hazırladığım için bana bir lokma borçlu olduğunu hissediyordu ve bu fırsatı değerlendirmeliydim. Burgerin üstüne ekmeği koyup tabağı ona uzattım. Tabağı alıp bir taburenin yanına gitti ve oturmadan bir ısırık aldı. Omzumun üzerinden ona baktım. Çiğnemeyi bıraktı, birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ve yanaklarındaki kaslar gevşedi. Sonra bir homurtu duydum.

Gülümsediğimi görmesin diye tekrar ocağa döndüm. "Bu gerçekten iyi" dedi. "Çok iyi."

Sadece başımla onayladım ama kendimle bir parça gurur duydum.

"İnsan ucuz şeyler yiyerek büyüyünce, yediklerine ufak gurme lezzetler eklemenin yolunu buluyor" dedim.

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi ama sonra sessizce, "Evet" dedi.

Acaba bu sadece beni dinlediğini mi gösteriyordu yoksa benimle aynı fikirde olduğunu mu? Eğer soyadımı öğrendiyse, babamın kim olduğunu biliyor olmalıydı. Kasabadaki herkes Chip Hadley'i tanırdı; dolayısıyla nasıl yaşadığımız hakkında fikir sahibi olsa gerekti.

Ben ise Cole'un ailesi ya da eskiden beri bu kasabada yaşayıp yaşamadıkları hakkında pek bir şey bilmiyordum. Pike Lawson zengin sayılmazdı ama evinin görünüşe bakılırsa kesinlikle fakir değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tekrar, "Gerçekten çok iyi. Ciddiyim" dedi.

"Teşekkürler." Arkamı döndüm ve adaya Cole için taburesinin karşısına bir tabak koydum ve kendi tabağımı bitişikteki taburenin karşısına yerleştirdim.

Sustuk ve onun da kendini tuhaf hissedip hissetmediğini merak ettim. Geçen gece, birbirimizi tanımazken çok rahat sohbet etmiştik ama şimdi durum değişmişti.

Oturma odasından gelen bazı sesler duydum ve etrafıma bakınca Cole'un mutfağa girdiğini gördüm. Gülümsedim. Gömleğinin her yerine yağ bulaşmıştı ve dudağının altında bir iz vardı. Cole haylazlık etmeyi alışkanlık haline getirmişti ama aynı zamanda bambaşka bir çocuksu çekiciliğe sahipti.

Hamburgeri bir eliyle tabağından aldı ve kirli, paslı bir araba parçasını kolunun altına kıstırarak, çenesiyle beni işaret etti. "Selam bebeğim. Senin Volkswagen'in üzerinde çalışıyoruz. Dışarıda yememin sakıncası yok, değil mi?"

Öylece ona baktım.

Ciddi miydi? Bakışlarım Cole ile babası arasında gidip geldi. Sessizce, "Evet var" diyerek, gözlerimle daha fazlasını söylemeye çalıştım. Babasıyla yalnız başıma yemek istemiyordum.

"Hadi ama." Cole başını yana yatırdı ve oyuncu yüz ifadesiyle beni ikna etmeye çalıştı. "Onları öylece dışarıda bırakamam. Gelip bizimle dışarıda oturabilirsin."

Tanrım, teşekkürler. Dudaklarımı büktüm ve buzdolabına dönerek limonata sürahisini çıkardım. Öylece gitmek kabalık olurdu. Babası bizim geçim kaynağımız değildi. Onu tanımak için biraz çaba göstermeliydim.

Ama Cole'a gidip dışarıda yemek yemesini söyleyemeden önce babası konuştu. "Neden on dakika bizimle oturmuyorsun? Seni bir süredir görmedim."

Rahatladım ve desteği için ona minnet duydum. Sonunda Cole'un nefes verdiğini ve tabağının önündeki yerini alırken taburesinin ayaklarının seramiklere sürttüğünü duydum.

Fırını kapattığımdan emin olduktan sonra içeceğimi aldım ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

babasının Cole ile arasındaki yeri boş bırakarak oturmasını izledim. Boş bıraktığı yere oturdum ve adaya uzanarak tabağımı kendime çektim.

Bay Lawson, "Ee, iş nasıl gidiyor?" diye sordu. Cole ile konuştuğunu varsaydım.

Cole sol eliyle burgeri ağzına götürürken sağ eli bacağıma doğru kaydı ve babasına bakınca gözlerini aşağıya indirdiğini ve Cole'un uyluğumdaki eline baktığını fark ettim. Başını kaldırırken çene kasları gerildi.

"Bildiğin gibi." Cole omuz silkti. "Gerçi artık hava ısındığı için çok daha kolay."

Cole dokuz ay önce birlikte yaşamaya başladığımızdan beri yol yapımında çalışıyordu. Onu tanıdığımdan beri bir sürü işe girip çıkmıştı ama bu seferki kalıcı olmuştu.

Babası, "Artık üniversiteye gitmeyi düşünüyor musun?" diye sordu.

Ama Cole sadece dudak büktü. "Liseyi bitirebilmek için neler çektim. Bunu biliyorsun."

Limonatayı dudaklarıma götürüp bir yudum aldım, midem taş gibiydi ve o sırada yemek yemek istemiyordum. Cole'un babası lokmasını çiğnedi ve hamburgerini tabağa koyarak şişesini eline aldı.

Sessizce, neredeyse kendi kendine konuşurcasına, "Zaman düşündüğünden çok daha hızlı geçiyor" diye cevap verdi. "Donanmaya katılmak üzereyken..." diye lafa girdi ama sonra cümlesini yarıda keserek, "on sekizimdeydim" diye tamamladı.

Ama sanırım ne söyleyeceğini biliyordum. *Baba olacağımı öğrenmiştim,* diyecekti. Pike Lawson yetişkin bir oğlanın babası olacak yaşta görünmüyordu; dolayısıyla Cole doğduğunda epey genç olmalıydı. Kendisi de on sekizden veya on dokuzdan daha büyük olamazdı. O halde otuz sekiz yaşında mıydı? Aşağı yukarı mı.

"Hayatımın yedi yılından vazgeçmek üzere olduğum gerçeğini bir türlü kabullenememiştim" diye devam etti." "Ama yedi yıl oldukça hızlı geçip gitti. İyi bir geleceği güvence altına almak bir yatırım ve bağlılık gerektirir ama buna değer Cole."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cole, "Senin için değdi mi?" diye cevap yapıştırdı, burgerinden bir ısırık aldı ve hafifçe uyluğumun içini sıktı. Odada biriken gerginliğe rağmen bu aslında sevdiğim, göze çarpmayan bir hareketti. Cole kızgın olabileceğini bana bu şekilde haber verirdi ama bana kızgın değildi ve o an rahat davranamamamdan nefret ediyordu.

Cole'un babası şişesinden bir yudum içti, şişeyi sakince masaya koydu ve daha sert bir ses tonuyla devam etti. "Eh, seni hapisten kurtaracak kadar param vardı" dedi Pike. "Geçen sefer. Ve ondan önceki sefer de."

Cole'un uyluğumdaki eli daha da sıkılaştı ve boynum birdenbire o kadar ısındı ki yanıma bir toka almış olmayı diledim. Kafamda binlerce soru dönüp duruyordu. Neden anlaşamıyorlardı? Ne olmuştu? Cole'un babası iyi birine benziyordu ama Cole aralarına bir duvar örmüştü ve babası da neredeyse oğlu kadar asabiydi.

Cole çizburgerini eline aldı, tabağını kendinden uzaklaştırdı ve sandalyesini geriye doğru iterek ayağa kalktı. Elini bacağımdan çekerek, "Ben dışarıda yiyeceğim" dedi. "İstersen sen de bize katıl bebeğim. Bulaşıkları da bırak. Ben birazdan hallederim."

Konuşmak üzere ağzımı açtım ama dişlerimi sıkarak çenemi tuttum. Bu eğlenceli olacaktı.

Cole arkasını dönerek mutfaktan çıktı ve az sonra ön kapının çat diye kapandığını duydum. Dışarıdan boğuk sesler geliyordu; caddenin sonunda biri korna çaldı ama mutfak birdenbire o kadar sessizleşti ki nefesimi tuttum. Pike Lawson'ın orada olduğumu unutacağını umuyordum.

Burada nasıl yaşayacaktım? Bunu yapacaklarsa taraf tutamazdım.

Ama Pike sesini yumuşatarak tekrar konuştu. "Sorun değil" dedi ve göz ucuyla, başını bana doğru çevirdiğini gördüm. "İstersen ona katılabilirsin."

Başımı çevirdim, onunla göz göze geldim ve dudaklarım kapalıyken gülümseyerek omuz silktim. "Dışarısı sıcak" dedim.

İçerideki gerilim yüzünden zaten sıcak basmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ayrıca Cole'un arkadaşları benim arkadaşlarım değildi ve dışarıda oturmak benim için daha iyi olmayacaktı.

Pike burgerini tekrar eline alarak, "Az önceki konuşma için üzgünüm" dedi. "Çok sık olmayacak. Nerede olursam olayım, Cole benden kaçma konusunda iyidir."

Başka ne diyeceğimi bilmediğim için başımla onayladım. İçimde uzun süre burada kalamayacağıma dair bir his vardı. Şimdiden diken üstündeydim.

Kendimi yemeye zorladım çünkü bu burger yarına kalırsa tadı bu kadar güzel olmayacaktı. Dışarıdan müzik sesi geliyordu; uzakta bir çim biçme makinesi homurdanarak çalıştı ve açık pencerelerden içeriye süzülen çim kokusu boğazımı gıdıkladı; Pike'ın yalın, taba rengi perdeleri esintide dalgalandı. Kollarım ürperdi.

Yaz mevsimiydi.

Bir telefon çaldı ve Pike'ın tezgâha uzanıp cep telefonunu aldığını gördüm. "Naber" dedi.

Karşı tarafta bir erkek homurdandı ama ne dediğini duyamadım.

Pike ayağa kalktı ve bir eliyle telefonu tutarak diğer eliyle tabağını lavaboya taşırken ona kaçamak bakışlar attım. Cam'in Pike hakkında yaptığı şakalar aklıma geldikçe yanaklarım kızarıyordu ama durum onun sandığı gibi değildi.

Pike gizemli biriydi.

Salonda Cole'un bebeklik ve çocukluk fotoğraflarını görmüştüm ama evde babasından fazla bir iz yoktu. Onun bekâr bir adam olduğunu biliyordum ama ortalıkta ilgi alanlarını belli eden kitapların durduğu bir sehpa, tatillerde alınan hediyelik eşyalar; evcil hayvanlar, biblolar, dergiler ya da spor, bilgisayar oyunları, müzik gibi hobilerini belli eden özel eşyalar yoktu... Burası güzel bir evdi ama bir ailenin gerçekten yaşamadığı bir vitrin evi gibiydi.

Pike telefonu omzuyla kulağı arasına sıkıştırdı ve gömleğinin kollarını biraz daha yukarıya sıvayıp suyu açarken, telefondaki adama, "Hayır, başka bir kepçeye ve en az yüz torba daha çimentoya ihtiyacım var" dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kendi kendime gülümsedim. Bulaşıkları kaldırıyordu. Hem de kimse istemeden. İçimi çektim ve yerimden kalktım. Herhalde Pike normalde de yalnız yaşıyordu. O halde bulaşıkları başka kim kaldırabilirdi ki?

Adamın söylediği bir şeye kıkırdadı ve ben tabağımdaki kalıntıları çöpe sıyırırken başını iki yana salladı.

"O salağa hasta olmadığını bildiğimi söyle" dedi. "Ve eğer sabah olduğunda üstüne bindiği her kimse onun üstünden inmemiş olursa onu gidip kendi ellerimle getiririm. Programın ilerisinde kalmak istiyorum."

Yanına geldim ve kirli bulaşıklarımı sessizce tezgâhın üzerine koyduktan sonra limonatayı ve çeşnileri buzdolabına kaldırdım.

"Evet, evet..." Tabakları çalkaladığını ve bulaşık makinesine koyduğunu duydum. "Tamam, sabah görüşürüz."

Telefonu kapatıp elinden bırakırken hızlıca ona baktım. "İşle mi ilgili?" diye sordum.

Başıyla onayladı, bir bardağa su doldurdu ve boşalttı. "Her zamanki gibi. Eyalet parkına varmadan hemen önce, yirmi ikinci cadde üzerinde bir ofis binası inşa ediyoruz." Bana baktı. "Ne kadar plan ve bütçe yaparsan yap, insanı yoldan çıkarmaya çalışan sürprizler her zaman vardır, anlıyor musun?"

22. Cadde. Doral'daki derslere gitmek için oradan geçiyordum. Şantiyesinin önünden defalarca geçmiş olmalıydım.

"Hiçbir şey planlandığı gibi gitmez" diye şaka yaptım. "Bu yaşta bile bunu çoktan öğrendim."

Pike güldü ve bana bakarken ağzının kenarları yukarıya doğru kıvrıldı. "Kesinlikle."

Birden duraksadım ve bu anı önceden yaşamışım gibi hissettim. Bir an için tiyatrodaki adamı tekrar gördüm.

Gözlerimi kırpıştırarak bakışlarımı kaçırmaya çalıştım. Pike'ın ela gözleri tepede asılı duran ışığın etkisiyle daha yeşil görünüyordu; duş sonrası saçları kurumuştu ve gözüme birdenbire Cole'un babasından çok ağabeyi gibi göründü. Gözlerimi onun gülümsemesinden ayırarak, lavaboda çalışırken gerilen kol damarlarına göz ucuyla baktım.

Telefonumu tezgâhın üstünden alıp gitmek üzere arkamı döndüm ama sonra bir şey hatırladım.

Tekrar arkama dönerek, "Telefon numaranı alabilir miyim?" diye sordum. "Yani burada bir sorun çıkarsa ya da anahtarımı falan kaybedersem diye."

Elleri hâlâ sudayken, omzunun üzerinden bana baktı. "Ah, doğru." Musluğu kapattı ve bir havlu alıp, ellerini kuruladı. "İyi fikir. Alsana."

Telefonunu alıp ekran kilidini açarak bana uzattı. "O halde kendi numaranı da benimkine kaydet."

Ona telefonumu verdim ve onunkini alarak ilk adımı ve cep telefonu numaramı kaydettim. Aslında bunu akıl ettiğime sevinmiştim. Evde her türlü sorun çıkabilirdi. Bodrum katı sular altında kalabilirdi; bana ait olmayan paketler teslim edilebilirdi; Cole ile vakit geçirdiğim akşamlarda yemek hazırlayamayabilirdim ve ona haber vermem gerekebilirdi. Burası benim evim değildi; artık bütün kararları tek başıma veremezdim.

Ona telefonunu geri verdim ve o da benimkini uzattı ama telefonumda müzik çalmaya başlayınca tekrar ekrana baktı. Herhalde müzik uygulamam açık kalmıştı ve yanlışlıkla bir yere dokunmuştu.

Lanet olsun.

George Michael'ın *Baba Figürü* çalmaya başladı ve imalı nakarata başladığında kaşları yukarı doğru kalktı.

Şarkının sözleri duyulunca ağzım kurudu. Telefonu hemen geri alıp müziği kapattım.

Pike bir kahkaha attı.

Mülthiş.

Sonra sırtını dikleştirerek boğazını temizledi. "Demek 80'ler müziği dinliyorsun?"

Telefonu arka cebime koyarak parmaklarımı saçlarımın içinden geçirdim. "Evet, şaka yapmıyordum."

Bir süre sonra başımı kaldırdım ve gözlerinde belli belirsiz bir gülümsemeyle bana baktığını gördüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bakışları yana doğru kaydı ve yere eğilerek, mutfak masasındaki çantamdan düştüğünü fark etmediğim ev ve bahçe dergilerinden birini aldı.

"Ayrıca bana Pike de." Dergiyi bana uzattı. "Bay Lawson değil. Tamam mı?"

O kadar yakınımda duruyordu ki içim hop etti; ona bakamadım.

Dergiyi alarak başımla onaylarken, onunla göz göze gelemedim.

İşinin başına geri döndü ve tam arkamı dönüp yürüyecekken durup ona baktım.

Bulaşıkları kastederek, "Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyor musun?" dedim. "Cole yapacağını söyledi."

Sarsılarak güldüğünü gördüm; sonra eğilip bulaşık makinesine birkaç çatal-kaşık koyduktan sonra bana baktı. "Ben de bir zamanlar on dokuz yaşındaydım" diye karşılık verdi. "'Birazdan' er ya da geç demektir ve er ya da geç bu gece anlamına gelmez."

Tıksırdım ve omuzlarım biraz gevşedi. *Doğru söylüyordu.*

Ertesi sabah kaç kez bulaşık dolu bir lavaboyla uyandığımı bilmiyordum. Elbette babasının ev işlerini üstlenmesi Cole hakkındaki düşüncelerimi olumlu etkilemezdi ama bu konuyu 'benim sorunum değil' diye düşünerek göz ardı edebilirdim.

İşleri kendim yapmak zorunda olmadığım sürece.

"Teşekkür ederiz" dedim ve yanıma bir şişe su almak için hızlıca buzdolabına yürüdüm.

Ama sonra aklıma bir şey takıldı.

"Başka çocuğun var mı?" diye sordum. Sanırım eve giren-çıkan başka insanlar olup olmayacağını bilmem gerekiyordu.

Ama ona bakınca çenesinin gerildiğini, kaşlarının çatıldığını ve gereğinden fazla ciddileştiğini gördüm.

"Herhalde Cole kardeşleri olsaydı sana söylerdi, değil mi?"

Omurgam isteğim dışında derhal dikleşti. Azarlayan bir ses tonuyla konuşuyordu. Elbette Cole kardeşleri olsaydı bana söylerdi. Onu yeterince uzun zamandır tanıyordum.

Telaşla, "Doğru" diye cevap vererek, zihnim bulanık olduğu

için yüzden bu kadar aptalca bir soru sormuşum gibi başımı iki yana salladım.

Pike, "Ayrıca, hiç evlenmedim" diye eklerken Adem elması kıpırdadı. "Birden fazla kadından birden fazla çocuğa sahip olma hatasını sürdürmek istemedim."

Olduğum yerde durdum ve onu izlerken kendimi kötü hissettim. Cole tamamen plansız olarak dünyaya gelmişti ve hatta bir bakıma, ergen anne ve babası tarafından istenmemişti. Kötü ilişkilerine dair gizemin bir kısmı çözülmeye başlamıştı.

Aynı zamanda Pike'ın kendini bilmesini takdir ettim. Genç Pike Lawson'ın herhangi biriyle bebek yapmanın ona göre olmadığını öğrenmesi uzun sürmemişti. Bu hiç deneyimlemek istemediğim bir durumdu; bir kez bile.

Görünüşe göre Pike ne söylediğini ve kulağa nasıl geldiğini fark etmişti çünkü durup bana baktı ve gözlerini özür dilercesine kıstı. "Yani... Öyle demek istemedim. Ben–"

"Ne demek istediğini biliyorum. Sorun değil."

Başparmağımla arkamı işaret ederek geri adım attım. "Ben ders çalışacağım. Bu yaz birkaç kredi alacağım, o yüzden... iyi geceler."

Pike arkasını dönerek deterjan gözünü doldurdu ve bulaşık makinesini çalıştırdı.

"Burada kalmamıza izin verdiğin için tekrar teşekkür ederim" dedim.

Bana baktı. "Ben de akşam yemeği için teşekkür ederim."

Gitmeden önce, üstünde yanmakta olan kokulu bir mum bıraktığım masaya gittim. Bunu Pike'a sormam gerekirdi. Belki de evinde abartılı kokular istemiyordu.

Masanın üzerine eğilerek gözlerimi kapattım, bir nefes aldım ve her zamanki dileğimi tekrarlayarak, *Yarın bugünden daha iyi olsun* diye düşündüm. Ve mumu üfleyince, alevi sönen fitilden yayılan dumanın keskin kokusu havaya yayıldı.

Dileğim hep aynıydı. Her mumda. Her seferinde. Hiç uzaklaşmak istemediğim bir hayat istiyordum. Amacım buydu.

Tiyatroda üflediğim mum dışında. O gece başka bir dilek tutmuştum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gözlerimi açtığımda Pike'ın beni izlediğini gördüm. Çabucak doğruldu ve başını çevirdi.

Mutfaktan çıkıp salondaki merdivenlere doğru ilerlerken dergimi kanepenin yanındaki sehpaya bıraktım.

Artık burada biri yaşıyordu.



3. Bölüm

Pike

Göz kapaklarımı güçlükle ve yavaşça açıp, loş oda ortaya çıktıkça gözlerimi kırpıştırdım.

Hâlâ karanlıktı. Normalde beş buçuktan önce uyanmazdım. *Peki o zaman neden...*

Hayır, olamaz. Homurdanarak gözlerimi biraz daha açınca yatak odamın duvarında dans eden hafif ışıltıları fark ettim.

Yağmur damlaları. *Ah, kahretsin.* Hava karanlık değildi. Bulutluydu.

Sırtımın üstüne yattım ve gözlerimi kısarak tavana bakarken durup dinledim. Ve sonra, o an sesleri duydum. Dışarıdaki yağmur oluklarından sıçrayan damlaların çıkardığı pıtırtıları.

Nefesimi verdim. *Kahretsin.* Bu hiç iyi değildi. Uykumun açılması için avuçlarımla gözlerimi ovuşturup, komodinin üstündeki saate baktım. Beş-yirmi dokuzu gösteriyordu.

Evet. Tam zamanında uyanmıştım.

Yıllar önce çalar saate ihtiyacım kalmamıştı; vücudum her gün aynı saatte uyanmaya alışmıştı. Yine de her ihtimale karşı alarmı kuruyordum. Uzanıp kenardaki paneli yokladım ve iki düğmeyi hafifçe dürterek, alarmı çalmadan önce kapattım.

Yağmur bugün bizi gerçekten geri bırakabilirdi. Bir buçuk saat daha şantiyede olmama gerek yoktu; adamların yarısı tam gün mesai yapamayacağımızı düşünerek muhtemelen beni aramaya çalışacaklardı; o yüzden yatakta da kalabilirdim.

Gerçi böyle bir şey olmayacaktı. Bugün her ne olursa yapa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

caktık çünkü içimden bu evde kalıp da çocuğumun kötü ruh halinden ve aksi bakışlarından kaçınmak gelmiyordu. İşte olmayı tercih ederdim. Cole daha küçükken durum farklıydı. O benimdi. Birlikte bir şeyler yapardık, konuşurduk ve o benim yanımda olmak isterdi ama artık... Annesi onu ele geçirmişti. Üzerimde büyük bir etkisi olabilecek tek kişi çocuğumdu ve annesi bunu kullanmayı çok iyi biliyordu. Onu bir satranç taşıymış gibi oradan oraya sürüklemişti; ta ki Cole annesinin ağzından çıkan her şeye, onun her durumda kurban olduğuna ve benim de düşman olduğuma inanıncaya dek. Annesi asla yanlış yapamazdı, ben de hiçbir şeyi doğru yapamazdım.

Bir süre sonra, sadece onun yanında olmaya karar verdim. Cole er ya da geç akıllanacaktı ve bunu atlatacaktık. Annesinin yalanlarını fark edecekti; sadece dayanmam gerekiyordu. Bunun için ne kadar sabretmem gerekirse gereksin veya bu süre zarfında ne kadar tartışırsak tartışalım.

En azından Jordan harika biriydi. Aramızda tampon görevi göreceği için memnundum.

Onun kim olduğunu öğrendiğimde şaşkına dönmüş olsam da.

Gözlerimi kapattım, elimin tersiyle gözlerimin üstüne koydum ve o geceyi düşündüm.

Sinemada onunla takılırken eğlenmiştim. Hazırcevaplığını, mizah anlayışını, onunla konuşmanın ne kadar kolay olduğunu düşündüm... Film boyunca yanımda gevşeyerek oturduğunu ve bunun fazlasıyla rahatlatıcı ve doğal geldiğini.

Gülümsemesinin üzerimde bıraktığı etkiyi...

Ona çıkma teklif etmezdim. Fazlasıyla gençti ve bir erkek arkadaşı olduğunu biliyordum.

Ama kısa bir süreliğine de olsa bu fikre kapılmamak zordu. Havalı bir kızdı.

Ve sonra kim olduğunu öğrendiğimde, neredeyse kızmıştım.

O telefon görüşmesi sırasında konuşmasını duyduğumu ve kim olduğu kafama dank edince çenem ağrıyana kadar dişlerimi sıktığımı hatırladım. Kızmıştım çünkü o an oğlumu kıskanmıştım. On

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dokuz yaşında olan ve onunla birlikte olma şansını yakalayan her erkeği kıskanmıştım.

Kusursuz teni ve hokka burnu. Beni bakarken yakaladığını düşündüğüm muhteşem altdudağı.

Başını geriye eğmesi, ayaklarını uzatması ve yanımda olması.

Her şey doğal gelmişti.

Ama hayallerimin kızı bana yasaktı. Cole'a aitti ve on dokuz yaşındaydı. İmkânı yoktu.

O bir çocuktu ve anlık, kirli düşüncelerim kafamda saklı kalacaktı.

Telefonum komodinin üzerinde titredi ve uzanıp onu elime alarak ekrana baktım.

Ve homurdandım. *Şimdi olmaz.*

Ama yine de yeşil düğmeyi kaydırdım ve gözlerimi kapatarak telefonu kulağıma götürdüm. "Senin için biraz erken, değil mi?"

Eski sevgilim Lindsay usulca güldü. Seksi sesinin şehvetli tınısı şimdiye kadar iyice kıvama gelmişti. Bu kadın herkesten istediğini almaya alışmıştı.

Neredeyse herkesten.

"Tabii eğer hiç yatmadıysan onu bilemem" diyerek bana sataştı.

Kendi kendime kıs kıs güldüm. Genç anne olan bazı kadınlar, ebeveynliğe bu kadar erken atıldıkları için gençliklerini kaçırmış gibi hissediyorlardı. Çocuğumun annesi Lindsay Kenmont ise hiçbir şey kaçırmamıştı. Dokuz aylık hamileliğinin onu durdurmasına izin vermediği gibi, Cole'un çocukluğu boyunca da hiçbir şeyden geri kalmamıştı.

"Cole nasıl?" diye sordu.

Yatak örtüsünü açıp doğruldum ve bacaklarımı yataktan aşağıya sarkıtarak esnedim. "Sıcak bir yuvada, karnı tok ve güvende." Elimi kafa derime sürttüm. "Şu anda bildiğim tek şey bu." Ama sonra, "Bu arada, bunu sorun etmemene şaşırdım" diye ekledim.

"Bu yüzden mi seninle kalmalarına izin vermeyi teklif ettin? Bunun gerçekleşeceğini düşünmediğin için mi?" diyerek üstüme geldi. "Seninle kalması benim için sorun değil. Artık Cole için biraz sorumluluk almanın zamanı gelmişti."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aslında... Tanrım. Kıs kıs güldüm ve başımı iki yana sallayarak ayağa kalktım. "Güne bu şekilde başlamak istemiyorum, Lin. Bunu biliyorsun. Söylesene, ne istiyorsun?"

Bir an için sessiz kaldı ve sonra pürüzsüz sesinin alaycı bir tınıya büründüğünü duydum. "Ah, ne istediğimi biliyorsun."

Ve şu anda onu küçümsememe rağmen kanım yine de kasıklarıma hücum etti; her ne kadar bu hoşuma gitmese de. Ne de olsa biraz eğlenmiştik. Bir zamanlar.

Ve vücudum bunu hatırlıyordu.

Ayrıca uzun zamandır kimseyle yatmamıştım.

Ama kendimi kullandıracak kadar çaresiz değildim. En azından henüz.

"Ee, bu kadar mı?" Telefonumu omzumla kulağımın arasına sıkıştırarak yatağın ayakucundaki kot pantolonuma uzandım ve bacaklarımı içine soktum. "Bir adamdan her ayrıldığında ve sarhoş olup canın yatmak istediğinde hazır olacağımı mı sanıyorsun?"

"Neden olmasın?" diye atıldı. "Hayatına kim girerse girsin ya da benim hayatımdan kim çıkarsa çıksın, her zaman birlikte gerçekten iyi yaptığımız bir şey vardı, değil mi?"

"Elbette, Lindsay." Ses tonumdaki alaycılığı gizleme gereği duymadım. "Ee, kimseyle görüşmüyorsun, değil mi?" diye sordu ama görüşmediğimi zaten biliyordu. "Sanki bunca yıldır ara sıra biraz deşarj olmak için hiç yatağa girmedik. Bundan hoşlanmadığını hiç hatırlamıyorum."

"Evet" diyerek nefesimi verdim. "Buna seçenek eksikliği deniyor. Küçük bir kasabada yaşıyoruz, değil mi?"

"Pislik."

Elimde olmadan kıkırdadım. Hakkını teslim etmeliydim. Bu kadın her türlü aşağılanmaya göğüs gerebilirdi.

Aslında haklıydı. Cole iki yaşındayken ayrılmamızın ardından hâlâ ara sıra takılıyorduk ama söylediklerim de doğruydu. Seks iyiydi, Lindsay'nin hâlâ harika bir vücudu vardı ve yatak birbirimizden asla nefret etmediğimiz tek yerdi ama ben sadece kolay olduğu için onunla görüşmeye devam etmiştim. Bu kasabadaki diğer her kadın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ya birinin kız kardeşiydi ya da kızıydı ve onları bir noktada yüzük beklentisine sokmadan oyalayamazdınız. Ve ben buna hazır değildim. Özellikle de on dokuz yaşında baba olunca kendimi içinde bulduğum karmaşadan sonra. Eğer başka bir kadını hamile bırakırsam o benim karım olurdu; oysa karım doyamadığım biri olacaktı.

Başka çocuklarımın olmasını da istiyordum. Bunu hep istemiştim. Ama otuz sekizime gelmişken ve kırk yaşıma iki yıl kalmışken, muhtemelen tek çocuğum Cole olacaktı. Sil baştan başlamak için çok yaşlanıyordum.

Lindsay, "Hadi" diye üsteledi. "Kaybedecek neyin var ki? Hatırladığını ve hatırladığın her şeyden hoşlandığını biliyorum, Pike. On yedi yaşımdayken yaşadığımız o yaz var ya. Hâlâ hayatımın en güzel anıları o yazdan kalanlar."

Evet ama sonrasında yaşananların hepsi güzel değildi.

Sanki hatırlamıyormuşum gibi, "Annemle babam hemen üst katta uyurken, sen ve ben kanepedeki örtünün altına girip işi pişirirdik" dedi. "İştahının hâlâ gayet yerinde olduğunu biliyorum."

Tenime bir sıcaklık yayıldı ve duraksadım.

"O zaman buraya gel ve beni becer."

Sadece bir an tereddüt ettim ama sonra başımı iki yana salladım. Bu çok cazip bir teklifti. Vücudum bunu istiyordu. Ve eğer kendime bir itirafta bulunmam gerekirse, hislerimi duyumsayacak kadar uzun süre yavaşladığımda fazlasıyla yalnızdım. Yalnız uyanmaktan nefret ettiğim o kadar çok sabah vardı ki.

Ama hayır. Gururum, Lindsay'nin emrine amade olacağımı düşündüğü her seferinde darbe almaktan bıkmıştı.

"İşe gitmeliyim." Daha fazla düşünme veya daha da kötüsü, yeniden düşünmeye fırsat bulamadan telefonu kapattım. Cep telefonumu arka cebime koydum ve şifonyere gidip bir tişört aldım. Telefonum tekrar çaldı.

"Kadın durmak bilmiyor" diye homurdandım ve telefonu cebimden çıkardım.

Ama bu sefer ekranda Dutch'ın adını gördüm. Telefonu kulağıma dayayarak cevap verdim. "Ne var?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yağmur yağıyor."

"Gerçekten mi? Ciddi misin?" diyerek kıkırdadım ve tişörtü kafamdan geçirdim. "Sen bir dâhisin."

"Dışarıya bak."

Vücudumdaki her bir kas gerilerek duraksadım. Kahretsin. Ses tonuna bakılırsa ne göreceğimi biliyordum ama yine de pencereye doğru yürüdüm ve perdelerden birini açıp, sabah fırtınasına baktım.

"Lanet olsun!"

Dışarıdaki sokağın her iki yanı da oluk oluk yağan, yarışırcasına rögarlara doğru akan ve beyaz köpükler saçarak kaldırıma çarptıktan sonra kanalizasyonu boylayan yağmur sularıyla kaplıydı. Sokağın kendisi beyaz gürültüden oluşan bir orkestra gibiydi; damlalar yerden sekiyor ya da arabaların kaputlarını yumrukluyordu; yağmur o kadar yoğundu ki karşımdaki evleri zar zor görebiliyordum.

Dutch, "Dükkândaki adamlarla buluşacağım" dedi. "Brandaları ve kum çuvallarını yükleriz ve seninle şantiyede buluşuruz."

"Yirmi dakika içinde orada olurum" dedim ve ikimiz de telefonu kapattık.

Çekmecemden çoraplarımı çıkardım, telefonumu cebime geri koydum ve banyoya girip, dişlerimi hızlıca fırçaladıktan sonra odadan çıktım. Koridorda yürürken boş yatak odasının, ana banyonun, sonra kapısı kapalı duran diğer boş odanın önünden geçtim ve oranın artık boş olmadığını hatırladım.

Ama merdivenlerin başına geldiğimde burnuma tatlı ve baş döndürücü bir koku çarpınca içim kıpır kıpır oldu ve durup nefes aldım. Midem hafifçe kazındı ve irkildim. Kız dün bir mum üflemişti. Yoksa başka bir tanesini gece boyunca yanık mı bırakmıştı? Bir konuşma yapmamız gerekebilirdi. Bu sadece tehlikeli değildi; aynı zamanda insana aslında evde yaban mersinli kekler yokken aksini düşündürterek bedenini kandıran şu aromaterapi konusuyla gerçekten hiç ilgilenmiyordum.

Aşağıya inerken döşemeler ağırlığımın altında gıcırdadı ama merdivenlerin sonuna ulaşıp etrafa bakınca, salondaki lambaları-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nın yandığını ve mutfaktan yumuşak bir müzik geldiğini fark ettim.

İçeri girince, Jordan'ın karanlıkta, mutfak adasının başında oturduğunu gördüm. Dizüstü bilgisayarı önündeydi ve ellerini ısıtmak için kahve kupasını kavramıştı.

Şu an ne kadar farklı göründüğünü düşünerek, kısacık bir an için bocaladım. Kupadan buharlar çıkarken, ekranın ışığı gözlerini parlatıyordu. Sonra dudaklarını büzdü ve kupaya üfleyerek kahvesini soğutmaya çalışırken, başının tepesindeki dağınık topuzdan kurtulan birkaç tutam sarı saç yüzüne düştü.

Dar açılı çenesi, uzun kirpikleri, yuvarlak uçlu küçük burnu ve... Aşağıya inmesine engel olamadığım bakışlarım, hâlâ uyku şortunu giydiği için açıkta olan kusursuz, pürüzsüz ve bronz bacaklarına doğru kaydı. Kasıklarıma doğru bir sıcaklık yayıldı ve arkamı dönerek, kaşlarımı kaldırdım.

Aynı yaşta olamazlardı. Benim oğlum bir çocuktu ve o... Sanırım o da bir çocuktu.

Bu çok garipti. En son kız arkadaşlarından biriyle tanıştığımda, kızın diş telleri vardı. Eskiden benim tipim olan kızlarla çıktığını düşünmek çok sinir bozucuydu.

Yanından geçerek kahve makinesine doğru yürürken, "Günaydın" dedim.

Göz ucuyla başını kaldırdığını gördüm. "Ah, selam. Günaydın."

Sesi kısık ve çatlaktı; kahve makinesine bir filtre takıp damlatma ünitesinin altına metal bir taşınabilir kupa koyarken, dizüstü bilgisayarının kapağını kapattığını duydum. Omzumun üzerinden baktığımda, tabureden sessizce kayarak ayağa kalktığını, bilgisayarını ve defterini topladığını gördüm.

"Gitmene gerek yok, dedim. "Zaten çıkmak üzereyim."

Dudaklarını aralamadan usulca gülümsedi ama bana bakmadan eşyalarını kolunun altına sıkıştırarak, kahve kupasını tekrar eline aldı.

"Bir süredir uyanık mıydın?" diye sordum.

"Uykum hafiftir" diye cevap verdi. Sonunda gözlerini kaldırıp

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kendi haline güldü. "Gök gürültülü fırtınalara bir türlü alışamadım."

Ona hak vererek başımla onayladım. Sıcaklık da benim üzerimde aynı etkiye sahipti. Uyuyabilmem için klimanın her gece on sekiz dereceye ayarlanması gerekiyordu. Dün geceki sıcaklık derecesinin onu rahatsız edip etmediğini sormak dilimin ucuna kadar geldi ama buna gerek yoktu. Uyumam gerekiyordu, ortamın ısısını değiştirmeyecektim ve ihtiyacı olursa yedek örtülerin nerede durduğunu biliyordu.

Bir an sessizce durduk; sonunda gözlerini kırpıştırarak arkamdaki ocağı işaret etti. "Ee, şey... Karnın açsa ocakta yaban mersinli kekler var" dedi. "Daha yeni piştiler ama oldukça lezzetliler."

Başımı çevirdim ve ocağın üstünde gerçekten de bana ait olmayan bir kek tavasında, her biri ayrı kalıplarda duran kabarık, altın sarısı kekler gördüm. Gülümsememi gizleyerek uzanıp bir tane aldım. Demek ki ortada insanı boş yere umutlandıran kokulu mumlar yoktu. Sanırım ondan hoşlanıyordum.

Arkasına döndü ve tam mutfaktan çıkacakken ona seslendim. "Cole'u çabucak uyandırabilir misin lütfen? Yağmur işyerimdeki zaman çizelgemi gerçekten mahvediyor ve hâlâ temelleri atıyoruz; bu yüzden bugün kum torbalama konusunda yardıma ihtiyacım var."

Omuzunun üzerinden merakla bana baktı. "Temeller mi?"

"İnşa etmek üzere anlaştığım binanın temelleri" diye açıkladım. "Bu havada çalışamayız ancak bodrum katına su basmadığından emin olmalıyız. Cole'un yardımına ihtiyacım olabilir."

Neden bahsettiğimi anlayınca yüzündeki karmaşa kayboldu. "Ah, doğru. Elbette." Başıyla onayladı ve hızla mutfaktan ayrılarak, ayaklarını merdivenlere özellikle vurarak yukarı çıktı.

Eğer çoktan kalkmamış olsaydı, muhtemelen Cole'dan yardım istemek aklıma gelmezdi ama onun aracılığıyla işimi halletme fırsatı çok cazipti. Ben sorarsam, Cole sinirlenirdi. Jordan sorarsa, daha iyi sonuç alabilirdik.

Üstelik Cole bunun anlaşmanın bir parçası olduğunu biliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O ve Jordan arkalarını temizleyeceklerdi, yemek pişirmeye yardım edeceklerdi, bahçe işlerini yapacaklardı, ihtiyaç duyabileceğim her konuda bana yardım edeceklerdi ve onlar yeniden kendi ayakları üzerinde durabilecek kadar para biriktirirken ben de faturaları ödeyecektim. Fazla bir şey istemiyordum.

Seyahat kupamın kapağını kapattım ve termosu doldurmak için iki tane daha kahve filtresi kullandıktan sonra her ikisini de iş botlarımın durduğu ön kapıya taşıdım. Kapının yanındaki bankta otururak eşyalarımı yere koydum, botlarımı giydim, anahtarlarımı aldım ve girişteki dolaptan siyah yağmurluğumu çıkarıp üstüme geçirdim.

Kupamı ve termosumu yerden aldım. "Cole!" diye bağırarak gitmeye hazırlandım.

Tepemdeki tavan gıcırdadı ve hızlı hareket eden ayak sesleri duydum. Sonra bir gümbürtü oldu, ardından bir kapı çarptı ve Cole'un sonunda aşağıya indiğini anladım.

Kapı kolunu kavrayıp omzumun üzerinden geriye baktım. "Fazladan kahvem var. Ayaküstü bir şeyler yemek istersen arabaya servis yapan bir yere uğrayabiliriz."

Ama köşeyi dönen o değildi. Jordan koyu mavi, paçaları kıvrılmış bir kot pantolon ve Chucklarını giymiş ve saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Kolunun altında sarı bir yağmurluk tutmaya çalışıyordu.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Cole nerede?"

"O, ıuu... kendini pek iyi hissetmiyor" diyerek ceketini giydi. "Ama ben gelip sana yardım ederim."

Demek kendini iyi hissetmiyordu. *Yani akşamdan mı kalmıştı?*

"Hayır, sorun değil" dedim. "Sen burada kal. Burası... daha güvenli. Yine de teşekkürler."

Gözleri birdenbire yukarıya çevrildi, bana odaklandı ve sonra kısıldı. Sanki pedikür yaptırmaya gideceğimi söylemişim gibi, "Daha güvenli mi?" diye sordu. "Yoksa işini yapacağın yerde bana yol göstermekle daha çok vakit harcamaktan mı korkuyorsun?"

Duygularımı yüzüme yansıtmamaya çalıştım. Jordan oldukça zekiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tamam, evet, üzgünüm tatlım, ama evet. En azından Cole yaz ayları boyunca ve hafta sonlarında bana yardım ettiği için az da olsa biraz deneyim sahibiydi. Bugün direktif vermek yerine açıklama yaparak dikkatimi dağıtmaya hiç niyetim yoktu.

"Bak ne diyeceğim..." Yağmurluğunun düğmelerini iliklerken o tatlı, utangaç tavrı yerini yavaş yavaş dikleşmiş omuzlara bıraktı. "Eğer bu küçük hanım saçının yağmurda ıslanmasıyla ya da tırnaklarının altına bulaşan çamurla baş edemezse, o zaman kamyona geri dönüp seni bekleyecek. Güvenli olan bir yerde. Tamam mı?"

Sonra da sanki o konuya hiç girmemem gerekiyormuş gibi tek kaşını kaldırdı.

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim çünkü beynim artık bomboştu ve elimde neden bir termos olduğunu bile unutmak üzereydim.

Zihnimi temizlemek için başımı iki yana salladım ve kapıyı açtım. "Pekâlâ. Kamyonete bin."

* * *

Bu lanet fırtına bir anda çıkmıştı.

Hava durumu hep takibimdeydi çünkü kimi zaman o gün çalışıp çalışamayacağımızı belirlediğinden önemli sayılırdı. Özellikle de yaz aylarında.

Oysa bu fırtınanın bizi es geçeceğini ve yön değiştirerek kuzeye doğru gideceğini sanıyordum. Motoru kapattım ve ceketimin fermuarını yukarı çekip, gözlerimi kısarak ön camdan dışarıya baktım. Sağanak camın ötesindeki her şeyi bulanıklaştırıyordu ama birkaç metre ileride parlayan turuncu ve sarı bir kask görünce adamlardan bazılarının çoktan buraya geldiklerini anladım.

Yanımda oturan Jordan kapüşonunu başına taktı ama ona bakmadım ve ne yapması gerektiği konusunda talimat da vermedim. Eğer burada olmak istiyorsa beni örnek alabilirdi.

Kamyondan aşağıya atlar atlamaz başımı ve omuzlarımı döven sert yağmur damlaları içgüdüsel olarak başımı eğmeme ve kapıyı çarparak binaya koşmama neden oldu. Botlarım küçük su birikin-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tilerine batıp çıktı ve şirket kamyonlarından birinin kasasına doğru koşarak hemen kapağı aşağıya indirdim ve kollarıma sığdırabildiğim kadar kum çuvalı yüklenerek üst üste yığdım. Yanımda parlak bir sarı belirdi ve Jordan da tek kelime etmeden aynı şeyi yapmaya başladı. Kollarına başka çuvallar yükleyerek, adamların binanın yan tarafında beklediği yere kadar peşimden geldi.

Çuvalları bıraktım ve binanın çelik iskeletinden içeriye bakınca, alt kattaki üstü açık çimento paletini gördüm. *Orospu çocuğu*. En iyi arkadaşım da dahil olmak üzere dokuz adam bana bakıyor ve talimatları bekliyordu. Rüzgâr yağmuru kot pantolonumun arkasına savurdukça kumaş tenime batıyordu. Fırtınayı bastırmaya çalışarak, "Bu çuvalları binanın çevresine dizmenizi istiyorum!" diye bağırdım. "Üç sıra şeklinde! Anladınız mı?"

Hızla başlarıyla onayladılar.

"Ve şu çimentoyu da örtün, lanet olsun!"

Çenemle aşağı katta mahvolmakta olan üstü açık paleti işaret ettim. Yağmur yağsın ya da yağmasın, çimentonun her ihtimale karşı her zaman örtülmesi gerekiyordu ve biri son vardiyada bunu ihmal etmişti.

Liseden beri en iyi arkadaşım olan Dutch, kahverengi gözlerini yanıma çevirdi ve yüz ifadesi anında yumuşadı. Başımı çevirince Jordan'ı gördüm; saçlarını yağmurluğunun kapüşonuna saklamıştı ve neyse ki olduğu yerde çakılıp tanıştırılmayı beklemiyordu. Kamyona geri dönerek yük kasasından daha fazla kum çuvalı çıkardı ve ben de merakla bana bakmakta olan Dutch'a döndüm.

Başımı iki yana salladım. *Şimdi sırası değildi*. Oğlumun kız arkadaşının kendi masraflarını çıkarması ve yardımcı olmak istemesi tuhaf değildi ama Cole'un burada olmaması tuhaftı. Acaba Cole, Jordan'ın bu sabah kendi işini üstlenerek yardıma geldiğini biliyor muydu? Nasıl bir adam bunu kabul ederdi? Ona yükümlülüklerini yerine getirmeyi öğretmiştim. Lanet olsun.

Veya belki de benimle gelmek istememişti.

Onunla ilgili bir şeyler yapmam gerekiyordu ama ne yapacağımı bilmiyordum. Bu "bekleyelim ve görelim" taktiği işe yaramıyordu. Cole'un kıçına sağlam bir tekme yemesi gerekiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adamlar işe koyuldular ve çuvalları üçerli gruplar halinde taşıyarak binanın çevresine yerleştirirlerken ben de kamyonetteki alet kutusundan maket bıçağımı çıkardım ve birinci katın çerçevelerinin etrafına zımbalamak için dikdörtgen biçiminde mavi muşambalar kesmeye başladım. Göz açıp kapayıncaya kadar aradan bir saat geçmiş, brandalar gerilmiş, kum çuvalları işlevlerini yerine getirmeye başlamış ve benim dışımdaki herkes ortadan kaybolmuştu.

Bıçağımı ve zımba tabancamı kamyonete doğru fırlatıp kapıyı çarptım ve Jordan'ı bulmak için etrafa baktım.

Onu bir süredir görmemiştim. İçimde bir pişmanlık baş gösterdi. Ona burasıyla ilgili bazı talimatlar vermem gerekirdi. Muhtemelen yolunu bulamazdı. Eğitimsiz kişiler şantiyede kolayca yaralanabilirdi.

İnşaatın etrafında yürürken bütün çuvalların gerektiği gibi dizildiğini, muşambaların rüzgârda bile hâlâ sağlam durduğunu ve çimento paletinin düzgünce örtüldüğünü gördüm. Bazı sesler duydum ve binanın arkasından dolaşır dolaşmaz Jordan'ın römorka yalıtım çerçeveleri taşıdığını ve adamlardan birinin onları da örttüğünü gördüm.

Jordan gülümsüyordu. Hem de deli gibi.

Sanki heyecandan gözleri parıldıyordu ve sevinçten yerinde duramıyormuş gibi bir hali vardı.

Yoksa eğleniyor muydu?

Kapüşonu aşağıya düşmüş, atkuyruğu sırılsıklam olmuş ve birkaç tutam saç yüzüne yapışmıştı. Ayakkabıları sırılsıklamdı, kot pantolonu çamur içindeydi ve Tanrı'ya şükür ki beyaz bir tişört giymemişti çünkü yağmurluk erkeklerin gözlerini ondan uzak tutmak için hiç yeterli değildi.

Römorka malzeme taşımakta olan Dale'e, Bryan'a ve Donny'ye baktım; Jordan'a bakıp gülümsüyorlar, sonra birbirlerine dönerek, duyamadığım bir şeyler söyleyip gülüyorlardı.

"Acele edin" diye haykırmamla dikkat kesildiler ve işlerine devam ettiler.



Jordan binanın yanında durduğum yere doğru yürüdü ve çömelerek, muşambayı bir kirişin altına sıkıştırdı.

"Demek patron sensin, ha?" Bana soran gözlerle baktı. Yüz ifadesi sabaha kıyasla daha yumuşak görünüyordu. Daha mutlu. Daha rahat.

Acaba Cole ona bir inşaat şirketim olduğunu söylememiş miydi? Benden hiç söz etmiyor muydu?

Karnıma bir sızı girdi.

Dutch, "Eh, patronluk taslamaya çalışıyor" diye şaka yaparak Jordan'ın sorusuna cevap verdi.

Ona bir bakış attım ama gülümsemeye çalıştım. Kendi aramızda hep şakalaşırdık ama aşağılık herif keşke işyerinde bunu yapmasaydı. Bu otoritemi sarsıyordu.

"Lanet olsun!" diye haykırdı.

Gözlerimi tekrar geri çevirdim ve yağmur suyunun şelale gibi kafasına doğru indiğini gördüm. Muşamba çerçevenin tepesinden kurtulmuş ve gediğinde topladığı suyun tamamı dökülmüştü. Jordan hemen ayağa fırlayarak aşağıya akan sudan kaçtı ve yukarıya uzanarak muşambayı yerine takmaya çalıştı.

Ama yukarıya ulaşamadı.

Arkasından yaklaşarak önüne doğru uzandım ve muşambayı yerinde tutarken başımı çevirip, çenemle Dutch'a işaret verdim. Dutch başıyla onayladı ve tekrar zımba tabancasını almaya gitti.

Jordan muşambayı bıraktı, kollarımın arasından kayarak yana doğru adım attı ve kendi kendine kıkırdadı.

"İyi misin?" diye sordum.

Başıyla onaylayarak yüzünü sildi ve ceketini silkeledi. "Evet. Sanırım yağmurluk işe yaramadı, değil mi?"

Gözlerim tişörtüne kayınca, sırılsıklam haldeki lacivert tişörtünün bedenine yapıştığını, göğsüne ve karnına sımsıkı oturduğunu gördüm.

Tişörtün üstüne yapıştığı yerin hemen altında, kalçasının ve karnının ufacık bir bölümü açıktaydı. Teni pürüzsüzdü, kıvrımları güzeldi. Boğazımdaki yumruyu yuttum ve hemen başımı çevirdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sadece on dokuz yaşındaydı ama o yaştayken on dokuz yaşındakilerin sahip olduklarını hatırlamadığım bir vücuda sahip olduğu kesindi.

Ve o Cole'undu. *Benim değildi.* Ona bir daha alıcı gözle bakmamalıydım.

Dutch gelip zımba tabancasını bana uzattı ve muşambayı yeniden tutturmaya başladım. Jordan yukarıya uzattığım kollarımın altına girerek ellerini benimkilerin altına koydu ve ben muşambayı zımbalarken tutma işini devraldı.

Derimin altında hissettiğim sıcaklığa aldırış etmedim. "Seni, ee... eve götürmem gerekiyor mu?" diye sordum. "Bugün dersin falan yok mu?"

Bana bakarak, "Yaz programı" diye cevap verdi. "Bu dönem sadece bir dersim var, o da yarın. Ama ilerleyen saatlerde barda çalışmak zorundayım."

İş ve okul arasında nasıl mekik dokuduğunu merak ettim çünkü Cole güne saat onda başlıyor ve altıya kadar işten çıkmıyordu. Jordan'ın çalışır durumda bir aracı yoktu. Bu da bana... buradan ayrılmadan önce evde olmayan birkaç alet almam gerektiğini hatırlattı. Belki bugün Cole'un o Volkswagen'i tamir etmesine yardımcı olabilirdim.

Yaklaşık bir saat daha geçtikten sonra her şey olabildiğince sımsıkı örtülmüş, araç-gereçler güvence altına alınarak kaldırılmış ve herkes iliklerine kadar ıslanmıştı. Adamların gitmelerine izin verdim. Zaman kaybetmekten nefret ediyordum ama yazlar yağışlı geçiyordu ve elimizden geleni yapmıştık.

Zaten adamların yarısı bile çıkıp gelmemişti.

Jordan ile kamyonete geri döndüm ve o kemerini bağlarken, ıslak ceketimi çıkardım. Motoru çalıştırdım ve bir süre grubun dağılmasını bekledikten sonra park yerinden çıktım. İkimiz de susuyorduk.

Ortam birden o kadar sessizleşmişti ki son birkaç saattir yağmurun sabit bir ses haline geldiğini ve bağırarak konuşulmadığı sürece hiçbir sesi duyamadığımı fark ettim. Ya da bana ait olmayan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir hareketi. Şimdi, kulaklarım içgüdüsel olarak etraftaki seslere dikkat kesiliyordu.

Yağmurun kamyonetime plastik mermiler gibi vuruşuna. Direksiyon derisinin elime sürtünmesine. Otoyolda ilerlerken yağmur lastiklerin altında hışırdıyor, arabanın motoru bir ninni gibi gurulduyordu.

Ama yine de çok sessizdi.

Burnundan derin bir nefes aldı.

Ellerini uyluklarının altına sıkıştırırken yağmurluğu gıcırdadı.

Hafif bir tıkırtı duydum ve gözlerimi yavaşça yere indirince Chucklarını usulca birbirine vurduğunu gördüm.

Dudaklarını yalayınca irkildim. Tanrım.

Uzanıp radyoyu açtım. Dikkatimi dağıtmak için.

Bugün neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyordum. *Hayır, biliyordum*. Uyanır uyanmaz Lindsay ile telefonda konuşmuştum. Sabah ilk iş olarak uğraşmak istediğim son kişi oydu.

Cole ve Jordan'ın yaşındayken ne kadar mutlu olduğumu, elime geçen her fırsatta eğlendiğimi ve verdiğim kararlar konusunda kendimi çok fazla düşünmeye zorlamadığımı düşününce tüm bunları özlememek elde değildi. Ama Lindsay'le tanıştıktan kısa bir süre sonra tüm bu eğlencenin faturasını ödemiştim. Doğru düzgün tanımadığım bir kızdan çocuk yapmıştım. Lindsay patolojik bir yalancıydı ve karşısındakini ustalıkla manipüle eden biriydi.

Onu terk ederken, Cole'u onunla bırakmıştım. Cole'un başka şansı olmamıştı.

Elbette Lindsay'yi mahkemeye götürüp velayeti almaya çalışmıştım ama o zamanlar hakimler anneyi daha iyi bir seçenek olarak görüyorlardı ve Lindsay nasıl sempati toplayacağını biliyordu. Cole'u istiyordu, çünkü Cole'un onunla kalması, nafaka alacağı anlamına geliyordu. Ve benden istediğini almıştı.

Cole ile geçirdiğim hafta sonlarının ardından onu Lindsay'ye geri götürmek zorunda kalmak hapiste olmak gibiydi. Lindsay her şeyi kördüğüm ederdi ve Cole'u da kendine benzetmişti. Cole on

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaşına geldiğinde, Lindsay'ye bir şeyler söylemem gerektiğinde hep annesini savunuyordu ve ben hep hatalı oluyordum.

On dört yaşına geldiğinde, iki haftada bir ziyaretime gelmekten vazgeçti ve şimdi iki yabancı gibiydik. Paraya ihtiyacı olmasa beni aramayacaktı.

Başımı iki yana sallayarak zihnimi temizlemeye çalıştım. Jordan'a, "Bir kaset koymak ister misin?" diye sordum.

Göz göze gelmedik ama başını bana doğru çevirdiğini görebiliyordum. "Kaset mi? Kasetçalara koyulanlar gibi mi?"

Bakışları aniden araba teybime doğru yanıp kaydı ve şaşkınlığı yüzüne yansırken, gözleri büyüdü. Neredeyse gülecektim.

Buraya gelirken teybi fark etmemiş miydi?

"Bu gerçek bir kaset çalar mı?" diye sordu.

Elini uzattı ve eski araba radyosuna değerli bir vazoymuş gibi dokunarak Çıkart düğmesine bastı. İçinden hiç dinlemediğim, üstünde beyaz harfler olan şeffaf bir kaset çıktı.

Kaseti çıkardı, eline aldı ve yazıyı okudu. "Guns N' Roses." Elini ağzına götürdü; ağlamak üzereymiş gibi bir hali vardı. "Aman Tanrım."

Torpido gözüne atılarak kapağı açtı ve düzgünce dizilmiş kasetlere baktı.

"Deep Purple" diye okumaya başladı. "Rolling Stones, Bruce Springsteen, John Mellencamp, ZZ Top..."

Sonra onu gerçekten heyecanlandıran bir şey fark ediyor gibi göründü, çünkü elini içeri soktu ve siyah Def Leppard kutusunu çıkardı. "Histeri mi?" diye haykırarak albümün başlığını okudu. "Artık bu albümü çıkarmıyorlar. Elimizdeki sadece canlı kayıt var!"

Tüm bunları neden bu kadar heyecan verici bulduğuna anlam veremeyerek kaşlarımı kaldırdım. Onun bu heyecanlı haliyle biraz eğlenerek, "Sana inanıyorum" dedim. "Bu kamyonet babamındı. Bunlar onun kasetleri. O birkaç yıl önce öldükten sonra... kasetleri ayıklayacak fırsatım olmadı."

Sonra, babam o Guns N' Roses kasetini kasetçalara koyduktan sonra ona dokunan ilk kişinin Jordan olduğunu fark ettim.

Jordan tekrar kaset koleksiyonuna baktı. "Şey, sanırım bu iyi bir şey" diye mırıldandı. "Belli ki elindekilerin farkında değilsin ve bunlar bir çöp kutusunun dibini boylasaydı çok yazık olurdu. Baban havalı bir adammış."

Ona katılarak gülümsedim. Guns kasetini dikkatlice kutusuna yerleştirdi ve Def Leppard kasetini çıkardı.

Kasetçaları işaret ederek, "Dinleyebilir miyim?" diye sordu.

Usulca güldüm ve yol boyunca ilerlerken vitesi yükselttim. "Kafana göre takıl" dedim.

Eve dönerken iki şarkı dinledik ve kasabaya girince sağımızdaki nehir üzerindeki demiryolu köprüsünü geçerek kestirmeden gittik.

"Vay canına, şuna bak" dedi.

Kamyonu yavaşlattım ve Jordan'ın bakışlarını takip ederek sağdaki yolcu penceresinden dışarıya bakınca nehrin epeyce yükseldiğini gördüm. Normalde köprüyle nehir arasında altı metrelik bir boşluk varken, şu anda su köprünün tabanının hemen altında, tehditkâr bir biçimde hızla akıyordu. Neyse ki yağmur yavaşlamıştı; bu yüzden daha fazla yükselmeyecekti.

Tekrar gaza basarak eve doğru ilerledim. "Bu eğlenceliydi" dedi. "Bugünü kastediyorum." Kaşlarımı kaldırıp ona baktım.

"Yani ..." Gözlerini kırpıştırarak düşündü. "Öyle demek istemedim. Umarım geride kalmamışsındır ya da hiç para kaybetmemişsindir, ama..." Nefesini verdi ve gözlerini tekrar penceresine çevirerek dışarıya baktı. "Birkaç kez hayatım tehlikedeymiş gibi hissettim."

Bunu söylerken halinden gayet memnun gibiydi ve ses tonundan gülümsediği anlaşılıyordu.

"Peki bu eğlenceli mi?" diye sordum.

Gözlerini tekrar ön cama çevirdi ve ağzının köşesi yukarı kıvrılarak omuz silkti.

Kıkırdadım. "Evet, eğlenceliydi. Yardım ettiğin için teşekkürler. Bir sonraki fırtınanın ne zaman başlayacağını sana bildireceğim, böylece harekete geçebilirsin."

"Harika."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otoyolda ilerleyerek sakin kasabamıza doğru sürmeye devam ettim, sola döndüm ve sonra mahalleme doğru keskince sağa saptım. Bugün ilk kez mutlu olmuştum. Jordan iyi bir çocuktu. Cole'un ilişkilerini mahvetmeyeceğini umuyordum çünkü Jordan'ın iyi bir anne olacak ve yanında çalışacak, iliğini kurutmak yerine onunla bir hayat kuracak türden bir kız olduğu şimdiden anlaşılıyordu.

Ve nedense bugün iyi vakit geçirmiş olması beni mutlu ediyordu. Ailemden hiç kimse işimle fazla ilgilenmemişti –ya da gurur duymamıştı. Elbette annem ve ölmeden önce babam da beni seviyordu ama üniversiteye gitmem için çok baskı yapmışlardı ve Cole ortaya çıkana kadar plan buydu.

Bu kasabada kalmam ve beyinden daha çok kas gücü gerektirdiğini düşündükleri bir işte çalışmam onlar için her zaman bir hayal kırıklığı olmuştu.

Yine de Lawson İnşaat'ı -kendi işimi- kurduğumda ve kendi evimi inşa ettiğimde, bana her zaman daha iyisini istiyorlarmış gibi baktılar ama bir şey söylemenin faydasız olduğunu biliyorlardı. Sonunda pes etmişlerdi.

Yaptığım işten nefret ettikleri ya da dönüştüğüm adamı sevmedikleri için değil. Kaçırdığım fırsatların yasını tutuyorlardı ve hâlâ oğullarının mutluluğu için endişeleniyorlardı. Ama fark etmedikleri şey şuydu; artık kendi oğlum vardı ve onun mutluluğu her şeyden önce geliyordu.

Ve aslında yaptığım işle ilgili pek çok şeyi seviyordum. Her gün saatlerce temiz havaya, güneşe ve egzersize maruz kalıyordum... Bu güzel bir hayattı. Geceleri iyi uyuyordum. Başka birinin de bundan benim gibi keyif aldığını görmek güzeldi.

"Günümün geri kalanı mahvoldu" dedi Jordan. "Hiçbir şey bu deneyimin yerini tutamaz."

"Neyin yerini tutamaz?" diye cevap verdim. "Yağmurda ıslanmanın mı?"

"Ve çamurda oynamanın."

Sırıttım ve garaj girişine dönerken başımı iki yana salladım. "Ona çamurda oynamak denmez."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bana döndü. "Ah, çamurda dolaşmak mı denir? Kamyonetin bu yüzden mi iğrenç görünüyor?"

Dudak bükerek motoru kapattım ve ona bir bakış attım. "Bak evlat, eğer boyanın ne renk olduğu belliyse, o zaman kamyonetini gerektiği gibi kullanmıyorsun demektir. Anladın mı?"

Jordan gözlerini devirdi ve kapısını açtı. İkimiz de dışarı atlayıp verandaya doğru yürüdük.

Düşünüyordum da eğer Jordan bugün ıslanıp kirlenmeyi umursamadıysa, muhtemelen çamurda dolaşmayı da severdi. Çamura bulanmayalı uzun zaman olmuştu. Kamyonetim pis görünüyordu çünkü onu hiç yıkamıyordum. Yıkamak doğal değildi.

Merdivenleri çıkarken, "Cole'u hiç yanına aldın mı?" diye sordu. "Büyürken birkaç kez götürdüm, evet."

O kapıya ulaşmadan önce uzanıp ve kapıyı açtım ve önce içeri girmesi için açık tuttum.

Ama içeri girmeden önce arkasına dönüp bana baktı. "Belki bir dahaki sefere ikimizi de götürebilirsin" diye öneride bulundu. "Tabii ben sürersem. Kamyonetine aşırı değer vermiyorsun, değil mi?"

"Hayır. Bir kamyonet tepe tepe kullanmak içindir. Kafana göre takıl. Emniyet kemerimi takarım olur biter."

Usulca gülümsedi ve bir an bana bakarken, yüzünde çözemediğim bir ifade belirdi. Bir şey mi söylemiştim?

Bir an için ona bakarken, gözlerinin adeta bir suluboya resim gibi göründüğünü fark ettim. Gece mavisiydi ama göz bebeğine yaklaştıkça daha açık bir renk alıyorlardı. Başımı çevirerek boğazımı temizledim.

"Jordan!" Cole birdenbire üst kattan bağırdı. "Evde misin bebeğim? Buraya gelsene!"

Onunla tekrar göz göze geldim ve özür dilercesine gülümseyerek benden uzaklaştı. "İşe gitmek üzere hazırlanmalıyım. Bugün yardım etmeme izin verdiğin için teşekkürler." Başımla onayladım ama kapı girişinde kalarak salondan geçişini ve merdivenlerden yukarıya çıkışını izledim. Ardından bakarken üzerime garip bir his

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çöktü. Acaba Cole'a nasıl davranıyordu? Acaba Cole ona nasıl davranıyordu? Ona karşı iyi miydi?

Ön kapının yanında durdum ve üst kattaki yatak odasının kapısının kapandığını duyunca Cole'un yanına gittiğini anladım. Eve birdenbire ağırlık çöktü. Hava boğucu ve yoğundu; nefes alamıyordum. Her ne kadar kuru giysilere ihtiyacım olsa da içeri girmek istemiyordum.

Anahtarlarımı solumdaki masaya bıraktım ve Jordan'ın orada duran Volkswagen anahtarını gördüm. Anahtarı kaptığım gibi dışarı çıktım ve kapıyı kapattıktan sonra verandanın merdivenlerinden inerek, garaja geri döndüm.

Birinin, "Evde misafirlerin var, değil mi?" diye seslendiğini duydum.

Şöyle bir etrafa bakınca Kyle Cramer'ın elinde bir fincan kahveyle, artık hafifçe çiseleyen yağmurdan korunduğu ön verandasında durduğunu gördüm.

Çenemi ileriye uzatarak onu onayladım ama cevap vermedim. O adamı hiç sevmezdim ve arkadaş canlısı olmak hiç umurumda değildi. Herhalde bunu şimdiye kadar fark etmişti. Yine de umurumda değildi. Sadece ona bakmak bile canımı sıkıyordu. Aslında belirli bir özelliğinden nefret etmiyordum. Sadece yıllar içinde ortaya çıkan küçük şeyler birikmişti. Karısına davranış biçimi. Onu aldatması ve hiçbir zaman evde olmaması. Boşandıktan sonra evi kendine saklayarak, eski karısını ve çocuklarını bir daireye göndermesi. Çocuklarının hafta sonunda onunla vakit geçirmeleri gerektiğinde sürekli çocuk bakıcısı tutması.

Kim bilir? Belki de adam velayeti almaya çalışmıştı ve belki de önce karısı onu aldatmıştı. Birinin evinde neler olduğunu asla bilemezdiniz. Bunu anlamak için bana ve çocuğumun nasıl büyüdüğüne bakmak yeterliydi. Ben kim oluyordum da onu yargılıyordum?

Yine de adamı sevmiyordum. Beyaz yakalı kariyerinin ve triatlonların onu bir kahramana dönüştürdüğünü sanıyordu.

Şimdi de onu kıskanıyor gibiydim. Harika.

Garaj kapısının kenarındaki panele şifreyi girdim ve geri çeki-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lerek kapının açılmasını bekledim. Burada hiç araba bulundurmuyordum; dolayısıyla garaj daha çok bir dükkân ve atölye olarak hizmet verecek kadar genişti.

İçeride aletler, bir hava kompresörü, fazladan bir buzdolabı, birkaç çalışma tezgâhı ve yıllar içinde buraya atılan araba parçalarıyla dolu bir masa vardı. Jordan'ın arabası garaj girişindeydi ama o kaputu açtıktan sonra birkaç şey almak için buraya girmem gerekeceğini biliyorum. Cole'un arabalarla arası fena değildi ama o şeyi tekrar çalıştırmak için para gerekeceğini biliyordum ve paraları yoktu. En azından bir bakıp, durumun ne kadar kötü olduğunu görebilirdim.

"Hey, dostum."

Omzumun üzerinden geriye bakınca Dutch'ın garaj girişine yürüdüğünü gördüm. Üzerinde kuru giysiler ve elinde bir bira vardı. Bu alışılmadık bir durum değildi. Kamyonetinin arkasında bir soğutucu bulunduruyordu.

"Selam." Hâlâ nemli olan tişörtümü çıkarıp çalışma tezgâhlarından birinin üzerine fırlattım. Masanın altından bir kriko çekerek garajdan çıktım ve soluk yeşil Volkswagen'e doğru yürüdüm. Dutch bir katlanan sandalye çekip Jordan'ın arabasının yanındaki çimlere taşıdı.

"Yarın beşte mi başlıyoruz?" diye sordu. "Evet."

Bugün vakit kaybettiğimiz için yarın erkenden başlamak isteyeceğimi biliyordu. "Bizim çocuklar da birazdan buradaki Grounders'a uğramayı düşünüyorlar. Biraz bira içip müzik dinlemek için... " dedi. "Bu havada yapılacak başka bir şey yok."

İngiliz anahtarı çevirip ona baktım. "Grounders mı? Ne zamandan beri oraya gidiyorsunuz? Poor Red's kapandı mı?"

Omuz silkerek, "Hayır" diye cevap verdi. "Sadece Grounders'da göze hitap eden birileri olduğunu fark etmişler."

Ona baktım; gülümsüyordu ve başıyla evi ve içindeki kişiyi işaret ediyordu.

"Tamam, kapa çeneni." Anahtarı sıktım. "O benim oğlumun kız arkadaşı. Onu rahat bırakın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hiçbir şey yapmayacağım!" Dutch savunmaya geçerek ellerini yukarı kaldırdı. "Ben evliyim."

"Karşısına geçip onu seyretmenizi istemiyorum" dedim ve doğrularak, elimdeki İngiliz anahtarını yere fırlattım.

Aslında ben de onu seyretmiştim ama ilk tanıştığımızda kim olduğunu bilmiyordum.

Ellerimi temizlik beziyle sildim. "Anladın mı? Çocuğu rahat bırakın."

Dutch sandalyesinde kaykılarak başını geriye yasladı ve dudak büktü. "O çocuk eminim ki o barda çalıştığı için zaten çok sayıda erkeğin ilgisini çekiyordur. Ve eminim bu gece biraz fazladan iş yapsa sorun olmaz."

Ondan bir fahişeymiş gibi söz ediyordu. Ama sanırım haklıydı. İstenmeyen ilgiyi savuşturmak şimdiye kadar öğrendiği bir beceri olmalıydı, özellikle de böyle bir işte çalışınca.

Ama yine de onu orada düşünemiyordum. Kız hazır cevaptı ama oldukça masum ve tatlıydı. Onu o ortamda hayal etmek imkânsızdı.

Bir kadın sesi, "Selam" diye cıvıldadı.

Eğilip kaputun etrafına bakınca, dün gece buraya gelen genç kadını gördüm. Adı neydi?

"Pike, değil mi?" dedi ve bir elini göğsüne koydu. "Ben Cam, hatırladın mı? Jordan'ın ablasıyım."

Dutch ağzı hafifçe aralanmış bir halde ona bakıyordu. Cam. "Sadece onu işe bırakmak için geldim" dedi ve sonra gövdeme ve kollarıma doğru kaydı. "Güzel bir dövme."

Gözleri parlayarak başıyla onayladı. Onun da üst kolunun aşağısında birkaç dövmesi ve gövdesinin yanında bir Anka kuşu olduğunu fark ettim.

Anka kuşunu görebiliyordum çünkü neredeyse giyinmemiş gibiydi; üzerinde siyah bir mini etek ve memelerinin hemen altında biten siyah bir askılı bluz vardı.

Babam hangi cehennemde? Cidden...

Arkasında, kaldırımın kenarında duran yeni görünümlü, üstü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

açık, beyaz bir Mustang'in içinde iki kadın daha vardı. Gördüğüm kadarıyla benzer şekilde giyinmişlerdi. Kabarık saçları vardı ve göz kırptıklarında kirpiklerinden gelen esintiyi buradan bile hissedebiliyordum.

Ama sonra aklıma bir şey geldi ve tekrar kaputun diğer tarafına baktım. "Hepiniz birlikte mi çalışıyorsunuz? Jordan'la mı?"

"Hayır, biz Hook'ta çalışıyoruz."

Dutch gırtlağından bir ses çıkarınca birasını boğazına kaçırdığını anladım. Öksürdü ve gülerek boğazını temizledi.

Cam başıyla onayladı ve sataşırcasına, "Demek Hook'u biliyorsun" dedi.

Dutch kıkırdadı ve yemin ederim ki kızardığını gördüm. "Eskiden bildiğim bir yerdi."

Hook şehir merkezinde, Jordan'ın çalıştığı Grounders'a çok da uzak olmayan bir striptiz kulübüydü.

"Jordan da orada çalışmıyor, değil mi?" diye sordum. Yani, sanırım iki tane işi olabilirdi ama onu Grounders'daki barın arkasında hayal edemezken, Kanca'da hiç hayal edemezdim. Ama neyse ki, Cam hemen cevap verdi. "Ah, hayır ama patronum ona barmenlik yapmasını teklif etti" dedi. "Bir yıldır onu ikna etmeye çalışıyor. Gerçi Jordan biraz çekingendir."

Sonuncusunu göz kırparak söylemişti ve bunun ne anlama geldiğinden emin olamadım. Jordan hangi konuda çekingendi? Oradaki barda çalışırsa dansçılarınkine benzer şeyler mi giymek zorunda kalacaktı?

Evet, hayır. Onu Hook'ta hayal etmek, tek bir şey isteyerek gelen adamlarla uğraşmak beni strese sokardı. Acaba Cole'un bu iş teklifinden haberi var mıydı? Jordan'ın orada çalışmasını isteyeceğini hayal dahi edemiyordum.

Ama bunu daha fazla düşünecek vaktim olmadı çünkü Jordan ön verandadan aşağıya inip çimlerin üzerinden ablasına doğru yürüdü.

"Benden bahsetmeyi bırak" diyerek onu uyarıp, çantasının askısını göğsünün üzerine geçirdi ama Cam ona muzip bir bakış attı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jordan gözlerini devirerek karşılık verdi ama bu tepkisini göz ucuyla gördüm. Giysilerine baktıkça kalbim acıyla çarpıyordu.

Başımı çevirdim.

Her nedense Cam'in giysileri hakkındaki düşüncelerim Jordan için geçerli değildi; Cam'den birkaç yaş küçük olsa bile. Lacivert, düşük belli ve kısa paçalı bir kot şort giymişti; paçaları kesilmemiş ancak katlanmıştı; bol siyah tişörtü karnını açıkta bırakıyor ve tek omzundan aşağıya sarkıyordu. Saçları iri, gevşek bukleler halinde sırtına dökülüyordu; koyu renk far ve göz kalemiyle yaptığı makyaj, gece mavisi gözlerini denizde parıldayan ay ışığı gibi ortaya çıkarmıştı.

Yine Chucklarını giyip giymediğini merak ettim ama bunu öğrenmek için bacaklarından etkilenmemem gerekiyordu ve bu konuda zorlandığım için bakışlarımı kaçırdım ve arabanın üstünde çalışmaya devam ettim.

Suçluluk duygusu içime işledi. *O Cole'undu.* Cole onu öpüyordu. Ona sarılıyordu. Onu gülümsetiyordu. Onun hakkında fikir belirtmek haddime değildi; özellikle de barmenlik yaptığı yer ya da nasıl giyindiği gibi yetkimi aşan konularda. Hâlâ sinemadaki hisleri taşıyordum. O tanıştığım ve sohbet ederken eğlendiğim genç bir kadındı ve başka kimsenin bununla bir ilgisi yoktu. Bir yanım onunla önce ben tanışmışım gibi hissediyordu ama bunun doğru olmadığını biliyordum.

Jordan, "Bugün çift vardiyam var" dedi. Sanırım benimle konuşuyordu. "Bu yüzden geç çıkacağım ama anahtarım yanımda."

Kimseye bakmadan başımla onayladım ve kapağı yerine taktım.

Jordan uzaklaşmaya başlamadan önce kısa bir sessizlik oldu. "Tamam, ikinizle de sonra görüşürüz" dedi.

Dutch, "Bugünkü yardımın için teşekkürler şekerim" diye seslendi.

Kolunu havaya kaldırıp kızlara el salladı ve araba hareket etmeden önce bazı kıkırtılar duydum. Elimdeki işe devam ederek, şehrin o bölgesinin geceleri ne kadar güvensiz olduğunu ya da bir barın arkasında çalışmanın avantajının müşterilerin ona ulaşamaması

olduğunu –ki bu güzel bir şeydi– düşünmemeye çalıştım. Aslında harika bir işi vardı. Parası Burger King'de ya da tele-pazarlamacı olarak kazanacağından çok daha iyiydi. O ve Cole kısa sürede evden çıkacaklardı.

Ama aşağılık Mick'in onu Hook'ta çalıştırmak için uğraşmasına şaşmamalıydı. Tanrı aşkına. Bu geceki gibi giyinip kuşanacak mıydı? Erkekler genç ve çekici kızlar için çok para öderdi genç ve ateşli bir çiftçi kızı için daha da fazlasını gözden çıkarırlardı.

Kapakları sökerken, temizlerken ve yeniden takarken elimin ağrıdığını ve kaslarımın yorulduğunu fark ettim. Durup doğruldum ve parmak eklemlerimi çatırdattım.

Ama sonra Dutch'ın göz ucuyla beni izlediğini gördüm ve ona bakınca göz göze geldik.

"Ne var?" diye sordum.

Neden bana bakıyordu?

Ama bana hafifçe bir gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Hiç."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

4. Bölüm

Jordan

"Bir Fuzzy Navel* alabilir miyim?"

Etrafa göz atınca April Lester'ın barda, Grady Jones ile Rich Hensburg'un arasında durduğunu ve beklentiyle bana baktığını gördüm. Başımla onaylayarak yıkadığım viski bardaklarını istiflemeyi bıraktım ve uzanıp şeftali likörü şişesini aldım.

Rich biraz şüpheci bir şekilde kaşlarını çatarak April'a, "Ee, benimle eve geliyor musun?" diye sordu.

Grady usulca kıkırdarken, ben de kendi kendime gülümsedim. April ise sırtını döndü; sinirlenmiş gibi bir hali vardı.

Bütün bu insanlar düzenli müşterilerdi. April genellikle eve yalnız gitmezdi ve bunu herkes bilirdi. Rich başını dik tutmak için hep şaka yollu teklifte bulunuyordu. Anlaşılan April'ın tek kırmızı çizgisi yaşlılardı. Diğer herkes kabulüydü. Sanırım Rich denemeye devam etmekten zarar gelmeyeceğini düşünüyordu. Bir gece şans yüzüne gülebilirdi.

April'ı kınadığımdan değil. Ben ne bilecektim ki? Ne de olsa April iyi bir müşteriydi ve dolgun bahşişler veriyordu. Fakat Cole etraftayken ister istemez April'ı göz hapsine alıyordum. Evli erkeklerin peşine düştüğünü görmüştüm; bu yüzden bir adamın başka birinin erkek arkadaşı olması onu kesinlikle yıldırmazdı.

Portakal suyunu dökmeyi bitirdim ve içeceği üstüne koymak için bir peçete hazırladım. April bir pipet kaptı ve bardağını aldı.

---

* Şeftali likörü ve portakal suyuyla hazırlanan bir kokteyl. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Teşekkür ederim" diye cıvıldadı ve hemen arkasını dönerek, locasına doğru yürürken bir yudum içti.

Gitmesini izledim ve daha önce etrafta gördüğüm iki adamla içeriye sıvıştığını gördüm.

Bazen April annemi aklıma getiriyordu. Nedenini bilmiyordum; birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Annem sarışındı –hâlâ sarışın– ve April kumraldı. Saçları o kadar koyu kahverengiydi ki neredeyse siyah görünüyordu.

Ama aynı yaşlarda olmalılardı. April kırklarına merdiven dayamıştı ve hatırladığım kadarıyla annem gibi giyiniyordu. Kısa etekler, uçuşan ipekli bluzlar, mücevherler ve on beş santimetrelik topuklu ayakkabılar.

Cam gibi. Ablam annemin seksi tarzını miras almıştı.

Acaba annem biriyle sakin bir hayat kurmuş muydu yoksa ben yedi yaşındayken hasretini çektiği o özgürlüğe hâlâ ihtiyacı var mıydı? Onu özlemiyordum. Onu zar zor hatırlıyordum. Ama onu hâlâ merak ediyordum.

Arka tarafa uzanarak April'ın adisyonuna içkisi için bir çentik attım ve bardakları kurutmak üzere bir havlu aldım.

Ama sonra ön kapı açıldı ve biri, "Lanet olsun, burası ölü gibi" diye bağırdı.

Başımı kaldırınca kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Erkek arkadaşım yanında birkaç arkadaşıyla içeri girdi ama esas tenimi ürperten şey, gruba liderlik eden o çok tanıdık sesti.

Eski erkek arkadaşım Jay McCabe yavaşça ve hiç acele etmeden, lisedeki yıldız oyun kurucu gibi kasılarak ve hâlâ alkış bekliyormuş gibi içeri girdi. Onu tanıdıkça gözüme gittikçe daha az yakışıklı görünmesi tuhaftı. Jay'i fark edince omurgam dimdik oldu ve boynumdan yüzüme doğru bir alev yayıldı.

Cole, birkaç adam ve peşlerinde Elena Barros'la gezinirken, yüzünde hırlamayı andıran bir ifadeyle önce Jay'e, sonra bana baktığını gördüm.

Cole ve Jay birlikte takılmıyorlardı ama bazen aynı partilerde karşılaşıyorlardı. Tahminimce Jay grubuyla buraya gelmiş ve Cole iyi olduğumdan emin olmak için onu takip etmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jay odayı taradı ve gözleri bana kilitlenince, ağzımın köşesini kıvırarak usulca gülümsedi. Midem burkularak, hemen bakışlarımı kaçırdım.

Artık bir önemi yokmuş gibi davranmaya çalıştım ama sanırım kazandığını anlamıştı. Bana yaptıklarından sonra hapiste olmalıydı ama değildi çünkü iki yıl önce korkmuştum ve acınacak haldeydim.

Keşke biri ona zarar verseydi.

Ve eğer o kişi ben olursam daha da iyiydi.

Cole arkadaşları etrafta dolaşıp tanıdıkları insanlarla sohbet ederken yanıma geldi. Paravanı kaldırdı ve barın arkasına geçti. Özür dileyen bir yüz ifadesiyle arkamda durup, kollarını belime doladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Yumruğumu havluya dolamış, bir bardağın içini siliyordum.

Cole'un omuz silktiğini hissettim. "Seni göremedim. Seni özledim, o kadar."

Bir kahkaha atarak, gergin vücudumu rahatlatmaya çalıştım. "İyiyim. İşyerimdeyken benim için endişelenmene gerek yok."

Burnunu boynuma sürttü. Aslında ikimiz de Jay'in burada olmasından endişe duyduğunu biliyorduk.

Elimi onun üzerine koyarak başparmağındaki küçük yara izini hissettim ve temiz kokusunu içime çektim. Zinde ve yakışıklı görünüyordu, bu sabahki halinden çok daha iyiydi. Hiç kimse akşamdan kalmalığı onun gibi üzerinden atamazdı.

Shel barın önünden geçerken elindeki bardak tepsisini tezgâha bırakarak, "Biliyor musun, erkek arkadaşının burada olması iş açısından iyi değil" diyerek uyarıda bulundu.

Shel kendisini *Çıtır Kızlar* filmindeki bar sahibine benzetiyordu. 'Müsait görüneceksin ama asla müsait olmayacaksın' diye düşünürdü. Ancak burası küçük bir kasabadaki köhne bir bardı; dolayısıyla her iki durumda da bahşiş rekoru kırmayacaktım. Erkek arkadaşım burada olsa da olmasa da.

Cole yüzünü boynuma gömdü ve vücudunun bana dayanak olması sayesinde kendimi güvende hissederek gülümsedim. İçeride-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kî gürültü seviyesi artınca arkadaşlarının sesleri kulağıma ulaştı ve saate bakınca gece yarısına yaklaştığımızı gördüm.

Ve Çarşamba gecesiydi. Cole sabah işe gidecekti.

Bir nefes aldım ve başımı çevirip ona baktım. "Biliyor musun, bugünkü mesaini kaçırsaydın parayı denkleştiremezdik" dedim.

Ve eğer bu gece dışarıda eğlenirse, yarın izin isteyip daha fazla para kaybedecekti.

Hâlâ eski daireden ödenmesi gereken faturalarımız vardı; ben de payıma düşeni yapacaktım, ama Cole bu konuda pek yardımcı olmuyordu. Eğer bir gün daha kaçırırsa, sesimi yükseltecektim.

Ama sadece düşünceli bir şekilde bana baktı. "Ben aptal değilim bebeğim" diyerek bana güvence verdi. "Bana söylemek istediğin her şeyi zaten biliyorum, tamam mı?"

"Ve ehliyetin hâlâ sende olduğu için çok şanslı olduğunu da biliyorsun, değil mi?" Onu biraz daha zorladım. İhtiyacımız olan son şey, siciline madde etkisi altında araba kullandığına dair bir ibare işlenmesiydi.

Özellikle de olanlardan sonra. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabiliyordu?

Yara izlerimize tekrar bakınca anılarım canlandı.

"Sen olmasaydın ne yapardım?" derken nefesi kulağımı gıdıkladı.

Hızla geri çekildim. "Muhtemelen kendi çamaşırlarını yıkardın."

Ama Cole sadece güldü ve bana daha sıkı sarıldı. "Beceriksizin teki olduğum için özür dilerim."

"Her zaman böyle değildin."

Bu iğneli söz üzerine kaşını kaldırdı ve sıntarak beni barın içine doğru çekti. "İyi olduğum birkaç şey var, öyle değil mi?"

Çenemi geriye atıp yüzünü boynuma gömerek, sıcak dudaklarıyla beni öpmeye ve ısırmaya başladı.

Kollarım ürperdi ve nefes nefese kaldım. "Cole..."

Tamam, evet. Her konuda beceriksiz değilsin.

Beni her zaman gülümsetebiliyordu ve iyi öpüşüyordu. Keşke bunu evde daha çok yapsaydı. Son zamanlarda bana pek fazla dokunmuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ve bu gece yine dışarı çıkıyordu.

Başımı çevirdim ve bu yakınlığın özlemini çekerek onu öptüm ama sonra çabucak geri çekildim ve sırıtarak onu kendinden uzaklaştırdım. "Burada olmaz" diyerek onu azarladım.

Etrafından dolanıp bardan topladığım birkaç bira şişesini fırlatıp attım.

Cole kulağıma, "Gerçekten üzgünüm, biliyor musun?" dedi. "Niyetim oradan kovulmamıza neden olmak ve babamın yanına taşınmak değildi."

Samimiyetine inanarak başımla onayladım. O iyi biriydi ve iyi günlerini de görmüştüm. Şu anda bir kısır döngüdeydi ama kimse yarımda durmazken o durmuştu; bu yüzden her şeyi yoluna koyacağına inanmak istiyordum.

Jay'e baktım ve o pislikten ayrıldıktan sonra kalan tek arkadaşının Cole olduğunu hatırladım. Diğer herkes Jay'in tarafını tutmuştu.

Cole geri çekilip beni serbest bırakarak, "Ee, babam sana iyi davranıyor mu?" diye sordu.

"Elbette. Neden davranmasın ki?"

Cole omuz silkti. "Sadece emin olmak istedim. Eskiden pisliğin tekiydi. Annemi çok sık aldattı; bu yüzden pek anlaşamıyoruz." Durakladı ve sonra, "Sadece aramızda hissettiğin gerginliği açıklamak istedim" diye ekledi.

Aldatmak mı? Bunu bana neden daha önce söylememişti? Tanrım.

Pike hiç böyle birine benzemiyordu. Bana o kadar yüzeysel biriymiş gibi gelmiyordu.

Ama insanlar büyüyorlar ve değişiyorlardı. Belki de Pike yirmi yıl önce farklı bir adamdı.

Ama bir dakika...

"Annenle babanın sen iki yaşındayken ayrıldıklarını söylememiş miydin?" diye sordum.

Yaşı o kadar küçükken bunu nasıl hatırlayabilirdi?

"Evet." Barın sonuna doğru yürümeye başladı. "Sadece annemin bana anlattıklarını biliyorum. Duyduklarım hiç hoş şeyler de-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gildi; yani babamın saçmalıklarına inanma. Kadınlara emirler yağdırmayı seviyor, muhtemelen bu yüzden hâlâ bekar."

Babası bugün erken saatlerde bana evde kalmamı söylediğinde ve ben ona karşı geldiğimde gerçekten de şaşkına dönmüştü. Sanırım insanların emirlerine uymalarına alışmıştı. Cole'un son söylediği kulağa inandırıcı geliyordu.

Cole, "Biz Cue bara gidiyoruz" diyerek paravanı kaldırdı ve barın diğer tarafına geçti. "Evde görüşürüz."

"Çok geç kalma" dedim sessizce.

Vardiyası yarın sabah ona kadar başlamıyordu ama eve döndüğümde onu görmek istiyordum. Bugün birlikte fazla vakit geçirememiştik.

Cole ve arkadaşları ön kapıdan dışarı çıkarak bilardo oynamak üzere Cue barın yolunu tuttular. Jay de kapıdan çıkarken bana bakarak, kollarını Shawna Abbot'a doladı. Gözleri göğüslerime, sonra tekrar yüzüme kaydı bana arzuyla karışık, tehditkâr yanı ağır basan pis bir bakış attı.

Bu iki yıldır devam ediyordu. Onu tekrar harekete geçirmekten korktuğum için bana attığı iğrenç bakışları sineye çekiyordum. Beni göz hapsine almasının dışında rahat bırakıyordu; ben de onu görmezden gelip orada yokmuş gibi davranıyordum.

Her iki grup da başka bir yerde eğlenmeye karar vererek ayrıldı ancak ön kapı kapanmadan önce ablam peşinde birkaç iş arkadaşıyla ağır ağır içeriye girdi. İçerideki bütün gözler onlara çevrildi; avuç için kadar bluzlar ve topuklu ayakkabılar giyen bu çekici kadınları doya doya seyrettiler.

Müzik kutusunda Sammy Hagar'ın *The Girl Gets Around* şarkısı çalmaya başlayınca Cam bara doğru yürüyerek tezgâhın kenarına tutundu ve dudaklarını oynatarak ufak ufak dans etmeye başladı.

Tam bir çılgındı.

Müziğin sesini bastırarak, "Şimdiden paydos mu ettiniz?" diye sorarken duvardaki saate baktım. "En az bir saat daha çıkmayacağım."

"Sorun değil." Cam beni geçiştirerek arkama uzandı, bar istasyonundaki rom şişesini önümdeki viski bardağını aldı. "Yine de eve gidip yatmadan önce rahatlamamız gerekiyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir tek koydu, şişeyi yerine bıraktı ve gazlı içecek sifonunu alıp, bardağını Diyet Kola ile doldurdu.

Buz haznesindeki kepçeyi alıp bardağına birkaç buz küpü ekledikten sonra barda ilerleyerek müşterileri kontrol ettim.

Grady ile Rich'in biralarını yeniledim; Shel'in video poker oynayan kocasının içkisini tazeledim ve kocaları bir kitap kulübü toplantısına gittiklerini zannetsinler diye Deepak Chopra'nın *Sırlar Kitabı* baskılarını her hafta yanlarında getirip localarına koyan birkaç hanım için üç tane Cosmo kokteyli hazırladım.

Shel, Cam'e, "Arkaya gelmek ister misin?" diye seslendi. "Bira doldurmam gerekiyor."

Cam, Shel'e bir bakış attı ama ayağa kalktı ve barın arkasına geldi.

Shel soğutucunun ve biranın depolandığı koridorda ilerledi. Barın diğer ucundaki ablama, "Bahşişleri boşalt ve kavanozu yeniden tezgâha koy" diye seslendim. "Benden pay alamazsın."

Cam güldü ve ellerini kalçalarına koyarak, bana kendini beğenmiş bir şekilde baktı. Başka bir müşteri için bir Tornavida* hazırlamamla burnumun dibinde kalın bir para tomarı görmem bir oldu.

Cam kendini beğenmiş bir şekilde, "Senin iki paralık bahşişlerine ihtiyacım yok bebeğim" diye cevap verdi. Para tomarına bakarken şaşkınlıktan gözlerim büyüdü ve ağzım açıldı.

"Bu da ne?" Tomarı elinden alıp sallarken pek çok birliğin yanı sıra etkileyici miktarda onluk ve yirmilik de gördüm.

"Bir gecede kiranı çıkarmak böyle bir şey, tatlım." Cam tomarı elimden aldı. "Bir bekarlığa veda partisi vardı."

Bu da para saçan bir sürü sarhoş adam demekti. Tomarı arka cebine geri koymasını izledim ve gözlerindeki ışıltıyı görünce kaşlarımı çattım. Benden çok daha fazla kazanması mantıklıydı. Ben bir barda çalışıyordum. O bir kulüpte çalışıyordu. İnsanları eğlendiriyordu. Bense içkiler hazırlıyordum.

Yarın faturalarını ödeyebileceğini bilerek eve gitmek güzel olsa gerekti. Markete gidip her istediğini sepetine koyabileceğini.

---

* Portakal suyu ve votkayla hazırlanan bir kokteyl. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başımı kaldırıp Cam ile göz göze geldim ve onun da bire bir aynı şeyi düşündüğünü anladım. Eğer patronunun iş teklifini kabul edersem, benim hayatım da kolaylaşabilirdi.

Orada barmaid olarak çalışarak ablam kadar kazanmayacaktım ama elime buradakinden daha fazla para geçecekti.

Fakat The Hook hızlı para kazandırsa da hiç kolay bir yer değildi. Erkekler Cam'e bedava yemek gözüyle bakarlardı ve Cam bir sürü saçmalığa katlanıyordu.

Yine de... Her gün para yüzünden endişelenmekten yorulmuştum.

İşe geri döndüm ama Cam'in gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Cam yerimde saydığımı düşünüyordu.

"Kapa çeneni" diye mırıldandım.

Cam tıksırdı. "Hiçbir şey söylemedim ki. Ağzımı bile açmadım."

* * *

Bir saat kadar sonra Pike'ın evindeydik. Cam'in Mustang'inden inerek, "Teşekkür ederim" dedim. Ön koltuğu katlayıp çantamı arkadan alırken, Cole'un arabasının garaj girişinde olup olmadığını görmek için hızlıca omzumun üzerinden geriye baktım.

Orada değildi. Sadece Pike'ın kamyoneti vardı. Başımı iki yana salladım.

Cam, "Yarın çalışmıyorsun, değil mi?" diye sordu.

Geri döndüm. "Hayır, ama cumartesi gecesi çalışıyorum. Programımı sana sonra mesaj atarım."

"Tamam."

Arabanın kapısını kapattım ve elimi cebime atıp evin anahtarını aradım. "Seni seviyorum. Hoşça kal" diye seslendim.

"Ah, bu arada sana bir şey aldım!" Cam açık duran yolcu penceresinden bana seslendi. "Odana girince sırt çantanın içine bak. Bir dene. Bakalım nasıl hissedeceksin."

Durdum, yarı yoldan geri döndüm ve gözlerimi kısarak ona baktım. "Umarım başka bir vibratör değildir..." diye sızlandım.

Cam başını geriye attı ve geçen sene on sekizinci yaş günüm için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aldığı hediyeye güldü. Hediyemi insanlarla dolu bir partide açmama izin vermeseydi o kadar da kötü olmazdı.

"O değil" dedi. "Ama kesinlikle Cole ile keyfini çıkarabileceğiniz bir şey." Sonra çenesiyle arkamdaki karanlık evi işaret etti. "Veya, şey... belki evin erkeğinin de hoşuna gidebilir. Evin *diğer* erkeğini kastediyorum."

Kaşlarını kımıldatınca ona pis bir bakış attım. "Artık paketi açmak bile istemiyorum."

Cam, "İyi geceler!" diyerek sataştı ve kaldırımdan uzaklaştı.

Pislik. Ablamı seviyordum ama beni nasıl utandıracağını biliyordu.

Ön kapının kilidini açtıktan sonra içeri girdim, kapıyı kapattım ve kilidi tekrar çevirerek, karanlık salonda etrafıma baktım. Ortalık derli topluydu. Mutfak girişinin önünden geçerken, ocağın üstündeki küçük ışığın sevdiğim gibi açık olduğunu fark ettim. Lavabo görebildiğim kadarıyla bulaşıklarla dolu değildi ve nefesimi içime çekince, temiz bir eve gelme hissi hoşuma gitti.

Merdivenlerden yukarı çıkarken, evin sessizliği beni ürküttü. Karanlık koridorda yürürken başımı kaldırdım ve tam karşımda Pike'ın yatak odasının kapısını gördüm. Kapısı kapalıydı ve kapının altından ışık sızmıyordu.

Soldaki ilk kapıyı açıp elektrik düğmesini çevirince, şüphelerim doğru çıktı. Yatak boştu. Cole hâlâ dışarıdaydı.

Çantamı yere koydum, kapıyı sessizce kapattım ve telefonumu arka cebimden çıkardım.

Eve geldim. Neredesin? diye yazdım ve Cole'un cevap yazdığını gösteren üç küçük noktanın belirmesini bekledim.

Ama bir süre hiçbir şey olmayınca telefonumu yatağa attım.

Cole sekiz saat içinde işte olmalıydı ve bir an önce eve dönse iyi olurdu. Yoksa buradan çıkacak kadar para biriktirdiğimde benimle gelmiyordu.

Ayakkabılarımı silkeleyerek çıkarıp yatağa doğru yürüdüm ve külçe gibi yığılıp yorgun ayaklarımı dinlendirmek üzereyken, ablamın çantama koyduğu "şeyi" hatırladım. Arkama döndüm, sırt

çantamı alıp fermuarını açtım ve yatağa koydum. Ve orada, en üstte, benim koymadığım pembe çizgili bir alışveriş poşeti vardı. Hediyem Victoria's Secret'tandı.

Paketi açıp elimi içine sokunca bir kumaşa dokundum. Hayallerim yıkılırken sızlanmamak için kendimi tuttum. Dantelli, krem rengi külotu ve fazla bir yer örtecek kadar büyük görünmeyen geceliği çıkardım. Gecelik göğüs dekolteliydi ve karnımı kapatacak kadar bile uzun değildi.

Kesinlikle çok güzeldi. Ve seksiydi. Ama ufacıktı. Cole eve gelip de beni yatakta bununla görse bayram ederdi.

Ön sevişmeyi atlardı. Bir saniye içinde üstümde olurdu.

İyi ama Cam bana bunu neden almıştı? Seksi iç çamaşırları giymediğimden değil. Fakat bir erkeğin ilgisini nasıl canlı tutacağıma dair derse ihtiyacım yoktu.

Ama sonra yatakta, çamaşırların içinde olması gereken bir kağıt parçası durduğunu fark ettim. Yarım sayfa boyutundaki broşürü alıp okudum.

AMATÖRLER GECESİ!
Islatma Vakti! (Tişörtünüzü)
27 Mayıs, saat 21.00.
Hook'ta 300$'lık Jamison Lane Büyük Ödülü verilecek!!

"Harika." Kıs kıs güldüm ve broşürle giysileri yatağa bırakıp, başımı iki yana salladım. Kendi ablam beni yoldan çıkarmaya çalışıyordu. Acaba derdi neydi?

Üç yüz dolar kazanma şansını elde etmek için şehirdeki her yaşlı serseriye memelerimi göstermeyecektim. Grounders'da çalışabilirdim çünkü bazı insanlarla vakit geçirmekten keyif alıyordum, müzik dinliyordum ve bahşiş kazandığım bir işim vardı; bu yüzden her vardiyadan sonra üzerimde biraz para oluyordu ama sarhoş olmadığım sürece ıslak tişört yarışmasının keyif alacağım hiçbir yanı yoktu. Belki.

Jaluzilerin kapalı olduğundan emin olup tişörtümü çıkardım ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kot şortumun düğmelerini açtım. Giysilerimi yere attıktan sonra kollarımı sırtıma uzatıp sutyenimi çıkardım ve sonra bir tişört almak için şifonyere uzandım. Yine de durup yatakta duran yeni iç çamaşırına göz attım. Cole eve gelip ne kaçırdığını görünce pişman olabilirdi.

Külotumu çıkardıktan sonra uzanıp yeni iç çamaşırımı aldım ve usulca giydim. İçinde kurşun ve tükenmez kalemlerimin bulunduğu kupa şifonyerin üstünde duruyordu. İçinden makası aldım ve etiketleri kestim.

Aynanın önünde durup saçlarımı kabarttım ve ellerimle taradım; kalçalarımdaki kumaşı ve balensiz sutyenimdeki memelerimi düzelttim. Aynaya arkamı dönerek, omzumun üzerinden kendime baktım.

Elimde olmadan gülümsedim. Cam o kadar da aptal sayılmazdı, değil mi? Bronzluğum hâlâ devam ettiği için bu renk bana çok yakışmıştı. Külot kalçama kusursuz bir şekilde oturmuştu ve sutyenim destekli olmasa bile memelerim gösterişli ve güzel görünüyordu. Elimi pürüzsüz, düz karnımda ve belimin kıvrımlarında gezdirerek bu manzarayı takdir edecek ve beni gülümsetecek birinin burada olmasını diledim.

Bacaklarımın arasına bir sıcaklık yayıldı ve basit bir giysi değişikliğinin ne büyük bir fark yaratabildiğini düşünmeden edemedim. Omzumdaki askılardan birini indirirken, kendimi bu kadar seksi hissetmek hoşuma gitti. Klitorisim seğirmeye başladı; artık tam havamdaydım.

Askıyı tekrar omzuma geçirerek telefonumu aldım ve Cole'un hâlâ cevap yazmadığını fark ederek ona mesaj gönderdim.

Şu anda sana biraz ihtiyacım var bebeğim. *Göz kırpmaca*

Bekledim ama ekranda üç nokta belirmedi. Telefonumda Spotify uygulamasını açtım ve kısık sesle *Run to You* parçasını dinleyerek, kendimi yatağa attım.

Artık tamamen uyanıktım. Ve tahrik olmuştum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gözlerimi kapatarak müziğin tenime işlemesine, yavaşça parmak uçlarımdan akıp giderek kalçalarımdan aşağıya doğru inmesine ve bacağımın iç kısmına geri dönerek, tüylerim diken diken olana kadar tenimi gıdıklamasına izin verdim. Usulca bacaklarımın arasını avuçlayarak kalçalarımı yuvarlayıp kadınlığımı ovaladıkça klitorisim karıncalanmaya, kanım kaynamaya ve kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Sertleşen meme uçlarımın dantele sürtündüğünü hissederek inledim. Diğer elimle göğsümü kavradım ve başımı yana doğru eğince saçlarım yüzüme düştü.

Bazen kız kardeşimin yaptıklarını yapıp yapamayacağımı merak ediyordum. Eve getirdiği tüm parayı görmüşken, endişeden ve stresten sıkıldığımda bunu yapabilir miydim?

Yüzüstü döndüm ve bacaklarımın arasındaki ellerimi yatağa dayayıp, dizlerimin üstüne çöktüm. Kollarımla memelerimi sıkıştırarak onları birbirine yaklaşmaya zorlayınca, sutyenden dışarı fırlamalarına ramak kaldı. Kafamı yana çevirdim; saçlarım sırtımı okşarken gözlerimi kapalı tutup kalçalarımı müzik eşliğinde oynatmaya devam ettim.

Hayır, Cam'in yaptığını yapamazdım. Bir sürü erkeğin beni izlemesini istemiyordum.

Peki ya bir adam? Mesela erkek arkadaşım? Beni özleyen ve onun için dans ederken sahiplenici gözlerle beni izleyecek bir adam...

Beni izliyordu. Karanlık bir odadaydım; altımda parlak, beyaz bir sahne ve üzerimde yumuşak, mor bir ışık vardı. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde duruyordum; sürünerek ve öne doğru eğilerek altdudağımı ısırıyordum; bacaklarımı ayırıyordum ve dizlerimi yere bastırarak kalçamı indirip kaldırıyordum.

Arkadaydı, çok uzaktaydı ama oradaydı. İçeride bir tek o vardı. Bunu onun için yapıyordum. Gölgelerde saklanıyordu ve omzunu duvara yaslayarak beni izliyordu. Kalçalarımı yavaşça yuvarlıyordum; ona sataşıp cilveler yapıyordum; sonra tekrar dizlerimin üzerine çöküyordum ve yatak başlığına tutunarak dans ediyor, kalçalarımı savuruyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sutyenimin askısı koluma düşüyordu ve göğsümü kavrayarak, omzumun üzerinden ona bakıyordum. Elindeki sigara –ya da puro– yanarken havaya bir duman yayılıyordu. Ama bana bakarken sigarasını unutmuş gibi görünüyordu.

Cole'un sigara içmediği aklıma geldi ama bu düşünce çabucak aklımdan çıktı.

Beni görmesini istiyordum. Beni arzulamasını istiyordum. Beni istediğini hissediyordum ve bu hoşuma gidiyordu. Tanrım, bunu seviyordum. Beni izlemeye devam et. Acaba ağzının tadı nasıldı? Ya dişleri? Meme uçlarım bir ağzın özlemini çekerek gerildi ve sertleşti.

Seni boşaltacağım. Beni izlemeye devam et. Beni izlemeye devam et.

Ellerime yaslanarak kalçalarımı daha hızlı ve daha sertçe yuvarlamaya başladım ve kadınlığımı ovalayarak popomu onun için kımıldatırken cildimin terden ıslandığını hissettim.

Aklımda sadece o vardı.

Orgazmın doruğuna çıktığımı hissederek, "Ah Tanrım" diye inledim. "Geliyorum, geliyorum..."

Ama sonra evin içinde yüksek bir çarpma sesi yankılandı ve kafamı kaldırıp gözlerimi açıyorum. *Lanet olsun!*

Donakalarak kulak kesildim. Koridordaki parkeler gıcırdadı, birisi koridorda yürüdü ve sonra merdivenlerden aşağı indi. Cole'un gelme ihtimaline karşı yataktan telaşla yataktan indim.

Babasını uyandırmış olamazdım, değil mi? Bu çok aptalcaydı!

Ya yatak gıcırdadıysa?

Utançtan yüzüm alev gibi yanmaya başladı ve usulca yürüyerek kapıyı aralayıp dışarıya baktım. Koridor hâlâ karanlıktı ama birinin konuştuğunu duyabiliyorum; sonra alt katta bir kapı kapandı.

Kaşlarımı çattım. Koridorun karşısına geçip hızlıca banyoya saklandım ve kapıyı kapattım. Işığı kapalı tutarak pencereye yürüdüm ve panjurlardan birini açtım.

Pike'ın, "Evet, merak etme. Bunun için uyandırılmayı umursamıyorum" dediğini duydum ve dışarıya bakınca havuzun yanında durduğunu ve telefonda konuştuğunu gördüm. "Bebeklerin sağı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

solu belli olmaz. Hiç acele etme. Önümüzdeki birkaç gün içinde hallederiz."

Gri bir eşofman altı giymişti ama üstünde tişört yoktu. Esnerken eliyle kafa derisini ovaladığını gördüm. Omuzlarım biraz gevşedi. Telefon muhtemelen onu uyandırmıştı.

Telefonla konuştuğu her kimse onu başıyla onayladı. "Çocuk doğduğunda hepimize mesaj at. Tebrikler dostum."

Sonra kıkırdadı; omuzlarım gevşedi ve içim minnetle doldu. Beni duysaydı bu utanç verici olurdu.

Tekrar pencereye yaklaştım ama telefondaki her kimse onu dinlemeye devam ederken, bahçe masasındaki tabaktan bir şey aldığını ve ağzına götürdüğünü gördüm.

Durdum ve bir puro yaktığını izlerken gözlerim açıldı. Tüylerim diken diken oldu ve nabzım hızlandı. Pike'ın beni duyup duymasını umursamadan panjuru hızla kapattım.

Bu da neyin nesiydi? Sigara içtiğini görmemiştim. Bu sahne neden benim hayalime girmişti...?

Odama geri döndüm, kapıyı kapattım ve iç çamaşırımı çıkardım. Bir tişörtle şort giyip hem müziği hem de ışığı kapattım ve yatağa girdim.

Cam ve onun aptalca bilinçdışı mesajları... Çok teşekkürler.

* * *

Telefonda, "Selam Corinne. Babam evde mi?" diye sordum.

Üvey annemin hattın diğer ucunda hareket ettiğini ve bir tel örgülü kapının gıcırdadığını duydum. "Chip!" diye seslendi. Yıllarca sigara içtiği için sesi kulak tırmalıyordu. "Jordan arıyor!"

Kapı tekrar gıcırdayarak kapandı ve mutfaktaki fritözün çalıştığını duyar gibi oldum. Yerdeki pütürlü muşambaya basıyormuşum gibi hissettim. O karavandan çıktığım için çok mutluydum; Cole'un babasının yanında asalak gibi yaşamak zorunda kalsam bile.

Corinne babamın telefona gelmesini beklerken, "Paraya mı ihti-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yacın var?" dedi. "Çünkü hiç paramız yok. Baban birkaç hafta önce belini incitti ve bazı işleri kaçırdı, bu yüzden bu aralar sıkışığız."

Gözlerimi kırpıştırdım. Corinne'in sorusuna sinirlenerek, "Hayır, paraya..." diye kekeledim. "Paraya ihtiyacım yok."

İhtiyacım olsa bile para isteyeceğim son kişiler onlar olacaktı. Babamın cebinde hiçbir zaman bir günden fazlasını geçirecek kadar para olmazdı. Annemin kaçıp gitmesinin birçok sebebinden biri de buydu.

Ama en azından babam kalmıştı.

"Chip?!" diye tekrar seslendi; sonra köpeklere homurdandı. "Siz ikiniz, yoldan çekilin."

Acaba mesaj atsaydım daha mı iyi olurdu diye düşünmüştüm; şimdi şüphemde haklı olduğumu görerek başımı iki yana salladım. Eğer babam telefona yetişirse, bu kadın kadar hararetli olduğu için sinirlenip telefonu kapatacaktım. Şükürler olsun ki o kadınla uzun süre aynı çatı altında yaşamamıştım. Bir an önce oradan ayrılmıştım.

"Sadece taşındığımı haber vermek istedim" dedim. "Yeni adresime ihtiyacınız olursa diye."

"Ah, tamam, tamam." Nefesini içine çektiğini duyunca sigara içtiğini anladım. "Cole'un babasının evine taşınmışsın. Evet, duyduk."

"Evet, ben–"

Sözümü keserek tekrar, "Chip!" diye bağırdı.

Gözlerimi kapadım; şimdiden bezmiştim. "Sorun değil" dedim ona. "Bunu söylemek için aramıştım; eğer zaten biliyorsanız babamı rahatsız etme. Sonra konuşuruz."

"Tamam." Sigarasının dumanını üfledi. "Şey, kendine iyi bak, bir-iki hafta sonra ararım. Seni yemeğe falan çağırırım."

Acı acı gülmemek için kendimi zor tuttum. Aslında bu hiç komik değildi. Üzücüydü. Ama Corinne 'hoşça kal' dememi beklemeden telefonu kapattı ve ben de telefonumu yatağa atarak içimi çektim.

Ne babam ne de üvey annem kötü insanlardı; doğum günümde aramamış olsalar da.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bana hiç vurmamışlardı; aç kalmamıştım ya da sözlü tacize uğramamıştım. Sanırım sadece ihmal edilmiştim. Hayatta iyi olan her şey için mücadele etmişlerdi; bu yüzden çocuklarıyla ilgili sorumluluklarının ya da endişelerinin, bira ve Bingo geceleriyle elde etmeyi başardıkları küçük zevklere engel olmasını istemek çok fazlaydı.

Cam ayrılıp kendi evine taşındıktan sonra konuşacak kimsem kalmamıştı. O karavanda bir hiçtim ve bir daha asla o kadar yalnız kalmak istemiyordum.

Defterimi yataktan aldım ve o günkü yaz dersimin ödevine devam ettim. Ders kitabım önümde açık duruyordu. Mekanik kurşun kalemimin ucunu çıkarmak için arkasına bastırdım.

Yatak odasının kapısı çalınınca gerilerek başımı kaldırdım.

"Girin?" dedim ama ses tonum daha çok soru sorar gibiydi. Cole kapıyı çalmazdı. Kapıdaki babası olmalıydı. Çamaşırları kurutucuda mı bırakmıştım? Ocak açık mı kalmıştı? Zihinsel kontrol listemin üzerinden geçtim.

Kapı açıldı ve Pike girişte belirdi. Kapı kolunu tutuyordu ama kendisi koridordaydı.

"Akşam yemeği için pizza sipariş ediyorum" dedi. "Cole yakında evde olacak mı?"

Elimdeki kalemi evirip çevirdim. "Uydu şirketindeki arkadaşlarından biri terfi etmiş, bu yüzden babasının çiftliğinde bir parti veriyorlar. Oldukça geç kalacağına eminim" diye açıkladım.

Bir an öylece durdu. İri cüssesi girişin tamamını kaplıyordu. Gözlerim kollarındaki dövmelere kayıp durduğu için başımı önüme eğdim ve dersimle ilgileniyormuşum gibi yaptım.

Pike, "Sen gitmiyor musun?" sordu.

Ellerimi iki yana açarak, önümdeki ödevi işaret ettim. Anlayarak başıyla onayladı. "Şey..." Bir an için bana tereddüt ederek baktı ve sonra, "Sen de yiyeceksin değil mi?" diye devam etti. "Ne tür pizza seversin?"

"Hayır, gerek yok" diyerek başımı iki yana salladım. "Zaten yemek yedim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gözleri yataktaki, içinde yarısı yenmiş fıstık ezmeli sandviç duran tabağa takıldı ve aklından ne geçtiğini anladım. "Tamam."

Kapıyı kapatmak üzereyken durdu. "Burada saklanmana gerek olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Başımı kaldırıp sırtımı dikleştirdim. "Saklanmıyorum ki." Hafifçe güldüm ama sanırım aklımı okumuştu.

"Ev işlerini yapıyorsun" dedi. "Evde kalmanın karşılığını ödüyorsun. Yani havuzu kullanmak, bir arkadaşını çağırmak ya da yatak odasından çıkmak istersen sorun değil."

Kuru dudaklarımı yaladım. "Evet, biliyorum."

Sonunda, "Tamam" dedi. "Sanırım pizzayı tek başıma yiyeceğim. Her zamanki gibi günlerce artıkları yiyeceğim."

Abartılı bir şekilde içini çekti.

"O zaman büyük pizza sipariş etme" diye mırıldanarak, tekrar defterime baktım.

Ama kapıyı kapatmadan önce usulca kıkırdayınca, bu ukalaca yorumumu duyduğunu anladım.

Burada yalnız yaşadığı yıllar boyunca bir sürü pizza sipariş ettiğinden emindim. Sadece kibar olmaya ve beni hoş tutmaya çalışıyordu. Bu harika bir şeydi ve onu takdir ediyordum ama yine de kendimi bir asalak gibi hissetmeme engel olmuyordu. Bana da pizza almasına izin veremezdim.

Babamın karavanında büyürken ve hatta bazen Cole yanımdayken bile kendimi ne kadar yalnız hissettiğimi düşündüm. Belki de Pike Lawson yalnız kalmaktan, yalnız yemek yemekten ve yalnız televizyon izlemekten bıkmıştı; ben onun evinde misafirdim ve belki de çatısı altında yaşayan insanları tanımak istiyordu, değil mi? Bu çok mantıklıydı.

Belki ben de sık sık yalnız kalmaktan sıkılmıştım; karnım hâlâ biraz açtı ve aslında pizza kulağa oldukça hoş geliyordu.

Nefesimi verdim ve defterimi kucağımdan atarak ayağa kalktım. Koşarak kapıyı açtım ve başımı dışarıya uzattım.

Pike tam merdivenlerden aşağıya inmek üzereyken, "Joe'nun Pizzası'na ne dersin?" diye sordum.

Durdu ve başını çevirip bana baktı. "Elbette."

Kasabanın en iyi pizzası oradaydı, bu yüzden uzun uzadıya düşünmeye gerek yoktu. Yatak odasından çıkıp kapıyı kapattım. "Yarı yarıya paylaşalım mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

5. Bölüm

Pike

Pizzanın yarısını ödemesi söz konusu bile olamazdı. Tanrı aşkına. Onu ben davet etmiştim, değil mi? Ve burada kalmalarının amacı para biriktirmekti, öyle değil mi? Pizzayı mutfak adasına taşırken elindeki paraya aldırmadan yanından geçip gittim.

İçini çekerek biraz homurdandı. Kıkırdadım. "Bak, pizzayı aldım, tamam mı? Benim tarafımda şu pörsümüş marullarından olmasın yeter."

"Haha." Buzdolabına gidip iki içecek çıkardı.

Ben dümdüz bir sucuklu pizza severdim; taco pizzadan keyif alabilirdim ama yanındaki o sıcak ve yumuşamış, lime lime doğranmış marullardan değil. İsterse bütün bir marulu tek başına yiyebilirdi.

Dilimleri iki tabağa bölüştürdük ama salona girmeden önce Jordan tabağıma bir maşa yardımıyla bir tutam yeşillik koydu.

"Ah, teşekkürler."

"Önce sebzeleri yersen, pizza için daha az yerin kalır. Pinterest'ten öğrendiğim küçük bir tüyo."

Pinter-ne?

"O zaman daha az pizza yiyeceksin, daha az kalori tüketeceksin ve yemekten sonra kendini daha iyi hissedeceksin."

Evet, tamam. Tabii daha az kalori tüketmek umurumda olsaydı.

Pekâlâ. Siktir et. Her neyse. Buzdolabına doğru ilerledim ve kapağın iç kısmındaki Ranch sosu aldım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır" diye bağırarak beni durdurdu. "Üzerinde zaten sos var. Ahududulu sirkesi."

Sırtımı dikleştirip ona bir bakış attım. Sadece gülümsüyordu ve arkasını döndü.

İki çatal çıkardım, bir tanesini ona uzattım ve tabağımla içeceğimi alıp salona taşıdım. O da peşimden geldi.

Oturduktan sonra çatalımı elime aldım ve nefesimi vererek salataya daldırdım. Büyürken annemin sebzeler hakkında söylediklerini hatırladım. Açken yersen daha lezzetli olurlar. Jordan'ın önerdiği gibi önce bunları yiyip bitirecektim.

Çatalı ağzıma tıkınca yeşilliklerin acı tadı, tatlı sos sayesinde birazcık köreldi.

Jordan, "Güzel, değil mi?" dedi.

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Çok komiksin" dedi ve güldü. "Eh, denediğin için teşekkürler. İstersen artık durabilirsin."

Ama yine de direndim. Bir porsiyon yeşillik yemekten zarar gelmezdi, değil mi?

Üstelik sebzelerden nefret etmiyordum. Koçan mısırı ve... patatesleri falan severdim. Bunlar da teknik olarak sebzeydi, değil mi?

"Ee, ne izliyorsun?" diye sordu.

Televizyona baktım ve ses seviyesinin çok düşük olduğunu fark ettim. Kumandaya uzanıp sesi açtım. "*Dövüş Kulübü*" dedim.

"Aa, demek öyle. Ben bu filmin çekildiği yıl doğmuşum." Tek kaşımı kaldırdım ama çenemi kapalı tuttum.

Ama kafamda bir hesap yapınca, onun doğduğu yılda lise son sınıfta olduğumu hatırladım. Yani evet, yaklaşık olarak böyleydi.

Kahretsin, yaşlanıyordum. O henüz doğmadığında ya da olayları hatırlayamayacak kadar küçükken hayatımda olup biten her şeyi düşündüm. Onun genç tenini ve umut dolu gözlerini özümseyerek ona baktım.

Sadece bir yıl önce lisedeydi.

Önümüzdeki birkaç saat boyunca en sevdiğim filmlerden birine dalıp giderek, sessizce yemek yedik. Filmi daha önce izleyip izlemediğini bilmiyordum ama yarısı yenmiş tabağını sehpanın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üzerinde unutmuş, kanepenin diğer ucuna oturmuş, bacaklarına sarılmış, ilgiyle izliyordu.

Ekranda Marla Singer'ı izlerken, "Sigara içmeyi çok iştah açıcı bir şeymiş gibi gösteriyorlar" dedi.

"İştah açıcı mı?"

Jordan boğazını temizledi ve doğruldu. "Şey, Bruce Willis gibi" diye açıkladı. "Günlerce sigara içmesini izleyebilirim. Sanki sigarayı yiyor. Tıpkı güzel, leziz bir..."

"Biftek yer gibi." Ne demek istediğini anlayarak cümlesini tamamladım.

"Kesinlikle." Bana usulca gülümsedi. "Onunla bütünleşmişler. Sigara, kostümlerinin bir parçası haline gelmiş."

"Her neyse" diyerek içimi çektim ve tabaklarımızı toplayıp ayağa kalktım. "Sigara içmeye başlama."

"Ama sen içiyorsun."

Durup ona baktım. Taşındıklarından beri sadece bir kez sigara içmiştim ve evin içinde asla sigara içmiyordum. Hatta sanırım Cole bile sigara içtiğimi bilmiyordu.

Jordan muhtemelen yüzüme yansıyan kafa karışıklığımı görerek açıklama yaptı. "Dışarıdaki kül tablasında izmariti fark ettim" dedi.

Ah. Sehpanın çevresindeki bulaşıkları mutfağa taşıdım. "Nadir durumlarda içiyorum, evet. Kokusunu seviyorum."

"Neden?" Jordan kanepeden kalktı, boş içecek kutularını ve peçeteleri alıp peşimden geldi.

"Sadece seviyorum işte." Tabakları temizleyip bulaşık makinesine koydum. "Büyükbabam sigara içiyordu, yani..."

Bunu paylaşmanın doğal olacağını düşünmüştüm ama birdenbire aptalca geldi.

"Yani ...?" diyerek devam etmemi istedi.

Ama başımı iki yana sallamakla yetindim ve bulaşık makinesinin kapağını kapatıp makineyi çalıştırdım. "Sadece kokusunu seviyorum, hepsi bu" diye kestirip attım.

Onunla konuşmakta neden zorlandığımdan emin değildim. Bu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

konunun gizemli bir yanı yoktu. Büyükbabam harika biriydi ve harika bir çocukluk geçirmiştim ama büyüdükçe, sekiz yaşımdayken sahip olduğum bu duygu durumundan giderek uzaklaşmıştım. Sevdiğim bir yerde olma hissinden ve çocukluğumda hissettiklerimden.

Mutluluktan.

Ara sıra çocukluğuma dönmek için sigara içiyordum.

Bu yine de herkesle rahatça paylaşabileceğim türden bir şey değildi.

Ama bir dakika önce bunu Jordan'la paylaşmama ramak kalması ne komikti...

Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum; tedirginlikten tüylerim ürperdi. "Bira ister misin?" diye sordum. Buzdolabının kapağını açtım ve iki bira çıkardım. Sırf konuyu değiştirmek için. "Ee... tabii."

Şişelerin kapaklarını açıp ona bir Corona uzatırken, sonunda gözlerine baktım. O gepegenç, masmavi ve on dokuz yaşındaki gözlerine. Lanet olsun. Reşit olmadığını yine unutmuştum.*

Her neyse. İçkimi alıp mutfaktan çıktım. Zaten bir barda çalışıyordu, değil mi? Eminim müşteriler daha önce ona içki ısmarlamıştı.

Kıçımı tekrar kanepeye koydum ve kolumu koltuğun arkasına atıp bir yudum daha içtim. Filmin bitmesine hâlâ birkaç dakika vardı. Jordan da filmi bitirmek üzere kanepenin diğer ucuna oturdu ama artık filme konsantre olamıyordum.

Sanırım o da filmi izlemiyordu.

Bir şeyler değişmişti. Konuşmamız rahatça ilerlerken, şimdi tıkanmıştı. Ve bu benim hatamdı. Soğuk bir adamdım. Lindsay'den ve yaşadığım karmaşadan sonra, bir noktada insanlara açılmayı bırakmıştım. Yalnız kalmaya çok alışmıştım.

Kaşlarımı çattım. Sırf kahrolası bir sohbeti sürdüremiyorum diye benden uzak durmasını istemiyordum. O, Cole'un kız arkadaşıydı ve artık oğlumla aramızda duvarlar olmasını istemiyordum. Jordan bu konuda yardımcı olabilirdi.

* ABD'de yasal olarak alkol alma yaşı 21'dır. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Okulu bitirdikten sonra şehirde kalmayı mı planlıyorsun?" diye sordum.

Bana baktı ve omuz silkti. "Bilmem. Hâlâ birkaç yılım var" dedi. "Ara sıra tatile gidecek param olduğu sürece burada kalmakta bir sakınca görmüyorum." Hafifçe güldü. "Sonsuza kadar hiçbir yere varmayacağım bir işte çalışmak istemiyorum, anlıyor musun? Eğer bu bölgede iş bulabilirsem, bir süre ablam ve yeğenim için burada kalmak güzel olabilir."

Hem burada hem de çevredeki kasaba ve banliyölerde bir sürü inşaat yapılıyordu. Bu yüzden bunca yıl burada kalmak işime gelmişti.

Peyzaj tasarımı işine girecekse, bu bölgede iyi fırsatlar yakalama olasılığı çok yüksekti.

Ona bakarak, "Hiç seyahat ettin mi?" diye sordum.

Ama birdenbire duraksadım ve ne söyleyeceğimi unuttum. Gözlerim kalçasına doğru kaydı. Birasını kanepenin koluna koymak için uzanırken yana doğru döndü. Kısa şortu her kıvrımı sarmalıyordu; dizleri biraz ayrıktı ve bir an için uyluklarının arasındaki boşluğa takılıp kaldım.

Kasıklarım ısındı ve penisim seğirmeye başladı.

Lanet olsun. Başımı çevirdim.

Nefes almaya çalıştım. Ensem ter içinde kalmıştı. Bu da nereden çıkmıştı?

Genç görünmeyebilirdi ama öyleydi. Çocuktu. Ne halt ediyordum ben?

Jordan tekrar yerine oturdu ve ben de sinirlerimi yatıştırmak için şişeyi kafama dikerek bir yudum daha içtim.

"Pek sayılmaz" diye cevap verdi.

Sahi, ona ne sormuştum? Ah, doğru. Seyahat.

"On beş yaşımdayken ablamla New Orleans'a gitmiştim ve on iki yaşımdayken Virginia'daki bir yaz kampına burs kazanmıştım" dedi. "Hepsi bu kadar."

"On beşinde New Orleans'a mı gittin?" diye şaka yaptım. İlginç bir deneyim olmalıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yüzünde düşünceli bir gülümseme belirdi ama çabucak kayboldu. "Annem orada yaşıyor" dedi.

Ah evet, doğru. Babası Chip Hadley'di. Dedikoduları pek önemsemezdim ama adamın birkaç kez evlendiğini biliyordum.

Jordan boğazını temizleyerek doğruldu. "Annem ben dört yaşımdayken gitti." Dört mü? Nasıl bir insan çocuğunu öylece bırakırdı?

Sessizce oturuyor, düşünceli görünüyordu. İçimden onu kollarıma almak geldi.

Hemen şimdi.

"Kız kardeşim liseden mezun olunca izini sürdük ve o yaz onu ziyaret etmek için bir yolculuğa çıktık" diye açıkladı.

"Nasıl geçti?"

Hafifçe omuz silkti. "Sanırım iyi geçti. Garsonluk yapıyordu, küçük bir dairesi vardı ve hayatını yaşıyordu. Bizi gördüğüne sevindi. Herhalde artık büyüdüğümüz ve çok fazla bakıma ihtiyacımız olmadığı için" diye ekledi.

Sonunda bana baktı ve yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Ona neden gittiğini sordunuz mu?" diye sordum.

Ama sadece başını iki yana salladı. "Hayır, eskiden bilmek isterdim ama onunla karşılaştığımda artık umurumda değildi." Durakladı ve sonra, "Ondan hoşlanmadım" diye ekledi.

Sessiz kalarak onu izledim. Cole'un da benimle ilgili düşünceleri var mıydı?

"Ee, hiç evlendin mi?" Sesinin gerginliğinden konuyu değiştirmeye çalıştığı belli oluyordu.

Doğruldum, derin bir nefes aldım ve gözlerimi devirdim. "Cole'un annesi ve ben o doğduktan sonra uzun süre birlikte kalamadık" dedim. "Bilmiyorum... kendimi bir geçim kaynağı bulmaya, bir gelecek kurmaya kaptırdım. Yalnız kalmaya alıştım."

Parmaklarımı kafa derimin üzerinde gezdirdim, kafamı elime dayadım ve ona baktım. Ama şüpheci görünüyordu; temkinli bir bakışla beni inceliyordu. Sanki hâlâ bekar olmamın sebebinin bu olduğuna inanmıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evlenmek için fırsatlarım oldu ama sanırım lisedeyken bile asla sürüden biri olmak ve benden beklenen yapmak istemezdim, anlıyor musun? Mezun ol, bir iş bul, evlen, çocuk sahibi ol... ve öl."

Bir kahkaha attım ama şaşırtıcı bir şekilde, sözcükler ağzımdan kolayca dökülmeye başlamıştı.

"Büyükbabam, hani şu sigara içen adam, ben dokuz yaşımdayken vefat etti ama babam üniversiteyi bitirdiğinde ailemin verdiği ev partisini hâlâ hatırlıyorum. Babam otuzlu yaşlarındaydı ve ailede üniversite eğitimi alan ilk kişiydi, bu yüzden mezuniyeti büyük bir olaydı."

Arkasına yaslandı ve şişeyi iki eliyle tutarak dinlemeye devam etti.

"Sanırım o zamanlar altı yaşımdaydım" dedim. "Büyükannem ve büyükbabam oradaydı, herkes konuşup gülüşüyordu ama en çok hatırımda kalan şey altmışlı yaşlarında, bir metre doksan beş santimetre boyunda ve yüz on üç kilo olan büyükbabamın Pointer Sisters'ın *Jump* şarkısı eşliğinde, evin temellerini sarsarak dans etmesiydi."

Gülümsemeye başladı. Sanırım manzarayı gözünün önüne getirebiliyordu.

"Büyükannem masadaki yerinden onu izliyordu; yüzünde neşe dolu bir ifadeyle, diğer herkesle gülüyordu. Büyükannemin yüzündeki kocaman gülümsemeyi hatırlayarak yutkundum. "Herkes çok mutluydu ve o yaşta bile gelişmeye, eğlenmeye, budalalık etmeye devam ediyorlardı..." Sesim giderek kısıldı. "Bilmiyorum. Sanırım bu hoşuma gidiyordu."

Jordan sessizce, "Bunu *istiyorsun*" dedi.

Sürekli birbirlerini gülümseten büyükannemi ve büyükbabamı, birlikte olduğum bütün kadınları ve nasıl olup da bunu hiç hissetmediğimi düşündüm. Lindsay'le bile. Muhtemelen acizdim.

"Sadece zorlama görünmüyordu, anlıyor musun?" diye devam ederek ona doğru döndüm. "Çıtayı yükselttiler. İnsanın kendisiyle aynı dili konuşan birini bulması zor."

Derin düşüncelere dalmış gibi, gözlerini indirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Konuyu değiştirerek konuşmaya devam ettim. "Peki ya sen?" diye konuya girdim. "Bir gün nasıl bir hayatının olmasını istediğine dair bir fikrin var mı? Evliliğine, düğününe, o mükemmel güne, mükemmel gelinliğe dair...?"

Sadece iç çekti ve şişeden bir yudum aldı. "Düğünü pek umursamıyorum" diyerek televizyona baktı. "Sadece o hayatı istiyorum."

Hayatı.

Bu sözler beni fena sarsmıştı ama nedenini bilmiyordum. Belki de hâlâ aynı şeyi beklediğim içindi.

* * *

Pizza ve film gecemiz sayesinde, bir hafta sonra evdeki işler bir rutine girmişti.

Sabah aşağıya indiğimde Jordan genellikle kalkmış oluyordu ve hem masalarda hem de tezgâhlarda önceki akşam gözüme çarpmayan bir parlaklık olduğunu fark ediyordum. Yerler tertemizdi; buzdolabı sihirli bir biçimde bozulmuş yiyeceklerden ve üç günlük artık yemeklerden temizlenmişti ve araç-gereçler parlıyordu.

Etraf mis gibi kokuyordu; bazen kek ya da krep yaptığı için, bazen de artık evde yanmasını umursamadığım kokulu mumlar yüzünden. Kahve için kahve demleme bardağı kullanıyordu ve ben de onun izinden gidip *Keurig*'imi kullanmayı bırakmıştım.

Cole'un önceki geceden salonda bıraktığı ayakkabı ya da içecek kutuları gibi şeyler birdenbire ortadan kaybolmuştu ve bulaşık makinesini en son ne zaman boşaltmak zorunda kaldığımı hatırlayamıyordum.

Ve bir an olsun bile bunun çocuğum sayesinde olduğuna inanmıyordum. Görünüşe göre Cole iyice tembelleşmişti ve ne kadar değiştiğini fark etmemiştim.

Büyüdükçe benimle daha az zaman geçirmek istiyordu ve şimdi Jordan'a nasıl davrandığını gördükçe, annesinin bana karşı davranışlarına dair ipuçları görüyordum. Cole onu savsaklıyordu ve çenemi kapalı tutup düşüncelerimi kendime saklamak için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çocuğumu seviyordum ama Jordan'ı neden hak ettiğini anlamakta zorlanıyordum.

Uyumak dışında nadiren evde oluyordu ve olduğu zaman da Jordan sabahın ikisine kadar çalışıyordu. Burada yaşamalarına izin vermeyi teklif ettiğimde onları kanepede seks yaparken falan yakalayacağım diye endişelenmiştim ama Tanrı'ya şükür ki programları iyi uyuşmuyordu; bu yüzden neredeyse hiç aynı anda evde olmuyorlardı. Ve olsalar bile ben işte olduğumdan hiçbir şey duymak ya da görmek zorunda değildim.

Yine de Jordan çok fazla yalnız kalıyordu. Cole izinli olduğu gecelerde bile evde kalmıyordu ve Jordan'ın neden buna katlandığını merak ediyordum. Yetenekli ve iradeli birine benziyordu. Başının çaresine bakabilen bir kızdı. Onları bir araya getiren neydi? Aslında Cole ve ablası dışında kimsesi yok gibiydi. Hiçbir arkadaşı ya da aile ferdi onu görmeye gelmemişti.

Cole'un daha çok evde kalmasını istesem bile, Jordan'ın etrafında olması hoşuma gidiyordu. Her öğleden sonra kapıdan girer girmez gülümsemeye başlıyordum; onun eve yayılan ve yaz mevsiminde olduğumuzu iyiden iyiye hissettiren 80'ler müziğini duyuyordum. Boş bir eve gelmemek hoş bir değişiklikti; hatta kendimi her gün işten zamanında çıkarken buluyordum çünkü artık evde olmaktan gerçekten keyif alıyordum.

Jordan ile son birkaç gündür daha fazla sohbet etmiştik; işinin ya da okulunun nasıl gittiğini sormuştum. Jordan'ın beni konuşturma konusunda esrarengiz bir yeteneği vardı. Konuşmayı yönlendirmeyi seviyordu ve bana sataşma ya da rahatlamamı sağlayacak şakalar yapma konusunda iyiydi.

Elbette Jordan'ın patlıcanlı lazanyası olmadan da yaşayabilirdim ama burada olmasaydı Cole benden daha fazla kaçardı ve ben de dilimi şimdiki kadar iyi tutmazdım. Jordan'ın burada olmasından memnundum.

Çamaşır torbasını omzuma atarak merdivenlerden aşağı indim, tırabzanın etrafından dolandım ve çamaşır odasına girdim.

Kurutucudaki giysilerimi çıkardıktan sonra çamaşır makinesini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

boşalttım ve kirlileri içine koyarak, her iki makineyi de tekrar çalıştırdım. Bu sabah garajda çalışırken ön yüzünün tozlandığını gördüğüm tişörtümü çıkardım ve akmakta olan suyun içine atıp kapağı kapattım.

Çamaşır torbasını kuru giysilerin üzerine koydum, sepeti kucakladım ve tekrar yukarıya çıktım. Odama gelince giysileri yatağa boşalttım ve yığını elden geçirerek başka bir tişört aradım.

Sonra durdum ve parmaklarımı tanımadığım, ufacık bir kırmızı kumaş parçasının üzerinde gezdirdim. Kot pantolonumun içine sıkışmıştı. Ne olduğunu anlamam uzun sürmedi.

Sırtımı doğrultarak dikleştim.

Lanet olsun.

Parmağımı küçük şeritten geçirerek aşağıya sarkan transparan, kırmızı G-string'e baktım.

"Bu da ne?" diye söylendim ve kendi giysilerimi aldığımdan emin olmak için çamaşırlara baktım. "Bu benim eşyalarımın arasına nasıl girmiş?"

"Jord–!" Ona seslenecek oldum ama iç çamaşırının bende olmasının ne kadar tuhaf görüneceğini fark ederek vazgeçtim. Onun külotuyla yakalanan bir sapık gibi görünecektim. Tanrım.

İç çamaşırı sıcak bir tavaya dokunmuşum gibi yatağa düştü ve boynumun arkasını ovalayınca cildimdeki ter damlalarını hissettim. Dalıp gittim.

Yatağımın üstünde uzun zamandır bir kadın iç çamaşırı olmamıştı. Veya yatağımın içinde.

Hele bir G-string. Zihnimde oğlumun masum, küçük kız arkadaşının bunu giydiği bir görüntü canlandı ve gözlerimi devirip, biraz geri çekildim. "Siktir. Cehenneme gideceğim."

Bütün çamaşırları tekrar topladım ve sepeti aşağıya götürebilmek için iç çamaşırını giysilerimin arasına gömerek sakladım. İç çamaşırları kurutucunun üstüne falan atıp Jordan'ın bulmasını sağlayacaktım.

Ancak sepeti kucaklarken çim biçme makinesinin dışarıdan gelen yumuşak gürültüsünü duydum ve çamaşırları yatağa koyarak pencereye doğru yürüdüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jordan arka bahçede çim biçme makinemi iterek bir ileri bir geri ilerliyordu. Bunu neden o–

Öfkeye kapılarak çenemi sıktım. Cole'a kahrolası çimleri biçmesini söylemiştim. Bahçe işlerine yardım etmek onun sorumluluğundaydı.

Jordan'ın başını salladığını görünce tiz sesli gitarların sesini ve davulların vuruşlarını fark ettim. Müzik dinliyor olmalıydı.

Gülümsedim. Acaba bugün hangi korkunç 80'ler grubunu dinliyordu? Gri tişörtünün arkası terden koyulaşmıştı ve buradan bile saçlarını görebiliyordum; bir kısmı atkuyruğundan kurtularak boynuna yapışmıştı. Kısa beyaz şortu, makineyi iterken esneyen uyluk ve baldır kaslarını ortaya çıkarmıştı. Teni terden parlıyordu. Sırtına odaklanınca, nemli teninin güneşte parladığını gördüm.

Onu izledikçe gülümsemem kayboldu ve kasıklarım yanmaya başladı. Donup kalmıştım. Gözlerimi ondan ayırmak istemiyordum.

Ama sonunda gözlerimi kırpıştırarak bakışlarımı kaçırdım ve ağzımdaki kuruluğa rağmen yutkunmaya çalıştım.

Bu kızın yaz okulu için üzerinde çalışacağı bir projesi falan yok muydu? Birkaç gün önce bir ders aldığından söz etmişti. Kahrolası çimlerle Cole ilgilenebilirdi.

Pencereyi yukarı kaldırıp kafamı dışarı çıkardım ve tam ona seslenmek üzere ağzımı açmıştım ki birdenbire çim biçme makinesinin gidonunu bıraktı ve başını bir ileri bir geri sallayarak gitar çalıyormuş gibi pozisyon aldı.

Durup kaşlarımı çatarak onu izlerken kahkahalarla gülmemek için kendim zor tuttum.

Bluetooth hoparlörü *"Pour some sugar on me!"* diye bağırıyordu. *"Ooooh, in the name of love!"*

Jordan dudaklarını oynatarak şarkıya eşlik ederken belini geriye doğru büktü; sonra şarkıya kendini kaptırarak başka hareketlerle dans etti.

Gidonu tekrar kavrayıp onlardan destek alarak başını bir sağa bir sola çevirerek saçlarını savurmaya ve kalçalarını sallamaya baş-

ladı. Atkuyruğundaki lastik düşünce saçları gelişigüzel savruldu ve yüzüne düşen tutamlar onu fazlasıyla güzel gösterdi. Onu izlerken arzuyla kıvrandıkça, ciğerlerim hava için yanıp tutuşuyordu. Tanrım, eğer o seninse, ona nasıl 7/24 dokunmazsın?

Bu düşünceyi derhal bir kenara attım ve kafamı içeri sokmak üzereyken, yatak odasının balkonunda dikilen yan komşum Kyle Cramer gözüme ilişti.

Jordan'a bakarak dansını izliyordu. Pencerenin çerçevesini sıktım.

Pislik. Çocukları muhtemelen evdeydi ve lanet bir sapık gibi pis pis ona bakıyordu.

Hemen hemen aynı şeyi yaptığımı düşünmemeye çalıştım ama içimde onu av tüfeğiyle kovalamak gibi korumacı bir içgüdü uyandı. *Bu kız sana bakıcılık yapmaya gelmedi, aşağılık herif.*

Çim biçme makinesi aniden durdu ve gözlerimi yeniden Jordan'a çevirdiğimde nefes nefese kalmış ve terden sırılsıklam olmuş bir halde havuzun kenarına yürüdüğünü gördüm. Yüzüne düşen saçları kenara itti, derin bir nefes aldı ve sonra havuzun derin tarafına doğru bir adım atarak, giysileriyle suya daldı.

Nefesimi tuttum.

Hava sıcaktı. Hava sıcaklığı otuz dereceyi geçiyordu ve biraz serinlemesi gerekiyordu. Ama bakışlarımı Kyle'a çevirince Jordan'ı daha iyi görmek için çenesini yukarıya kaldırdığını gördüm. Jordan yüzeye çıktı; suyun üstünde sırtüstü dinlenirken tişörtü vücuduna ikinci bir deri gibi yapışmıştı. Tişörtünün altındaki sert ve küçük kabartılar gökyüzüne doğru uzanıyordu. Kyle'ın lanet dudaklarında bir gülümsemenin belirdiğini gördüm.

"Lanet olsun" diye söylendim. Kafamı odaya sokarak, pencereyi çat diye kapattım.

Odadan çıkıp koridoru geçtim ve koşarak merdivenlerden indim. Mutfağı geçerek çamaşır odasına yöneldim ve arka kapıdan dışarı çıktım. Jordan tekrar havuzun kenarına doğru yüzerek dışarıya çıktı.

Yukarıya baktım ve Kyle'ın hâlâ onu izlediğini gördüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jordan'ın giysileri vücuduna yapışmıştı ve teninin açıkta kalan her yerinden sular damlıyordu.

Kyle'ın gözleri bana çevrildi ve ben de ona orta parmağımla hareket çektim. Kyle sadece gülerek başını iki yana salladı ve lanet evine girdi.

Jordan saçlarını topladı ve omzundan dışarıya doğru sarkıtarak sıktı. Bakışlarım bacaklarına doğru kaydı. Biçimli uyluklarından sular damlıyordu ve şortu poposunun arasına girmişti.

Metin olmaya çalışarak sert bir yüz ifadesi takındım. "Jordan" diye seslendim.

Arkasına döndü, beni gördü ve bir an duraksadıktan sonra bana doğru yürüdü. Biraz uygunsuz bir durumda olduğunu fark etmiş olmalıydı ki kollarını göğsünün üzerine kavuşturdu.

"Cole'a çimleri biçmesini söylediğimi sanıyordum." İçimde biriken öfkeyi gizlemeye çalıştım.

Jordan başıyla onayladı ve çimlerin üzerindeki masadan buzlu suyunu aldı. "Önemli olan işin yapılması, değil mi?" Sonra bana bakarak, "Kötü bir iş mi çıkarıyorum?" diye sordu.

Hemen, "Tabii ki hayır" diye cevap verdim. Kendimi nankör bir pislik gibi hissettirmeyi bu kadar kolayca başarmasından nefret ediyordum. "İyi görünüyor ama zaten yeterince iş yapıyorsun. Hatta gereğinden fazla. Bahçe işleri Cole'a ait. Buna zaman ayırması gerek."

"Sorun değil." Beni başından savarak suyunu masaya koydu ve tekrar çim biçme makinesine yöneldi. "Zaten güneşe ve egzersize ihtiyacım var."

"Ben bitiririm." Onu durdurup makineye doğru hamle yaptım.

Ama kolumu tuttu. Gözlerinde büyüyen bir öfkeyle, "Ben yaparım" dedi. "Ciddiyim. Buraya bedava yaşamaya gelmedik. Birkaç işi halledebilirim."

"Bu şekilde giyinirsen halledemezsin."

Kaşları çatıldı. "Efendim?"

Ona yaklaştım ve sesimi alçaltarak konuştum. "Komşum balkonuna demir atmış bir şekilde, buradaki her hareketini izliyor" diye çıkıştım. "Neler düşündüğünü Tanrı bilir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu benim sorunum değil" diye karşı çıktı. "Sıcaklamıştım. Havuza atladım. Giysilerim üstümde."

Dişlerimi sıkarak, "Evet, ikinci bir ten gibi" dedim. "Burada bu şekilde davranamazsın. Burası bir aile mahallesi. Ablanın striptiz kulübü değil."

Yüzü gerilerek, "Arka bahçedeyim!" diye homurdandı. "Nasıl giyindiğim kimin umurunda?"

"Eşlerinin umurunda!"

Bir kaşını kaldırdı ve göğsü öfke dolu soluklarla inip kalktı.

Ona bakarak, daha sakin bir ses tonuyla devam ettim. "Bu mahalledeki kadınlar etrafta dolaşan ve kocalarını baştan çıkaran kızları hoş karşılamazlar, tamam mı?" Beni anlaması için lafımı esirgemedim.

Ama kulaklarına inanamıyormuş gibi acı bir kahkaha attı. "Ah... yaa, vay canına." Başıyla onayladı ve derin bir nefes aldı, çenesini kaldırdı ve doğruca bana baktı. "Tamam, bak ne diyeceğim... Bazı şeylerin sen gençken –SEKSEN DOKUZ YIL ÖNCE– biraz farklı olduğunu anlıyorum" diye saldırıya geçti.

"Aslında yirmi yıl önceydi, teşekkür ederim."

"Ama günümüzde, bir erkeğin davranışlarından bir kadını sorumlu tutmuyoruz" diye devam etti. Bakışları deliciydi ve hafifçe sırıtıyordu. "Eğer bakmak istiyorsa, onu durduramam. Eğer bir köşeye çekilip kendini biraz okşamak isterse, bunu asla bilemem. Bu benim sorunum değil!"

Yumruklarımı sıktım. *Kahrolası velet.*

Soluk soluğaydım ama göz temasını bozmadık.

Haklıydı.

Haklı olduğunu biliyordum. Yanlış bir şey yapmıyordu. Sadece... Kyle'ın bakmasından hoşlanmıyordum.

Ona.

Birkaç saniye sonra kendimi toparlayıp sırtımı dikleştirdim. Ondan on beş santimetre uzun olmaktan keyif alıyordum. "Cole bahçe işlerini yapar. Ya da ben" diyerek etrafından dolandım ve çim biçme makinesine yöneldim. "Anlaşıldı mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cevap vermesini beklemeden arkamı döndüm ve çim biçme makinesine doğru yürüdüm.

Ama arkamdan o ince, tatlı sesini duydum. "Evet babacığım."

Hayatımda ilk kez birine şaplak atma isteğiyle elim karıncalanırken, uzun uzun gözlerimi kırpıştırdım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

6. Bölüm

Jordan

Dünkü tartışmadan beri Pike'la konuşmamıştım. Buna kavga demeyi reddediyordum. Birbirimizi doğru dürüst tanımıyorduk. Nasıl kavga edebilirdik ki?

Dünden beri Cole'la da konuşmamıştım ama nedense bu beni rahatsız etmiyordu. Yaşayıp gidiyorduk. Cole dün arabası bozulan bir arkadaşına yardım etmeye gitmişti ve o eve döndüğünde ben bardaydım. Bu sabah daha çok evde Pike ile karşılaşmamak için uyumuştum ve sadece bir kez, Cole işe gitmeden önce yanağıma bir veda öpücüğü bırakırken uyanmıştım.

Midem sabahtan beri düğüm düğümdü. Pike neden bu kadar kızmıştı? İyi anlaştığımızı sanıyordum. Yanlış bir şey yapmamıştım. Hatta onun kahrolası çimlerini biçiyordum; derken bir de baktım ki altı yaşındaki çocuklar sokakta bisiklete binerken ön bahçede üstsüz güneşlenmişim gibi canıma okuyor.

Çok değişkendi. Hiçbir şeyi ciddiye almayan oğluna hiç benzemiyordu.

Bu sabah bir arkadaşının arabasına binen Cole'un, kütüphaneye gidebilmem için bana bıraktığı arabasından indim. Pike'ın evde bıraktığı beslenme çantasını alıp şantiyeye göz attım. İşler buraya son geldiğimden daha yoğundu.

Kasklarını takan ve bellerinden kahverengi deriden alet kemerleri sarkan işçiler etrafta dolanıyorlardı ve bölgeye girip çıkan kamyonlardan tozlar yükseliyordu. Çekiçler çelik yüzeylere çar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

pıyordu; kirli çizmeli ve yırtık pırtık kot pantolonlu adamlar yüksekte asılı duran kirişlerin üzerine bacaklarını açarak oturmuşlar, inşaat malzemelerini bir binaya dönüştürmek için ne gerekiyorsa yapıyorlardı. Bir inşaatın çıplak iskeletini gören çok fazla insan olmazdı. Cole'un neden babasının yanında çalışmadığını merak ediyordum. Bu işin kazancı iyi olsa gerekti. Sonuçta bu adamlardan bazılarını tanıyordum. Ailelerini bu iş sayesinde geçindiriyorlardı.

Etrafa bakınarak beslenme çantasını verebileceğim birini aradım ama Pike'ın dövmelerine karşı tetikteydim. Aslında onu görmek istemiyordum. Bu sabah öğle yemeğini evde bıraktığını gördüğümde planım bir iyilik yapıp yemeğini getirmek ve 'teşekkür ederim' demek için beni aramasını sağlayarak, tartışmayı geride bırakma konusunda topu ona atmaktı. Aramızdaki bu tuhaf durumu aşmak istiyordum.

Ortalıktaki pisliğin ve molozların üzerinden atlayarak inşaata doğru yürüdüm ve arkadaşı Dutch'ın eğilip içeriden bir şeyler aldığını görüyorum. Dutch beni fark edince doğruldu.

"Selam Dutch." Gülümsedim. "Pike buralarda mı?"

Bakışları elimdeki siyah, yalıtımlı çantaya kaydı. "Öğle yemeği mi?"

"Mutfak masasında bırakmış." Çantayı Dutch'a uzattım.

"İşlerimi hallederken bırakayım dedim."

"İyi etmişsin." Ama beslenme çantasını almadı. Elindeki aleti bir kutuya fırlattı ve kendisini izlememi işaret etti. "Hadi gel, seni yukarı çıkarayım."

"Ah hayır, gerek yok" dedim. "Onu rahatsız etmek istemiyorum. Sana bırakayım."

"Bunu bana bırakırsan yerim. Ya da kaybederim." Kıkırdadı ve beni merdivenlere götürdü.

Omuzlarım çöktü. *Müthiş.*

Asansörler kurulduktan sonra acil durumda kullanılacağını varsaydığım merdivenlerden üçüncü kata çıktık ve ortada sadece bina bittiğinde ofislerin ve çalışma alanlarının nasıl bölüneceğini gösteren duvar iskeletlerinin bulunduğu bir kata geldik.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Pike yerde olan tek kişiydi; sol köşenin en dibinde, bir not panosunu inceliyordu.

Yaklaştığımızı duydu ve başını kâğıtlardan kaldırarak bize doğru çevirdi.

Gözlerini kısarak bana bakınca kendimi bir aptal gibi hissederek gözlerimi kırpıştırdım.

Lacivert bir tişört giymişti; bu rengi üzerinde görünce yanaklarım kızardı. Bronzlaşmış kollarıyla ve pazularıyla olan uyuma bayılmıştım.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

Yine de korktuğum gibi sinirli görünmüyordu. Sadece şaşkındı. Beslenme çantasını havaya kaldırdım. "Öğle yemeğini masada bırakmışsın."

Yüz ifadesi rahatladı ve vücudundaki gerginlik azaldı. "Ah, teşekkürler." Yanıma geldi ve beslenme çantasını ona uzattım. "Yine de gerek yoktu" dedi. "Yiyecek kamyonundan bir şeyler alabilirdim. Zahmete girmek zorunda değildin."

Yemek kamyonu mu? "Şey, yemek kamyonundaki abur cuburlardan yemene izin veremezdim" dedim.

Neyse ki biraz gülümsedi. "Aslında bunun içindekilerle aynı şeyler var" diyerek beslenme çantasını çalışma tezgâhına koydu.

Ama ondan çok öndeydim. "Farklı bir şey istersin diye içine hindi ve peynirli salatalıklı dürüm koydum."

Yüzü düştü.

"Merak etme" diyerek ona sataştım. "Öğle yemeğin hâlâ orada. Çok fazla yemek yaptım ve dürümleri bitirmek için yardıma ihtiyacım vardı."

Gözlerindeki belli belirsiz korku dağıldı ve bir nefes aldı. "Ben humus yiyene kadar mutlu olmayacaksın, değil mi?"

Gülmemeye çalıştım. "Seni yavaş yavaş hazırlayacağım."

Gözlerini devirdi ve nihayet derin bir nefes aldım. Sanırım tartışmayı geride bırakmıştık.

Karşısında dururken gözlerini üzerimde hissettim. Çekiç sesleri ve inşaatın içine doğru esen rüzgâr yavaşça yitip gitti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonra Dutch'ın hâlâ yanımızda olduğunu fark ettim.

İkimiz de ona baktık. Dutch'ın bakışları ikimizin arasında gidip geldi.

"Ben gidip..." diyerek yutkundu ve boğazını temizleyerek, "İşime bakayım" diye devam etti ve uzaklaşarak, bizi yalnız bıraktı.

Dönüp Pike'a baktım. Sanırım artık benim de gitmem ve işine dönmesine izin vermem gerekiyordu ama ellerimi ceplerime sokarak etrafıma bakındım. "Talaş güzel kokuyor" dedim.

Gözlerinde bir gülümseme belirdi ve başıyla onaylayarak etrafa göz attı. "Evet. Benim evim gibi."

Bakışlarımız tekrar buluştuğunda, kasıklarım yanmaya başladı ve bir an için nefes almayı unuttum. Hemen başımı çevirdim.

"Dün sana çıkıştığım için özür dilerim" dedi. Yanlış bir şey yapmadın. Cramer seni gözetliyordu ve bu tüyler ürperticiydi. Sinirlendim." Sonra konuyu açıklığa kavuşturdu. "Yani ona sinirlendim. Sinirimi senden çıkardığım için özür dilerim."

"Ben bir barda çalışıyorum" diye hatırlattım. "Bir parça gözetlenmeye alışkınım. Üstesinden gelebilirim."

Gerçekten de tek başıma dik durup, onurum için savaşabilirdim. Cole da benim gibiydi. Tabii aklına gelirse. Pike'ın benim için sorumluluk hissetmesine gerek yoktu. Ben onun ilgilenmesi gereken biri değildim.

"Peki, ben artık gideyim" dedim ve uzaklaşmaya başladım.

Ama Pike beni durdurdu. "Etrafı görmek ister misin?" diye sordu. "Küçük bir tur atalım mı?"

Geçen hafta buraya kum çuvalları yığarken zaten inşaatın büyük bir kısmını görmüştüm ama yine de başımla onayladım. "Evet, tabii."

Pike beni binanın arkasına doğru yönlendirirken acaba kask takmam gerekiyor mu diye düşündüm ama o da takmadığı için sormadım.

"Burası bu bölgeye gelen kumarhane teknesi için inşa edilen ofis alanı" diye açıkladı. "İskelede restoranlar ve etkinlik alanı bulunan bir pavyon olacak ama her şeyi buradan yönetecekler. İşe alımları, finansmanı, reklamları..."

Bana gülümseyince başımı çevirdim.

"Bir iskelete benziyor" diye yorum yaptım. "Duvarlar ne zaman yapılacak?"

"Tesisatçılar ve elektrikçiler her şeyi hallettikten sonra ben yalıtımı yapacağım ve duvarları öreceğiz. O zaman bir iskelet yerine odalar göreceksin."

Binanın arka köşesinde geniş bir alana girdik; burada diğer odaların aksine kirişsiz bir duvar vardı. Sanki orada kocaman bir panoramik pencere olacakmış gibi. Bitişikteki küçük alana adım attım ve yüzümün hemen önündeki kirişin üzerinden baktım.

"Burası neresi?" diye sordum.

Pike bana baktı. "Bu ofis için özel bir banyo."

Güzel bir yer olmalıydı. Onunla ofise döndüm ve binanın kenarına kadar yürüyüp gelişmemiş araziye ve uzaktaki yeşilliğe baktım.

"Manzara güzelmiş." Gülümsedim ve saçlarımı savurarak, mekânın sahibiymişim gibi hayali ofisimde kendi etrafımda döndüm. "Evet Christopher, lütfen Japonya'yı bağlar mısın? Malezya'daki üretim hattıyla ilgili konuşmamız gerekiyor" diyerek rol yaptım.

Pike kıkırdadı. "Sekreterin erkek mi?"

"Bir erkek her şeyi yapabilir" diyerek onu tersledim. "Cinsiyetinin seni engellemesine izin verme."

Dudakları muzipçe kıvrılarak başını iki yana salladı.

Geçen gece televizyon izlerken ve pizza yerken yaşadığımız rahatlığı yeniden yakalamıştık. Peşine takılıp binayı gezdim ve bir binayı sıfırdan inşa etmenin aylarca, hatta muhtemelen bir yıl süren aşamalarını açıklamasına izin verdim. Bu işi Cole doğmadan önce yapmaya başlamıştı ve sonunda kendi şirketini kurmuş, kendi kurallarını koyabilmiş ve üstlendiği proje çeşitleri üzerinde daha fazla kontrole sahip olmuştu. Gerçi iki düzine işçiden ve ailelerini geçindirdikleri maaş ödemelerinden sorumlu olduğunu bilmek büyük bir sorumluluk olmalıydı.

Ama yine de... kasabamızın gelişmesine katkıda bulunuyor, bir iş sahası yaratıyor ve kendisi de yeni işler alıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tekrar birinci kata döndüğümüzde, "Her gün görebileceğin yerler, inşa ettiğin için gurur duyuyor olmalısın" dedim.

"Hiç bu açıdan bakmamıştım." Binanın arkasında durdu ve ilerideki boş arazilere baktı. "Sanırım bu benim de geçim kaynağım."

Dışarı baktım ve binanın arkasına bitişik duran bir açık alan gördüm. Büyük bir yerdi ve daha sonra kurulmak üzere gelişigüzel yerleştirilmiş bir mermer çeşme görebiliyordum.

Çatısı olmadığını fark edince, "Orası avlu mu olacak?" diye sordum. "Bu güzel bir fikir. Orayı da sen mi inşa ediyorsun?"

"Ah, hayır" diye yanıtladı. "Bina tamamlanmak üzereyken bir peyzaj şirketi gelecek ve ekilecek çimlerle, ağaçlarla ve estetik objelerin konumlandırılmasıyla ilgilenecek."

Bu iş tam bana göreydi. Bir dış mekânın dönüştüğünü, öncesini ve sonrasını görmeyi seviyordum.

Pike zihnimi okurcasına, "Başladıklarında sana haber veririm" dedi. "İşlerin ilerleyişini görmek için ara sıra uğrarsın."

Gülümsedim. "Teşekkürler."

Aslında bu hoşuma giderdi. Öğretmenlerim dışında tanıdığım hiç kimse bunun gibi şeylerden pek hoşlanmıyordu. Gözlerimiz buluştu ve bunun eksikliğini çektiğimi fark ettim. Hayatımdaki diğer insanlarla fazla ortak noktam yoktu, değil mi?

Birbirimize kilitlendik ama sadece bir anlığına. Yanımızdan omzunda kereste taşıyan bir işçi geçti; Pike aniden sırtını dikleştirdi, benimle göz temasını kesti ve başını sallayarak ona 'merhaba' dedi.

"Şey, ben.." Başparmağımla arkamı işaret ederek, "gitsem iyi olacak sanırım" dedim. "Evet" diye cevap verdi. "Ben de gitmeliyim."

Geri çekildim. "Evimizde görüşürüz. Akşam yemeğini beşte hazır ederim." Pike sadece başıyla onaylayıp işine geri döndü.

Evimiz. *Ev* demem gerekmez miydi? Sonuçta orası benim evim değildi.

Arabaya doğru yürüyüp bindiğimde, kendimi buraya geldiğimde olduğumdan daha keyifsiz hissediyordum. Beşte akşam yemeği

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mi? Cole altıya kadar paydos etmiyordu. Birdenbire onun varlığını unutmuş muydum?

* * *

Havluyu vücuduma doladım ve kirli giysilerimi topladım. Banyo hâlâ buhar içindeydi. Kapıyı aralayarak Pike'ın dışarıda olmadığından emin olmak için koridora baktım ve yatak odama doğru koşarak, kapımı arkamdan kapattım.

Duştan hemen sonra giyinebilmem için yanıma temiz giysiler almayı unutup duruyordum. Sanki hâlâ kendime ait bir evim varmış ve koridoru havluyla geçmekte sakınca görmüyormuşum gibi. En azından gecenin bir yarısı su içmek için aşağıya inerken pijama şortumu giymeyi akıl ediyordum. Cole'un babası beni iç çamaşırımla ve tişörtümle yakalarsa utançtan ölebilirdim.

Fırçamı alıp ıslak saçlarımı taradım ve yatarken giyecek bir şey seçtim. Dışarıda bir ışıltı gördüm; jaluzilerin yanına giderek, aralıktan dışarıya baktım. Hava kararmıştı; saat dokuzu geçmişti ama Pike garaj girişinde canla başla Volkswagen'imin üzerinde çalışıyordu.

Müthiş biriydi doğrusu. Cole benim arabamdan başka herkesinkini onarmakla meşguldü. Gerçi bunun sırf evden çıkabilmek kullandığı bir bahane olduğundan şüpheleniyordum.

Kapağı açık duran kaputumdan parlak bir ampul sarkıyordu ve Pike, Volkswagen'in etrafında dönerek eğiliyor, vidaları söküyordu. Akşam yemeğinden beri dışarıdaydı. Cole'dan yardım istemişti ama Cole tabii ki yine dışarı çıkmıştı. Sanırım Cole'u bekliyordu.

Egzersiz giysileri içinde kaldırımdan geçen birkaç kadın durup gülümsediler ve Pike'a seslenerek bir şeyler söylediler.

Soldaki kumral biraz önce yalnızca hızlı yürüdüğü halde olduğu yerde koşmaya başlarken, kızıl saçlı olan ellerini beline koydu ve Pike'la flört edercesine gülümsedi.

"Cidden mi?" diye mırıldandım. *Gecenin bu saatinde kim yürüyüşe çıkar ki?* "Sakin, hanımlar. Sakin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sanki mutfak pencerelerinden Pike'ın üstsüz olarak dışarıda çalıştığını, bronz teninin altında gerilen kaslarını görmemişler gibi. Pike muhtemelen her açıdan lisede salyalarını akıtarak seyrettikleri o ateşli kötü çocuk gibi görünüyordu. Birbirlerini aramışlar ve spor giysilerini giyip Pike'ın evine doğru koşuya çıkmak üzere bir plan yapmışlardı, değil mi? Sonuçta geçerken selam vermemek kabalık olurdu, değil mi?

Gözlerimi devirdim. Kocalarından sıkılan ve ortalığı karıştırmanın yollarını arayan banliyö ev hanımları için Pike Lawson heyecan uyandıracak bir uğrak yeriydi.

Jaluzileri kapatıp geri çekildim. Adilik ediyordum.

Evet, flört ediyorlardı. Ee, bunda ne vardı?

Oldukça dengeli, sakin bir insan olmakla övünüyordum ama son zamanlarda davranışlarım tutarsızlaşmıştı. Taşınma, faturalar, Cole derken... huysuz, değişken ve dengesiz biri olmuştum. Bu hoşuma gitmiyordu.

Telefonumda bir şarkı listesi açtım ve bu mızmız ruh halime uyan tekdüze *Pity Party*'yi çalmaya başladığında, yatak odasının kapısı kapandı. Saçımı fırçalamayı bırakıp başımı çevirdim.

Cole birdenbire karşımda belirdi. Kapıya yaslanmıştı ve çok tanıdık gelen bir bakışla beni izliyordu. Ne zaman eve gelmişti?

Tenime bir sıcaklık yayıldı ve neden bilmiyorum ama havlumu sıkıca tuttum.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken beni tepeden tırnağa inceledi.

"Ne var?"

"Ne var?" diye sordum. "Havluyu bırak."

Şimdi mi? Ama babası hâlâ uyanıktı ve...

"Hadi ama" diye karşı çıktım ama ses tonumu alçak ve sakin tutmaya çalıştım. "Geç oldu ve çok yorgunum."

"Ben seni havaya sokarım." Kapının yanından ayrıldı ve bir seksenlik boyuyla küçük odayı kolayca kaplayarak bana doğru yürüdü. "Artık seni hiç göremiyorum. Seni özlüyorum."

Ayağa kalktı ve kollarını belime dolayıp bana baktı. Elimde olmadan hafifçe gülümsedim.

Altdudağımı oyuncu bir şekilde ısırdım ve yumuşak sarı saçlarını kavrayarak onu kendime çekip hızlıca öptüm. "Dün gece evdeydim" diye cevap verdim. "Sen değildin."

Ondan uzaklaştım ve havluya sıkıca sarındım. "Seni dışarıya davet etmiştim" dedi.

"Yorgundum" dedim ama günlerdir içimde birikenlerin serbest kalmak üzere olduğunu hissedebiliyordum. "Ve ben de senin işlerini yapmak zorunda kaldım..."

"Sana bunu yapmanı söylemedim."

"Yapılması gerekiyordu."

Biraz önce ona duyduğum arzu kaybolmuştu ve şimdi aramızda bir duvar yükseliyordu.

Ama Cole yine de o duvarı aşmaya çalışıyordu. "Çimleri biçmekte birkaç gün gecikirsem babam beni evden atmaz Jordan" dedi ve kollarını tekrar bana dolamaya çalıştı. "Her şeyi fazla ciddiye alıyorsun."

"Hayır, çimleri biçmedin çünkü benim yapacağımı biliyordun." Ona sırtımı döndüm. "Her zamanki gibi. Artık kendini toplamalı ve mümkün olduğunca az iş yapmayı bırakmalısın."

Cole nefes verdi ve beni serbest bırakarak kapıya doğru döndü. "Nereye gidiyorsun?"

Dişlerini sıkarak "Şu anda bunu dinleyemem" dedi. "Neden hep gidiyorum biliyor musun? İşte bu yüzden." Parmağını yüzüme doğrulttu. "Bana böyle baktığın için. Yeterli değilmişim gibi hissetmekten yoruldum."

"Ah, ne harika" diye iğneleyici bir karşılık verdim ve çekmeceden baksırlarından birini çıkarıp, sandalyeden oduncu gömleklerinden birini aldım. "Ben sadece seninle olmak için buradayım ve sen hiçbir zaman burada değilsin. Biliyor musun, babanla daha çok vakit geçiriyorum! Sence bu onun açısından biraz garip değil mi?"

"Gidecek başka bir yerin var; madem bu kadar rahatsızsın, o zaman git."

Nefesim kesildi ve öfkeyle ona baktım. "Ciddi misin? Bunu bana nasıl söylersin?"

Evden çıkarılmamıza neden olan ben olmadığım halde zaten

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kendimi çaresiz bir asalak gibi hissediyordum. Her zaman Cole'un yanında olmuştum. Lanet olsun, biz arkadaştık. Her zaman birbirimizi kollamıştık. Ben onu hiçbir zaman asalak gibi hissettirmezdim... *Orospu çocuğu.*

Baksın giydim ve havluyu üstümden atarak, kırmızı ve kahverengi oduncu gömleğini giyip düğmelerini ilikledim. Gözlerime yaşlar doldu.

Ablam haklıydı. Birkaç haftalığına gururumu bir kenara bırakabilir, Hook'ta çalışabilir ve kendi evimde kalabilirdim. En azından istenmiyormuşum gibi hissetmezdim.

Cole tekrar bana doğru yürüdü; sesi daha yumuşaktı. "Sadece ara sıra stresi bir kenara bırakıp birbirimize biraz ilgi göstersek iyi olur demek istedim. En son ne zaman seks yaptığımızı hatırlayamıyorum."

Peki ya seksten sonra? Yanlış olan her şey hâlâ yanlış olacaktı. "Belki senin buradaki işlerini yapmasaydım ve sabahın ikisine kadar çalışmasaydım sürekli bu kadar yorgun olmazdım" dedim. "Ve maaşını her kahrolası gece içkiye harcamak yerine tekrar kendi evimize sahip olabilmemiz için para biriktirmeme yardım etseydin, belki de bu kadar endişeli ve para yüzünden stresli olmazdım. Kendimi çok yalnız hissediyorum. Neredesin sen?"

Cole sadece başını iki sallamakla yetindi ve gözlerimin dolmasına engel olamadım. Ama ağlamayacaktım. Konuşmamız gerekiyordu ama Cole konuşmuyordu. Durumu düzeltecek olan tek çözüme yanaşmıyordu.

Yanıma gelerek yüzümü ellerinin arasına aldı. "Sadece bir süreliğine sus ve benimle seviş."

Beni öptü ve gözlerimi sımsıkı kapayınca biriken yaşlar yanaklarımdan aşağıya süzüldü. Kahrolası. Nefesimi keserek dudaklarıma yapıştı ve beni sertçe öpmeye başladı. Ona teslim olmak istedim. Uzun zamandır süregelen stres ve endişe çok ağır gelmeye başlamıştı ve bunları bir süreliğine unutabilirsem kendimi çok iyi hissedecektim.

Cole popomu iki elimle kavrayarak beni havaya kaldırdı, bacaklarımı beline doladı ve yatağa düşmemizle üstüme çıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fakat bir şey beni durdurdu. Sanki babam ve üvey annemle karavan parkındaydım. Beni görmüyorlardı.

Cole da beni görmüyordu. Yanındaki herhangi biri olabilirdi.

Ağzımı geri çekip onu ittim. "Çekil üstümden."

"Bebeğim, lütfen." Boynumu öptü ve onu sesindeki o tınıyı bilecek kadar iyi tanıyordum. O da üzgündü. "Sadece bu gece kız arkadaşım ol. Eskiden eğlenirdik. Hadi eğlenelim."

"Hayır." Gerilerek başımı iki yana salladım. "Sana kızgınım. Biraz hava almam gerek."

Ve bittiğinde kendimi daha kötü hissedecektim.

Cole beni öpmeye devam etti; homurdanarak onu ittim. Sonunda beni bıraktı ve yanıma uzandı. Bir an bile duraksamadan ayağa kalktı ve bir hışım odanın kapısını açarak, fırtına gibi dışarı çıktı. Çok geçmeden arabasının motorunun çalıştığını, lastiklerinin patinaj çektiğini duydum ve Cole gitti.

Pislik.

Ama bir yandan da ister istemez rahat bir nefes aldım. O evde yokken buraya daha çok aitmişim gibi hissediyordum.

Eskiden bana hiç böyle davranmazdı. Gözyaşlarım birikti ama gözlerimi kırpıştırarak onları geri püskürttüm.

Yataktan kalkarak televizyon masasının yanına gittim, üstünde duran fatura yığınını elime aldım. Eski daireden kalan bir su faturası, geçen yaz bileğimi kırdığımı sandığım zamandan kalan ve hâlâ tamamı ödenmemiş bir doktor faturası, bir telefon faturası ve Cole'un iki kredi kartı ekstresi koleksiyona eklenmek üzereydi. Sağlık sigortam yoktu ve her gün yirmi bin dolarlık bir acil servis ziyareti yapmak üzere hastaneye gitmemi gerektirecek bir şey olmasından korkuyordum.

Çalışan bir arabam yoktu ve olsaydı bile zaten sigortasını karşılayamazdım. Sonbaharda öğrenim ücretimi ödedikten sonra sahip olacağım fazladan öğrenci kredisi, geçim masraflarıma gidecekti. Başka bir kredi alabilirdim ama hayatımın geri kalanı boyunca o faturanın yükünü taşımak istemediğimden çok fazla para çekmek istemiyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ne zaman posta kutusunu kontrol etsem yeni bir talihsiz sürprizle karşılaşıyordum.

Şifonyerin en üst çekmecesini açarak, geçen hafta kazandığım ve henüz hesabıma yatırmadığım bahşişlerimi çıkardım ve ellerimdeki buruşuk faturaları yaydım.

Yüz kırk iki dolar. İçinde bulunduğum çukur gittikçe derinleşiyordu çünkü kendimi kurtarmaya yetecek kadar kazanmıyordum.

Parayı çekmeceye geri koydum ve oraya sakladığım ıslak tişört yarışması broşürünü alıp inceledim. Buna değmesi için üç yüz dolar yeterli değildi ama Hook'ta barmaidlik yapmak ya da... ablamın işini yapmak ve eve o kadar para getirmek yeterli olabilirdi.

Bir an için ister istemez bunu düşündüm. Cebimde kazanır kazanmaz uçup gitmeyecek kadar nakit para olması. Güzel şeylere sahip olmak. Bir araba sahibi olmak.

Ama sonra Cole, Jay ve beraber okula gittiğim adamların gelip beni izlediklerini düşündüm ve kusacak gibi olunca broşürü çekmeceye tıkıştırdım. Yabancılara katlanmak o kadar zor olmayabilirdi ama birlikte liseye gittiğim adamların karşısında dans edemezdim.

Ve orada barmaidlik yapmak da neredeyse o kadar kötü olurdu. Giymem gereken kıyafetler, hizmet edeceğim müşteriler...

Yatak odasından çıkarak aşağıya indim, tırabzanın etrafından dolanarak mutfağa girdim, oradan çamaşır odasına geçtim ve arka kapıdan dışarı çıktım.

Hava yüzüme çarpınca tekrar nefes alabildim. Mis kokulu ağaçların ve taze biçilmiş çimenlerin kokusu burun deliklerime doldu; suyun dibindeki havuz ışıkları dışında arka bahçe tamamen karanlıktı.

Havuzun derin tarafına doğru yürüdüm; kenara oturup, bacaklarımı baldırlarımın yarısına kadar suya batırdım. Soğuk su cildimi bir kucaklama gibi sardı ve kızışan sinirlerimi anında yatıştırdı.

Cole geç dönecekti. O zamana kadar ikimiz de sakinleşmiş olacaktık; yatağa girecekti, ona arkadan sarılacaktım, ellerini benimkilerin üstüne koyacaktı ve birbirimize her şeyin iyi olacağına dair işaretimizi verecektik.

Rahatlamam gerekiyordu. On dokuz yaşındaydım; parayla ilgili endişelerim ve ilişki sorunlarım vardı. Benim yaşımda olan hangi insanın böyle sorunları yoktu ki? Kendime fazla yükleniyordum. Pike burada kalmamı sorun etmiyormuş gibi görünüyordu; dolayısıyla üzerime düşeni yaptığım sürece şikâyet etmek için bir sebebi olmayacaktı.

En kötü ihtimalle, babam beni asla kapıdan geri çevirmezdi. Her şey yoluna girecekti. Şu anda öyle olmayabilirdi ama olacaktı.

Buna neredeyse ikna olarak, birazcık gülümsedim. Suyun mavi yüzeyine ve havuzun temiz tabanını aydınlatan beyaz ışığa baktığımda, bunu kanıtlamak için ani bir istek duydum.

Yapabilirdim.

Her şey yoluna girecekti.

Derin bir nefes aldım, gözlerimi kapadım ve kendimi havuzun kenarından suya doğru ittim. Ağzımdan baloncuklar çıkararak ciğerlerimdeki havayı serbest bırakıp havuzun dibine battım. Bağdaş kurup havuzun dibine oturunca saçlarım etrafımda dalgalanmaya, su kafa derimi okşamaya, oduncu gömleği şişmeye başladı.

Bunu ne zaman yapmaya başladığımı bilmiyordum. Elbette bir havuzla büyümemiştim ama ya on iki yaşımdayken gittiğim yaz kampındayken ya da çocukken Cam'in beni götürdüğü halka açık havuzdayken bilinmeyenden ne kadar korktuğumu fark etmiştim. Bu yönüme meydan okumayı seviyordum çünkü başarılı olduğumda kendime olan güvenimi artırıyordu.

Çamaşırlarımı eski apartmanın köhne bodrumuna tek başıma götürmek. Koridorun ışığı bile açık olmadan karanlıkta uyumak. Mesaiden sonra sabah saat ikide eve gelmek ve arabada yalnız olduğumdan emin olmak için arka koltuğa bakmamak.

Başımı çevirerek etrafıma baktım ve sudan başka bir şey göremedim ama görüş alanım kısıtlıydı ve görüntü bulanıktı. Uzaktan her an bir şey yüzerek bana doğru gelebilirdi. Arkamda herhangi bir şey olabilirdi. Giderden herhangi bir şey çıkabilirdi veya suyun yüzeyinden içeri dalabilirdi.

Gözlerimi kapadım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bunu yapabilirsem, Cole ve ben iyi olacaktık. Her şey yoluna girecekti ve hayatıma devam edecektim.

Ciğerlerim ağrımaya başladı ama gözlerimi kapalı tutup olduğum yerde kaldım. Bir şey bana bakıyordu. Suyun içine giren ve doğruca bana doğru gelen bir şey vardı. Hissediyordum. Benim için geliyordu.

Bunun benim korkum olduğunu biliyordum; bu yüzden gözlerimi kapalı tutarak beklemeye devam ettim. Her şeyin iyi olacağını biliyordum. Hayal gücüm iç başındaydı.

Bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim. Ciğerlerim ağrıyordu, boğazım yanıyordu ama yumruklarımı sıktım. Sadece bir saniye daha. Bir saniye daha. Ama aniden etrafımdaki su çalkalandı ve bu sefer bunu hayal etmediğimi bilerek gözlerimi açtım. Başımı kaldırdım ve bana uzanmakta olan Pike'ı gördüm. Beni kollarımın altından kavrayınca başımı iki yana sallayarak onu savuşturdum.

Ciğerlerim iflas etmek üzereydi ve artık dayanacak gücüm kalmamıştı. Onu suyun içinden iterek havuzun tabanına bastım ve kendimi yukarıya, yüzeye doğru ittirdim.

Yüzeye çıktım ve saçlarım yüzüme yapışmış bir halde öksürdüm. Pike'ın yanımda yuttuğu suları tükürdüğünü duydum.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye homurdandım.

"Boğuluyorsun sandım! Bu da neyin nesiydi? Sen ne yapıyordun?"

Yine öksürdüm ve ciğerlerimi havayla doldururken hırıltılı bir ses çıkardım. "Korkularımla yüzleşiyordum. Kahretsin" diye söylenerek havuzun kenarına doğru yüzdüm.

"İyi misin?"

"İyiyim." Kolumu sudan çıkarıp havuzun kenarına tutundum. Pike az önce beni korkuttuğu için kaslarımda güç kalmamıştı.

"Emin misin?"

Pike kendini yukarı çekerek havuzdan çıktı ve beni de çıkarmak için elini uzattı.

Hem yardım elini hem de sorusunu hiçe saydım ve kendimi yukarıya çekerek yeniden kenara oturdum.

Eğer beni suya girerken gördüyse sanırım orada ne yaptığımı merak ediyordu ama yine de...

Neredeyse meydan okumayı kazanacaktım.

Gömlek ıslanmış ve ağırlaşmıştı ama onu çıkaramazdım. Altında hiçbir şey yoktu. Tekrar öksürdüm, boğazımı temizledim ve soluklandım. Pike sessizce yanımda durdu.

Sonunda, "Cole ile kavga ettiğinizi duydum" dedi. Dışarıdan mı? *Harika.*

Yanımda çömelerek suya baktı. Aklından neler geçtiğini tahmin edemiyordum. Oğluyla kavga etmiştim ve sonra tamamen giyinik bir halde havuza dalmıştım. Evet...

Derin bir nefes aldım ve onu rahatlatmak için ses tonumu sakinleştirmeye çalıştım. Onunla göz göze gelmeden, "Kendimle anlaşmalar yapıyorum" dedim. "Eğer yapmak istemediğim bir şeyi yapabilirsem, o zaman her şey yoluna girecek diye düşünüyorum. Eğer beni korkutan bir şeyi yaparsam, o zaman yoluma çıkan her şeyin üstesinden gelebilirim." Yarım ağızla gülümsedim. "Yalnız başıma yüzmeyi sevmiyorum. İçimi ürpertiyor. Özellikle de geceleri."

Sonunda bakışlarımı ona çevirdim. Havuza bakarak beni dinliyordu.

"Bu kendimle oynadığım bir oyun" dedim. Anlayarak başıyla onayladı.

"Cole beni burada istemiyor" dedim ve boğazıma iğneler batarken önüme baktım. "Artık beni istediğini de sanmıyorum."

Bunları ona neden anlattığımı bilmiyordum ama beni dinliyordu. Konuştuğumuz nadir anlarda, söylediklerimi dinlemek *istiyormuş* gibi görünüyordu. Onunla konuşmak kolaydı. "Cole sadece genç" diye açıkladı. "Dünyanın sahibi olduğumuzu düşündüğümüz yaşlarda hepimiz bencilce davranır ve konuşuruz."

"Ben öyle mi yapıyorum?" diye karşılık verdim.

Yani, melek falan değildim ama Cole'a onun bana davrandığından çok daha iyi davrandığımı biliyordum.

Pike hiçbir şey söylemedi ama bana baktığını görebiliyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Enayinin tekiydim. Eski sevgilimden ve ailemden uzaklaşmıştım ama onlarla hiç yüzleşmemiştim. Hiç karşı koymamıştım. Sadece kaçmıştım.

Ablam dışında Cole'dan başka kimsem yoktu ve bazı şeyleri akışına bırakmıştım çünkü o benim için bir erkek arkadaştan fazlasıydı.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" dedi Pike.

Ona baktım, bakışlarını bana çevirip kilitlendiğini görünce kalbim hop etti. Suyun yansıması nedeniyle gözleri bulut mavisine bürünmüştü.

"Cole ile nasıl tanıştınız?" diye sordu. Ve öfkeme rağmen biraz gülümsedim.

Gözlerim başparmağımdaki yara izine çevrildi ve dudaklarımı yaladım. "On altı yaşımdayken bir oto yıkamacıda çalışıyordum" dedim. "Orada çalışan tek kız bendim ama başka iş bulamadığım için erkeklerle dolu bir ekibe katlanmak zorundaydım."

Yanımda otururken bedeninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Kendi soluklarımı da göğsünün inip kalkışına göre ayarladığımı fark ettim.

"Çok fazla saçmalığa maruz kalıyordum" diye devam ederken, ne zaman eğilsem ya da bir arabaya yaslansam yapılan art niyetli yorumları hatırladım. "Genç erkekler bazen..."

Pike anlayışlı ve şakacı bir ses tonuyla, "Evet" dedi. Karşılıklı sırıttık.

Sonuçta bir zamanlar o da genç bir adamdı.

"Nick adında bir adam vardı; insanların beni rahat bırakmalarını sağlardı" diye devam ettim. "Bana iyi davranırdı ve benimle konuşurdu. Beni gözetlemezdi ya da aptalca davranmazdı."

Parmağımı dalgınca yara izinin üzerinde gezdirdim.

"Bir gün beni dışarıda takılmaya davet etti ve Cole'u da yanında getirdi." Pike'a baktığımda az önceki öfkesinin birdenbire kaybolduğunu gördüm. "Hepimiz arkadaş olduk, çok eğlendik ve sanırım onlarla kimseyle yakınlaşmadığım kadar yakınlaştım. Tabii ablam hariç."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Düşünceli bir biçimde başıyla onayladı. Ve sonra, "Peki sen ve Cole çıkmaya mı başladınız? Nick bunu nasıl karşıladı?" diye sordu.

Derin bir nefes alarak gözlerimi havuza çevirdim. "Hiç öğrenmedi" dedim sessizce.

Pike sessiz kaldı ve havadaki gerginlik arttı. *Hiç öğrenmedi* demiştim. *Bilmiyor* dememiştim.

Boğazımı temizledim. "Birkaç yıl önce bir gece, Cole ve ben görüşmeye başlamadan" diye anlatmaya başladım. "Cole ve Nick birlikte dışarı çıkmışlardı. Cole çok fazla içince kendinden geçti. Nick başka birinin arabasına bindi."

Gözlerime yaşlar doldu ve ağzım kupkuruydu.

"Sürücü kamyonetinin kontrolünü kaybetmiş, kamyonet takla atmış ve kasanın arkasındaki bütün gençler dışarıya yuvarlanmışlar."

Pike başını eğerek, "Aman Tanrım" dedi.

Anlatmaya devam ettim. "Nick kamyonetin altına sıkışmış. Birkaç gün sonra öldü."

Ağlamamak için yumruklarımı sıktım. Tanıdığım insanlar içinde ölen tek kişi oydu. Bu annemin çekip gitmesine benzemiyordu. Nick gitmek istememişti. Video oyunları için yaşıyordu; saçları her zaman gözlüklerinin üzerine düşüyordu ve bütün tuhaflıklarını özlüyordum.

Bazen başparmaklarımızın derisini yüzdüğümüz ve kardeşine ait olan o oyuncak tabancaya ne olduğunu merak ediyordum.

Pike, "Tanrım" diye mırıldandı. "Bundan nasıl haberim olmaz? Bir şeyler duyduğumu hatırlar gibiyim ama Cole'un o kazadaki biriyle arkadaş olduğunu bilmiyordum."

Dikleştim ve başımla onayladım. "Evet Cole..." Duraksayarak doğru sözcükleri bulmaya çalıştım. "Bunun üstesinden gelmekte zorlandı."

Pike gözlerini kısarak bana baktı.

"O gece Nick'i Cole götürecekti" diye açıkladım.

Yüz ifadesinden durumu kavradığını anladım ve eminim ki tüm bunları bilmesi gerektiğini düşünüyordu ama Cole'un bunu çok fazla kişiye anlatmaması anlaşılabilirdi. Utanıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu olaydan sonra birbirimizi gözümüzün önünden ayırmadık" dedim.

Ben acı çekiyordum, Cole da acı çekiyordu ve kendini neden sorumlu hissettiğini bilen tek kişi bendim; bu yüzden konuşabileceği tek kişi bendim.

Ve bir süre sonra, bu alışkanlık haline geldi. Yan yana olmamız. Birbirimize sığınmamız. Tanıdık, sürekli ve güvenli olanı istememiz.

Birbirimize tutunarak Nick'e tutunmamız. İkimiz de gerçek bir arkadaşın özlemini çekiyorduk. Cole ve ben Nick'in ardından acı çekiyorduk; aynı zamanda eski erkek arkadaşımdan daha yeni uzaklaşıyordum. Birbirimize kucak açmak ve her şeyden kaçmak kolaydı. Çok kolaydı.

"Çok üzgünüm Jordan" dedi. "İyi misin?" Yüzüne baktım.

"Özür dilerim." Bocalayarak başını çevirdi. "Sanırım bunu şimdi sormam aptalcaydı."

Hayır, hiç de aptalca değildi. Konuşacak birinin olması güzeldi. "Her şey yolunda. Ya da yoluna girecek" dedim. "Girmek zorunda."

Bakışlarını yine çevirince havuzu işaret ettim.

"Nefesimi tutamayacak hale gelene kadar gözlerim kapalı olarak karanlık bir havuzun tabanında oturdum. Artık her şeyin yoluna girmesi gerek, değil mi?" diye sordum.

Pike kıkırdadı ve ağzının köşesi yukarıya kıvrılarak sırıttı.

Ayağa kalktı ve tekrar elini uzattı. Bu sefer elini tuttum. Beni yukarıya çekti; eve doğru yürürken, ahşap masanın üstünde hâlâ yanmakta olan mumu fark ettim.

Hemen ileri atılarak masanın üzerine eğildim, gözlerimi kapadım ve üfleyerek mumu söndürdüm. Geri dönerek, Pike ile merdivenleri çıktım.

"Sana başka bir soru sorabilir miyim?" dedi. "Tabii ki."

"Bunu neden yapıyorsun?" Bana baktı. "Ne var?"

"Gözlerini kapatarak bir mum üflemeyi" diye açıkladı. "Bunu birkaç kez yaptığını gördüm."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Omuz silktim, Pike'ın buna dikkat ettiğinin farkına varmamıştım. İşimi çabucak ve dikkat çekmeden yapmakta epey başarılı olduğumu sanıyordum.

"Sadece alışkanlık işte." Peşinden tel örgülü kapıdan geçtim. "Doğum günü dilekleri her zaman gerçekleşmez; bu yüzden her gün bir mum üflediğimde şansımı boşa harcamamış oluyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

7. Bölüm

Jordan

"Hey, beni saat ikide alabilir misin?" Kazancımı sayıp yazar kasaya koyarken telefonu kulağımla omzumun arasına sıkıştırdım. "Ash gelmedi. Bebeği hastaymış ve beni bırakabilecek başka kimse yok."

Cole, "Evet, evet" dedi. "Elbette. Orada olacağım."

Son kavgamızın ardından her şey tam da tahmin ettiğim gibi gelişmişti. Cole kafası güzel ve rahatlamış olarak eve gelmiş, yatağa girmiş ve sarılarak barışmıştık. Hayat en azından bize göre normale dönmüştü; hatta bu sabah Cole'un beni duşa çekmeye çalışmasına itiraz etmeyeceğim kadar. Ancak banyomuza girdiğimizde babasının lavaboyu söktüğünü ve duşumuzdaki fayansları kırmaya başladığını fark etmiştim. Anlaşılan babasının tadilat listesindeki sıra banyomuza gelmişti. Bunca gürültüye rağmen nasıl uyumuştuk? Pike bu sabah saat kaçta kalkmıştı?

Tekrar, "İkide işim bitecek" diyerek yazar kasanın çekmecesini kapattım. "Tamam, anladım. Seni seviyorum."

"Ben de seni de seviyorum" diye cevap verip telefonu kapattım.

Pike arabamın üstünde çalışıyordu ve eminim ki Cole durumu düzeltmek için bugün gerçekten de yardımcı olmuştu. Yine de babasına olan borcumu nasıl ödeyeceğimden emin değildim çünkü yeni egzosu ucuza almış ya da o yeni lastikler zaten elinin altındaymış gibi davransa da yedek parçalara para harcadığını biliyordum. Evle ilgili sorumluluklarımın dışına çıkmaya çalışarak bu sabah

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olduğu gibi herkese kahvaltı hazırlamak veya kanepedeki minderlerin altını temizlemek gibi şeyler yapıyordum. Arka bahçenin kenarlarına birkaç çiçek bile dikmiştim; Pike eve çiçek sokmadığım sürece düzenlemeye katkıda bulunmamı kabul etmişti. Bazen ne kadar huysuz olabileceğini düşünerek güldüm. O halleri oldukça komikti.

Saatler sonra, bitkin bir haldeyken ve ayaklarım Chucklarımın içinde ağrırken, eve dönmek için can atıyordum. Eve ve yatağa. Çok yorgundum.

Saçlarımı atkuyruğu yapıp kazancımı saydım, tepsiye geri koydum ve tepsiyi kasaya kaldırdım. İçki şişelerini örttükten, bulaşıkları bitirdikten ve ışıkları kapattıktan sonra pencereden dışarıya baktım ve kaldırımın kenarında Cole'un arabasını gördüm. Zamanında gelmesine memnun olarak gülümsedim.

Bardaki mumları üflerken her seferinde gözlerimi kapadım ve nefes aldım. *Umarım yarın bugünden daha iyi olur.* Bu benim aklımda başka bir şey yokken kullandığım dileğimdi ve her geçen gün bunu gerçekleştirmeye daha da yaklaşmaya çalışıyordum.

Kitap çantamı aldım, bahşişlerimi cebime doldurdum ve dışarı çıkarak arkamdan kapıyı kilitledim. Temiz hava ciğerlerime iyi geldi ve yolcu tarafındaki kapıyı açmadan önce çantamı açık duran arka camdan içeriye attım. Ön koltuğa otururak, yorgun ama minnettar bir şekilde Cole'a gülümsedim.

"Hey–" Gülümsemem anında yarım kaldı.

Eski sevgilim Jay, sürücü koltuğunda oturuyordu. Cole'un arka koltukta bayılıp kalmadığından emin olmak için omzumun üzerinden geriye baktım ama koltuk boştu.

Ellerim titriyordu. "Cole nerede?"

Jay özür dilercesine başını yana yatırdı. "Kafası bir milyon, bebeğim. Çocuklar araba kullanmasını istemediler." Kolu koltuğumun arkasına uzandı; eli saçımdan ve boynumdan birkaç santimetre uzaktaydı. "Bentley'nin evinde uyuyor. Ona birinin seni mutlaka eve bırakacağını söylediler. Ben gönüllü oldum."

Hayır. I-ıh. Hiç şansı yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir an bile duraksamadan kolu çekerek kapımı açtım, dışarıya fırladım ve arka koltuğa uzanıp çantamı aldım. "Sorun değil" dedim. "Shel'in arabasıyla gidebilirim. O hâlâ içeride."

"Hayır, değil. Kapıyı az önce kilitledin."

Bana meydan okuyacağını biliyordum. Gözünden hiçbir şey kaçmazdı.

Sesinde yüzeysel olduğunu bildiğim tekinsiz bir sakinlik vardı. "Hadi ama, ben zaten buradayım" diye ısrar etti. "Buraya boş yere gelmiş olmamı istemezdin, değil mi?"

Eğildim ve koyu kahverengi gözlerine ters ters bakarken, barın anahtarını arka cebimden çıkardım. "Senin gelmeni istemedim. Ve dediğim gibi, beni bırakabilecek başka biri var."

Arkamı dönerek Grounders'ın girişine koştum ve çabucak kilidi açtım.

"Jordan!" diye bağırdığını duydum.

Kapıyı hızla açtım ve içeri girerek, hâlâ arabanın içinde oturan Jay'e ters ters baktım. "Evine git."

Kapıyı tekrar kapattım, kilidi çevirdim ve Jay kapıyı kırmaya çalışacakmış gibi geri çekildim. Soluk soluğa ve titreyerek olduğum yerde kaldım.

Jay bunu yanıma bırakmazdı. Bu gece hiçbir şey yapmayacaktı çünkü deneyecek olsaydı ben barın kapısına ulaşmadan arabasından çıkardı. Ama bunu unutmayacak kadar öfkelenecekti.

Jay lisedeyken yaptığım altı aylık bir hataydı ama bir daha o kadar aptal olmayacaktım. Artık gözüm açılmıştı.

Ve Jay bu gece beni eve bırakmaya gelmemişti. En azından doğrudan. Belki benimle işi bittikten sonra.

Bir gece arabamın camına vururken anahtarı kontağa sokmak için telaş ettiğim o anıyı bastırmaya çalışarak gözlerimi kapadım. Saçıma asıldığı yerin acısını hâlâ saç derimde hissedebiliyordum.

Kapıya arkamı dönüp gözlerimi açarak, bu düşünceleri bir kenara ittim. Biraz sonra arabasıyla barın önünden geçerken motorun kükreyişini ve lastiklerin caddede çıkardığı gıcırtıyı duydum.

Gitmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çantamı barın üstüne koydum ve koridorda koşarak banyoları geçtim, arka kapıdaki kilitleri sağa sola döndürerek kontrol ettim, bel vermediğinden emin olmak için kapı koluna asıldım ve sonra tekrar ön tarafa koşarak ön kapıyı ve pencereleri kontrol ettim.

Telefonumu çantamdan çıkardım ve sımsıkı tutarak bir bar taburesine oturdum. Kimi arayacaktım?

Jay muhtemelen doğru söylüyordu. Cole yine sarhoş olmuştu. Bunu neden yapıyordu? Burada olacağına güvendiğimi biliyordu. Kendisinin yerine Jay'in geldiğini bilmediğine emindim ama yine de... onu öldürebilirdim.

Boğazıma doğru yükselen safrayı yuttum.

Ablamı aradım ama tahmin ettiğim gibi arama sesli mesaja düştü. Muhtemelen işten yeni çıkıyordu ya da evdeydi ve çoktan uyumuştu.

Peki ya babam? Üvey annem?

Onları bir hafta önce aradığımdan beri bana geri bile dönmemişlerdi. Onlara büyük bir zahmet vermişim gibi hissettirmeden hiçbir şey yapamazlardı. Onlardan bir şey istemek onlara borçlanmak demekti. Bu bir yüktü.

Ben bir yüktüm.

Aklımdan Pike geçti. Geleceğinden hiç şüphem yoktu.

Ama babası bu gece her şeyi yüzüne gözüne bulaştırdığını öğrenirse Cole çok sinirlenirdi ve Pike'ın bunu öğrenmesini ben de istemiyordum. Bu utanç vericiydi. Bizler yetişkindik ve kendi düşen ağlamazdı. Zaten Pike benimle yeteri kadar ilgileniyordu ve sabah işe gitmesi gerekirken onu uyandıramazdım. Ona yük olurdum.

Arayabileceğim tek kişi Shel'di ve evi şehrin diğer ucundaydı.

Cole'u aramak istemiyordum çünkü elbette araba kullanamazdı ama belki başka bir arkadaşını gönderebilirdi.

Ama hayır. Onu aramayacaktım. Şu anda çok kızgındım. Ve bu kasabada taksi de yoktu.

Bilardo masasına, kenarlarda duran dolup taşmış kül tablalarına ve pis keçenin her tarafındaki çiziklere baktım.

Siktir. Birkaç saat içinde hava aydınlanacaktı. O zaman eve yürüyebilirdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Durumu kabullenmenin zamanı gelmişti. Kimseden bir bok istemeyecektim.

Tabureden indim, tekrar barın arkasına geçtim, iki sıra temiz ve beyaz bar havlusunu alıp bilardo masasına taşıdım, birer birer açarak yaydım ve kirli yüzeyi kapladım.

Klimayı saatler önce kapattığımdan içerideki sıcaklık yirmi üç derece civarında ve konforluydu ama daha sonra örtünmek istersem diye çantamdan kapüşonlu ceketimi aldım. Telefonumu alıp koridorun ışığını açık bıraktım ve bilardo masasına tırmandım; uzanmak için yeteri kadar yerimin olabilmesi için ortaya doğru kaydım. Kolumu başımın altına sıkıştırdım, esnedim ve telefonumun sesini ve bataryasını kontrol ettim. Gece boyunca burada yalnız başımayken bir şeylerin ters gitme ihtimaline karşı bana yetecek kadar pilim kaldığından emin oldum.

Jay'in geri dönmesi gibi.

Uyku sesleri uygulamamı buldum ve biraz uyuyabilmek umuduyla sesi açtım ama hiç umutlu değildim. Kendimi güvende hissetmediğim için rahatlayamıyordum.

Gözlerimi kapayınca göz kapaklarımda yorgunluğun ağırlığını ve hoş bir bitkinlik hissettim. İnsanın eşek gibi çalıştığı için hak ettiğini bildiği türden bir bitkinlik.

Ama yirmi dakika sonra zihnim hâlâ yarış halindeydi. Vücudum günü tamamlamıştı ama aynısı beynim için geçerli değildi.

Cep telefonum çalınca, bunun bu gece uyumamam gerektiğine dair bir işareti olduğuna emin oldum.

Parlak ışıkta gözlerimi kısarak ekranı yüzüme yaklaştırdım.

Pike.

Kaşlarımı çattım. "Alo?" Telefonu kulağıma yaklaştırınca tekrar esnedim. Pike bana ulaşmayı beklemiyormuş gibi, "Hey" dedi. "Ben... ee... sadece saatin üçü geçtiğini gördüm ve kimse eve gelmeyince arayıp kontrol etmek istedim. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için."

Yana döndüm ve alttaki kolumu yastık olarak kullanmaya devam ederek, telefonu diğer elimle kulağıma yaklaştırdım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İyiyim." Pike'ın benim için endişelenmesine gülümsedim ve "Yoksa cezalı mıyım?" diye şaka yaptım.

"Hayır" diye cevap verirken sesindeki muzip tınıyı fark ettim. "Siz dışarıda kalıp eğlenmenize bakın. Kafanıza göre takılın. Ben sadece..." Uzun bir süre durakladı ve sonra, "İnsan farkında olmadığı şeyler için endişelenmiyor" diye devam etti. "Cole benimle yaşamadığı dönemde onun nerede ya da neyin peşinde olduğunu her zaman bilmiyordum; bu yüzden sürekli bunu düşünmüyordum. Siz ikiniz benim çatımın altında yaşarken sürekli endişeleniyorum." Pike bir kahkaha attı. "Orası şaibeli bir bar. Sadece işten sağ salim çıktığından ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim. Sadece... kontrol etmek için."

Yorumuna gücenmedim. Sonuçta burası benim barım değildi ve evet, burası bir çöplüktü.

Uyanık olduğuna göre gelip beni almak isteyip istemediğini merak ettim ama gururum bana engel oldu. Sorun çıkarmak istemiyordum. Üstelik Pike ile Cole arasında gerginlik yaratmayı hiç istemiyordum. Sorunlarımla kendi kendime başa çıkabilirdim.

"Evet. Her şey yolunda" diye yalan söyleyerek, sesime biraz ironi katmaya çalıştım. "Ben çocuk değilim, biliyorsun değil mi?"

"Bir bakıma öylesin."

Tıksırdım. Şey, çocuk olsam da olmasam da sanırım birinin beni merak etmesi güzeldi.

"Cole'u da mı aradın?" diye sordum.

Ama cevap vermedi. Yüksek bir çarpma sesi ve birtakım hışırtılar duydum. Pike, "Kahretsin" diye söylendi.

Gözlerimi açarak, tetikte bekledim. "Sorun nedir?"

"Kahrolası mikrodalga düzgün çalışmıyor" diye homurdandı. "Sırf yeni cihazlarla uyum sağlaması için eski mikrodalgamı değiştirmemem gerektiğini biliyordum. Bu fırın mısır patlatmıyor."

Gözlerimi kıstım ama içimden fena halde gülmek geldi. Pike çok sinirleniyordu. "Bir patlamış mısır düğmesi var" diye hatırlattım.

"O düğmeye bastım!"

"İki kere mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aptalın tekiymişim gibi, "Neden iki kere basayım ki?" diye karşılık verdi. "Çünkü kullandığın poşetlerin büyüklüğü üç buçuk dakikalık bir pişirme süresi gerektiriyor" dedim. "Bunu biliyorum."

"Pekâlâ, yeni mikrodalganda düğmeye bir kez basmak sadece iki dakikalık bir pişirme süresi sağlıyor. Bu süre daha küçük poşetler için uygun" diye açıkladım. "Doğru zamanı elde etmek için düğmeye iki kez basman gerekiyor."

Bir sessizlik oldu ve ardından, "Ah" diye bir mırıldanma duydum.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Pike'ın bu rastgele çaresizliği oldukça eğlenceliydi. Keşke orada olsaydım.

Kısa bir sessizlikten sonra, "Şey" dedi, "Sanırım artık seni özgür bıraksam iyi olacak." Onu durdurarak, "Hey, bekle" dedim.

Duraksadım; bunu nasıl söyleyeceğimden emin değildim.

Sonunda, "Sana bir şey sormamın sakıncası var mı?" dedim. "Hayır, sanırım yok."

Dudaklarımı ıslatıp duraksadım. Onu gücendirmek istemiyordum ama merak da ediyordum.

"Evdeki eşyaların nerede?" diye sordum.

"Ne?"

Derin bir nefes alarak devam ettim. "Evde mobilya dışında fazla bir şey yok. Orada yaşıyormuşsun gibi görünmüyor. Neden?"

Telefonun diğer ucu sessizdi ve onun konuşmasını kaçırmamak için nefes bile almadan beklemeye başladım.

Sorum onur kırıcı mıydı? Öyle bir niyetim yoktu. Benim hakkımda çok şey bildiğini ama onun hakkında çok az şey bildiğimi fark etmiştim. Ailemin kim olduğunu, Cole'un ve arkadaşımın başına gelenleri, 80'leri sevdiğimi, annesiz büyüdüğümü, üniversitede aldığım dersleri biliyordu...

Ama kendisi hâlâ bir gizemdi.

Cevap vermeyince, "Kulağa kötü geldiyse özür dilerim" dedim. "Güzel bir evin var. Sadece Cole annesiyle sen bir beysbol yıldızıyken tanıştığınızı söylemişti. Beysbolu seviyor olmalısın. Evde neden kupa ya da fotoğraf gibi şeyler görmediğimi merak ettim o

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadar. Cole ile yakın zamanda çekilmiş bir fotoğrafınız, bir müzik arşivi veya kitaplar da yok... Seni ya da neleri sevdiğini anlatan hiçbir şey yok."

Pike nefes alıp boğazını temizlerken boynumda soğuk ter damlaları belirdi.

"Hepsi bodrumda kolilenmiş olarak duruyor" dedi. "Eve taşındıktan sonra hiç çıkarmadım."

"Ne zamandır o evdesin?"

"Hımm..." Düşünüyormuş gibi yaparak duraksadı. "Sanırım evi on yıl önce almıştım."

On yıl mı?

Kıs kıs gülmemeye çalışarak, "Pike" dedim.

Kulağımın içine doğru güldü; bense başımı iki yana sallayarak gülümsedim. "Kulağa garip geliyor, değil mi?" dedi.

Hâlâ kolileri açmamış olman mı? *Evet.*

Kolumu başımın altından çekmeden sırt üstü döndüm. "Yaş aldıkça bazı şeyleri ortadan kaldırdığımızı biliyorum" dedim. "Ama o eve taşındığından beri bir hayatın oldu, değil mi? Kişiliğini yansıtan hiçbir şey göremiyorum. Mesela ziyaret ettiğin yerlere ait objeler, yıllar boyunca topladığın ıvır zıvırlar..."

"Evet, biliyorum, ben..."

Yine duraksadı ve iç geçirirken nefesinin sesi kulağımda titreşince tepeden tırnağa ürperdim.

Keşke yüzünü görebilseydim. Onu telefondayken okumak çok zordu. Sadece bazen yaptığı gibi önüne baktığını, ne hissettiğini bir başkasının öğrenmesini istemiyormuş ya da konuşursa söyleyeceklerinden korkuyormuş gibi başını salladığını hayal edebiliyordum.

Sonunda konuşmasına devam etti. "Cole daha önemli hale geldi" diye itiraf etti. "Bir noktada kim olduğum ve ne istediğim önemini yitirdi."

Bir bakıma onu anlıyordum. İnsan çocukları olduğunda, umutlarını onlara aktarıyordu. Hayatı onların ihtiyaçlarına kıyasla ikinci planda kalıyordu. Bunu anlıyordum.

Ama Cole artık bir yetişkindi ve Pike bir süredir yalnızdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Acaba işyerinde olmadığı zamanlarda ne yapıyordu?

"Bodrumdaki eşyaların bazılarını görmeyi çok isterim" diye konuya girdim. "Eğer bir gün kolileri açmak istersen sana yardım ederim."

"Hayır, gerek yok."

Beni bu kadar çabuk başından savması üzerine kaşlarımı çattım.

"Yani eski okul yıllıklarına bakıp, Cole'un senin gençlik haline tipatip benzeyip benzemediğini göremez miyim?" diyerek ona sataştım.

Sessizce kıkırdadı. "Tanrım, hayır. Önemsediğim tek şeyin saçım olduğu yılları mı kastediyorsun?"

Sırıttım ama Pike elbette bunu göremedi. Acaba lisedeyken tek bir kız arkadaşı mı olmuştu yoksa Cole'un benden önce yaptığı gibi pek çok kızla mı takılmıştı?

Cole'un babasının annesini aldatmasıyla ilgili söylediklerini hatırladım ama nedense bu bana doğruymuş gibi gelmiyordu.

"Gerçek şu ki Jordan" dedi, "insan gençken gerçekten aptalca davranabiliyor. Hayatımın o yıllarını hatırlamaya çalışmıyorum. Hayatıma devam etmek istiyorum."

Ama görünüşe bakılırsa bu konuda hiç yol almıyorsun.

"Hayatında biraz heyecana ihtiyacın var" diyerek onu iğneledim. "Kendine bir kadın bulmalısın."

"Evet, sen de artık arkadaşlarının yanına dönmelisin" diyerek beni tersledi. Güldüm. "Ah, hadi ama."

"Zaten bir kadının olmadığını nereden çıkardın Jordan?" Ses tonu azarlar gibiydi; bunu her bir zerremle hissettim. Ağzım kurudu. "Öyle mi?" diye sordum.

Yani, aslında sadece şaka yapıyordum. Evde iki kadının dolaşması garip olmaz mıydı? Zaten ev işlerimi hallediyordum ve yemeklerin çoğunu yapıyordum. Mutfak adasıyla artık yakın bir ilişkimiz vardı. Başka bir kadın ona dokunursa biraz kıskanabilirdim.

"Beni uzun zamandır tanımıyorsun" diye devam etti. "Benim de ihtiyaçlarımın arada bir karşılanması gerekiyor. Sonuçta ben de insanım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İçim hop etti ve kaşlarımı yukarı kaldırdım. İhtiyaçları mı?

Aklımdan bu ihtiyaçları karşılaması gerektiğinde neye benzediğine dair bir görüntü geçti. Bu sahneyi zihnimden uzaklaştırdım.

Hımm, evet. Tamam.

Birden gülmeye başladı. "Şaka yapıyorum" dedi. "Evet, zaman zaman dışarı çıkıyorum ama şu anda kimseyle görüşmüyorum. Evde tanımadığın bir kadınla karşılaşacağın için endişelenmene gerek yok."

"Ya da *kadınlarla*" dedim. "Değil mi?"

Pike dalga geçercesine gülerken yüzünün aldığı şekli hayal edebiliyordum. "Gerçekten birden fazla kadını idare edebileceğimi düşünüyor musun? Bu mümkün mü?"

"Hayır, yalnız kalmaktan hoşlanıyorsun."

"Kesinlikle."

Kalbim ısındı ve haklı olduğumu anladım. Cole'un annesi oğlunu babasına düşman etmek için saçma sapan şeyler uydurmuştu.

Cole hakkında bir şey söyleme isteği dilimin ucuna kadar geldi ama Pike, Cole'un annesinin büyük olasılıkla söylediği yalanlarla yüzleşirse, Cole'un bana olan güveni sarsılabilirdi. Ve bu Pike'ı utandırabilirdi. Onlar benim ailem değildi. Bu bana düşmezdi.

Sesli bir şekilde esnedim ve göz kapaklarım ağırlaştı.

"Şey, sanırım artık kapatsam iyi olacak" dedi. "Siz ikiniz eğlenmenize bakın, tamam mı? Kendinize dikkat edin."

"Olur." Pike'ın sesi kulağımda yankılanırken gözlerim kapandı. "Ve unutma" dedim. "Düğmeye iki kez bas."

Tıksırdı. "Tamam hanımefendi."

"Görüşürüz" dedim.

Cevap vermeden önce duraksadı. "İyi geceler Jordan."

Telefonu kapattı; ben de telefonumu elimden bırakıp tekrar esnedim ve uyku sesleri uygulamasını tekrar açma zahmetine girmedim.

Dudaklarımın köşeleri kıvrılarak gülümsedim. Otuz sekiz yaşında bir adam mikrodalgada mısır patlatmayı nasıl bilmezdi? Bunu aptallar bile yapabilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kıkırdadım, göz kapaklarım iyice ağırlaştı ve uykum geldi. Jay'i, Cole'u, bu bilardo masasının ne kadar rahatsız olduğunu ve yarın muhtemelen ne kadar yorgun olacağımı unuttum. Pike, bana söylediği her şey, "iyi geceler Jordan" dediğinde sesinin ne kadar duygu yüklü olduğu aklımdan geçti ve kollarımdaki tüyler ürperdi.

Bu hafta, gece uyumadan önce konuştuğum son kişi üçüncü kez Pike olmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

8. Bölüm

Pike

Ertesi sabah, ilk uyananın ben olduğumu görünce şaşırdım. Jordan genellikle etrafta dolaşırdı, duş alırdı veya ben aşağıya inmeden dizüstü bilgisayarında çalışırdı ama ev boş görünüyordu. Ön kapıyı açınca Cole'un arabasının da garaj girişinde olmadığını fark ettim.

Pazar sabahıydı. Cole bu saatte kalkmazdı. O halde eve gelmemişler miydi?

Kendi işime bakıp sabahıma devam ettim. Saat ona geldiğinde ana banyoya girip eski küveti ve yerdeki seramikleri sökmek istedim ama çok fazla gürültü çıkacaktı. Jordan ve Cole'un içeride olmadıklarından emin olmak için odalarının kapısını çaldım.

Kimse cevap vermeyince kapıyı araladım ve yatağın hâlâ yapılı, odanın boş olduğunu gördüm. Herhalde dün gece bir arkadaşlarının evinde kalmışlardı. Kapatıp tekrar işe koyuldum.

Cole bir saat sonra, "Selam" diyerek mutfağa girdi.

Buzdolabından gazlı bir içerek alıp kapağı kapattım ve Cole anahtarını tezgâhın üzerine fırlatırken ona doğru döndüm. Bitkin görünüyordu; saçları keçeleşmişti, gözleri kırmızıydı.

"Selam." Soldaki mutfak dolabını işaret ettim. "Aspirin şurada. Biraz su iç ve duş al. Sonra banyoda bana yardım edebilirsin."

Cole başıyla onayladı ama her an kusabilirmiş gibi görünüyordu. Teni soluk yeşildi ve onun için gerçekten üzüldüm. O hissi özlemiyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çok fazla içiyorsun" dedim.

Bana aldırış etmeden mutfak dolanını karıştırdı ve kendine bir Aspirin aldı.

Üzerine gittim. "Çok fazla içiyorsun."

Yine hiçbir şey söylemedi ama çene kaslarını gererek beni duyduğunu gösterdi.

Keşke benimle konuşsaydı. Benimle kavga etmesine bile razıydım çünkü hiç yoktan iyiydi. Bana işini ve hayatını anlatmasını istiyordum. Kaybettiği arkadaşını. Böyle bir şeyi Jordan aracılığıyla öğrenmemeliydim.

Beni susturmaya başladığında onu daha fazla zorlamalıydım. Çok daha fazla.

Ama aramızdaki uçurum için aslında kimi suçlamam gerektiğini biliyordum. "Annene hep iyi davrandım" dedim.

Cole burnunu çekti, koca bir yudum su daha içti ve bana bakmamayı sürdürdü.

Annesine inanıyordu. Henüz beni dinlemeye hazır değildi. Ama yine de anlatacaktım.

"Çok çalıştım, her ikinize de baktım ve sadık bir adam oldum." Yerimden kalktım ve ona baktım. "Bana sorular sorabilirsin. Yalan söylemeyeceğim."

Ama Cole sadece başını iki yana salladı, suyu bitirdi ve bardağı tezgâha koydu. "Duş almam gerek."

Arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı ama konuşmam henüz bitmemişti.

"Benden istediğin bir şeyi yapmadığım oldu mu?" diye sordum. Durdu ama arkasına dönmedi.

Ne zaman paraya ihtiyacı olsa veriyordum. Ne zaman bir araca ihtiyacı olsa yanındaydım. Ne zaman bir yere gitmek, bir şey görmek, karate dersi almak ya da sadece benimle olmak istese hep yanındaydım. Sırtına bakarken göğsüm acıyla doldu.

Ben iyi bir babaydım. Cole beni etrafında istediğinde. "Beni hiç yalan söylerken yakaladın mı?" diye devam ettim.

Tabii annesinin ona inanmayı öğretmediği bir yalan kaldıysa.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Omzunun üzerinden bana baktığında, gözlerindeki mücadeleyi gördüm. Cole bir şeye ya da birine kızmak istiyordu ve uzun zamandır o hedef bendim ama sebebinden emin değildim. Cole annesinin kim olduğunu ve insanlara ne yaptığını görmeye başlamalıydı. Annesinin ona bunu yapmasına göz yummayı bırakmalıydı.

"Ben buradayım" dedim. "Tamam mı?"

Nefes aldığını duydum, göğsü yavaşça inip kalkıp indi ve sonunda başıyla onayladı. Hâlâ tereddütlü görünüyordu ama bu da bir şeydi.

Sonra başını çevirip mutfaktan çıkarak merdivenlere doğru yürüdü ama birdenbire ön kapıya tekrar bakınca bir eksiklik olduğunu fark ettim.

Cole, "Jordan nerede?" diye seslenerek salona girdim.

Cole merdivenlerin yarısına kadar çıkmıştı ama tekrar bana baktı ve yine benimle konuşmadan başını iki yana salladı.

"Dün gece onu işyerinden almadın mı?" diye sordum. "İkiniz birlikte değil miydiniz?"

"Hayır." Cole esnedi ve elini saçlarının içinden geçirdi. "Çok fazla içmiştim, bu yüzden onu alıp eve getirmesi için arkadaşlarımdan birini gönderdim. Muhtemelen koşuya çıkmıştır ve onu kaçırmışsındır."

Öylece durdum ve Cole üst kata çıkarken dün gece Jordan'la yaptığım konuşmayı, konuşmanın parçalarını birleştirmeye çalıştım.

Demek ki dün gece onunla konuştuğum sırada Cole ile birlikte değildi. Hatta hiç yanına gitmemişti.

Eve de gelmemişti. Yatakları hâlâ yapılıydı.

Cole yukarı çıkarken banyonun kullanım dışı olduğunu hatırlayarak arkasından seslendim. "Benim banyomu kullan!"

Bir süre daha onların banyosu üzerinde çalışacaktım ve evdeki diğer tek duş ana banyodaydı.

Düşünmeye devam ederek mutfağa geri döndüm.

Acaba neden bu konuda yalan söylemişti? Bir kız arkadaşında veya ablasında kaldıysa sorun değildi. Ama beni Cole ile oldukla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rına inandırmıştı; oysa ben *ikisinin* de iyi olduğundan emin olmak için aramıştım.

Onu alıp eve getirmesi için arkadaşlarımdan birini gönderdim.

Şey, arkadaşın onu eve getirmedi. Bir taraftan endişe etsem de yalan söylemesinin bir sebebi vardı.

Jordan'ı ne kadar sevsem de içimde uzun zamandır hissetmediğim eski duyguların kıpırdanmasına engel olamıyordum. Bana yalan söylenmesinden hoşlanmazdım.

Özellikle de kadınlar tarafından.

* * *

Bir saat sonra Grounders'a girdiğimde yüksek masaları ve barı dolduran bir öğle yemeği kalabalığı gördüm. Kot pantolonlarını, dar tişörtlerini ve küçük önlüklerini giymiş birkaç garson kız, Pazar gezileri sırasında mola veren bisikletçilere ve sabahın erken saatlerinde gezintiye çıkan avcılara tabaklar taşıyorlardı. Bar dün gece giysileriyle uyumuş gibi görünen eski müşterilerle doluydu. Çam aromalı yüzey temizleyicinin kokusu burun deliklerimi sızlatsa da loş floresan aydınlatma her şeyi kirli gösteriyordu.

Attığım her adımda, iş botlarımın tabanları yere yapışıyordu. Buranın insanlara neden cazip geldiğini ve neden bu kadar uzun süre popüler kaldığını hiç anlayamamıştım.

Barın diğer ucunda Jordan'ı gördüm. Yumruğuna beyaz bir havlu dolamış, bir içki bardağını kuruluyordu. Onu burada bulacağımdan emin değildim ama evde olmadığı zamanlar genellikle burada oluyordu.

Üstünde hâlâ dün gece çıkarken gördüğüm giysileri vardı ve esniyordu. Saçlarını tepeden atkuyruğu yapmıştı ve dudaklarında gül kurusu bir ruj vardı.

Dün çok güzeldi. Bu sabah ise şüphelerim her şeyi bulanıklaştırıyordu. Birdenbire tekrar yirmi yaşıma ve Cole'un annesinin bütün gece nerede olduğunu merak ettiğim günlere geri döndüm.

Ama Jordan öyle biri değildi. O iyi bir kızdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cole ile değilken öylesymiş gibi konuşması hiç mantıklı gelmiyordu.

Tabii yapmaması gereken bir şeyin peşinde değilse.

Cole'un Jordan ile bunu yaşamasını istemiyordum. Benim annesiyle yaşadığım gibi. Ya onu hamile bırakırsa ve böyle bir insan başına kalırsa? Cole'un onun için yeterli olmadığını düşünerek sonsuza kadar yalnız kalmasını istemiyordum.

Kendimi daha sakince soluk alıp vermeye zorladım. Hemen sonuçlara varıyordum. *Rahatla.*

Jordan yaklaştığımı gördü ve gözleri bir parça ışıldadı. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama ilk konuşan ben oldum.

"İyi misin?" diye sordum. "İyi bir gece geçirdin mi?"

Biraz bocalayarak başını eğdi. "Hımm, sanırım evet."

O halde kötü bir şey olmamıştı. Jordan tek parça halindeydi ve yeterince mutlu görünüyor.

"Sen ve Cole eğlendiniz mi?" diye üstelerken nabzım hızlanmaya başladı.

Başını eğdi ve elindeki bardağı barın altına koyarken gözlerini benden kaçırdı. "Evet." Başıyla onayladı.

Öfkem artarak çenemi sıktım. Az önce yine yalan söylemişti.

"Cole'a kalırsa seni hiç almamış." Ellerimi bara dayayıp öne eğildim. "Arkadaşlarından birinin seni aldığını söylüyor ama gecenin geri kalanında seni görmemiş ve eve de gelmedin."

Yanakları kızararak bana baktı. "Hımm... Evet, şey... Ben..."

Telaşa kapılarak kekeledi ve karşısında durup kolay, basit bir açıklama bekledim ama...

Gelmedi.

Tekrar ağzını açıp bir şey diyecek oldu ama sonra kapattı. Gözlerinde yakalandığını bildiğini gösteren hafif bir irkilme sezdim.

Ses tonumu ayarlayarak sakince konuşmaya çalıştım. "Bütün gece neredeydin Jordan?"

Bakışları benim dışımda her yere çevriliyordu; omuzları gerildi ve solukları sıklaştı. Soruya cevap verebilirdi. Sadece istemiyordu.

"Jordan?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Cole şimdi evde mi?" diye sordu.

"Evet."

"Öyleyse ikimiz de iyiyiz. Gerisi seni ilgilendirmez" dedi.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Benim evim de otel değil, küçükhanım."

Ablasında ya da bir arkadaşında kalmış olabilirdi ama neden bu konuda yalan söylesindi ki? Bir şey saklıyordu.

Çenesini kaldırarak devam etti. "Dün gece nerede uyuduğum Cole ile benim aramda."

Duygularımı yüzüme yansıtmamaya çalıştım ama zihnime çok genç ve aptalken kız arkadaşımı apartmanımızın önündeki bir arabada adamın biriyle işi pişirirken yakaladığım sahneler hücum etti. Her şey gün gibi ortadaydı...

Evet.

Bardan uzaklaştım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Kalbim yavaşça buz keserek, "Açıkçası ne yaptığın hiç umurumda değil Jordan" dedim. "Ama aptal da değilim. Cole'un dikkati dağınık olabilir ama benimki değil. Dün gece seni kim aldıysa eve getirmedi; bu yüzden oğlumla gönül eğlendiriyorsan bu beni kızdırır" diyerek onu uyardım. "Ve sonra da lanet olası evimi terk etmeni istemek zorunda kalırım. Böyle birine destek olamam. Anladın mı? Sakın bana bir daha yalan söyleme."

Çenesi benim kadar kızgınmış gibi gerildi. Keskin diliyle bana ârında cevabı yapıştırmasını bekledim ve bir an için konuşacak sandım ama konuşmadı. Gözleri sulanmaya başladı ve çenesi titreyerek kısa, yüzeysel nefesler aldı. Gözlerini kırparak başını çevirdi.

Sessizce, "Evet, anladım" dedi. Sonra havluyu bıraktı ve bölmeyi kaldırarak bardan çıktı. "İzninle."

Koridorun sonuna kadar yürüyüp gözden kayboldu. Arkasından baktım.

Belki de hatalıydım. Yanılıyor olabilirdim.

Ama içgüdülerimi pek çok kez görmezden gelmiştim ve artık bunu yapmamam gerektiğini öğrenmiştim. Onun iyi kızlardan biri olduğunu sanmıştım ama kendimi tekrar aptal durumuna düşür-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

meyecektim. Eğer yanlış bir şey yapmasaydı, soruma cevap verirdi.

Arkamı dönerek barın kapısına doğru ilerledim. Ama bir ses beni durdurdu.

Bir kadın sesi, "Oğlunla gönül eğlendirmek mi?" diyerek sözlerimle dalga geçti. "*Kıymetli* oğlunla."

Durup barın arkasında duran mekân sahibi Shel Foley'ye baktım. Elindeki sigaranın dumanı yüzünün önünde dalgalanıyordu.

"Bir şey mi diyecektin?"

Arkadaki tezgâha yaslanmayı bırakıp sigarasından bir fırt daha çekerek izmariti kül tablasında söndürdü ve ellerini bara koydu. Ters ters bana baktı. "Jordan dün gece on saatlik vardiyada çalıştıktan ahmak oğlunun onu alması gerekiyordu" dedi. "Ama oğlun bir partide sarhoş olmuş ve bil bakalım onun yerine kim geldi? Lisedeyken bir maçı kaybettikten sonra ona tokat atmanın eğlenceli olduğunu düşünen Jay McCabe; Jordan'ın eski sevgilisi."

Ne?

Shel, "Jordan onun arabasında kalmayı reddetmiş" diye homurdandı. "Dün gece arayabileceği kimse olmadığı için onu bu sabah kirli bilardo masasının üstünde kıvrılmış halde buldum." Sonra gözlerini kıstı. "Oğlunun ne kadar sorumsuz olduğunu öğrenmeni *istemedi*."

Olduğum yerde kaldım; hareket edemedim.

Nefes almadım, gözümü kırpmadım ve öfkem taşma noktasına geldi. Demek eski sevgilisi ona vurmuştu. Kahrolası herif bunu nasıl yapabilmişti? Yumruklarımı sıktım; ciğerlerim acıyordu.

Bütün kaslarım yanıyordu.

Orospu çocuğu.

Cole da aynı partide miydi? Jordan'ı alması için onu mu göndermişti? Nasıl yani? Onun gibi bir şerefsizin yakınlarında olmaya nasıl dayanabiliyordu?

Zihnimde korkak bir serserinin Jordan'ı yakaladığı, incittiği, ağlattığı bir görüntü canlandı...

Gözlerimi kapadım.

Az önce onu ağlatmıştım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Shel, "O gerçekten iyi bir çocuk ve çok iyi yürekli" diye devam etti. "Ve bu kasabadaki pisliklerden çok daha fazlasını hak ediyor, oğlun da dahil. Umarım hepinizi bırakıp gider ve bir daha asla arkasına bakmaz."

Yüce Tanrım. Aklım neredeydi?

Arkamı döndüm ve Jordan'ın gözden kaybolduğu koridora girdim. Onunla hemen konuşmalıydım. Dakikalar önce içten içe mantıklı bulduğum her şey şimdi saçma görünüyordu. Neden kanıtım yokken sonuçlara varmıştım ki?

Kahretsin Cole! Ona inanamıyordum.

Koridorda yürürken tuvaletleri, bir ofisi ve kapısı aralık olan başka bir odayı daha gördüm. Jordan muhtemelen tuvaletteydi ama beklemeden önce diğer kapıyı biraz daha aralayıp odayı kontrol etmek istedim.

Sırtı bana dönük olarak küçük odanın ortasında duruyordu ama gözlerini sildiğini anladım. Duvarlarda yerden tavana kadar uzanan, likör şişelerinin, mikserlerin, meyve sularının ve peçeteler, pipetler, mumlar gibi malzemelerin stoklandığı raflar vardı.

Kapıda durdum ve burnunu çektiğini duydum. Tereddütle, "Jordan?" diye seslendim.

Hemen sırtını dikleştirdi ve yüzünün sadece yan tarafını görmeme yetecek kadar bana doğru döndü. "Ciddi olamazsın" dedi. Sesini katılaştırmak için büyük bir çaba sarf ediyordu. "Git buradan. Gitmemi mi istiyorsun? Başardın, tamam mı? Gidiyorum."

Sessiz bir adım attım. "Jordan, gerçekten üzgünüm. Aklım neredeydi bilmiyorum."

"Git dedim."

İleriye doğru bir adım daha atarak, "Beni aramalıydın" dedim. "Derhal buraya gelirdim. Üzgünüm. Ben sadece—"

Jordan aniden hışımla arkasına dönüp öfkeyle bana baktı. Gözlerini sildi ve çenesini sıkarak, "Erkeklerin sorunu ne biliyor musun?" diye sordu. "Nasılsa sesini çıkarmayacaksın diye sana kötü davranabileceklerini sanıyorlar. Ama bunu bir daha yapmalarına izin vermediğin zaman kazanıyorsun." Bana doğru bir adım atarak, "Siktir git" dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonra etrafımdan dolanarak odadan çıktı.

Burnum sürtülmüştü. Peşinden gitmek istedim. Yanlış anlaşılmaları ortadan kaldırmak ve ona yanıldığımı söylemek istiyordum. İçimi dökmek ve aramızı düzeltmek istiyordum ama...

Ne yapacağımı bilemedim.

Bu ikinci tartışmamızdı ve ikisi de benim hatamdı. Kavga etmemeliydik. Bir kadın, erkek arkadaşıyla kavga ederdi, onun babasıyla değil.

Ve benim de sıfatım buydu. Erkek arkadaşının babasıydım. Daha fazlası değildim.

Ama kalbimin derinliklerinde, her geçen gün daha da büyüyen küçük kor bunun bir yalan olduğunu biliyordu.

Daha fazlası *vardı*. Çileden çıkmamın sebebi Cole değildi. Bendim.

Jordan hayatımda önemli bir yer edinmişti ve uzun zamandır ilk defa biriyle sohbet etmekten keyif aldığımı fark etmiştim. Gardımı düşürmeye başlamıştım.

O etrafımdayken kendimi iyi hissediyordum. Ve onu az önce evden postalamıştım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

9. Bölüm

Jordan

Shel çift vardiyamın ardından beni erkenden eve göndermeye çalıştı ama Pike ile yaşadığımız olaydan sonra gidebileceğim son yer onun eviydi.

Gidecek başka yerim yoktu; üstelik paraya ihtiyacım vardı.

Pike bu sabah nasıl öyle davranabilmişti? Bir şey biliyormuş gibi işyerime baskın yapmıştı. Ben ona ait değildim.

Ve eğer endişelendiyse, neden bunu kibarca dile getirmemişti? Her yalan birine zarar verecek diye bir kural yoktu. Sadece Cole'un arkasını kolluyordum.

Evet, şüphelenmekte haklıydı. Bunu anlıyordum. Beni iyi tanımıyordu ve oğlu için endişeleniyordu ama her iki Lawson erkeği de olgun bir yetişkin sohbeti yürütme konusunda nasıl bu kadar beceriksiz olabiliyordu?

Gözlerimi ovarken aklıma bana böyle birine destek olamayacağını ve lanet evinden çıkmamı söylediği an geldi. O anda kendimi istenmeyen biri gibi hissetmiştim. Tekrar. Başka bir yerde istenmeyen biri. Başka biri tarafından. Kendimi bir yük gibi hissediyordum. Tıpkı ailemin, hatta bazen Cole'un ve Cam'in yanında hissettiğim gibi.

Neden hep daha iyisini hak etmiyormuşum gibi hissetmeme izin veriyordum? Pike'ın iyi biri olduğunu sanmıştım. İyi anlaştığımızı düşünmüş ve rahatlamaya başlamıştım.

Gözyaşlarıma engel olmaya çalışarak homurdandım. Pike'ın karşısında ağlamış olmaktan nefret ediyordum.

OLSSONLELO KAKTÜS TEAM

Akşam altıdaki gece vardiyasına kadar çalışıp öğle yemeğinden kalan sandviçimin diğer yarısını yememe yetecek kadar oyalandıktan sonra bahşişlerimi cebime doldurdum ve çekmecemdeki paraları saydıktan sonra kazağımı giyip çantamı aldım. Yirmi dört saattir duş almamıştım ve uykusuzluktan iki gözümün tam ortasına bir baş ağrısı saplanmıştı. Sadece sıcak bir duşun altında oturup diğer her şeyi unutmak istiyordum.

O duşu almak için gidebileceğim hiçbir yer olmadığını hatırlayınca içim burkuldu. Bir daha Pike Lawson'dan hiçbir şey kabul etmeyecektim. Üstelik Cole'a da hâlâ kızgındım. İyi olduğumdan emin olmak ve tekrar özür dilemek için mesaj atmıştı ama cevap yazmamıştım.

Shel ve diğer kızlara el salladım ve bardan çıkarak ferahlatıcı akşam havasına adım attım. Güneş batmıştı ama sırt çantamı takıp sola, caddenin aşağısına doğru inerken etraf hâlâ biraz aydınlıktı.

Kendi evime ihtiyacım vardı. Orası sadece bana ait olmalıydı; başka kimseye değil. Kendim gibi hissedebileceğim, hiçbir zaman dışarı atılmayacağım, fazlalık olduğumu ya da istenmediğimi hissetmediğim, kendimi güvende hissettiğim bir eve.

Bu da paraya ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu.

Hiç düşünmeden yürürken bacaklarım beni Cornell Caddesi'nin sonuna ve Lambert'a getirdiğinde gökyüzü kararmıştı ve tepemdeki ağaçlarda ateşböcekleri ışıldamaya başladı. Trafik azalmıştı ama sonraki bir saat boyunca kasabanın daha da dışına çıktıkça yoğunlaştı. Caddelerin her iki yanında sıralanan evlerin yanı sıra birkaç köşe başı dükkânı ve bir benzinci vardı ama burada daha az ışık olduğu için kaldırımda kalıp, soldaki ve sağdaki veranda ışıklarından yararlandım.

Bir saatten kısa bir süre sonra, ileride Hook'tan gelen ışıkları ve giderek kalabalıklaşan otoparkı gördüm. Buraya daha önce de gelmiştim ama günlük kıyafetler içinde ve duman kokan saçlarla kalabalık bir yere girmekten nefret ediyordum.

Otoparkı gözlerimle taradım ve binanın kenarında ablamın Mustang'ini gördüm. Her gece fedailerden biri, sapık bir hayranın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kızlardan birini yalnızken yakalamaya çalışması ihtimaline karşı hepsini arabalarına götürüyordu.

Kulübe girdiğimde etrafımı birdenbire karanlık sardı. Müziğin şiddetli vuruşları tabanlarımın altındaki zemini titretiyordu. İçerisi sıcaktı, sis ve parfüm kokuyordu. Grounders'ın aksine burada sigara içilmesine izin verilmiyordu ve yerde bütün çatlakların arasına kirlerin yerleştiği eski parkeler değil, spor ayakkabılarının altında gıcırdayan pırıl pırıl, siyah bir zemin vardı.

Bir kadın, "Selam güzelim!" diye seslendi. "Ne yapıyorsun?"

Başımı çevirince küçük gişe penceresinde Malena'yı gördüm.

Elbette benden hiç ücret almazdı. Buraya eğlenmeye gelmiyordum. "Cam buralarda mı?" diye sordum.

"Sahneden yeni indi" diye yanıtladı. "Muhtemelen aşağıda bir yerlerdedir. Girsene."

"Teşekkürler." Ona gülümsedim ve kulübe girince midemdeki küçük yumru daha da kasıldı. Mecbur kalmadığım sürece Cam'i burada hiç rahatsız etmezdim. Bazı kızların kardeşleri veya arkadaşları diğer dansçılarla arkada otururlar ve vakit geçirerek sosyalleşirlerdi ama ben bunu yapmakta zorlanıyordum. Ablamı çıplak görmeyi kaldırabilirdim ama başkalarının onu çıplak görmesini kaldıramazdım. Okuldan arkadaşların babaları, eski bir erkek arkadaş ... hatta kasabanın dört bir yanından 'farklı bir şeyler yapmak' üzere kızlar gecesi için gruplar halinde gelen kadınlar... Buradan çıkıp gidince, ertesi gün kendilerine kulak veren herkese dansçılar hakkında saçma sapan şeyler söyleyeceklerini biliyordum. Perdenin arkasından bakıp da ilkokul servisimin otobüs şoförünü falan görmek benim bütün dengemi bozardı. Cam'in bunu nasıl yaptığını bilmiyordum. İçerisi yukarı, aşağı ve kendi etrafında dönerek yanıp sönen ışıklarla kaplanmış, kalabalığın içine doğru çıkıntı yapan ve her iki yandaki masalarla çevrili olan sahnenin kenarlarında ise ampuller sıralanmıştı. Burası büyük bir yer değildi ama dansçıların ana sahneden uzaklaşarak seyircilerin arasına inmelerini sağlayan, dans direkleriyle ve kendi ışıklarıyla donatılmış iki ayrı kaide vardı.

Girişin hemen yanındaki barda durup, Cam'in muhtemelen Teksaslı kadınları kıskandıracak kadar kabartılmış kahverengi saçlarını aradım. Bu gece çok sayıda müşteri vardı. Gözüme yalnızlar, birkaç çift, ofisten yeni çıkmış gibi görünen ve önlerindeki biftek ve burgerleri silip süpüren adamlarla dolu localar ve tanımadığım daha büyük bir genç adam grubu ilişti.

Cam'in arkadaşlarından biri olan Gwen ellerini bir sandalyenin kollarına koydu ve oturağa doğru alçaldı.

Sandalyede oturan adamın kucağına doğru.

Kollarından destek alarak ve ensesini adamın omzuna yaslayarak kıpırdanmaya, kalçalarını yuvarlayarak adama sürtünmeye başladı. Tenim ısındı ve nefesim sığlaştı. Onu ya da diğer kızlardan herhangi birini bunu yaparken defalarca görmüştüm. Yine de beni büyüleyen adamın haliydi.

Gwen'in müşterisi yirmili yaşlarının sonlarında, kot pantolonlu ve tişörtlü genç bir adamdı, yakışıklı ve formdaydı. Gözlerini indirmiş, Gwen kıpırdandıkça omzunun üzerinden onun vücuduna bakıyordu. Ona dokunamayan elleri sandalyenin kollarını sımsıkı kavramıştı ve yüzüne bakınca çenesinin gerildiğini gördüm.

Gwen ona sataşıyordu, dikkatini cezbediyordu, istediği bir şeyi gözünün önünde sallayıp sonra aniden geri çekiyordu çünkü ona sahip olamazdı...

O kısacık anda, onun kadar iyi olup olamayacağımı düşündüm. "Şimdiden seni izleyen birkaç göz var."

Başımı çevirince Hook'un sahibi Mick Chan'ın barın köşesinde dikildiğini gördüm. Mick bir striptizciyle evlenen ve hayatının geri kalanını bir barda geçirmek istediğine karar veren eski bir güreşçiydi. Karısıyla burayı açtıklarından beri işleri tıkırındaydı.

Bana gülümsedi. Siyah tişörtü hâlâ kaslı olan göğsünün üzerinde gerilmişti. "Birlikte kazanabileceğimiz parayı düşünsene" diyerek göz kırptı.

Kendimi kıs kıs gülmemek için zor tutarak, gözlerimi yeniden salona çevirdim. Bu adam gerçekten de lise kariyer fuarında bir stant açmalıydı; böylece beni rahatsız edip duracağına kızlar yasal

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olgunluk yaşı olan on sekize bastıklarında onları ağına düşürebilirdi.

"Ablan bu alanda yeteneğin olmadığını ve seni rahat bırakmamı söylüyor ama Jordan–"

"Buraya bunun için gelmedim" diye sözünü kestim. "Cam'le konuşmaya geldim."

Salonu gözlerimle taramayı bitirdim ve arkaya doğru ilerlemek üzereyken Mick aniden bana yaklaşarak sakin ama tok bir sesle, "Bu müşterileri Grounders'da da görüyorsun, değil mi?" dedi. Önce kalabalığa, sonra tekrar bana baktı. "Orada da aynı adamlara hizmet etmiyor musun?"

Bakışlarımı masalarda ve localarda gezdirince, müşterilerden bazılarını tanıdım. Burası küçük bir kasabaydı. Ee, ne olmuş yani?

Gözlerini kısarak, "Neden oraya gittiklerini sanıyorsun?" diye sordu. "Burada bir şefim ve daha iyi bir menüm var. Eğitimli barmenlerim. Daha temiz banyolar. Neden tüm zamanlarını burada geçirmiyorlar?"

"Çünkü Grounders daha ucuz."

"Çünkü Grounders da seks satıyor" diye karşılık verdi. "Bu adamlar Grounders'a seni, Shel'i, Ashley'yi, Ellie'yi görmek için gidiyorlar... ucuz bira ve yerlere saçılmış fıstık kabukları için değil. Neden orada hiç erkek çalışan yok sanıyorsun? Shel seni dış görünüşün sayesinde işe aldı."

Hiçbir şey söylemeden, sadece ablamın perdenin arkasından çıktığını gördüğüm sahneye odaklandım. Mick beni izliyordu ve üç metre uzakta olmasına rağmen neredeyse nefesini boynumda hissedebiliyordum.

"Kendini kandırma" dedi. "Bütün giysilerin üzerindeyken bile seni hâlâ bir seks objesi olarak görüyorlar." Sonra sahneye ve direğin çevresinde dönen ablama baktı. "Sadece o çok daha fazla para kazanıyor."

* * *

OLSENOLEL KAKTÜS TEAM

Ertesi gün ablam neden kanepesinde uyuduğumu sormadı. Oğlunu ve beni kahvaltıya götürdü, sonra da biraz alışveriş yapmak için Çiftçi Pazarı'na gittik. Yaklaşan kasaba fuarından, sinema salonlarındaki yeniliklerden ve Killian'ın Eylül ayındaki doğum günü için ne tür bir parti yapmak istediğinden bahsettik.

Ablam üstüme varmayı severdi ama incindiğimi görme konusunda iyiydi. Ne zaman geri adım atacağını biliyordu.

Dün geceki dansından sonra onu kulübün arkasına kadar takip etmiş ve arabasının anahtarını alıp evine girmiştim. Neden onun evinde kalmam gerektiği konusunda ne diyeceğimi bilemediğimden hiçbir açıklama yapmamıştım. Nereden başlayacaktım ki? Cole'un önceki gece beni son anda ekmesinden mi? Gecenin bir yarısı, ıssız bir sokakta Jay ile iki yıldır ilk defa aynı arabada olmamdan mı? Geceyi bir bilardo masasının üstünde geçirdiğimden mi? Pike'ın beni oğluyla gönül eğlendirmekle ve cömertliğinden faydalanmakla suçlamasından mı?

Patronunun yanında çalışmam konusunda bana tekrar baskı yapmasından mı? Cole'un artık ben yokmuşum gibi davranmasından mı?

Boğazımda bir hıçkırığın düğümlendiğini hissettim. Oraya geri dönemezdim. Arabamda uyumayı tercih ederdim. Üç yaşındaki bir çocuğun kocaman gururuyla ona gününü gösterecektim, değil mi? Klimasız ve kapı kolları bozuk olan külüstür arabamda yaşayacaktım çünkü kimseye ihtiyacım yoktu, değil mi?

Ablamın arabasıyla yol boyunca ilerlerken gözlerime yaşlar doldu ve hafifçe gülümsedim. Aslında durumum o kadar da kötü değildi. Babamın evi vardı. Üvey annem beni orada istemeyebilirdi ama beni geri çevirmezlerdi.

Her zaman böyle olmayacak.

Pike'ın mahallesine saptım ve kız kardeşimin Mustang'inin vitesini küçültüp evine doğru ilerledim.

Ablam bugün çalışması gerekmediğinden, Pike'ın evinden eşyalarımı alabilmem için arabasını kullanmama izin vermişti.

Fakat Pike'ın evi görüş alanıma girince garaj girişinde kamyonetini gördüm ve midem düğümlendi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şu anda onu görmek istemiyordum. Daha sonra gelsem iyi olacaktı.

Ama hayır, giysilerime ve okul kitaplarıma ihtiyacım vardı. Geri-sini başka bir sefer alabilirdim ama şimdi birkaç şey gerekiyordu.

Park edip arabadan indim ve ablamdan ödünç aldığım küçük valizi yanıma alarak çimlerden geçtim, merdivenleri çıktım. Anahtarımı çıkarıp kapının kilidini açmaya yeltendim ama kapının zaten açık olduğunu gördüm. Temkinli bir adım atarak içeri girdim.

Salon boştu ve mutfaktan geçerken Pike'ın orada da olmadığını gördüm. Omuzlarım biraz gevşedi. Tırabzana tutunarak yukarı kata çıkmaya giriştim.

"Jordan."

Donakaldım. Yakalandığımı fark edince sinirim bozuldu ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. *Lanet olsun.*

Duygusuz bir yüz ifadesi takındım ve çenemi kaldırarak Pike'a döndüm. Mutfakla salon arasında durmuş, ellerini kirli bir havluyla siliyordu. Kolları ve parmakları kir içindeydi. Terden sırılsıklam olmuş, gri tişörtünün bazı kısımları üzerine yapışmıştı ve yüzü onu son gördüğümden daha yanıktı. Son yirmi dört saattir çok sık dışarıda kalmış gibiydi.

"Sadece eşyalarımı almam gerekiyor" dedim ve tekrar merdivenlere döndüm. Ama Pike yine beni durdurdu. "Jordan."

"Bak, ne diyeceksen de, tamam mı?" diye sözünü keserek tekrar ona döndüm. "Buraya hiç gelmemem gerekirdi; zaten Cole da zamanın yarısını burada geçirmiyor; bu yüzden daha fazla rezil olmadan eşyalarımı almama izin ver."

Bana doğru bir adım attı. "Nereye gideceksin?"

Neredeyse ağlamak üzereydim. "Babamın evine. Meadow Lakes'e" dedim. "Benim için kaygılanmak sana düşmez, tamam mı?"

İşte bu kadardı. Başka seçeneğim yokmuş gibi davranmama gerek kalmamıştı. Gidiyordum. O boktan karavan parkına geri dönme fikrinden nefret ediyordum ama bu durum sonsuza dek sürmeyecekti. Hayatta kalacaktım.

Tekrar merdivenlerden yukarı çıkmaya yeltendim ama Pike telaş içinde "Lütfen" diyerek beni durdurdu. "Bir dakikalığına buraya gelir misin? Sana göstermek istediğim bir şey var."

OLSUN TELEGRAM KAKTÜS TEAM

Gözlerimdeki şüpheyi görmüş olmalıydı ki bu sefer daha kararlı ve cesur bir şekilde tekrar sordu. "Lütfen" dedi. "Sadece bir dakikalığına."

Arkasını dönerek mutfağa geri döndü ve onu takip etmeden önce bir an için duraksadım. Meraklı olmak istemiyordum ama merak da ediyordum.

Mutfağa girdim ve Pike'ın bitişikteki çamaşırhaneden geçip arka kapıdan dışarı çıktığını gördüm. Arka bahçede görmemi istediği ne vardı?

Tel örgülü kapı kapanınca derin bir nefes aldım ve onu takip ederken sırtımı dikleştirdim.

Yirmi dört saat önce avlunun bir parçası olan dikdörtgen bir toprak parçasının yanında durdu. Şimdi çimler gitmişti, dış hatları çevreleyen bir kenarlık ve kutuda zengin, siyah bir toprak olduğu ortaya çıktı. Üzerine belirli aralıklarla fıskiyeler yerleştirilerek toprağa gömülmüş plastik bir boruya bir hortum tutturulmuştu.

Pike tepkimden korkarcasına bana baktı. "Bu nedir?" diye sordum.

Başını çevirip arkasına, sonra tekrar bana baktı. "Bu bir bahçe" diye cevapladı. "Bakımına yardım etmek isteyeceğini umuyordum."

Ne diyeceğimi bilemedim. Kalbim güm güm atıyordu ve güneş fazlasıyla yakıyordu. Bunu nasıl...? Ama sonra hatırladım. Peyzajı sevdiğimi biliyordu. Bütün o dergileri okuduğumu da. Neleri sevdiğimi biliyordu.

Kalbime bir sızı girdi. Hepsini bir günde mi yapmıştı?

Ama ona karşı yumuşamayacaktım. Sesimi katılaştırdım. "Ne zamandan beri bir bahçe istiyordun?"

Bana yaklaşınca kollarını göğsümde kavuşturarak zırhımı kuşandım.

"Jordan, bir pislik gibi davrandım" dedi. "Hemen bir sonuca vardım çünkü zor zamanlar geçirdim, yaşlı ve yorgunum. Herkesten ahlaksızca davranışlar bekliyorum." Duraksadı ve kaşlarını çattı. "Ama ahlaksızlık eden bendim. Sen farklısın ve her şeyi berbat ettim. Bir daha olmayacak. Seninle o şekilde konuştuğuma inanamıyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Pike giderek bulanıklaştı ve dişlerimi ne kadar sıkarsam sıkayım, gözyaşlarımın akmasına engel olamadım.

"Kalmanı istiyorum" diye devam etti. "Burada olman hoşuma gidiyor. Eve gelip buranın hayat dolu olduğunu görmek çok güzel. Konuşacak insanlara sahip olmak. Yardım almak güzel ve..." Çenesi gerildi; kızgın görünüyordu. "Ve lanet bir bilardo masasında uyumamalıydın. Burada ihtiyacın olduğu kadar kalacaksın, anlıyor musun? Gitmeni istemiyorum."

Çenem titriyordu, elimde değildi. Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı gizlemek için başımı eğdim.

"Lütfen yine ağlama; yoksa havuzu ortadan kaldırıp sana bir çardak falan yapmam gerekecek" diye yalvardı.

Gülmeye başladım ve burnumu çekerek gözlerimi sildim. "Hayır, havuzu ortadan kaldırma. Havuzu seviyorum."

Yeni bahçeye doğru yürürken ne kadar büyük olduğunu ve ne kadar iş gerektirdiğini anladım. Bu Pike'ın davranışını haklı çıkarmazdı ama beni mutlu edeceğini düşündüğü bir şey üzerinde canını dişine takarak çalıştığını bilmenin yararı olmuştu. Daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı.

Ablam bana giysiler almış ve beni dışarı çıkarmıştı ama Pike seveceğimi bildiği bir şey yapmıştı. Bana çok hitap eden bir şey.

"Bu harika" dedim ve bunu yürekten hissettim. "Ama yine de gitmemin en doğrusu olacağını düşünüyorum."

"Burası senin evin" dedi. "İstediğin sürece buraya aitsin. Sen ve Cole arkadaşlarınızı davet edebilirsiniz, müziğinizi çalabilirsiniz, mumlarınızı yakabilirsiniz–"

"Klozetlere kılıf geçirebilir miyiz?" diyerek ona takıldım. "Kesinlikle olmaz."

Karşılıklı kıkırdadık ve tekrar toprağa baktım. Buraya bir sürü sebze sığdırabilirdik.

"Bir miktar tohum aldım" derken bir poşete uzanıp elini içine daldırdı. "Ama bunların nasıl ekildiğinden ya da her biri için ne kadar yer ayırmam gerektiğinden emin değilim; belki bunları planlamak istersin diye düşündüm."

OLSUN ELEONORE KAKTÜS TEAM

Göz göze geldik ve bir süre bakışlarımızı kaçırmadık. Belki de beni açığa vurduğundan daha çok etrafta görmek istiyordu. Belki de onunla Cole arasında bir tampon görevi görüyordum ve kendisinin de söylediği gibi, evde insanlar olmasından hoşlanıyordu.

Bana tohum poşetlerini uzattı ve valizimi yavaşça elimden aldı. "Bunu garaja koyacağım" dedi. "Şimdi gidip bir duş alacağım. Belki sabah bunları ekmeye başlayabiliriz, ne dersin?"

Soran gözlerle bana bakarken bir an için nefesim kesildi.

Sonunda başımla onaylayarak arkamı döndüm.

Tekrar eve doğru yürüdü ve sırtım ona dönükken sesini duydum. "Daha fazla malzemeye ihtiyacımız olursa bana haber ver. Zaten yarın Home Depot'ya gitmem gerek."

"Tamam" diye fısıldadım.

Sonra omzumun üzerinden ona baktım. "Ve aslında yaşlı değilsin, biliyor musun?" diye seslendim.

Muzip bir şekilde bana baktı. "Kendi görüşlerime takılıp kalacak kadar yaşlıyım. Ve öyle düşünerek hata ettim."

"Teşekkürler."

Valizimi taşırken kolundaki kaslar gerildi ve elimde olmadan boydan boya uzanan dövmelere baktım. Biraz solmuş görünüyorlardı; sanki onları gençken yaptırmış gibi.

Acaba Cole'un yaşındayken nasıl görünüyordu? Onu o şekilde hayal etmek zordu...

Şey, sanırım bir delikanlı olarak. Çok ciddiydi. Hatta gereğinden fazla.

Ama samimiydi.

"Bir dahaki sefere bir arabaya ya da herhangi bir şeye ihtiyacın olduğunda beni arayacağına söz ver, olur mu?"

Tekrar başımla onayladım ve yaklaşan yaz için heyecanlanarak tohumlarıma geri döndüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

10. Bölüm

Pike

Dutch'a, "İki" dedim ve istemediğim kartları ona geri fırlattım. Gözlerini kendi kartlarından kaldırarak bana iki tane daha itti. Kartları avucuma aldım ve yeni eli inceledim. Çok boktandı ama iki tane yedilim olduğu için hepten bir kayıp sayılmazdı.

Gerçi umurumda da değildi. Hırslı bir adam değildim -en azından poker söz konusu olduğunda- ama bu buluşmalara ayda bir kez ev sahipliği yapınca, sohbet ederken konuşacak konumuz oluyordu. Bakışlarımı Dutch'a çevirdim, sonra gözlerimi masada gezdirince ustabaşlarımdan biri olan Todd'un yanı sıra Eddie, John ve Schuster'ın kartları değiştirdiğini veya yeniden düzenlediğini gördüm. Herkes ortaya birkaç dolar koydu ve Todd bahsi üç puan daha artırdı. Herkes blöfü gördü... bunun bir blöf olmasını umarak. Dutch, "Şu kadarını söyleyeyim, kızlarımın büyümesi beni hiç heyecanlandırmıyor" diyerek bana muzip bir bakış attı. "Neden?"

Başını iki yana sallayarak içini çekti. "Bu gürültü beni deli ederdi. Şimdilik katlanmam gereken tek şey, kıkırdayan sekiz yaşındaki kızlardan oluşan bir çetenin ara sıra yatıya kalması."

Sessizce güldüm. Yukarıdaki gümbürtü yüzünden duvarlar az sonra yıkılacakmış gibi geliyordu. İrkildim. Saat daha dokuz buçuktu. Bu gürültü bir saat daha devam ederse Cole'a müziği kapatmasını söyleyecektim yoksa bütün mahalle kapıma dayanacaktı. Aslında bu bir parti olmayacaktı fakat onu ve Jordan'ı arkadaşlarını davet etmeleri için yüreklendirmiştim; yani sanırım bu benim suçumdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dutch'a, "Bizim de bu gürültüyü sevdiğimiz günlerin üzerinden o kadar da fazla zaman geçmedi" diyerek sırıttım.

Diğeri güldüler ve mırıldanarak bana katıldıklarını belirttiler. Hepimiz birlikte mezun olmuştuk ve sırasıyla polis ve çatı ustası olan John ve Schuster dışında birkaçımızın birlikte çalışması sevindirici bir gelişmeydi.

Cole'a çok benzediğimiz, her şeyi berbat ettiğimiz ve hatalarımıza güldüğümüz günler o kadar da uzakta değildi. Yetişkinliğe ilk olarak itilen bendim ama yıllardır hep yakın kalmıştık. Evlilikler, çocuklar, bir boşanma derken hepimiz feleğin çemberinden geçmiştik ve bunca zamandır gerçek hayatımın başlamasını beklediğimi, oysa hayatın ben farkında olmadan geçip gittiğini anlamamla bir uyanış yaşamıştım.

Yakalamak için beklediğim tren hızla yanımdan geçip gidiyordu. Muhtemelen bir karım olmayacaktı ve çocuklarımın beni her gün görerek büyümelerinin nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyecektim. Artık tek başıma kalmaya o kadar alışmıştım ki kendimi tek çocukmuşum gibi hissediyordum.

Ve bir tek çocuk, kendine ait olanları paylaşmayı bilmezdi.

Todd bir dolar daha artırdı ve ben oyundan çıktım. Lin, Dutch ve Eddie de beni izlediler. Todd paraları topladı ve Dutch tüm kartları karıştırıp tekrar dağıttı.

Üst kattaki boğuk müzik aniden daha yüksek ve net bir şekilde bangırdamaya başladı ve önce merdivenlerdeki ayak seslerini, ardından bir kapının çarptığını duydum. Merdiven boşluğunda beliren çıplak ayaklar aşağıya indikçe bacaklar da görünür hale geldi.

Jordan öne eğildi ve bodrum katının tavan boşluğundan bize baktı. "Şey, sakıncası yoksa buzluktaki meyveli dondurmalardan alabilir miyim?" diye sordu.

Herkes başlarını çevirerek ona baktı ve ben de gözlerimi kartlarımdan ayırmadan buzluğu işaret ederek, "Evet, tabii" diye hızlıca cevap verdim.

Kollarım adeta alev aldı ve konsantre olmaya çalışarak elime baktım çünkü şu an farkında olduğum tek şey oydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

[illegible]

[illegible] merdivenlerin geri kalanını koşarak [illegible] hızla ve hızlıca sağımdaki duvara doğru sürüklenip [illegible] rahatsız hissettiren görüntülerimiz ve da[illegible] çalışıyormuş gibiydi.

Oda uzaklaşmıştı ve adımlarımın içinde bir kadın [illegible] her zamanki gibi konuşmaktan korkup korkmadıklarımdan [illegible] dalgınlıklarımın dağılıp dağılmadığından emin değildim. Kendimi bekarlık rüyamı yokladım. Bir dakika önce neden bahsediyordum?

Ah, çocuklardan. Doğru.

Dondurucuda bir şeylerin yer değiştirdiğini duydum ve oraya kafamı derhal Jordan'ın ayaklarına kaydı. Parmak uçlarında yükselmiş ve öne eğilmişti; bir eliyle kapağı tutarken diğerini kızarmış buzdolabının içine sokmuştu. Şortunun kısalığının ve bir masa dürtüsü erkeğin önünde eğildiğinin farkındaymış gibi görünüyordu çünkü birkaç saniyede bir doğruluyordu ve şortunu olabildiğince aşağıya çekip duruyordu.

Ayak tırnaklarında uçuk pembe bir oje vardı ve gri tişörtünün altına bir bikini üstü giydiği anlaşılıyordu. İpleri boynunun arkasında bağlanmış gibi duruyordu ve kolları kesilerek çıkarılan, beyaz o kıvrımlı, güneşte yanmış tenini gözler önüne seren tişörtünün kenarlarından daha fazlasını görebiliyordum. Uyluklarındaki kaslar gerildikçe içim hop ediyordu.

Tekrar kartlarıma odaklanmaya başlayacakken saçlarını kulaklarının arkasına attığını yakaladım ve tişörtteki küçük delikleri işte o zaman fark ettim. Omuzunun üstünde, dikişin yanında.

Yoksa bu...

Dutch bana doğru eğilerek, "Bu senin tişörtün değil mi?" diye fısıldadı.

Biraz gözlerimi kısınca Jordan'ın saçlarının arkasında kalan solmuş ve pul pul dökülmüş yeşil numaramı fark ettim. O delikleri tanıyordum.

Başımı çevirdim. Belki de tişörtümü geçen gün mobilyalardan birinin üzerinde bırakmış olmalıyım ve Jordan da Cole'un olabileceğini düşünerek almıştı. Sanırım Cole da beysbol oynuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ve Jordan tişörtün kollarını mı kesmişti? İçinden bu yüzden lanetler gelıyordu. O tişörtü ineden ben giymiştim ama.

Zaten artık insan içine çıkarken giyilemeyecek kadar yıpranmıştı. Ve Jordan tişörtün içinde hiç olmadığım kadar iyi görünüyordu. Ona tekrar bakıp da tişörtün pürüzsüz, güneşten yanmış cildinin üzerinden döküldüğünü görünce, bana ait olan bir şeyi giydiği için gizli bir zevk dalgasına kapıldım.

Görüş alanımdaki yıldızları savuşturmak için sandalyemde kıpırdanırken, kartlarıma bakarak gözlerimi kırpıştırdım.

Eddie ona, "Yardım lazım mı?" diye sordu.

Bakışlarını Jordan'a çevirince buzluğun içine eğildiğini gördüm ve kaşlarımı çattım.

Ama Todd muzip bir ses tonuyla, "Ah, onu rahat bırak. Kendi başına gayet iyi gidiyor" diye yorum yaptı.

Şüphe götürmez bir biçimde manzaranın tadını çıkaran diğerleri kıkırdadılar ve Jordan doğrularak dondurma kutusunu kolunun altına sıkıştırdı. Kapağın kendi kendine kapanmasına izin verirken, tek kaşını kaldırarak Todd'a baktı.

Onun zekice bir şeyler söylemesini bekledim ama masanın etrafında gezinerek Todd'un omzunun üzerinden eline baktı. Gözleri ışıldadı ve neşeli bir ses tonuyla, "Ah, şuna bakın" dedi. "Destedeki bütün krallar sende. Ne şanslı, değil mi?"

Dutch kıkırdadı ve herkes eğlenceye katılırken ben de sarsılarak gülmekten kendimi alamadım. Kartlarını elinden fırlatıp elini bırakan Todd dışında herkes gülüyordu.

Jordan yüzünde tatminkâr bir gülümsemeyle tekrar merdivenlere yöneldi. Buzlu dondurmaları kimsenin havuza sokmamasını söyleyecek oldum ama ona ve Cole'a küçük çocuklarmış gibi davranmamaya çalışıyordum.

Merdivenlerin ortasına durarak, "Aa, şey, sana bir soru sorabilir miyim?" dedi.

Onunla göz göze geldim.

"Buzdolabında küçük bir pasta var" diye devam etti. "Cole pastayı yemek için yalvarıyor ama onu ben satın almadım ve nereden

geldiğinden emin olamadım. Sadece Cole pastaya gömülmeden önce sana danışmak istedim."

Siktir. Öfkemi yüzüme yansıtmamaya çalıştım. Arkadaşlarımın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

"Ah, şey, o..." diye mırıldandım ve başımı iki yana sallayarak kartlarımı inceliyormuşum gibi yaptım. "Ben, ı... onu sizin için aldım... bugün, dükkândan... ikiniz için."

Jordan hiçbir şey söylemedi ve rahatsız edici, mutlak bir sessizlikten sonra başımı kaldırdım. Jordan başını yana yatırdı. Kafası karışmış gibiydi.

Dutch'a üç kart atarak bana üç tane daha vermesini bekledim; gerçi az önce hangi üç kartı elimden çıkardığımdan emin değildim.

Jordan hâlâ bana bakıyordu. Bunu hissedebiliyordum.

Bir şeyler söyleyip buradan gitmesini umarak, hemen daha fazla bilgi vermeye çalıştım. Kayıtsız görünmeye çalışarak, "Etienne'in dükkânının önünden geçiyordum ve doğum gününde sana bir pasta alınmadığını ya da kutlamak için fırsatın olmadığını hatırladım. Hoşunuza gider diye düşündüm" dedim. Dutch bana yeni kartlar vermeyince desteden üç yeni kart aldım. "Zaten oradan geçiyordum. Önemli bir şey değil."

Önemli bir şey olmasaydı, eve geldiğimde kendimi bu yüzden garip hissetmezdim. En başta o pastayı almakla aptallık etmiştim. Jordan benim çocuğum değildi.

Ama her nedense o vitrinin önünden geçerken, her yanı pembe güllerle kaplı olan o üç katlı pastayı görünce aklıma Jordan gelmişti. Sanırım hâlâ önceki gün bir pislik gibi davrandığım için kendimi affettirmeye çalışıyordum.

Ve Jordan geçen gece mumları üflemekten, dilek tutmaktan bahsetmişti... Doğum gününde bunu hakkıyla yapamamıştı –donatlar sayılmazdı– ve bu benim hatam olmasa da kendimi kötü hissetmiştim. O sırada pastayı satın almak iyi bir fikir gibi gelmişti.

Ama onu eve getirmek duygusal bir hareketti. Fazlasıyla duygusal. Pembe kutusunda saklı duran pastayı buzdolabına koymuştum ve onu çöpe atmadan önce tekrar havaya girecek miyim diye beklemeye koyulmuştum.



"Yani pasta sizin olduğu için Cole'un yemesinde sakınca yok" dedim ve hızlıca ona baktıktan sonra gözlerimi tekrar kartlarıma çevirdim.

"Pastanın orada olduğunu bana söylemeyecek miydin?" Omuz silktim. "Unutmuşum işte."

Yalanım inandırıcı gelmiyordu ama Jordan'ın heyecanlı ses tonu sayesinde herkesin bana bakmasının yarattığı baskıdan kurtuldum.

"Peki, madem öyle diyorsun. Cole pastadan yiyemez. O benim" dedi.

Yüreğime ister istemez bir sıcaklık yayıldı. Yavaşça başımı kaldırdım. Bana gülümseyerek merdivenlerin geri kalanını çıktı.

"Teşekkür ederim!" diye seslendi; ardından kapının açıldığını ve tekrar kapanmadan önce içeriye hücum eden müzik sesini duydum.

Pembe. Ona yedi yaşındaymış gibi pembe bir pasta almıştım. Üzerinde güller vardı. Acaba pastayı görmüş müydü? Küçük bir kızın pastasına mı benziyordu? Ya da daha kötüsü, romantik bir şey miydi? Üzerinde balonlar bulunan pastalar vardı. Sade olanlar da vardı. Siktir, aptalın tekiydim. Bunu aklıma bile getirmemiştim.

Kartlarımı bırakıp gözlerimi kapadım ve ellerimi saçlarımın içinden geçirdim.

"Bir dakika çocuklar" dedim ve sandalyemi geriye iterek masanın etrafından dolandım merdivenlere doğru yürüdüm.

Bodrumdan çıkıp Jordan'ın peşinden yukarıya koşarken arkamdan kıs kıs güldüklerini ve kıkırdadıklarını duydum.

Kısa bir süre önce net bir şekilde düşünebiliyordum. Yaptığım her hareketten sürekli şüphe duymuyordum ve kafamda bir eylemin her olası sonucunu ve Jordan'ın buna nasıl tepki vereceğini sıralamıyordum. Kafam uzun zamandır hiçbir konuda bu kadar karışmamıştı.

Merdivenlerin sonundaki kapıdan içeri girince, arka bahçeden gelen *I Love Rock 'n Roll*'un melodisini ve havuza atlayan birinin çıkardığı sıçrama sesini duydum. Jordan'ı içki içen herkesin araba anahtarını almakla görevlendirmiştim ama komşular gürültü yüzünden polisi aramaya karar verirlerse, çocukları alkollü araç kullanmaktan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

alıkoyacak olan güvenlik önlemim, küçüklerin burada içki içmesine izin vermemin kanunsuz olduğu gerçeğini değiştirmezdi.

Gerçi aşağı katta bir polis olduğuna göre, şansın benden yana olduğunu tahmin ediyordum.

Mutfağa girince dışarıdaki parti severler gözüme ilişti ve buzdolabının yanında pastanın bulunduğu pembe kutuyu dışarı çıkaran Jordan'ı gördüm.

Arkasına dönüp kutuyu mutfak adasına koyduktan sonra başını kaldırıp benimle göz göze geldi. "Henüz yemeyeceğim" dedi. "Yoksa paylaşmak zorunda kalırım. Sadece pastayı görmek istiyorum."

Kutunun kapağını kaldırırken içim endişeyle doldu heyecanla gülümsediğini gördüğüm halde özür dilemeye hazırlandım.

Buzdolabına yürüyüp buraya bir içecek almaya gelmişim gibi davrandım. "Çocukça geldiyse özür dilerim" dedim. "Aklımda ne vardı bilmiyorum."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve kendini tutmaya çalışıyormuş gibi dudaklarını ısırarak gülümsemesini gizlemeye çalıştı ama yine de işe yaramadı. Karanlık mutfakta yanaklarındaki kızarıklığı ve nefesinin nasıl titrediğini görebiliyordum. Başını bana doğru çevirdi. "Daha önce bunun kadar güzel bir doğum günü pastamın olduğunu sanmıyorum" dedi. "Beni düşündüğün için teşekkür ederim. Hoş bir sürpriz oldu."

Gözlerinde tuhaf bir ifadeyle tekrar pastaya baktı.

Harika. Şimdi kendimi daha kötü da hissediyordum. Birinin onun için bugüne kadar yaptığı en güzel şeyin bu olması fazlasıyla üzücü değil miydi?

Gerçi bu sahiden de güzel bir pastaydı. Kremasının üzerini güller süslüyordu. Tabandan başlayan beyaz güller yukarıya doğru yavaşça pembeleşerek sonunda koyu, canlı bir pembeye dönüşüyordu.

Demek ki bunu almak aptalca değildi. Jordan'ın pembeyi sevdiğini biliyordum.

"Pastanın içi de pembe" dedim. "Yani keki." Gülümsemesi daha da büyüdü.

Ve şimdi hatırladığıma göre, pasta çocuklara uygun değildi. Satış görevlisi, pastanın şampanyayla yapıldığını söylemişti.

Tamam, iyi bir şey yapmışım. Sonunda pastayı aldığım sıradaki kafa yapıma kavuştum ve sıkıntım biraz olsun azaldı.

Jordan parmağını güllerden birine batırdı ve ağzına götürerek şekerini emdi. Dudaklarını büzüşünü ve parmağında kalan ufacık krema parçasını yalamak için dilini çıkarışını izlerken donakaldım.

Sessizce inlerken, elimden olmadan ağzının ne kadar sıcak olduğunu merak ettim.

Boğazımı temizledim. "Ah, mumları tamamen unuttum" diye itiraf ederek arkamdaki çekmeceye doğru ilerledim. "Ama bunu yapman gerektiğini biliyorum, o yüzden..."

Tencere tutucuların yanındaki kibrit kutusunu aldım ve pastanın ortasına bir tane saplamak üzereyken durdum. "Cole'u da çağırsak mı?" diye sordum.

Jordan pencereden dışarıya baktıktan sonra elini savuştururcasına salladı. Kibrit çöpünü pastanın içine soktum.

Jordan'ın gözlerini kapamasını, nefes almasını ve omuzlarını gevşetmesini, sonra yavaşça ve usulca gülümsemesini izledim. İçgüdüsel olarak, sanki ne düşündüğünü bilmiyormuşum gibi ben de gülümsedim ama sanırım o sırada ne hissettiğini biliyordum.

Kibrit çöpünü üfledi ve gözlerini açtığında etrafa yayılan beyaz duman yüzüne geldi.

Bir süre yanında kaldım. Yerimi terk etmek istemiyordum.

Şu anda biri ona sarılmalıydı. Biri onun karşısında durmalı, ellerini onun iki yanına gelecek şekilde tezgâha dayamalı ve nefesini yüzünde hissetmeliydi.

Tadının nasıl olduğunu hayal ederken soluklarım biraz hızlandı.

Sonra tezgâha koyduğum içecek kutusuna uzandım ve alüminyum çatırdayana kadar kutuyu sıktım.

Bu hiç iyi değil. Bunlar güzel düşünceler değildi.

Boğazımı ıslatmak için üç kez yutkunarak ondan uzaklaştım ve kamyonetimdeki kaset kutusunu alıp tezgâha koyarak ona doğru ittirdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Az önce yaymış olabileceğim herhangi bir titreşimi dağıtmak için, "Bu senin için, Doğum günü kızı" dedim. "Rica ederim."

Jordan'ın gözleri siyah kutuya çevrildi ve ne olduğunu hatırlayınca şaşkınlıktan gözleri büyüdü, çenesi açıldı. "Ne?!" diye haykırdı. "Sen ciddi mi-hadi canım!" Işıl ışıl gülümsedi. "Bunları alamam! Onlar babanınmış."

Başımla onayladım. Aramızda mutfak adası varken kendimi daha güvende hissediyordum. "Babam kasetlerinin onları sevecek birinde kalmasını isterdi. Onları seveceksin, değil mi?"

Zaten bu lanet şeyleri hiç dinlemiyordum. Sadece radyoda ne varsa onu dinliyordum. Jordan onlardan çok etkilendiği için, aklıma hediye olarak sadece kasetler gelmişti.

Ellerini neşeyle kaldırdı ve bana nasıl teşekkür edeceğini bilemiyormuş gibi bir yüz ifadesi takındı. "Ama..." diyerek dudak büktü. "Pike, ben..."

"Onları istiyorsun, değil mi?" diye sordum.

Yüzü şekilden şekle girerek tekrar dudak büktü. Gözlerindeki mücadeleyi görebiliyordum. Ona göre bu değerli bir hediyeydi ve buna hakkı yoktu. Ama aynı zamanda onları almak için can atıyordu.

Yüzünü ellerinin arasına alarak, "Ciddi misin?" diye sordu.

Gülmekten kendimi alamadım. Onu mutlu etmek eğlenceliydi.

Kasetleri kucaklayarak onlara sarıldı. "Kasetlerim var. Bir koleksiyonum var. Vay be!" dedi. "Kendimi çok kötü hissediyorum, ama... onları istiyorum. Bu yüzden onları alacağım."

Bana özür diliyormuş gibi rol keserek baktı ama gülünce beni daha da eğlendirdi.

"Güzel" dedim.

Artık ben de kendimi daha iyi hissediyordum. En azından bu hafta başındaki davranışımı telafi ettiğimi umuyordum. Kasetler ve bahçe sayesinde çok mutlu görünüyordu.

Tezgâhtan uzaklaşarak gitmeye yeltendim ama Jordan beni durdurdu. "Ah, bekle."

Hızla arkasına dönerek buzdolabından bir tepsi çıkardı ve bana

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

doğru yürüdü, üstüne bir poşet tortilla cipsi koydu ve ikisini de bana uzattı. "Sen ve arkadaşların için fazladan taco sosu yaptım."

Elimdekilere bakınca anında midem guruldamaya başladı "Bunu yapmak zorunda değildin" dedim. Genelde kanat ve pizza sipariş ederdik. Ama bu gerçekten çok leziz görünüyordu. "Teşekkür ederim. Buna bayılacaklar."

Gülümsedi ve üç saniye boyunca birbirimizin bakışlarına kilitlendik. Sanki hava hareket edemeyeceğimiz kadar ağırlaşmıştı.

Sonunda nefes alıp geri çekildim. "Parti bitince ortalığı temizlediklerinden emin ol, tamam mı?" Her şeyi sana yaptırmalarına izin verme diye eklemek istedim ama bunu yapmadım.

Sadece gözlerini devirdi ve kasetlerine geri döndü.

* * *

Bam diye bir ses beni uykumdan uyandırdı ve irkilerek, karanlıkta gözlerimi kırpıştırdım. Bu da neyin nesiydi? Yatağın bile sallandığına yemin edebilirdim. Dışarıdaki tüm sesleri anlamlandırmam biraz zaman aldı; sonra kapalı pencerelerden içeriye sızan müziğin ritmini duydum.

Tanrım, hâlâ uyanıklar mıydı? Saate bakınca sabahın birini biraz geçtiğini gördüm. Örtüyü üstümden atıp esnedim ve parmaklarımı kafa derimde gezdirdim.

Burası çok sıcaktı.

Doğruldum, bacaklarımı yatağın kenarından aşağıya sarkıttım ve ayağa kalktım.

Odada yürüyerek kapıyı açtım ve koridoru geçerek merdivenlerden aşağıya indim. Merdivenlerin sonuna gelince termostatı kontrol ettim ve klimayı çalıştırdım. İçerisi yirmi altı dereceydi. Uzlaşmaya hazırdım ama bu kadarı dayanılmazdı. Artık evde insanlar olduğu için pijama altımla uyuduğum için de sıcak geliyordu ama telaşla uyanıp çıplak olduğumu unutmaktan korkuyordum.

Işıkları açmadan mutfağa girdim ve lavabonun önünde durup avluya baktım. Henüz polis çağrılmamasına şaşırmıştım. Gürültü azalmıştı ama bu kadar geç bir saat için hâlâ çok fazla şamata vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gürültüye neyin sebep olduğunu anlamak için arka bahçeye bakar bakmaz gözlerim fal taşı gibi açıldı ve arkamı döndüm. Cidden olamazsın, Cole. Ne tür arkadaşlar başkasının evinde böyle şeyler yapardı?

En az iki kızın bikini üstleri yoktu ve bir tanesi Cole'un arkadaşlarından biri olduğunu varsaydığım bir oğlanla havuzda oynaşırken, oğlan kızın her yerini avuçluyordu. Diğer kız bir şezlongda uzanıyordu. Bir kolunu başının arkasına sıkıştırmıştı ve dışarısı karanlık olmasına rağmen güneş gözlüğü takmıştı.

Arkamı dönüp pijama pantolonumun cebinde telefonumu aradım. Cole'un bu küçük pislikleri derhal mülkümden atması gerekiyordu ama ben dışarıya çıkamazdım. Dışarıya çıkmamın onlar açısından tuhaf kaçıp kaçmayacağından emin değildim ama benim açımdan tuhaf kaçacağı kesindi. Muhtemelen dışarıdaki çocukların babalarını tanıyordum.

Jordan hangi cehennemdeydi? Bu düşüncenin neden aklıma geldiğini bilmiyordum ama nedense içgüdüsel olarak onun da bu olup biteni onaylamayacağına inanıyordum. Peki telefonum hangi cehennemdeydi?

Telefonumun yatağımın yanındaki şarj cihazıma takılı olduğunu hatırlayınca merdivenlerden yukarıya çıkarak koridorda ilerledim ve odama girip telefonu kablodan ayırdım.

En azından görünüşe göre kalabalığın büyük bir bölümü dağılmıştı. Geride kalan sekiz kişiden kurtulmak çok da zor olmamalıydı. Ama arka bahçe darmadağındı ve ben bu konuda fazlasıyla kibar davranmıştım. Cole uzunca bir süre başka bir parti istemese iyi olurdu.

Tekrar aşağıya inerek, mutfağın hemen girişinde durup Cole'un numarasını tuşladım. Telefonu kulağıma götürerek dinledim.

Ama salonun bir yerinden gelen bir tıngırtı duyar duymaz arkama baktım ve kanepenin kolunda bir ışık gördüm. Cole'un telefonu benim aramamla aydınlandı. *Kahretsin.*

Telefonu kapatıp başparmağımla Jordan'ın adına dokunup onu aramaya hazırlandım. Ama tam *Ara* düğmesine basmak üzereyken başımı kaldırdım ve aniden durdum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Oradaydı. Havuzun sığ ucundaydı ve su kalça hizasına geliyordu. Kolları vücudunun önünde kilitlenmiş olarak dururken, Cole boynunun arkasındaki bağcığı çekiştirdikçe Jordan bikinisini üstünde tutmaya çalışıyordu. Cole onun önünde durup aşağıya bakarken Jordan başını iki yana sallıyor, direnmeye çalışıyor ama yine de gülümsüyordu. Utancını buradan görebiliyordum.

Bir duygu seline kapıldım ve kafamın içinde bir sürü düşünce yüzerken başımı çevirmeye çalıştım ama yapamadım.

Ona bakma, dedim kendime.

Cole'un onu rahat bırakmasını isteyerek telefonumu sıktım. Belli ki bundan hoşlanmıyordu.

Ben de öyle.

Ama gözlerimin tekrar ona çevrilmesine engel olamayınca giydiği pembe deniz kabuğu şeklimdeki bikiniyi ve teninden yavaşça dökülen ince bağcıkları gördüm.

Tanrım, çok güzeldi.

Uzun saçlarının çıplak tenine ve ön tarafını kaplayan tek kumaş parçasını yerinde tutan kollarına dökülüşünü görünce, içimde acı veren bir düğüm peydahlandı.

Elimle yüzümü ovuşturarak utancımı gidermeye çalıştım çünkü eğer Cole'un yerinde olsaydım ona aynen bu şekilde yaklaşırdım ama çok daha mahrem bir şekilde. Göreceklerimi başkasının görmesini istemezdim.

Nefesimi vererek gözlerimi indirdim. Bu gecenin bitmesi gerekiyordu.

Belki de herkes gitsin diye elektriği kesmeliydim.

Ama yerimden kıpırdamaya fırsat bulamadan Jordan'ın havuzdan çıktığını ve pencereye doğru ilerlediğini gördüm. Bir eliyle bikinisinin üstünü tutarken diğeriyle eski tişörtümü tekrar üzerine geçirdi ve tişörtü üzerine giyer giymez kollarını geriye uzatıp bağcıklarını bağladı.

Kaşları sinirlenmiş gibi çatılmıştı ve onun arkasına bakınca Cole'un eğlencesine devam ettiğini, güldüğünü ve birine bir futbol topu fırlattığını gördüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evin etrafından dolanıp arka kapıya doğru ilerledi ve mutfağa girerken doğruldum. Bir şey yapıyormuşum gibi görünmek için telefonumu tezgâhın üzerindeki şarj cihazına bağladım.

Beni görünce duraksayarak, "Ah, selam" dedi.

Ona bakarak boğazımı temizledim. "Selam, her şey yolunda mı?"

"Evet, ben sadece..." Bir cevap arıyormuş gibi duraksadı. "Biraz karpuz kesecektim."

Başımla bir kez onayladım ve buzdolabına yürüyüp üst rafa uzanarak, karpuzu onun için aldım.

Bir kesme tahtasıyla doğrama bıçağı çıkardı ve ondan partiyi bitirmesini istemeyi unuttum. Şu anda dışarıda olmak istemiyor gibi görünüyordu.

Buzdolabının yanındaki diğer kesme tahtasını çıkardıktan sonra yanındaki tezgâha geçtim ve karpuzu onun için ikiye böldüm.

Yarısı benim tahtamda kaldı; diğer yarısını onunkine taşıdım ve ikimiz de doğramaya başladık.

Partinin sona kalanları arka bahçede koşuşturuyordu; bir oğlan çığlık atan yarı çıplak bir kızı yakaladı ve tekrar önüme bakarak kendimi aptalın teki gibi hissettim; sanki burası benim evim değilmiş ve kendi lanet olası bahçemde çılgınca koşuşturan gençleri dikizleyen yetmiş yaşında bir sapıkmışım gibi.

Jordan'ın önümüzdeki pencereden dışarıya baktığını ve hızlıca bana döndüğünü gördüm; muhtemelen ne kadar sinirlendiğimi ölçmeye çalışıyordu. Ne de olsa arka bahçemde üstsüz kadınlar vardı ve daha geçen gün çimleri biçen Jordan'ın ıslak tişörtü yüzünden çıldırmıştım.

Ama bu sefer son çare olarak iğneleyici bir yoruma başvurdum. "Sence bitişikteki Cramer manzaranın tadını çıkarıyor mudur?" diye sordum.

Kıkırdadı, doğramaya ara verdi ve ardından güldü.

Az sonra alaycı sesini duydum. "Peki ya sen?" diye yanıtladı.

Şaşırarak gözlerimi açtım ve ona baktım. Bana bilmişçe sırıttı.

"Hâlâ gençsin" diyerek bana sataştı. "Hâlâ enerjik görünüyorsun. Neden daha fazla dışarı çıkmıyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dışarı çıkmadığımı kim söylemişti? Bir bardan diğerine gezme günlerim sona ermişti ama bu gece evde arkadaşlarım vardı. Gerçi bu "dışarı çıkmak" değildi ama bir münzevi değildim.

"Eşcinsel değilsin, öyle değil mi!"

Ona bir bakış attım. Efendim? Geçen flört etme tarzımdan söz etmemiş miydik?

Ama hemen başını iki yana sallayarak sorusundan vazgeçti. "Her neyse, boş ver.

Zaten öyle olduğunu düşünmemiştim."

Tanrım.

Çok hareketli bir sosyal hayatım olmadığı doğruydu. Bunu biliyordum. Henüz kırk yaşında bile değildim ve boş zamanlarım büyük babamın emekliliğini andırıyordu.

Bir an için duraksadım ve durumu ona açıklamak için doğru sözcükleri aradım. Özür diler gibi bir ses tonuyla konuşarak, "Sıkıcı hayatımı seviyorum" dedim. "Çoğu kadın sevmiyor."

"Belki kızlar sevmiyordur" diye yanıtladı. Sesinde hoşuma giden, şakacı bir tını vardı. "Seni hiç de sıkıcı bulmuyorum. Daha çok dışarı çıkmalısın. Bu kasabada erkek sıkıntısı var. Ortalıkta çok fazla oğlan geziyor."

Kendi kendime gülümsedim. Demek ki beni bir erkek olarak görüyordu; sadece birinin babası olarak değil.

Buna bu kadar da sevinmemeliydim.

Ve evet, ortalıkta bir sürü oğlan olabilirdi ama bir sürü kadın da vardı ve hiçbiri bana göre değildi. Müstakbel karım bu kasabada yaşasaydı onu şimdiye kadar çoktan bulmuştum.

Jordan karpuz dilimlerinden birini ortadan ikiye ayırdı ve yana doğru çevirerek ikişerli üçgenler kesmeye başladı. Ben de onu taklit ettim.

Dışarıda, uzun kahverengi atkuyruklu genç bir kadın havuzun kenarında koşuşturuyordu. Turuncu bikinisi bronzlaşmış cildini daha koyu gösteriyordu.

Çenemle onu işaret ettim. "Peşinden gitmeli miyim?"

Jordan pencerenin dışındaki kıza şöyle bir göz attı ve tekrar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

önüne bakarak karpuzu dilimlemeye devam etti. "O senin için çok seksi."

"Sence ona ayak uyduramaz mıyım?" diye şaka yaparak iki üçgen daha kestim. "Sonuçta epey deneyimliyim, değil mi?"

"Eminim bu yaşa kadar epey deneyim kazanmışsındır. Artık köşene mi çekilsen?"

Seni küçük–

Karpuzu dilimlerken bıçak aşağıya indiği sırada ucu sol elimin orta parmağına girdi.

"Lanet olsun!" Bıçağı bıraktım ve kemiğe kadar sızlayan elimi havaya kaldırdım. Dişlerimi sıkarak nefes aldım. Kahretsin.

Jordan, "Tüh" diyerek içini çekti ve bıçağı bırakıp ellerini kuruladı. "Üzgünüm." Pişmanlık dolu, küçük bir kahkaha attı. "Hadi, buraya gel."

Parmağımdaki kanı emdim ve dolaptan bandajları çıkarmasını izlerken, beni mutfak adasının yanındaki bar taburelerinden birine oturttuğunu yeni fark ettim.

Onları oraya ben mi koymuştum? Hayır, ben koymamıştım.

Bir paketi açarak hemen yanıma geldi. Paketteki nin muhtemelen "anti-bakteriyel" bir ıslak mendil olduğunu gördüm.

"Ben hallederim." Elimi uzattım.

Ama yine de bana yaklaşarak tekrar parmağımda biriken bezelye tanesi büyüklüğündeki kan damlasını inceledi. "Biliyorum" dedi. "Sadece kötü hissettim. Niyetim seni kızdırmak ve dikkatini dağıtmak değildi. Sadece dalga geçiyordum."

Mendildeki solüsyon açık yarama değince tısladım. "Beni kızdırmadın" dedim ama sesim daha çok homurtu gibi çıktı. "Şey, sanırım kızdırdın. Bunu hep yapıyorsun ama iyi anlamda."

"İyi anlamda mı?" Kaşları çatıldı.

Evet, yani, eğlenceliydi. *Eğlencelisin*. Biraz da komikti. Ve oldukça ilginçti. Beni nasıl bu kadar çabuk ve aptalca, önemsiz şeyler yüzünden öfkelendirdiğini bilmiyordum ve nedenini açıklayamıyordum ama bu hoşuma gidiyordu.

Gerçi bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Kulağa garip geliyordu.

Ben soruya cevap vermeyince sessiz ve ciddi bir şekilde işine devam etti. Bana bakmadan, "Biliyor musun" dedi. "Onunla gerçekten *ilgileniyorsan*, onu daha fazla buraya getirebilirim. Eğer istersen."

Turuncu bikinili kızı mı? "Onu buraya getirebilir misin?"

Parmağımı silmeye devam ederek başıyla onayladı. "Belki bir pijama partisi falan düzenleriz. Senin bir hamle yapmana gerek kalmaz. O kız senin üstüne atlar."

Bana bakmıyordu ama ben yine de onu izliyordum. Biriyle yatmamı mı istiyordu?

Bacaklarımın arasında duran vücudunun sıcaklığının farkına vardığımda sırtımı ılık ve ince bir ter tabakası kapladı. Yüzünün önündeki saçlara üfledikçe aynı tutamların tekrar yüzüne düştüğünü gördüm.

Üstümde zıplamasını istediğim turuncu bikinili kız değil.

Dalgın dalgın elimi uzatıp gözüne giren tutamı aldım ve alnına dokunarak kulağının arkasına sıkıştırdım. Başını kaldırdı, gözleri benimkilerle buluştu ve elim yumuşak saçlarının üstüne düşerken kalbim hop etti. Birbirimize kilitlenerek öylece durduk.

Neredeyse yüzünü ellerimde hissedebiliyordum. Sadece bir parçasını tutmanın nasıl bir şey olduğunu bilme dürtüsü o kadar güçlüydü ki.

Yüce Tanrım. Elimi indirip, orta parmağımdaki küçük yaraya baktım.

"Ee, onu getirmemi ister misin?" diye usulca sorarken, neredeyse söyleyeceklerimden korkar gibi bir hali vardı.

Başımı iki yana salladım. Sonunda, "Hayır" dedim. "İdare eder ama benim tipim değil."

Bir yara bandının paketini açtı ve parmağıma sarıp, parmağıyla tekrar tekrar bandın üzerinden geçti.

Değdiği yerler karıncalanıyordu ve dikkati hâlâ elimdeyken, yüzünü izliyordum.

Ve sonra birdenbire, neredeyse fısıldarcasına, "Peki sen kimlerden hoşlanırsın?" dedi.

Dudaklarını yalamasını, kesik kesik nefes almasını izlemenin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

penisimde yarattığı şok etkisi yüzünden giysilerini dişlerimle yırtma noktasına geldim.

Bana ne yapıyordu böyle?

Elimi çekerek, "Öncelikle içki içecek kadar büyük kadınlardan" diyerek onu tersledim.

Tek kaşını kaldırdı. "Tabii, sanki kendin bardan bara gezen bir parti-severmişsin gibi."

Evet, haklıydı. Ben evde içki içiyordum.

"Ama sevindim." İçini çekti, geri çekildi ve ellerini beline koydu. "Aranızı yapmayı gerçekten istemiyordum."

"Neden?"

"O kızın senin tipin olduğunu sanmıyorum." Bandajları bir kenara attı. Rahatladığı bakışlarından anlaşılıyordu. "Ayrıca onu kıskanırdım. Evdeki tek kadın olmayı seviyorum."

"Peki ya evet deseydim?"

Özür dilercesine bakmaya çalışarak omuz silkti. "Şey, o zaman yeni favori burgerlerini istediğin gibi yiyemezdin."

Başımı iki yana sallayarak sırıttım. Kendine çok güveniyordu.

Ama evet, aslında onun hamburger yapma şeklini daha çok seviyordum. Elimi tuttu ve küçük yaramı bir kez daha detaylıca inceledi.

"İyiyim. Teşekkür ederim." Ayağa kalkarak onu biraz geri gitmeye zorladım. "Sen arkadaşlarının yanına git."

Başını çevirip omuzunun üzerinden dışarıya baktı ama artık parti havasındaymış gibi görünmüyordu.

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu ve karpuz dilimlerini büyük tabağa doldurmaya başladı.

"Sanırım uykuya dönmeye çalışacağım" dedim.

Uyumaya devam edebilmem için klimayı kapatmayacağını umuyordum.

Mutfaktan çıkarken parmağımı ovaladım ve bıçağın saplandığı yerin sızısını hissettim.

Tekrar Jordan'a bakınca omzunun üzerinden beni izlediğini gördüm. Çabucak işine geri döndü ve ben sadece onun yanında kalmak istedim.

Uzun bir aradan sonra yutkundum. "İyi geceler" dedim.

Ama salona girmeden, bana seslendiğini duydum. "Acaba 'iyi anlamda' derken neyi kastettin?" diye sordu.

Gözleri yine üzerimdeydi. Usulca gülümsedim. Kulağa uygunsuz gelmemesi için ne söyleyeceğimi bilemedim.

Sonunda en kolay cevabı yapıştırmaya karar verdim ve arkamı dönerek merdivenlere doğru ilerledim. Omzumun üzerinden, "Seninle konuşmak hoşuma gidiyor" dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

11. Bölüm

Jordan

"Seninle konuşmak hoşuma gidiyor" mu demişti? Bu kadar etkileyici olan ne söylemiştim? Akşam yemeği için patatesleri soyarken başımı iki yana sallayarak dudak büktüm.

Belki de fazla seçeneği olmadığı içindi. O kadar uzun süre yalnız yaşamıştı ki herhangi bir konuşmayı bile ilginç buluyor olabilirmiydi? Hiçbir ortak noktamız yoktu.

Ama işin doğrusu... bunu duymak hoşuma gitmişti. Neden beni sevmesini bu kadar çok istiyordum? Ve neden dün gece onun dışarıya gelmeyeceğini anladığımda dönmek istediğim son yer o partiydi?

Başımı kaldırdım ve önümdeki pencereden, arka bahçede olduğunu gördüm. Bahçesini Cramer'ınkinden ayıran çitin yanındaki ağacı budamak için uzun dallara kadar uzanan bir el-testeresi kullanıyordu. Bahçeye yeteri kadar güneş ışığının ulaşmadığını söylemiştim; bu yüzden sorunu kendisi çözmeye karar vermişti. Hem de kimse istemeden.

Bahçeyi ona itiraf ettiğimden daha çok seviyordum. Orası benim kendi küçük mekânımdı ve ben buradan gittikten sonra hâlâ orada olacaktı. Rahatlatıcıydı.

Tohumlar ekilmişti ve fıskiyeler her sabah ve akşam hiç şaşmadan toprağı birkaç dakika boyunca ıslatıyorlardı. Havanın hâlâ karanlık olduğu sabah saatlerinde fıskiyelerin çalıştığını duymaktan, evde uyanan ve kahvesiyle mutfakta bulunan tek kişi olmaktan hoşlanmaya başlamıştım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Burada her şey tanıdık ve samimi gelmeye başlıyordu. Bir yuvadaki gibi. Patatesin kaba ve pürüzlü kabuğunu soymaya devam ettim. Tam benlik bir durumdu. Her zaman sonsuza kadar sürmeyecek olan şeylere bağlanırdım. Küçükken annemin geri döneceği fikrine, Nick'e, Jay'e, daireme ve kendime ait bir ev yapma arzuma... Hâlâ bu kadar acınacak durumda olmama hayret ediyordum. Bıçağı kesme tahtasına sapladım ve torbadan birkaç patates daha çıkardım.

Ve daha da kötüsü, dün gece bütün gün boyunca hiç aklımdan çıkmamıştı ve bunun partiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Doğum günü pastası, kasetler, onunla şakalaşmak... Bir mum üflemem ve bir dilek tutmam gerektiğini hatırlaması. Kalbim pırpır etti ve önce gülümsedim, sonra somurttum. Kafam karışmıştı ve böyle hissetmek istemiyordum.

Dün gece kibrit çöpünü üflerken o gece sinemada tuttuğum dileğin aynısını tekrarlamıştım. O an hissettiklerim hoşuma gitmiş ve her gün böyle hissedebileceğimi ümit etmiştim. Tek istediğim buydu.

Bir şeylerin farklı olmasını ya da bende olmayan bir şeye sahip olmayı değil, ertesi gün bire bir aynı şekilde hissetmeyi dilemiştim. Ondan sonraki gün de.

Özel, hatırlanan, mutlu biri olmaktı. Pike beni mutlu ediyordu.

Erkek arkadaşımın beni mutlu etmesi gerektiği gibi.

Bir patates daha soyarken göz ucuyla Pike'ın dışarı çıktığını gördüm ve kendime engel olmaya çalışsam da bakışlarımı ona çevirdim.

Kollarını kaldırarak lacivert tişörtünü çıkarıp arka cebine soktu ve yeniden dal kesiciye uzandı.

Bir an için donakaldım. Elimdeki işi bıraktım ve kesicinin, caddenin karşısındaki çim biçme makinesinin ve mutfakta çalan müziğin sesi yavaş yavaş kayboldu.

Bronz ve sıkı teni sıcak ve pürüzsüz görünüyordu; karın kaslarının ve kollarındaki damarların dışarıya fırlamaları, Pike'ın hayatı boyunca ne kadar uzun süre ve sıkı çalıştığını gösteriyordu. Boynu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve omurgası boyunca ter damlaları parlıyordu ve sırtındaki kasların kıpırtılarını görebiliyordum. Üstlerindeki dövmelere karşın

Uzun bacaklarına yıpranmış bir kot pantolon geçirmişti ve arka cebinden sarkan tişörtü poposunun bir kısmını... Gözlerimi poposundan ayırırken dudaklarımı yaladım ve kot pantolonunun belinde nasıl asılı durduğuna baktım.

Dalları art arda kestikçe her kası geriliyordu ve pantolon paçasının taba rengi inşaat botlarının çevresini sarışı bile hayranlıkla izlerken tek yapabildiğim kısa, kesik nefesler almaktı.

Bay Lawson çekici bir adamdı. Becerikliydi, güçlü bir bedeni vardı ve onunla olmanın ne hissettirdiğini merak ettim. Acaba bir kadına nasıl davranıyordu?

Tekrar önüme baktım.

"Ah, çok çekici" diyen bir ses duydum.

Gözlerimi kırpıştırdım ve başımı çevirerek arkama baktım. *Cam.*

Mutfak adasının yanında duruyordu; ben geldiğini duymadan ön kapıdan içeriye girmişti. Bir kolunu mutfak adasının granit yüzeyine dayamış ve muzip bir yüz ifadesiyle öne eğilmişti.

Kalbim kulaklarımda atarak işime geri döndüm.

Cole dışında birini gözetlemem yeterince kötü değilmiş gibi bir de Cam'e yakalanmıştım.

"Cole'a bu şekilde baktığını hiç görmedim" dedi. Acaba ne zamandır orada duruyordu?

Bunu kökten çözmeye karar verdim. "Ne şekilde?" diye çıkıştım. "Saçmalamayı kes."

Ayaklarını yere sürterek yanıma geldiğini duydum. Lavabonun yanında durdu. Evde olduğumuzdan habersiz bir şekilde çalışmaya devam eden Pike'a göz attım.

Cam, "Siz ikiniz resmen evcilik oynuyorsunuz" diyerek bana sataştı ve soyulmuş patatesleri çalkalayıp tencereye koydu. "O bahçe işleriyle ilgileniyor. Sen yemek yapıyorsun. Bir çift gibisiniz."

"Kapa çeneni" dedim. Onun kızı olacak kadar gencim."

Cam, "Ama onun kızı değilsin" diye karşılık verdi, bana doğru döndü ve öne eğildi. "Sen onun çatısının altında yaşayan ateşli,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

genç bir kadınsın ve bunu aklından geçirdiğini biliyorsun. Cole'un babası olabilir ama aynı zamanda bir erkek." Tekrar önüne döndü ve pencereden dışarıya bakarak Pike'ı süzdü. "Ve oldukça iyi ve sağlıklı görünen bir erkek."

"Bir erkek arkadaşım var. *Onun* oğlu."

Aynen öyle, Jordan. Bir dakika önce ona bakarken kendine aynen bunu söylemeliydin.

Ama ablam sadece omuz silkti. "Oğlundan da ateşli."

Acı bir kahkaha attım. "Eğer ondan hoşlanıyorsan şansını dene."

"I-ıh." Dudakları şakacı bir şekilde yukarı kıvrıldı. "Bu fantezi konusunda çok heyecanlıyım. Kendi erkek arkadaşımın babasını istiyorum."

Oooofffffff... Tekrar yanaklarım ısındı.

"İğrençsin. Ve senin bir erkek arkadaşın yok" dedim. "Şey, bir tane bulmalıyım. Ateşli bir babası olan bir tane."

Başımı iki yana salladım. Artık bundan bahsetmeyecektim. Pike'ı gözetlediğime ikna olmuştu ve beni kızdırmayı başarmıştı. Onu daha fazla beslemeyecektim.

"Ayrıca, sen benim kız kardeşimsin" dedi. "Onunla takılarak seni kıskandırmak istemiyorum."

"Neden kıskanayım ki?" diyerek son patatesi soydum. "Cidden. "Bir erkek arkadaşım var. Pike Lawson'ın kiminle yattığı benim için hiç önemli değil. Kafana göre takıl."

Arkamı dönerek ellerimi sildim, Cam'in etrafından dolandım, içinde patatesler olan su tenceresini alıp ocağın üzerine koydum ve ocağı yaktım. *Domuz pirzolaları marine oluyorlar. Kurabiye hamuru dinleniyor.* Zihnimi meşgul etmek için elimden geldiğince seri bir şekilde yapacaklarımı aklımdan geçirdim. Pike'ı düşünmemek için.

Pike istediğiyle görüşebilirdi. Burası onun eviydi. Cam'in, "Madem öyle" dediğini duydum. "Eğer senin için sorun değilse..."

Ocağın başında durup ateşi kontrol ediyormuşum gibi yaptım ama elimle düğmeyi sımsıkı tutarken içim korkuyla doldu.

Ardından arka kapının pervaza çarptığını duydum ve Cam'in mutfaktan çıktığını görünce dimdik doğruldum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Seni adi...

Lavabonun başına geri dönerek pencereden dışarıya baktım ve Cam'in çimlerin üstünden geçerek Pike'ın çalıştığı yere doğru ilerlediğini gördüm. Onu izlediğimi biliyormuş gibi omzunun üzerinden geriye baktı. Sırıttı; ben ise kaşlarımı çattım.

Ciddi değildim. Cam'in ona dokunduğunu... Pike'ın kollarının onu sardığını düşündükçe... Bunu görmek istemiyordum. O benim ablamdı.

Pike, Cam'in yaklaştığını hissetti ve ona baktı, dal kesiciyi kapattı ve Cam'i dinlemeye koyuldu. Muhtemelen kendisini neden rahatsız ettiğini merak ediyordu.

Yani belki.

Ablam çok çekiciydi ve göz koyduğu erkeklerin çoğu onu reddetmezdi. Belki Pike da onu ilgi duyuyordu. Cam'in dediği gibi, o bir erkekti.

Üstelik Cam daha büyüktü, kendine ait bir evi ve arabası vardı ve şimdilik bu kasabaya yerleşmişti. Yine de Pike'tan çok daha gençti ama çocuk değildi.

"Küçük bir kız" değildi.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ayaklarını yere sürterek utangaç biri olduğu izlenimini vermeye çalıştı. Başımı iki yana salladım çünkü Cam utangaç değildi. Hem de hiç.

Sadece insanları analiz etmekte çok iyiydi. Fazla üzerine gitmenin Pike'ı ürküteceğini biliyordu.

Az sonra Pike'ın koluna dokundu ve boynunu bükerek Pike'ın dövmesini incelerken nefesim kesilir gibi oldu. Sonra hızlıca doğruldu ve kolunu kaldırıp, ona gövdesinin yan tarafındaki kocaman siyah Anka kuşunu gösterdi.

Beyaz atletini ve sutyen lastiğini sıyırmasını izlerken mideme yumruk yemiş gibi oldum. Pike'ın yüzünün kızarmasını ya da rahatsız olmuş gibi görünmesini bekledim çünkü böyle şeylerden rahatsız olurdu ama beklediğim gibi olmadı. Cam neşeli ve heyecanlı bir şekilde konuşurken onu dinledi ve sonra birdenbire gülümseyerek, Cam'in söylediği bir şeye vücudu sarsılarak güldü.

OLSUN TELİF KAKTÜS TEAM

Boğazımın gerisine bir düğüm oturdu ve kendimi kötü hissettim. Pike ona bakmaya devam ediyordu. Cam yanına gittiğinden beri gözlerini onun üzerinden ayırmamıştı. Onu istiyor muydu? Cam onu tahrik mi ediyordu?

Yani, ondan hoşlanmasını da istiyordum, sadece onu arzulamasını değil. Bu doğru değildi. Cam'in bütün gece inlediğini ve nefes nefese kaldığını duymak istemiyordum.

Üstelik Cam ondan hoşlanmazdı. Pike onun için çok gergindi. Hatta oldukça sıkıcıydı.

Ama Cam'in onu bir süre eğlendireceği kesindi. Gözlerimi kapadım. Sanki omuzlarımda beş tonluk bir ağırlık vardı.

Cam arkasını dönüp yerdeki dalları toplamaya başladı ve Pike dalları kesmeye geri döndü. İkisi de uyum içinde çalışıyordu. Derken Cam'in bana döndüğünü ve küstahça gülümseyerek dudaklarını kıpırdattığını gördüm.

Ne dediğini anlamam birkaç saniyemi aldı.

Hâlâ kıskanmadın mı?

Ona orta parmağımı gösterip camdan uzaklaşırken ağzımdan çıkan homurtuya engel olamadım. Lanet Cam. Hiçbir şey yapmayacaktı. Pike'tan hoşlandığımı düşünüyordu. Sadece beni kızdırmaya çalışıyordu.

Tenimin her bir zerresinin kaşındığını hissederek tişörtümün yakasını çekiştirdim. Soluklanmaya ihtiyacım vardı.

Ocağa doğru yürüyüp ateşi kapattım ve koşarak merdivenlerden yukarı çıktım. Yatak odamıza girdim, çekmecelerden temiz giysiler çıkardım ve koridordan geçerek banyomuza girdim.

Ama içeriye adım attığım anda durup Pike'ın yarattığı karmaşayı gördüm. Küvet yerinden sökülmüştü, vanaların lavaboyla bağlantısı kesilmişti ve beyaz seramiklerin her yerinde molozlar vardı.

Pike hâlâ tadilat yapıyordu. Unutmuştum.

Pike'ın yatak odasının kapısı ardına kadar açık duruyordu ve odaya doğru yürürken baş tarafı karşı duvara dayalı olan yatağını tam karşımda görebiliyordu. Geçtiğimiz hafta boyunca duş almak için her seferinde buraya girmek bana tuhaf gelmişti. Odasında yalnız kalmak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ortalığı karıştırmıyordum ama bu çok cazip bir fikirdi.

Yatağı her zaman yapılıydı. Biraz gelişigüzel görünmüyordu, örtüler aceleyle serilmişti ama ister istemez biraz şaşırmıştım. Üvey annem olmasaydı, babamın yatağı asla yapılı olmazdı.

Banyoya doğru yürürken Cole'un doğumundan son sınıfa kadar olan portrelerinin şifonyer aynasının çerçevesi boyunca dizildiğini gördüm. Duvarda düz ekran televizyon asılıydı ve prize takılı olmayan güç kablosu aşağıya sarkıyordu. Şifonyerin üstünde sadece beyaz yelkenlerinde ince bir toz tabakası olan bir gulet maketi duruyordu.

Diğer şifonyerin üstünde taktığını hiç görmediğim, deri kayışı yıpranmış, eski bir kol saati vardı. Ortalıkta bundan başka takı görünmüyordu.

Odada yatak, iki şifonyer, televizyon ve komodinler dışında başka eşya yoktu. Duvarlara tabii ki hiçbir şey asılmamıştı. Tavanda gri başlıklı siyah bir lamba vardı ve yarı açık duran jaluzilerin arasından güçlü bir öğle sonrası güneşi sızıyordu.

Burada bu kadar uzun süre yalnız yaşamış olmasından hiç hoşlanmıyordum. Birinin burayı renklendirmesi gerekiyordu. Ama o kişi ablam değildi.

Banyo kapısını arkamdan kapatarak kilitledim ve suyu açarak duşa uzandım. Temiz giysilerimi banyo tezgâhına koydum, soyundum, raftan bir havlu çıkardım ve duşun dışındaki kancaya astım.

Hâlâ kıskanmadın mı? Başımı iki yana sallayarak duşa girip cam kapıyı kapatırken yine öfkem depreşti.

Kıskanmamıştım. Sadece Pike'ı itip kaktığını görmek istemiyordum ki bunu yapabileceğini gayet iyi biliyordum. Ablam pek çok şeye oyun gözüyle bakardı ve güvensizliklerini kaprisli davranışlarının ve alaycılığının arkasına saklardı.

Pike öyle biri değildi. Sakin birine ihtiyacı vardı. *Onu* nasıl sakinleştireceğini bilen birine.

Kollarını boynuna dolayıp dünyanın geri kalanını unutturacak birine.

Başımı geriye atarak saçlarımı ıslattım ve gözlerimi kapatıp, ılık

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

suyun omuzlarıma ve boynuma çarptığını hissettim. Kollarım ürperdi ve ılık suyun verdiği keyif başımı döndürdü.

Geriye dönerek ellerimi duvara dayadım ve duş başlığının altında durarak başımı eğdim, sonra başımı kaldırdım ve saçlarımı geriye atarak arkamdaki duvara yaslandım.

Midem burkuldu. Eğer Cole hayatımda olmasaydı ve Pike bir gece bara gelip, bir tabureye oturup benimle konuşsaydı... ondan hoşlanırdım. Ondan gerçekten hoşlanırdım.

Onu isterdim.

Gözlerimi daha sıkı kapadım. Tanrım, ablam haklıydı. Bir şeyler oluyordu. Aslında bu bir süredir devam ediyordu. Başkaları da bunun farkında mıydı? Pike da farkında mıydı?

Lanet olsun.

Gözlerimi açınca bakışlarım ânında Pike'ın karşımdaki duş rafında duran duş jeline takıldı. Cole genelde Axe kullanırdı ama eşyalarını diğer duştan henüz çıkarmadığı için muhtemelen babasının Irish Spring'ini kullanıyordu.

Yalnız olduğumdan emin olmak için hızlıca camdan dışarıya baktım ve şişeyi raftan çekip kapağını açtım.

Erkeklerin o sabah kullandıkları şişenin ağzından küçük köpükler fışkırdı ve gözlerimi kapatıp, Pike'ın duş jelini burnuma götürdüm. Baş döndürücü koku zihnime doldukça tenime ürpertiler yayıldı. Sonuçta ucuz bir sabundu ama abartısızdı, iş görüyordu ve gözümün önüne bir kot pantolon, keresteler ve bir erkeğin çenesindeki kirli sakallar geliyordu.

Bu oydu.

Boğazım bir yudum su içiyormuşum gibi şişti ve yutkunurken orada hiçbir şey olmadığı için hayal kırıklığına uğradım. Kesik kesik nefes alarak dudaklarımı yaladım.

Gerçekliği zihnimin gerisinde bir yere atarak askıya aldım ve düşünmeden, avucuma bir damla duş jeli sıktım. Avucumu burnuma yaklaştırdım; kokuyu içime çekince nefesim kesildi, gözlerim kapandı ve klitorisim anında seğirmeye başladı.

Peşinden gitmeli miyim? Dün gece beni heyecanlandıran o nadir,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ukala sınıtışını hatırladım. Kimsenin peşinden gitmesini istemiyordum ama Tanrım, bunun neye benzediğini görmek için yanıp tutuşuyordum. Acaba bir kıza nasıl davranıyordu?

Sence onunla başa çıkamaz mıyım? Sonuçta epey deneyimliyim

Sabunlu el boynuma uzandı, köprücük kemiğimin üzerinde gezindi, göğsüme ve meme ucuma doğru kaydı. Onunla başa çıkamaz mıyım? Kendi kendime, "Onunla değil" dedim.

Sırtımı duvara yaslarken parmakların karnımdan aşağıya doğru kaydı ve elimi bacaklarımın arasına sokunca titreyerek dudağımı ısırdım.

Kendimi yavaşça okşamaya başladım. Parmaklarım sertleşen klitorisimde küçük daireler çiziyordu.

"Hayır" diye fısıldayarak gözlerimi açtım. "Dur, dur, dur..."

Kendimi Cole'u düşünmeye zorladım. Elleri vücudumdaydı. Dudakları kulağımdaydı. Asla gözlerini görmeyeyim diye, yüzünü boynuma gömmüştü.

Ah, bebeğim.

Becer beni, bebeğim, becer beni.

Çok iyisin. Hem de çok.

Cole'un kalçalarımı kavradığını düşününce kendimi daha sertçe okşamaya başladım. Daha hızlı. Az önce yakaladığım ivmenin peşindeydim. Orgazm karnımda kıvranıyor ve serbest kalmak istiyordu.

"Cole" diyerek tekrar gözlerimi kapadım. "Daha sert ol."

Elim hâlâ bacaklarımın arasındayken yüzümü çevirerek duvara yaslandım. Cole arkamdaydı, içeri girmek istiyordu. Düzüşmek istiyordu.

Bir parmağımı içime sokup, üzerinde kıpırdanmaya başladım. Yanağımı duvara dayadım ve düşünmemek için hızlı hareket etmeye çalıştım. İstediğim sadece düzüşmekse, belki boşalabilirdim.

Islanan parmağını dışarı çıkarıp tekrar klitorisimi okşadım. Boşalmak istiyordum. Tam sınırdaydım. Ama boşalamıyordum. Kolumdaki kaslar zorlandı ve ciğerlerim havasız kaldı.

Lütfen.

Ama boşalamadım. Parmaklarım yavaşladı ve nefesimi verirken, gözlerimin gerisinde yaşlar birikti.

Kıvranarak tekrar dudağımı ısırdım. O kadar ıslanmıştım ki

Ve sonra, zihnim yine puslandı ve irademi kaybettim. Kafamın içine, benden başka kimsenin göremediği bir yere doğru suzuldum

Saklanıp teslim oldum çünkü benden başka kimsenin bilmesi gerekmiyordu. O anda, müstehcen düşüncelerimde ve küçük, ateşli fantezimde onu istiyordum. Onun olmak istiyordum. Bu bizim küçük sırrımızdı.

Gizli kapaklı.

Yeni bir ses kulağıma, "Ne kadar iyi bir kız" diye fısıldadı. Bu Pike'ın sesiydi.

Vücudu arkamdaydı; daha iri ve daha uzundu, beni duvara yapıştırmıştı. Bir eliyle saçlarımı kavradı ve başımı yavaşça geriye çekerek, dilini dudaklarıma değdirmek için yavaşça eğildi. İnledim.

"Evle istediğim gibi ilgileniyorsun" diyerek beni kışkırttı ve elimin yerinde onun elini hayal ederek kendimi parmaklamaya başladım. "Yemeklerimi istediğim gibi pişiriyorsun. Göz zevkimi okşuyorsun. Çok iyi gidiyorsun Jordan."

Gözlerimi kapalı tutarak dudaklarını dudaklarımda hissettim. Ilık ağzının tadını alınca ve duştan akan sular seksi teninden akıp gittikçe, bütün vücudum elektriğe kapılmışçasına titriyordu. Arkamda, içime girmeye hazır olan sert penisini hissedebiliyordum.

"Şimdi bir kadının yaptığı her şeyi yapmanı istiyorum" diye talimat verdi. "İyi bir kızın bir erkek için yaptığı her şeyi. Bunu yapabilir misin?"

Soluk soluğa başımla onayladım. "Evet."

Orgazmım tekrar doruğa yaklaşıyordu; meme uçlarım seramiklere dayandıkça acıyordu ve bacaklarımın arasındaki his harikaydı. Onu istiyordum. Onu içimde istiyordum. Nasıl hissedeceğimi bilmek istiyordum.

Düşünmeden geriye uzandım. Bir duş lifi alıp bacaklarımın arasına soktum. Lifin örgüsü beni zevkten delirtecek bir şekilde klitorisime sürtünüyordu. Kalçalarımı lifin üzerinde yuvarlayarak bu hissin devam etmesini istedim çünkü kafamda o vardı ve bu yeterliydi. Kokusu etrafımı sarıyordu; dudakları boynumu emiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İçime girebilmek için beni yukarıya kaldırdı. Penisi kalın ve sertti, hemen meme uçlarımı kavradı ve ağzını benimkine yapıştırarak nefesimi kesti. Tanrım, dilinin tadı çok güzeldi.

Orgazm içimi titretiyordu, giderek tırmanıyordu ve Cole'un başı beni çok güzel beceriyordu.

Bir orgazm dalgasına kapılarak boşaldım ve soluk soluğa, ses çıkarmadan inledim. *Tanrım.* Orgazm bacaklarımdan aşağıya inerek dizlerimin bağını çözünce titreyerek duvar dibine yığıldım. Gözlerimi sımsıkı kapadım ve orgazmın etkisi geçinceye kadar titredim. Sersemlemiştim.

Baş dönmem geçince ve nefesim normale dönünce gözlerimi açtım ve bir duygu seline kapıldım.

Aman Tanrım. Ağlamak istiyordum.

Benim neyim vardı böyle? Bunu neden yapmıştım? Hem de babasıyla. Ben...

Kafam karışmıştı, stresliydim ve sırf bana birkaç kez iyi davrandı diye bir erkekte teselli aramıştım. *Tanrım.*

Cole ile aramda ne olursa olsun, Pike Lawson benim yasak bölgemdi. Bunu unutmamalıydım. Dışarıda onun gibi yüzlerce adam vardı. O özel değildi.

Onunla olamazdım. Asla.

Doğrularak derin bir nefes aldım. Fakat aşağıya bakınca, elimdekinin benim pembe duş lifim olmadığını gördüm. Bu Pike'ın gümüş renkli duş lifiydi.

"Lanet olsun!"

Üzerinde hâlâ Pike'ın bu sabahki duşundan kalan birkaç köpük vardı. Ve ben onu orgazm olmak için kullanmıştım. *Harika.*

İçimden homurdandım.

Duştan çıkarak, lifi çöp kutusundaki kağıt mendillerin altına gömdüm ve dışarı çıktığımda yeni bir duş lifi almam gerektiğini aklıma yazdım.

Ve sanırım bir de farklı bir duş jeli.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

12. Bölüm

Pike

"Jordan?"

Yaklaşık on dakika önce onu gözden kaybetmiştim. Her koridordan geçerken sağıma ve soluma bakıyordum. *Hangi cehenneme gitmişti?*

Adamlarım ve ben bugün erkenden paydos etmiştik ve hâlâ gün ışığı varken işten eve gelmiş ve Jordan'ı bahçede çalışırken bulmuştum. Jordan domates fideleri için biraz kümes teli almak istemişti; ben de arka bahçedeki ağacın etrafına taş bir kenarlık eklemeyi düşündüğüm için kamyonete atlayıp Home Depot'ya gitmiştik.

Ama taşların siparişini verdikten sonra onu kaybetmiştim.

Sonunda onu bir koridorun sonunda, rafta duran sığ bir kutuyu karıştırırken gördüm. Tekrar doğrularak kutudan bir seramik plakası aldı ve karşısında tutarak inceledi. Seçtiğim iki yeni bahçe aletini taşıyarak ona doğru yürüdüm ve metin olmaya çalıştım.

Bugün çok güzel görünüyordu ve ona her baktığımda vücudum olmadık tepkiler veriyordu. Sanki derimin altında gerilimli teller vardı. Siyah bir tişört ve beyaz bir şort giymişti; saçları salık ve serbestti, çok az makyaj yapmıştı, abartıdan uzaktı ve hoş görünüyordu. Bir çiftçi kızı gibiydi ve bir zamanlar tam da benim tipimdi.

Başımı iki yana sallayarak zihnimi temizlemeye çalıştım. Ona yaklaşarak, "O nedir?" diye sordum.

Kare karoları hâlâ elinde tutarak bana baktı. "Tezgâh arkası kaplaması."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Boştaki elimi uzatıp, baş parmağımı plakaya yapıştırılmış bronz taş şeritlerinin üzerinde gezdirdim. "Tezgâh arkası kaplaması mı?"

"İnşaat sektöründesin" dedi ve beni azarlarcasına süzdü. "Hiç HGTV* izlemiyor musun? "Tezgâh arkası kaplaması ev dekorunda her şeyden önce gelir."

"Evet, bunu daha önce gördüm" diyerek ona güvence verdim ve elimi indirdim. "Sadece... bilmiyorum. Biraz gösterişli görünüyor."

Jordan gözlerini devirdi ve bakışları yine taşlara çevrildi. "Bir eve kişilik katan küçük şeylerdir" dedi. "Gösterişli bir avize, doğru halı ve tezgâh arkası kaplaması." Kâğıdı bana doğru çevirerek gösterdi. "Bu tam senlik. Mutfakta yaptıklarınla çok uyumlu görünecektir."

"Tam *benlik* öyle mi?" Onunla göz göze gelerek kıkırdadım. "Peki neyim ben?"

Gülümsemesi yarım kaldı ve gözlerinden şaşkın bir bakış geçti.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Öyle demek istemedim" dedim.

Sorun ne söylediğim değil, nasıl söylediğimdi. Fazlasıyla imalı konuşmuştum.

Gerçi Jordan bunu dikkate almamış gibiydi. Plakayı ters çevirdi ve seramiklere tekrar hayranlıkla baktı. Sonunda, "Bana bir mağarayı hatırlatıyorsun" dedi. "Bir mağara gibisin. Tüm sırlarını bir anda ele vermiyorsun. Ne kadar derine indiğini kim bilebilir, değil mi?"

Kaşlarım yukarıya kalktı. *Ne?*

Ne kadar *derine* indiğimi mi? Yoksa az önce...

Gözleri aniden açıldı ve utançla bakışlarını bana doğru çevirdi. Telaşla, "Yani... içsel olarak demek istedim. Kişiliğini kastettim." Yanakları kızardı. "Yani... Şey demek istemedim... of." Omuzları düştü ve elindekini kutuya sokarak pes etti. "Şimdi büyük bir keyifle banyo armatürlerini izleyeceğim. Hoşça kal."

Ve hızla benden uzaklaşarak, bir koridorda kayboldu. Ardından bakarken dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve sessiz bir kahkaha attım.

---

* Tadilat, ev tasarımı ve dekorasyon hakkında programların bulunduğu bir ABD televizyon kanalı. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ee, ne karar verdiniz?" Göz ucuyla turuncu önlüklü, genç bir adam gördüm.

Yine de ona bakmadan, Jordan'ın gözden kaybolduğu koridora daldım. "Başlangıç için üç kutu bundan alacağız." Raftaki seramikleri işaret ettim. "Bakalım nasıl görünecekler..."

Adam rafa uzandı ve kutuları indirmeye başladı. "Akıllıca bir seçim.

Mutlu eş, mutlu hayat, değil mi?"

Mutlu eş, mutlu...

Bir kutuyu raftan alıp götürmesini izlerken, birdenbire nabzımı boynumda hissettim.

Onun karım olduğunu mu sanmıştı?

Ağzımın kenarında bir gülümseme belirdi ve şu anda hangi duygunun göğsümü doldurduğundan tam olarak emin değildim ama içim bu hoş hisle dolup taşıyordu.

* * *

O akşamın ilerleyen saatlerinde kanepeye yayılıp kolumu başımın arkasına sıkıştırarak, bir elimde biramla televizyonun karşısına geçtiğimde o kadar dalıp gittim ki izlediğim program sayısı birden beşe çıktı.

Biramı bırakıp kumandayı aldım, sonunda HGTV'yi kapattım ve sanırım son üç saattir ilk kez gözlerimi kırpıştırdım. "Jordan haklı" diye mırıldandım. "Kafalarını tezgâh arkası kaplamalarıyla bozmuşlar."

Home Depot'dan eve geldikten sonra bir an merak edip kanalı açmış ve sonrasında adeta bir kara deliğe düşmüştüm; sadece bir sandviç yapmak ve Cole ile konuşmaya çalışmak için çok kısa süreliğine ara vermiştim. Cole işten eve gelip Jordan'ın burada olmadığını fark edince hızlıca duş almış ve yine çıkıp gitmişti. Onunla geç bir akşam yemeği yiyebiliriz diye düşünmüştüm ama görünüşe bakılırsa planını bozmak istemiyordu.

Veya benimle yalnız kalmaktan korkuyordu. Oysa ben de kavga

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

etmek istemiyordum. Sadece birlikte bir program izlemek bile iyi olurdu. Yani, geçmişte birbirimizi öldürmemeyi başarmıştık. Cole eskiden beni severdi.

Hem bu kadar eğlenecek parayı nereden buluyordu? Bütün kazandığını harcıyor olmalıydı.

Para biriktirip gitmesi için acele ettiğimden değil ama sanırım artık kendimi de Jordan'ı yargıladığım kadar sertçe yargılayabilirdim. *Birisi için ne kadar çok şey yaparsan, o kişi kendisi için o kadar az şey yapar.* Ben de Jordan kadar suçluydum. Cole mecbur kalmadıkça büyümeyecekti.

Biramın geri kalanını mideye indirdim ve ayağa kalkarak boş şişeyi mutfağa taşıdım.

Çalmaya başlayan telefonumu cebimden çıkardım.

Dutch.

"Selam" diye cevap vererek şişeyi çöpe attım.

"Selam. Hemen Grounders'a gelmelisin."

Ha?

Dutch bir şey söylememe fırsat vermeden tekrar "*Hemen* şimdi" diye ekledi.

"Neden?"

"Çünkü..." diye duraksadı ve kıs kıs güldü. "Jordan, ıı... sanırım edepsizlik ediyor denebilir."

Kaşlarımı çatarak doğruldum. "Edepsizlik mi?" diye tekrarladım. "O da ne demek? Hem sence bundan bana ne? Onun babası değilim."

Arka planda gümbür gümbür müzik çalıyordu ve bir kalabalığın konuşup güldüğünü duyabiliyordum. Adamlarımdan biri birkaç hafta içinde evleniyordu; sanırım ekip onu bu gece dışarı çıkarmıştı. Yarın akşamdan kalma olmayan en az bir kişiye ihtiyacımız olduğundan ben evde kalmıştım.

Dutch umursamadığıma inanmıyormuş gibi, "Öyle olsun dostum" diye karşılık verdi. "Ama oğlun şu an gördüklerimden hoşlanmayabilir. Hatta herkesin gördüğü şeyden."

"Neden bahsediyorsun?" diyerek ona meydan okudum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Öğrenmek için buraya gelmen gerekecek. Umarım çok geç kalmazsın."

Bir tık sesi duydum ve galiba Dutch telefonu kapattı. Telefona doğru, "Dutch" diye bağırdım. "Dutch!"

İçimi çektim ve telefonu kulağımdan uzaklaştırarak çöpün kapağını kapattım.

Ama sonra durdum ve en üstte duran şeye bakmak için kapağı tekrar kaldırdım. Bir sayfanın yarısı boyutundaki pembe broşürü elime alınca, üstündeki takvim güzeli dikkatimi çekti. Çöpün kapağını kapattım ve broşürü okumaya başladım.

AMATÖRLER GECESİ!
Islatma Vakti! (Tişörtünüzü)
27 Mayıs, saat 21.00.
Hook'ta 300$'lık Jamison Lane Büyük Ödülü verilecek!!

Tarihi görünce sırtımı dikleştirdim ve biraz rahatladım. Yarışmaya hâlâ birkaç hafta vardı; yani Dutch bunu kastetmiş olamazdı. Bu gece ve Grounders'da da düzenlenmeyecekti.

Zaten bu muhtemelen Cole'un broşürüydü.

Yine de broşürü istemsizce ters çevirip arkadaki el yazısını gördüm.

O dolarları kazan kızım!!

Tek kaşımı kaldırdım.

Bu Jordan'ın mıydı? Broşür Hook'a aitti. Bunu ona ablası mı vermişti? Tanrım, o kızın sorunu neydi? Kim küçük kız kardeşini ıslak tişört yarışmasına katılmaya teşvik ederdi ki?

Gerçi yarışma bu gece değildi ve Jordan broşürü atmıştı; o halde bu iyi bir şeydi.

Ama artık endişelenmiştim.

O çocuğu seviyordum. Para kazanmak için böyle boktan şeyler yapmak zorunda olduğunu hissetmesini istemiyordum. İkisini de evimden çıkarmak için acele etmiyordum, değil mi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kağıdı fırlatıp sinirli bir şekilde kafa derimi ovaladım. Dutch insanlarla, özellikle de benimle uğraşmayı severdi ama Jordan bir keresinde bilardo masasında uyumuştu çünkü yardım istemeyecek kadar gururluydu. Seçimleri her zaman sağlıklı değildi.

Rahatlamayacağımı bilerek homurdandım. Telefonumu cebime koydum, anahtarımı aldım ve ışıkları kapatıp evden çıktım.

Kamyonuma binerek motoru çalıştırdım ve radyonun sesini dayanabildiğim kadar açarak içimde biriken huzursuzluktan kurtulmaya çalıştım. Dutch'ın mutlaka ortalığı karıştırması gerekiyordu, değil mi?

Yine de sesi endişeli değil, eğleniyormuş gibi geliyordu ve muhtemelen benimle uğraşıyordu. Sadece evden dışarı çıkmamı istiyordu.

On dakikadan kısa bir sürede Grounders'a vardım ve köşede, çok da uzakta olmayan bir park yeri buldum. Müzik sesini buradan duyabiliyordum. Yerel liglerin bu gece beysbol maçları olup olmadığını ve herkesin hâlâ kutlama yapıp yapmadığını merak ettim.

Edepsizlik mi? Başımı iki yana sallayarak kapıyı kendime çektim. O kız edepsizlik sözcüğünün anlamını dahi bilmiyordu. Pırlanta gibiydi.

Derin bir nefes alarak kapıyı açtım ve gürültü karşısında neredeyse irkildim. Bir zamanlar benim de burada takıldığıma inanmak güçtü.

Dandik hoparlörlerden *Addicted to Love* yayılıyordu ve yüksek masalar müşterilerle dolup taşıyordu. Bar tıklım tıklımdı; tek bir tabure bile boş değildi ve etrafa bakınca bütün locaların da dolu olduğunu gördüm. Birkaç kadın tuvalet sırasında bekliyordu; bilardo masası seyircilerle çevriliydi; hava dumanlı ve boğuktu. Şimdiden üzerime çevrilen gözleri hissedebiliyordum.

Gözleri ışıldayarak bana el sallayan Calista Mankin'i başımla selamladım ve göz ucuyla James Lowry'yi gördüm. Her ikisini de liseden beri muhtemelen sadece beş kez görmüştüm ve kendimi şimdiden rahatsız hissediyordum.

Bakışlarım nihayet müzik kutusunun yanında duran Jordan'a takıldı. Jordan camekânın ardından şarkı listesini taradıkça sayta-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lar önünde dönmeye devam ediyordu. Kalabalık yoğundu ama kafasının arkasını görebiliyordum. Saçlarını her yerde tanırdım.

Omuzlarım biraz gevşedi. Dutch'ın beni buraya getirmek için küçük bir komplo kurduğunu biliyordum. Jordan iyiydi.

İnsanların arasından geçerek Dutch ve arkadaşlarını bulmaya çalıştım ama sonra Jordan'ın müzik kutusunun yanından ayrıldığını ve bara geri döndüğünü fark edince, işte o zaman kalabalığın arasından onu ve üzerindeki giysiyi görür gibi oldum.

Gözlerim yuvalarından fırladı. *Jordan, Tanrım...*

Kot pantolonu her zamanki gibi sımsıkı üstüne oturmuştu; kalp şeklindeki poposunun kıvrımları mükemmeldi ama lanet memeleri... korsesinden dışarıya fırlamak üzereydi. Neden iç çamaşırı giymişti?

Üstünde beyaz, pırıltılı ve önden bağcıklı, korsajı kalp şeklinde ve kenarlarında mütevazı küçük fırfırlar olan bir üst vardı. Gözlerim dekoltesinden aşağıya kaydı ve bu gece o üstü çıkaracak olursa dışarı fırlayacak olanları düşününce başım döndü.

Korse kotunun beline bile ulaşmıyordu; kalçalarının hemen üstünde bitiyordu ve Jordan'ın ince beli ve karnı, yanından geçtiği her erkeğin dikkatini çekiyordu. Sımsıkı bağlanmış bağcıklar ona bir erkeğin dokunması için yalvaran bir kum saati görünümü veriyordu. Yumruklarımı sıktım.

Çıplak omuzlarının derisi, sırtından aşağıya dökülen saçları, yürürken kalçalarının salınışı... Yakalanmadan bakışlarımı kaçırdım. Tekrar barın arkasına girdi ve içerideki bazı erkeklerin onu gözleriyle takip ederken hallerinden memnun bir şekilde gülümsemelerini göz ardı ederek, birbirleriyle fısıldaşırlarken neler söylediklerini merak etmemeye çalıştım.

Göz ucuyla birinin el salladığını gördüm ve bakışlarımı arkadaşlarla bir locada oturan Dutch'a çevirdim. Yanlarına gittim.

"Jordan ne giymiş öyle?" diye homurdanarak locaya girdim. Dutch başını bana çevirdi. İçkisi dudaklarından birkaç santimetre uzaktaydı.

"İç çamaşırı gösterisi için" dedi. "Her Perşembe gecesi düzenleniyor. Barmenler ve garsonlar gecelikler veya korseler giyip

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

içecekleri ve yiyecekleri bu şekilde servis ediyorlar. Eğlenceli oluyor."

Hayır, pek eğlenceli değildi.

Ama etrafa bakınca bazıları çok ince giysiler giymiş, aperatif ve içecek getiren birkaç kadın daha gördüm. En azından Jordan'ın korsesi zırh kadar ince görünüyordu.

Dutch, "Ama Jordan bunu daha önce hiç yapmamıştı" diye devam etti. "Beni şoke eden de buydu. Bilmen gerektiğini düşündüm."

"Neden bilmek isteyeyim ki?" Masadaki buz kovasından bir bira çıkardım.

"Şey, üzgünüm." Dutch başını çevirip bardağına doğru mırıldandı. "Hiç umurunda olmadığı çok belli."

Sözlerindeki muzipliği fark ederek ona yan yan baktım.

Birayı tekrar kovaya koyduktan sonra kalkıp bara doğru ilerledim. Arkamdan bir kıkırtı duyuyordum ama umurumda değildi. Jordan bir bakıma benim sorumluluğum sayılırdı ve paraya ihtiyacı olduğunu düşündüğü için böyle şeyler yapmasını istemiyordum.

Jordan'dan başka sadece bir barmaid vardı. O da barın sahibi Shel'di. Eminim beni unutmamıştı; bu yüzden barın diğer ucuna yöneldim ve yan yana dizilmiş altı bira şişesinin kapaklarını açmakta olan Jordan'ın dikkatini çektim.

Öne doğru eğildim ve elimden geldiği kadar sessizce, "Ne halt ediyorsun sen?" diye sordum.

Başını kaldırdı, gözleri gözlerimle buluştu ve şu anda uğraşmak istediği son kişi benmişim gibi hızla başını çevirdi.

Biraları dağıttı, paraları topladı ve etrafında dönerek, önündeki ekrana sertçe dokundu. "Sorun yok" diyerek bana güvence verdi. "Sadece bir korse, Pike."

"Hepsi sana bakıyor."

Jordan başıyla onaylayarak alaycı bir şekilde gülümsedi. "Zaten amaç bu."

Bardaki yaşlı bir adamın yanında kendime yer açmaya çalışarak, "Jordan" diye içimi çektim. "Burası küçük bir kasaba. Ya baban içeri girseydi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Babam buraya gelmez" dedi, yazar kasanın çekmecesini kapattı ve sonunda bana baktı. "Normalde sen de gelmezsin." Yanakları kızardı. "Ayrıca aptal değilim. Beni küçük düşüreceğini düşündüğüm bir işe karışmam."

Dönüp para üstünü müşteriye geri verdi ama adam onu geri çevirip paranın onda kalmasına izin verdi. Jordan gülümsedi ve tekrar önüne dönerek paraları şimdiden dolup taşmakta olan bir teneke kutunun içine attı.

Başka bir içkiyi karıştırmaya başlarken, "Hem senin burada ne işin var?" dedi. "Bekarlığa veda partisinde bakıcılık yaptığını sanıyordum, çünkü..." Şişeyi elinden bırakıp havaya hayali tırnak işaretleri çizerek ve hırıltılı sesimi taklit ederek, "yarın işte ayık olan en az bir kişi olması gerekiyor."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Ben böyle konuşmuyordum.

Cebime uzanarak broşürü çıkardım ve barın üzerinden ona doğru ittim.

Durgunlaştı ve yüzü bembeyaz oldu. "Bunu nereden buldun?"

Broşürü alıp tezgâhın altında bir yere soktu. Muhtemelen çöp kutusuna attı.

Bir peçete alıp müşterilerden birinin önüne koydu ve yeni yaptığı taze içkiyi adama verdi.

Adisyonu işaretlemek için arkasını döndüğünde, "Eğer Paraya ihtiyacın varsa, sana gerektiği kadarını ödünç verebilirim, tamam mı?" dedim.

Durdu ve gözlerini yavaş yavaş bana doğru çevirdi. Bakışları keskinleşti, öfkelendi. Bana bağırmak istermiş gibi görünüyordu ama bağırmadı. Bunun yerine bir hışım arkasını dönerek barın sonuna doğru yürüdü ve bölmeyi kaldırırken bana hızlıca orta parmağını göstererek koridorda kayboldu.

İçim burkuldu. Niyetim gerçekten onu bu kadar kızdırmak değildi. Ne demiştim ki?

Kalabalığın arasından sıyrılarak boş koridorda yürüdüm ve nihayet onu en son kızdırdığımda ağladığı odaya geldim.

Açık duran kapıdan içeri girince, ellerini beline koyup başını yana eğerek ayakta durduğunu gördüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Senden para almaktansa çöplükte yemek aramayı tercih ederim" diye çemkirdi.

Çenemi tutmalıydım. Ama tutamadım. "Bunu sana söylemek istemezdim ama zaten alıyorsun" dedim. "Kira veya yaşam giderleri için ücret ödemediğin bir evde yaşıyorsun, küçükhanım."

"Senin için yemek ve temizlik yapıyorum!" diye bağırdı ama müziğin sesi bu kadar yüksekken birilerinin bizi duyacağından şüpheliydim. "Zaten kendi masraflarımı ödüyorum, seni küstah pislik!"

"Tamam, tamam" diye homurdanarak, uzun uzun gözlerimi kırpıştırdım. "Haklısın, tamam mı? Ama Jordan, erkekler olmadık fikirlere kapılacaklar. Oğluma ait olana dokunmaya hakları olduğunu düşünecekler. Onu utandırıyorsun."

"Oğlunu mu?" diye alay edercesine güldü. "Şey, aslında onu kıl payı kaçırdın. Beni çoktan gördü ve umursamıyor, Pike. İyi göründüğümü söyledi ve arkadaşlarıyla çıkıp gitti. Umursamıyor!"

"Pekâlâ, ben umursuyorum!"

Sözcükler kendime hakim olamadan ağzımdan döküldü ve neredeyse nefes almaktan bile korkarak donakaldım.

Of, kahretsin. Az önce ne demiştim ben?

Ağzı birazcık açıldı ama sonra kapandı; muhtemelen bu çıkışım yüzünden şoke olup suskunlaşmıştı. Bakışlarını kaçırmadan ve gözlerini kırpmadan, güzel yüzünde karmaşa ve şaşkınlık dolu bir ifadeyle bana baktı.

Ama pişman olacağıma yine öfkelendim. Cole böyle bir şeyi nasıl umursamazdı?

Ve ben neden umursuyordum?

Tanrım, siktir.

O kocaman bir kızdı, değil mi? Ve eğer erkek arkadaşı umursamıyorsa, o zaman ben ya da bir başkası hangi hakla onun kararlarına karışabilirdi? Bu bana düşmezdi.

Hayır, ablasının geçimini sağlamak için yaptıklarında ya da Jordan'ın bu gece giydiğinde bir yanlışlık yoktu. Jordan muhteşem bir kız.

Sadece... vücudunu herkesin görmesini istemiyordum.

"Sen özelsin Jordan." Ona bir adım daha yaklaştım. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Gözleri parlamaya başladı ve başını çevirerek uzaklara baktı. Tanrım, ne kadar inanılmaz olduğunu biliyor muydu?

Pürüzsüz, ışıltılı cildini ve insanda kavrama isteği uyandıran bel kavisini doya doya seyrettim. Onu sadece bir erkek bu şekilde görmeliydi ve o da elindekinin kıymetini bilen biri olmalıydı.

"Para yüzünden sana ters gelen şeyler yapma" dedim. "Bu halinle mükemmelsin. Değişme."

Değişmeni istemiyorum.

"Bu sadece bir korse, Pike."

"Evet, sırada ıslak tişört yarışması ve Hook'ta işe girmek var, değil mi?" diye karşılık verdim.

Gözlerini devirerek arkasına döndü, bir Bud Light kasasını kaldırıp kollarıma doğru attı. Kasayı tam zamanında yakaladım. Sonra kendisi de bir Budweiser kasası alıp odadan çıkarak konuşmamıza son verdi.

Ama kasayı omzuma koyarak peşinden gittim. "Hook'ta çalışmayacaksın" dedim.

"Sen babam değilsin."

Neredeyse arkasından pis pis bakacaktım ama bu çocukça olurdu. Evime geldiğinden beri çizdiğim dengeli, sorumluluk sahibi yetişkin imajını yerle bir etmenin ne yararı vardı ki?

Jordan kasasını bara koydu ve arkasını dönerek bendeki kasayı da aldı.

Bir kez daha yol açtığım hasarı onarmak ve onu bir şeyler giymeye ikna etmek için ağzımı açtım ama bir şey söyleyememe fırsat vermeden lafı ağzıma tıktı. "Bir Bud Light kasasına daha ihtiyacım var" diyerek bana omzunun üzerinden emir verdi.

Başımı iki yana salladım. Lanet olsun.

Arkama dönüp içki deposuna doğru yürüdüm ve bir kasa bira daha aldım. Kasayı bara bıraktıktan sonra arkadaşlarımın hâlâ oturdukları locaya gittim ve önceden açtığım Busch Light şişemi aldım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dutch, "Kalıyor musun?" diye sordu.

Omuz silkerek bar dışında her yere baktım. "Sanırım bu sürtüşmeye."

Şişeyi bir dakika içinde mideye indirdim. Aslında en sevdiğim bira bu değildi ama şu anda bara gidip Jordan'dan bir Corona isteyemeyecek kadar utanıyordum. Bardayken bir tane almalıydım.

O sırada bir garson kız bana doğru yaklaştı ve tam onu geri göndermek üzereyken elindeki tepsinin tek yudumluk içkilerle dolu olduğunu gördüm. Siyah mini eteği ve siyah yeleği çok tatlıydı ama o da Jordan'dan daha büyük görünmüyordu.

Gülümsedi. "Selam çocuklar." Sonra tepsisini boşaltmaya başladı ve önümüze bir tur içki koydu. İçkilerin altı kısmı pembe ve turuncuydu; üstte ise sarı bir sıvı vardı.

Adamlarından biri olan Jason Bryant, "Bu nedir?" diye sordu.

Kız, "Buna baş aşağı ananaslı pasta deniyor" diye cevap verdi. "Bizim ikramımız. Jordan, Pike'ın favorisi olduklarını söyledi."

Masada bir kahkaha koptu ve herkes "civciv" renkli içkileri içerken, barda duran Jordan'a baktım.

Sırıttı, sonra kocaman, gururlu bir biçimde gülümsedi. Artık birbirimize kızgın değildik.

Kadehi elime alıp kafama diktim. Alkol bir parça şeker gibi mideme indi ve tadı güzel olsa da amacın ne olduğundan emin değildim. İçinde herhangi bir şey hissetmeye yetecek kadar alkol yoktu.

Fakat bir kez daha içki içmek üzere arkadaşlarıma katılacak olursam, sürekli bu şakanın yapılacağından emindim.

Yaklaşık bir saatlik sürenin ve bir tane daha biranın ardından kalabalık biraz azalmıştı ve ben de 80'ler müziğine iyice ısınmıştım. Jordan iyi görünüyordu ve neden korunması gerektiğini düşündüğümden emin değildim.

Artık gitsem iyi olacaktı.

Ama tam o sırada önümde bir Corona belirdi ve başımı kaldırınca Jordan'ın tepemde durduğunu gördüm.

Yumuşak ve uysal bir yüz ifadesiyle, "Selam" dedi.

Onunla uğraşmayı bırakırsam yüz ifadesinin her zaman böyle olacağından emindim.

Dutch, "İyi misin şekerim?" diye sordu

Jordan ona bakıp gülümsedi, sonra tekrar bana baktı. Sesini alçaltarak, "Aslında ben de seni arayacaktım" dedi. "Geç saate kadar kalacak mısın bilmiyorum ama acaba bu gece beni eve götürebilir misin? İkiden önce çıkmayacağım. Senin için çok mu geç?"

Gözlerinde bana rahatsızlık vermekten korktuğunu ima eden mahcup bir bakış vardı ama elbette eve dönmek için bir araca ihtiyacı olduğunda beni aramasını söylemiştim. Bunu seve seve yapardım.

"Sorun değil. Burada olacağım" dedim.

Ama Dutch dirseğimi dürttü. "Sabah beşte şantiyede olmalıyız, unutma."

Ters bir şekilde ve ona bakmadan, "Sorun değil" dedim.

Elbette birkaç saatten fazla uyumayı çok isterdim ama böyle bir seçeneğim yoktu.

Jordan geri adım attı. "Emin misin?" diye tekrar sordu. "Shel'e sorabilirim. Evi yolumun üstünde değil ama uykunu kaçırmanı istemiyorum."

"Sorun değil" diyerek ona güvence verdim. "Burada olacağım."

"Şey, neden ona kamyonetinin anahtarını vermiyorsun?" dedi Dutch. "Seni eve ben bırakırım ve Jordan kamyonetini alabilir. Zaten az sonra gideceğim."

Adi herif– Kahrolasının sorunu neydi?

Ama Jordan hemen özür diledi. "Hayır, hayır, sorun değil. Ben–"

"Kahretsin, sorun yok dedim ya" diye çıkışarak herkesi susturdum. Sonra ters ters Dutch'a baktım. "Artık susar mısın?" dedim.

Dutch dudaklarını bükerek arkasını döndü çünkü kahrolası bir şey biliyormuş gibi gülümsemek istiyordu.

Herkes bir an için olduğu yerde kaldı ve başımı iki yana sallayarak anahtarı cebimden çıkardım. Dutch beni bırakmayı teklif ediyorsa burada oyalanmam için mantıklı bir neden yoktu.

Anahtarı Jordan'a verdim. "Al bakalım. Sorunsuz çalışıyor."

"Sen emin–"

"Evet, eminim" dedim. "Sorun değil."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jordan anahtarı cebine koydu. "Teşekkür ederim."

"Kamyonet köşenin hemen ardında."

Jordan başıyla onayladı ve bara geri dönerken bana bir kez baktı. Telefonumu kontrol edince neredeyse gece yarısı olduğunu gördüm ve Dutch beni bırakacaksa, geceyi burada bitirmeyi tercih ederdim.

Corona'dan uzun bir yudum alarak şişenin yarısı kadarını içtim. Jordan'ın hangi birayı sevdiğimi hatırlaması dikkatimden kaçmadı. Biraz para çıkarıp, içtiğim her şey için masaya birkaç banknot attım ve Dutch'a "Gidelim" dedim.

Dutch esneyerek locadan çıkarken kısacık saçları darmadağındı. Kapıya doğru ilerledik ve barı geçerken, Jordan'ın önüne birkaç banknot fırlattım.

Bana bilmiş bilmiş baktı. "Bunu konuşmamış mıydık?"

"Ben sadece bir müşteriyim."

Gözlerindeki muzip bakış ona bahşiş vermemin gerekçesini yutmadığını ama bunu sorun etmeyeceğini söylüyordu. Bu sefer.

Bardan çıktık ve Dutch'ın caddenin karşısında duran Tahoe'suna bindik. Dutch emniyet kemerlerimizi bağlarken,

"Gerçekten ikiye kadar beklemek istemiyordun, değil mi?" diye sordu.

Aslında...

Bu tartışmaya girecek enerjim olmadığını fark ederek, "Hayır" dedim. "Beni eve götürdüğüm için teşekkürler."

Dutch kaldırımdan uzaklaşırken ben de biraz kaykılarak, bacaklarıma daha fazla alan açmak için koltuğu geriye doğru kaydırdım. Bu koltukta genellikle Dutch'ın karısı otururdu. Başımı arkaya yatırarak elime yasladım ve gözlerimi kapadım.

Arabanın U dönüşü yaptığını hissettim ve sonra Dutch cadde boyunca hızla ilerleyerek evime doğru yol almaya başladı. Bir radyo kanalı bulana kadar birkaç dakikalık bir sessizlik oldu ve sokak lambalarının ışıltısı kapalı göz kapaklarımdan içeriye sızdı. Eve az bir mesafe vardı ama yine de onu eve ben getirmek isterdim. O sersem eski sevgilinin bir saat sonra gelip gelmeyeceğini kim bilebilirdi? Arabaya yürürken yanında biri olacak mıydı?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sadece onun güvenliği için endişelenmiyordum. İçimde onun iyi ve rahat olduğundan emin olma dürtüsü vardı ve bunu "baba can" bir sorumluluğa dönüştürmeye çalışsam da öyle değildi.

Asla olmayacaktı.

Onu gördüğümde, onunla konuştuğumda ve onu düşündüğümde hissettiklerim hoşuma gidiyordu. Kavga ettiğimizde hissettiklerim bile. Ve ondan etkilendiğimi kendime itiraf etmeliydim.

Bu durumdan nefret ediyordum ama artık hislerimi görmezden gelip böyle bir şey yokmuş gibi davranamazdım. Bununla yüzleşmem gerekiyordu.

Ama bunu büyütmeme gerek yoktu. Hayat boyunca sürekli etkilendiğimiz insanlarla karşılaşıyorduk. Böyle şeyler oluyordu ve insanın elinden bir şey gelmiyordu. Bu bir girişimde bulunacağım anlamına gelmezdi. Sadece etkilendiğim kişi Jordan olduğu için kendimi suçlu hissediyorum.

Ve benim evimde yaşaması da işleri zorlaştırıyordu.

Cole gerçekten de kötü bir anne ve babaya denk gelmişti. Ne boktan bir adamdım.

Elimde değildi ama harekete geçmemek benim elimdeydi.

Fakat Jordan benim yanımda bu kadar rahat davranarak işimi kolaylaştırmıyordu. Beni nasıl kızdıracağını biliyordu. Sanki bunun için yaratılmış gibiydi.

Dutch sessizliği bozarak, "Jordan iyi bir çocuğa benziyor" dedi.

Günün bütün ağırlığını taşıyan göz kapaklarımı açtım. "Evet." İçimi çektim. "Sessiz. Temiz. Evdeki varlığı bile belli değil."

"Bu harika." Zaman zaman bana baktığını görebiliyordum. "İyi anlaşıyor musunuz?"

"Evet, neden?"

Dutch'ın omuz silktiğini hissettim. "Senin yanındayken gergin görünüyor."

Kıkırdadım. Aslında yeterince yakından baksa benim için de aynısını söyleyebilirdi.

"Şey, bazen göz korkutucu olabilirim" diye şaka yaptım.

"Evet, hemen oracıkta, o barda bacaklarını iki yana açıp senin

sert ve göz korkutucu aletinin üstüne oturmak istiyormuş gibi görünüyordu."

Gözlerim sonuna kadar açıldı ve ona baktım. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Ne saçmalıyorsun sen?"

Dutch, "Ah, lütfen" diye karşılık verdi. "Sana *en sevdiğin* biranı getirdiğinde sırf seni gördüğü için yerinde duramadığını ve dudağını ısırdığını görmediğini mi söylüyorsun?"

Öyle mi yapmıştı?

Dutch, "Dili ağzından dışarıya sarkan bir köpek yavrusu gibiydi" diye ekledi.

Öyle miydi?

Kafamı boşalttım ve şaşkınlığım yüzümden okunarak pencereden dışarı baktım.

Her neyse.

"Ondan bu şekilde söz etme" dedim. "O benim oğlumun kız arkadaşı, dostum. Hadi ama."

Aletimin üstüne... Başımı iki yana salladım. İnanılmazdı. "Yani senin için yasak bölgede mi?"

"Evet!"

"Öyleyse neden ona üzerine giydiği şeyi beğenmiş ve onu bu gece yatak odanın zemininde görmek istiyormuşsun gibi bakıyordun?"

Dişlerimi sıkarak, "Ona öyle bakmıyordum" dedim.

Ama Dutch sadece kıs kıs güldü.

Pislik.

"Hey, ben seni eleştirmiyorum–"

"Kapa çeneni" dedim.

Lanet olsun. Bu doğru değildi. Ona oğlumun kızı değil de gerçek bir kadınmış gibi bakmam yeterince kötüydü ama bunu öğrenen olursa hapı yutardım.

Dutch sakin bir ses tonuyla, "Tek söylediğim, onun tam olarak senin tipin olduğu" dedi. "Bunu fark ettin mi? Lisede hep onun gibi kızların peşinden giderdin. Yani Lindsay felaketinden önce."

"Yeter, kapa çeneni."

Ama çenesini kapamadı. "Sana bir şey yap demiyorum. Zaten bu yüzden devreye girdim ve onu eve getirmene izin vermedim."

Ses tonu ciddileşti.

"Şaka bir yana, Pike" diye devam etti. "O tam senin tipin. Onunla yalnız kalmamalısın."

Evet.

Bunu biliyordum.

Bunu fark eden tek kişinin Dutch olduğunu umuyordum.

"Müdahale için teşekkürler" dedim. "Ama ondan etkilensem bile kendimi kontrol edebilirim."

"Kendini benim bakış açımdan görmüyorsun." Düşünceli bir halde ön camdan dışarıya baktı. "Birbirinize şey gibi bakıyorsunuz..."

"Ne gibi?"

Yutkundu ve kaşları alışılmadık bir biçimde çatıldı. "Sanki kendinize özgü bir diliniz varmış gibi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

13. Bölüm

Jordan

Kamyonetin farları kapalı garaj kapısına vurdu ve vücudum bir o yana bir bu yana sallanarak girişe yanaştım. Debriyaja ve frene basarak park ettim ve motoru kapattım.

Bar erken boşalmıştı; Shel ve kapanış için kalan birkaç kız sayesinde bu gece ikiden önce çıkmıştım. Pike gideli sadece bir saat olmuştu ama şimdiye kadar yatağa girdiğinden hiç şüphem yoktu. O bir gece kuşu değildi.

Etrafıma bakınca bitişikte Cole'un Challenger'ını gördüm. Cole evdeydi.

Birdenbire durumun farkına varınca kaşlarım çatıldı.

Aramızdaki mesafe gittikçe büyüyordu ve bugünlerde benden kilometrelerce uzaktaymış gibi hissediyordum. Bana birkaç hafta önce duyduğu ihtiyaç neredeyse sona ermişti ve neden hâlâ burada olduğumu merak ediyordum.

Ama bir fikrim vardı.

Geçen gün duşta olanları ve beynimin isteğim dışında tamamen farklı bir yola saptığını hatırlayınca içimi suçluluk duygusu kapladı. Belki de ne istediğimi bilmiyordum.

Sadece stresliydim. O an aklım başımda değildi ve odağımda Pike vardı. Bana nazik ve şefkatli davranmıştı ve biraz ilgi görmeye hasret kaldığım için ona odaklanmıştım. Hepsi bu kadardı.

Artık burada kalmak için neredeyse hiçbir nedenim yoktu ama yine de Cole ile aramdaki sorunlara rağmen buradan ayrıldığımı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düşünmek bile istemiyordum. Bu ev tanıdık ve sıcak bir yer haline gelmişti. Bir yuva gibiydi. Ve Pike bazen her şeye burnunu sokan bir pislik gibi davransa bile onu seviyordum. Beni umursuyordu. Elbette endişelerini pek de nazikçe dile getirmiyordu ama iyi niyetli olduğunu biliyordum. Bana göz kulak olacak ve yaptıklarımı umursayacak birinin olması çok güzeldi.

Bunu kendime itiraf etmekten hiç hoşlanmasam da bana hissettirdiklerini seviyordum. Bana dünyada bir eşim daha yokmuş gibi bakıyordu.

Kamyonetten inerken, içinde korsenin olduğu çantamı aldım. Bardan ayrılmadan önce üstümü değiştirip bir tişört giymiştim ve gece boyunca üzerimde alıştığımdan daha fazla göz varken kendimi çırılçıplak hissetmeme rağmen şu anda cebimde bulunan bahşiş tomarını düşününce kendi kendime gülümsedim. Bu Cam'in kazandığının ya da Hook'ta barmaidlik yaparak kazanabileceğimin yanına bile yaklaşamazdı ama normalde bir haftada kazandığımdan fazlaydı, yani...

Ve yalan söyleyemezdim. İlgi çekmek hoşuma gitmişti. Bu gece Pike'ın içeri girdiği ve ben müzik kutusunun başındayken gözlerini üzerime diktiği anı biliyordum. Bara doğru yürürken onu göz ucuyla görmüştüm ve bu bakışı tanıyordum. Bu *sahiplenici* bir bakıştı.

Kamyonetin kapısını kilitledim ve kalbim çarparak eve doğru yürüdüm.

Cole ile konuşmalıydım. Gözlerine bakmalı, elini tutmalı, birbirinin eşi olan küçük yara izlerimizi görmeli ve ilişkimizin hâlâ bir geleceği olup olmadığını anlamalıydım. Birkaç ay önce kolları hep üzerimdeydi. Şimdiyse bana en son ne zaman dokunduğunu bile hatırlayamıyordum.

Eve girip kapıyı kapattım, çantamı bıraktım ve babetlerimi çıkardım. Ayak parmaklarımı kıvırınca ayaklarımın ağrısı baldırlarıma vurdu.

Salon gölgelere gömülmüştü. Karanlık merdivene yürüdüm ve durup etrafı dinledim. Üst kattan ses gelmiyordu; yani hem Pike hem de Cole muhtemelen uyuyorlardı. Elimden geldiğince sessiz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olmaya çalışarak parmak uçlarımda mutfağa gittim ve dolaptan bir bardak alıp buzdolabındaki su pınarının altına koydum.

Ama başımı kaldırınca arka bahçede Cole'u gördüm ve donakaldım.

Elimi su pınarından çektim, bardak tepe taklak oldu ve içindeki su ahşap zeminin her tarafına sıçradı. Yüzüme bir sıcaklık yayıldı, soluğum kesildi ve başımı çevirmedim. Her şey bir tokat gibi yüzüme çarptı ve sanki bedenimin dışına çıkarak, Cole'u izleyen kendimi izlemeye başladım.

Cole.

İki kez yutkunarak, boğazımı güçlükle ıslatabildim. Elena Barros, Cole ile havuzdaydı. Dirseklerini geriye doğru havuzun kenarına dayamıştı; Cole tıpkı bana yaptığı gibi alnını onun alnına yaslamış ve üzerine eğilmişti. Cole kalçalarını kavrayarak onu becerirken Elena'nın ışıldayan su damlalarıyla kaplı olan çıplak bedeni onun ritmine uyarak salınıyor, memeleri tekrar tekrar Cole'un göğsüne sürtünüyordu.

Dalgın dalgın lavaboya doğru bir adım attım ve gördüklerimi anlamlandırmaya çalıştım. Cole bunu bana asla yapmazdı. O benim eski sevgilim değildi. Ailem de değildi.

Göğsüm daha fazla hava alamayacak kadar sıkıştı. Midem bulandı ve ağzıma safra geldi.

Cole, Elena'nın yüzünü ellerinin arasına alıyordu, onu öpüyordu, bedeni sağlam ve güçlü bir şekilde hareket ediyordu ve defalarca içine girerken birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı. Elena'nın iniltilerini duyamıyordum ama keyif aldığını biliyordum.

Gözlerim yaşlarla doldu ve bardağı sımsıkı kavrayarak dişlerimi sıktım. Ondan ziyade kendime kızgındım. Dairemizden atıldığımızda ilişkimize son vermem gerekirdi. Cole'un sırf yalnız kalmak istemediği için benimle olduğunu biliyordum. Bunu o zaman da hissedebiliyordum.

İşte şimdi bu noktaya gelmiştik ve Cole son sözünü söylemişti, değil mi?

Çenem titremeye ve gözyaşlarım dökülmeye başladı. Annem,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jay, Cole... Kendimden daha acınası birini tanımıyordum. Hep beni en alçak insanların beğenmesini istiyordum. Ama neden?

Biri, "Hey" diye seslendi ama ses uzaktan geliyordu. "Eve erken mi geldin? Korseyi çıkarmana sevindim. Onu benim için yaktın mı?"

Buzdolabı açıldı ve birisi içeri uzanıp bir şeyler alırken ışık dışarıya sızdı ama pencereden dışarı bakmaya devam ederken, şurup gibi soğuk ve kalın bir şey yavaşça midemi kapladı.

Karar verdiğim anda değişebilirim.

"Jordan?" Pike'ın bana seslendiğini duydum. "İyi misin?"

Sonunda yanımda durduğunu fark ettim. Buzdolabının kapısı kapandı ve yanaklarımda hâlâ gözyaşları varken dönüp ona baktım.

Şu anda kehribar gibi görünen ela gözleri ânında kısıldı ve bakışlarını bir endişe bürüdü. Ama sonra bakışları pencereye kaydı ve benzi attı.

"Aman Tanrım" diye homurdandı ve kolumdan tutarak beni pencereden uzaklaştırdı.

Soğukkanlılığımı yitirdim ve kesik kesik, sığ nefesler almaya başlarken Pike etrafımda dolanarak arka kapıdan dışarıya fırladı. Yüzümdeki gözyaşlarını sildim çünkü üzülmeme ve incinmeme rağmen daha çok kızgındım. Ve sadece Cole'a da değil. Bunu kendime ben yapmıştım. Bunu hep kendime yapıyordum.

Pike'ın, "Ne halt ediyorsun sen?" diye haykırdığını duydum.

Suyun sıçramasını, şaşkınlık dolu sesleri ve birinin nefesinin kesildiğini duydum. "Lanet olsun!" dedi. "Uyuduğunu sanıyordum."

"Kimsenin uyuduğu falan yok!"

Cole, "Ne?" dedi.

Kimsenin. Galiba evde olduğumu yeni fark etmişti.

Gözlerimi kurulayarak mutfağı geçtim ve kontrolü bacaklarıma devrettim.

Arka kapıdan dışarı çıkarak ahşap merdivenleri indim ve Elena'nın çıplak vücudunu hâlâ beline kadar suyun içinde olan Cole'un arkasına sakladığını gördüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Senin derdin ne?" Pike tepelerine dikildi ve eline iki havlu alıp oğluna fırlattı.

Cole havluları yakaladı; Elena birini kaptı ve havlunun yarısı suya girerken hızla örtündü. Bana ürkek bakışlar atıyordu. Cole, "Onun ikiye kadar işte olacağını sanıyordum" dedi. Sesi suçluluk doluydu ve babasıyla ben orada değilmişim gibi konuşuyordu. Başını eğdi ve kimseyle göz göze gelmedi.

"Yani onun arkasından iş çevirmen sorun değil mi?"

"Hayır, ben sadece–"

İkisinin de sözünü keserek, "Ben hallederim" dedim ve öne çıktım.

Ses tonum bu kadar sakin olduğu ve ağlamadığım için şaşırdım. Cole'un önünde ağlamak umurumda değildi, kendimi harap etmeyecektim.

Pike bana baktı ve birkaç saniyeliğine duraksadı. Sonunda arkasını döndü ve tel örgülü kapının kapandığını duydum.

O gider gitmez Elena hızla havuzdan çıktı, sarındığı havluyu sıkılaştırdı ve bir şezlongun üzerindeki giysilerini aldı.

Yüzünde özür diler gibi bir ifadeyle bir Cole'a, bir bana bakarak, "Şimdi gidiyorum" dedi. "Gerçekten üzgünüm, Jordan."

Başını eğerek hızla yanımdan geçti ve eve doğru koştu; muhtemelen üstünü değiştirebilmek için doğruca banyoya girecekti.

Gözlerimi tekrar Cole'a çevirdim. Sarı saçları geriye yapışmıştı ve bana tıpkı Nick'in başaramadığını söylediği zamanki gibi bakıyordu.

Keşke ona daha kızgın olsaydım. Çoğunlukla hayal kırıklığına uğramıştım. "Bu bir süredir devam ediyor mu?" diye sordum.

Gözlerini yere indirdi ve ciddiyet içinde başıyla onayladı. "Doğum günü partinden beri." Katılmadığım şu partiyi mi kastediyordu?

Derin bir nefes alarak omuzlarını dikleştirdi, havuzdan çıktı ve havluyu beline sardı.

"Seni uzun zamandır tanıyorum" dedi ve ekledi: "İlişkimiz başladığında ikimizin de birbirimize çok ihtiyacı vardı ama sen mutlaka yoluna devam edecektin. Bunu biliyorsun."

"Peki o zaman neden buraya geldim?" diye sordum. "Neden beni yakınında tutuyorsun?" Aynı soruları kendime de sorabilirdim. İkimiz de zayıftık ve sahip olduğumuz tek iyi şeye tutunmuştuk. Ve birlikte kalarak her şeyi nasıl mahvettiğimizi görmezden gelmiştik.

Onu seviyordum. O benim arkadaşımdı. Beni nasıl böyle küçük düşürebilirdi? "Onun gibi olmaman gerekiyordu" dedim.

Gözlerim yine yaşlarla doldu.

Cole başını kaldırdı; kimden söz ettiğimi gayet iyi biliyordu. Jay pisliğin tekiydi. Cole onun gibi değildi. Neler yaşadığımı biliyordu. Beni incitmeye mi çalışıyordu?

"Öncelikle benim arkadaşımdın" diye devam ettim. Bir arkadaşın karşısındakine iyi davranması gerekirdi.

Ama Cole hiçbir şey söylemedi. Söyleyecek bir şey yoktu. Bitmesi onun suçu değildi. Sadece bu kadar kötü bir şekilde bitmesi onun suçuydu.

"Bizim yatağımızda da seviştiniz mi?" diye sordum. "Çalıştığım gecelerde?"

Sessizliği haklı olduğumu gösterdi ve aniden bir öfke dalgasına kapıldım. Pike, Cole'un onu eve getirdiğini biliyor muydu? Ya da belki başka kızları?

Ama hayır –kendime hakim oldum ve midemdeki düğümler biraz gevşedi.

Cole da şu anda benim kadar şoke olmuş görünüyordu.

Başımla onaylarken, Cole'un Elena'yla dışarıda, yalnız başınayken tanışmadığını fark ettim. Şüphesiz, onunla partilerde tanışmıştı. "Ve bütün arkadaşların biliyordu" dedim. İhanet gün gibi ortaya çıkmıştı.

Artık tek başımaydım. Cam ve bardaki kızlar dışında son arkadaşımı kaybetmiştim.

Cole bana yaklaşarak önümde durdu. "Ben bir süre Elena'nın yanında kalacağım" dedi. "Sen burada istediğin kadar..."

"Siktir git." Bunu gözlerine bakarak ve "Bir şey değil" der gibi son derece kayıtsızca söyledim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eve geri dönerken, Elena'nın gidip gitmediğini ya da Cole'un arabasının yanında bekleyip beklemediğini görmek için durmadım. Çantamı alıp yatak odasına gittim, cep telefonumu çıkardım ve sırtımı kapalı duran kapıya dayayıp yere çöktüm.

Numarayı tuşladım, telefon dördüncü çalışta açıldı ve sesimi katılaştırmaya çalışarak sessiz bir gözyaşı döktüm. "Selam baba."

* * *

Ertesi gün, Cole ile kullandığımız yatak odasına boş boş baktım. Cole'un eşyaları attığı yerde duruyordu ve benim bütün eşyalarım sonunda toplanmış ve arabaya yüklenmişti.

Fazla bir şey getirmediğime sevinmiştim. Giysilerimin çoğu sahip olduğum iki valize sığmıştı. Valizlerden bir tanesi Cam'e aitti; birkaç hafta önce evden ayrılmayı düşündüğümde onu yanımda getirmiştim.

Ama sonra Pike Lawson bana bir bahçe yapmıştı ve bu da şunu gösteriyordu: Hiçbir erkek geri dönmem için fazla bir şey yapmak zorunda kalmamıştı.

Alçak sesle güldüm. Yine de bahçeyi özleyecektim. Son kutuyu taşıyarak salondan geçerken, mutfak penceresinden bahçeye son bir kez bakma arzuma karşı koydum ve ön kapıdan dışarı çıktığımda işten eve gelen Pike'ın kamyonetiyle yanaştığını gördüm.

Kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. *Kahretsin*. Keşke o eve gelmeden önce buradan çıkabilseydim. Saat daha beş bile olmamıştı. Eşyalarımı toplayıp buradan zamanında ayrılabilmek için öğle vardiyasından erken çıkmıştım. Pike'ın bu saatte evde ne işi vardı?

"Ne yapıyorsun?" Peşimden kamyonetin yanına geldi.

Kutuyu arka koltuğa, başka bir kutunun üstüne koydum. Araba sadece yanımda getirdiklerimi alacak büyüklükteydi. Hepsi iki valize ve üç kutuya sığmıştı. Diğer her şey depodaydı. Ve onları yakın zamanda depodan çıkardığımı da sanmıyordum. Babamın "evinde" bir çizim masası koymak için buradaki yatak odamdan daha fazla yer yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Her şey için teşekkür ederim" dedim. Pike'ın ne yaptığını gayet iyi bildiğinin farkındaydım. "Gerçekten harikaydın."

"Gidiyor musun?" Kafası karışmış gibi görünüyordu.

Arabanın kapısını kapatıp ona döndüm ve boğazımdaki yumruyu yutarken midem burkuldu.

"Madem Cole gitti ve onunla ayrıldık, artık burada kalmam doğru olmaz" dedim. "Hiçbir zaman bana yardım etmek gibi bir yükümlülüğün olmadı ama sen bunu yaptın ve sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Yaptığın her şeyi gerçekten takdir ediyorum." Ve sonra ikimizin de hatırı için biraz gülümsemeden duramadım. "Özellikle de kasetlerimi."

Tasalı gözlerine bakınca irislerindeki yeşilliklerin koyulaştığını gördüm ve göğsüme bir sızı saplandı. Kendimi toplamak için arkamı dönerek kapının kapanıp kapanmadığını kontrol ediyormuşum gibi yaptım.

Sonra ona dönerek, "Babam bir süreliğine eve dönmeme izin verdi" dedim. "İyi olacağım."

"Ama..."

"Ah, çantamı unuttum." Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim ve cümlesini bitirmesine izin vermeden, telaşla ve eve doğru koştum.

Onunla tartışmak istemiyordum ve korkarım ki bir şey daha söylerse ağlamaya başlayacaktım.

Gitmek istemiyordum ama artık burada olmaya hakkım olmadığını biliyordum ve belki de Pike ara sıra bara uğrayıp ziyaretime gelirdi, değil mi? Artık onu tanıdığıma göre onu etrafta daha çok görür ve tanırdım.

Tabii ki Cole yüzünden de üzgündüm. Son üç yıldır neredeyse her gün onunla konuşmuştum.

Ama Cole'dan uzaklaşmak *istiyordum*. Pike'tan ayrılmak ise hiç hoşuma gitmiyordu.

Şimdi onu insanlarla kim kaynaştıracaktı? Kahvesine sevdiğini fark etmediği vanilya özütünü ve tarçını kim gizlice ekleyecekti?

Gözlerimi kırpıştırarak yanma hissini gidermeye çalışırken kendi kendime homurdanıyorum. *Pike iyi olacaktı.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ben olmadan otuz sekiz yıl boyunca hayatta kalmıştı, değil mi?

Çantamı kanepeden alıp açtım ve içindekileri kontrol ettim kartlar, anahtarlar, cüzdan, telefon... Çantamı kapattım ve telefon şarjımı, duştaki jiletimi ve şampuanımı, çamaşır makinesinde ve kurutucuda kalan çamaşırlarımı aldığımdan emin olmak için zihnimi yokladım.

Lanet olsun. O duş lifinin yenisini almayı unutmuştum değil mi? Her neyse...

Sonunda her şeyi aldığımı umarak derin bir nefes aldım.

Dışarıya geri dönerek yarım ağız gülümsedim ve sırtımı dikleştirdim. Sol tarafta, Kyle Cramer onun olduğunu düşündüğüm birkaç çocukla evine girdi ama onunla göz teması kurmadım. Komşuların bu işe burunlarını sokmalarını istemiyordum.

Pike, "Jordan..." diye lafa girdi.

Ama sözünü kestim. "Tekrar çok teşekkür ederim. Her şey için."

Sürücü tarafına yürüyüp kapıyı açarken midemde gittikçe katılaşan binlerce düğüm belirdi.

Pike tekrar, "Jordan" diye seslendi. "O araba henüz hazır değil. Her durduğunda tekleyecek."

Ona titrekçe gülümsedim. "Ben hallederim. Gerçekten, artık hiçbir şey beni panikletemez. Artık herhangi bir şeyin beni üzeceğini sanmıyorum. İyi olacağım."

Anahtarımı çıkarıp arabaya bindim. "Arabam üzerinde yaptıkların için şimdiden teşekkürler. Onca şey yapmana hiç gerek yoktu."

"Bekle" diye seslendi; sesi telaşlı geliyordu.

Durdum; ona bakamadım ama ileriye doğru bir adım attığını hissettim. Ne diyeceğini tartıyormuş gibi duraksadı.

Yukarıya baktım.

"Sadece..." Bezgin bir şekilde başını iki yana salladı. "Eşyaları kamyonetimin arkasına taşı. Seni götüreyim."

Karşı çıkmak için ağzımı açacak oldum ama sözümü kesti.

"Volkswagen'i bitirmeliyim" dedi. "Burada birkaç gün daha kalması gerekiyor. Bu konuda bana tavır koyma. Tamirciye verecek parayı bu kadar kısa sürede nereden bulacaksın?"

OLGUNLAR KAKTÜS TEAM

14. Bölüm

Pike

Meadow Lakes.[*] İçimden gülmek geldi. Ortalıkta ne çayır vardı ne göl, ne de çayırın ortasında bir göl. Burası cüruf briketlerinin üzerine yerleştirilmiş çöplüklerle dolu olan altmış yıllık bir karavan parkıydı.

Jordan gerçekten burada mı büyümüştü?

Cole'un o kadar da kötü bir çocukluk geçirmediğini düşünmeye başlıyordum. Etrafıma bakınca yıllanmış gümüş renkli Airstream karavanlar ve 80'lerden kalan birkaç çift üniteli taşınabilir ev gördüm. Çamurlu pencerelerin ardındaki kırık dökük jaluziler güçlükle seçiliyordu; termitlerin çürüttüğü dış cepheler küften yemyeşil olmuştu ve yalıtım katmanları açıkta kalmıştı. Bütün bu lanet yerin tamamı yangın tehlikesi içeriyordu. Jordan'ın burada kalmasını istemiyordum. Benim evimde kalmak zorunda değildi ama... burada kalamazdı.

Jordan yanımdaki koltukta oturuyor, avuçlarını yavaşça birbirine sürtüyor ve düşüncelere dalmış bir halde, boş boş önüne bakıyordu. Pencereden dışarıya bakmayı olabildiğince ertelemeye çalıştığı hissinden kurtulamıyordum.

Hava henüz kararmamıştı ama güneş batmıştı ve iki taşınabilir evin arasından fırlayan birkaç çocuk, bir topun peşinde koşturmaya başladılar. Caddeye doğru koşabileceklerini düşünerek yavaşladım.

---

[*] Anlamı Çayırlı Göller olan bölge. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jordan, "İşte orası" dedi.

Soluma doğru işaret ettiğini görüp bakışlarını takip edince limon küfü rengindeki dış cephesi pislik içinde olan bir karavan gördüm ve dişlerimi sıktım.

Ön camdan dışarıya bir klima motoru çıkıyordu, alt kısmını saran kırık dökük, eski ahşap kafesin bazı parçaları yerlere saçılmıştı ve bazı bölümleri eksikti; veranda her türlü ıvır zıvırla, giysiyle ve birkaç tane dolu çöp torbasıyla doluydu. Verandada dikilen üç genç adam sigara içiyorlar ve konuşuyorlardı.

Jordan'a dönerek, "Burası mı?" diye sordum.

Ama o sadece emniyet kemerini açarak dışarıya çıkmaya hazırlandı. "Bu gençler kim?" diye sordum.

Sadece bir an için başını kaldırıp gözlerini tekrar kaçırarak çantasını aldı. "Muhtemelen üvey erkek kardeşim ve birkaç arkadaşıdır."

Garaj girişi dolu olduğu için karavanın önüne yanaştım ve motoru kapattım.

"Bir üvey erkek kardeşin mi var?" Jordan ondan bahsetmemişti.

Sadece omuz silkti. Gülümseyerek, "Teknik olarak var" dedi. "Onunla pek konuşmuyorum."

Durumu açıklığa kavuşturmaya çalışarak, "Ama burada yaşıyor" dedim.

Jordan başıyla onayladı ve başka bir şey söylememe fırsat vermeden çantasını da alarak kamyonetten indi.

Acaba burada başka bir çocuk daha yaşıyorsa, kaç tane oda olabilirdi? Mesela Jordan'ın bir yatağı var mıydı?

Jordan valizlerden birini kamyonetin kasasından çıkardı, çantasını başının üzerinden geçirdi ve önden yürümeye başladı. Ben de bir kutuyu kucakladım ve kahrolası ağzıma hakim olmak için dişlerimi gıcırdatmaya başladım. Kızgın mıydım, endişeli miydim ve bunları hissetmeye hakkım var mıydı yoksa endişelenmekte haklı mıydım bilmiyordum. Jordan muhtemelen iyi olacaktı. Bu onun ailesiydi. Ben sadece...

Her an patlayacakmışım gibi hissediyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ön kapıya doğru birkaç adım attık ve Jordan kapıyı açarken üvey kardeşine ve arkadaşlarına neredeyse hiç bakmadı.

"Ryan, bu Cole'un babası" diye mırıldandı. "Pike, bu da benim üvey kardeşim Ryan."

Ben çocuğa dönünce sırtını dikleştirdi ve elini uzattı. "Selam dostum."

Kutuyu diğer koluma doğru kaydırarak elini sıkmayı başardım. "Selam."

Ryan Jordan'ın boylarındaydı; bir erkek için tıknaz ve kısa sayılırdı ama bunu telafi etmek için boynuna bir dövme yaptırmış ve siyah bir deri ceket giymişti.

Hem de yazın.

Birasından bir yudum alarak, "Artık eve mi döndün?" dedi. "Evet."

Ryan'ın arkadaşlarından biri onu dürttü. "Striptizci olan bu mu?"

Kutuyu sıktım.

Ryan tıksırdı; az kalsın birasını tükürecekti. "Hayır dostum. Bu diğeri." Ama sonra Jordan'ı tepeden tırnağa süzerek sırıttı. "Gerçi bu da biraz dans edebilir."

Hepsi güldüler ve boğazıma bir yumrunun oturduğunu hissettim. Metin olmaya çalışarak çocuklara arkamı dönerek Jordan'a kapıyı açtım ve onu içeri girmeye zorladım.

Daha bağışlayıcı olmalıydım. Sanki büyürken ara sıra hıyarlık eden ben değildim.

Peki Jordan'ın nasıl dans ettiğini nereden biliyordu?

Kendimi zihnimi boşaltmaya zorladım ve derin bir nefes aldım. *Eşyalarını bırak ve eve git. O benim sorumluluğumda değil. Bu onun seçimi.* Onun yerinde olsaydım ben de aynısını yapardım.

Aslında kendimle gurur duyuyordum. Jordan benim patlamalarıma veya ısrarcı taleplerime yabancı değildi ve hem bu mahalleden nefret ettiğim hem de bu durum fena halde sınırlarımı zorladığı halde şaşılacak kadar sessiz kalabiliyordum. Beş dakika daha dayanabilirdim, değil mi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ve eğer dayanabilirsem, belki eve dönerken ağzımı bir kez olsun kapalı tuttuğum için Dairy Queen'e* uğrayıp kendimi şımartabilirdim.

Jordan'ın babası Chip, soldaki sallanan koltukta sızmıştı, televizyondaki komedi dizisinin sesi kısılmıştı ve sağdaki mutfak masasının çevresinde birkaç kadın oturuyordu. Sigara içiyorlardı ve önlerinde bira kutuları vardı. Uzakta bir araba teybi bangır bangır çalmaya başladı ve dışarıda birkaç maytap patladı.

Masadaki koyu saçlı kadın, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu. Birasını eline alıp bir yudum içti ve bana neredeyse hiç dikkat etmedi.

Jordan başını iki yana salladı ve masadaki kadınların etrafından dolanarak mutfağa girdi. Bizi tanıştırmadı ve koyu saçlı kadının kendini tanıtmamasını da umursamadım. Kızı –ya da üvey kızı– hiç görmediği bir adamla eve geliyordu ve kadın bir soru bile sormuyordu.

Onun Jordan'ın üvey annesi olduğunu tahmin ettim çünkü dışarıdaki oğlanla aynı küçük kahverengi gözlere sahipti.

Burnuma Lysol'la** karışmış burrito ve ıslak toprak kokusu geldi. Sanki bir şey çürümüş ya da bir yer küflenmişti. Koridorda yürürken çıkardığımız ayak sesleri kof bir gümbürtüye benziyordu. Soldan ilk kapının önünde durduk.

Masadaki kadın, "Oraya bazı çamaşırlar atmış olabiliriz" diye seslendi. "Onları toplayıp makineye at olur mu?"

Derin bir nefes daha aldım. Jordan iyi olacaktı.

Kapıyı iterek açtı ve eski yatak odasına baktım. Ağzım bir karış açık kaldı.

Jordan içini çekerek, "Yatağım nerede?" diye seslendi. Ama kimse ona cevap vermedi.

Oda çöplerle doluydu. Çekmeceleri olmayan bir şifonyeri vardı; penceresinin üzerinde bir plaj havlusu asılıydı ve tavanın köşesinde örümcek ağları vardı. Odadaki kirli çamaşır yığınının kokusunu alabiliyordum. Gözlerimi kısarak duvardaki deliğe odaklandım.

Hayır.

---

* ABD'deki bir fast food zinciri. (ç.n.)

** ABD'de bir temizlik malzemeleri markası. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jordan bavulunu yere koydu ve bana dönerek kutuyu almaya çalıştı. Yüzümdeki ifadeye gülümseyerek, "Merak etme" dedi. "İyi olacağım. Beni biliyorsun. Burayı yarına kadar gıcır gıcır yaparım."

Ama kutuyu sımsıkı tutarak, almasına izin vermedim.

Gözlerimi, kemirgenleri uzak tutmak için üzerinde ızgara olmayan ısınma boşluğunun yanındaki fare kapanından ayırdım ve ona ters ters baktım. "Kesinlikle olmaz" diye homurdandım. "Bu konuşmayı bitmiştir. Hemen gidiyoruz."

Kutuyu bir kolumun altına sıkıştırarak diğer elimle uzanıp valizini aldım ve derhal arkamı dönerek evden dışarıya fırladım.

Jordan şaşkına dönmüş bir şekilde, "Efendim?" diye bağırdı.

Ama ben çoktan gitmiştim. Mutfaktaki kadınları görmezden geldim ve dönüp de babasının uyanıp uyanmadığına bile bakmadan ön kapıdan dışarı çıkarak, hâlâ verandada aylaklık eden oğlanların yanından geçtim.

Jordan arkamdan, "Pike!" diye bağırdı.

Ona aldırış etmedim. Peşimden geleceğini biliyordum. Bütün eşyaları bendeydi.

Kutuyu ve valizi kamyonun kasasına geri koyarak anahtarımı çıkardım ve sürücü koltuğuna oturdum. Jordan kamyonun önünden dolanarak yolcu kapısını açtı.

Ters ters bana baktı. "Ne halt ediyorsun sen?" "Burada kalmayacaksın." Motoru çalıştırdım.

"Senin derdin ne?" diye çemkirdi.

Penceremden dışarıya baktığımda, verandadaki oğlanların merakla bize baktıklarını gördüm. "O üvey kardeşin sana bir şey yapmaya kalkıştı mı?" diye sordum.

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey yapmadı."

"Peki ya arkadaşları?"

Bir nefes aldı ve sakin kalmaya çalıştığını anladım. Endişelerim sabrını taşırıyordu. "İyi olacağım" diye ısrar etti. "Ben senin çocuğun değilim. Babam burada."

"Baban seni..." *Koruyamaz* diye bağırmak üzereyken durdum. Onu küçük düşürerek hiçbir yere varamazdım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sırtımı koltuğa yasladım ve direksiyonu sımsıkı kavradım. Babası kötü bir adam değildi. Yani onu tanıdığım kadarıyla.

Hatta geçmişte onunla birkaç kez konuştuğumuz bile olmuştu.

Ama zayıf biriydi.

Ayyaşın ve beceriksizin tekiydi. Hayatta olabildiğince az şey yapan ve en azına katlanan bir tipti çünkü daha iyisini elde etmek için savaşmayacak kadar tembeldi. Jordan'ın yanında olamazdı.

"Bu saçmalık" dedim. "Güvenli bir mahallede bulunan son derece rahat bir evden burası için vazgeçemezsin. Gururunu bir kenara bırak, Jordan."

"Ben senin evine ait değilim!" Gözleri öfkeden alev alev yanıyordu. "Teşekkür ederim ama geldiğim yer burası. Cole er ya da geç geri dönecek ve o senin oğlun. İkimiz de oradayken bu iş nasıl yürüyecek? Buna hakkım yok."

"Bir şekilde hallederiz."

"Hayır" diye karşılık verdi. "Bu seni hiç ilgilendirmez. Burası benim evim."

"Burası bir ev değil! Sen..."

Cümlemi bitirmek için ağzımı açtım ama kalbim o kadar hızlı atıyordu ki söyleyeceklerimden korktum.

Sığ ve kesik kesik nefes alarak, gözlerimi tekrar karşıya ve ondan uzağa çevirdim. Sesimi alçalttım. "Bu bok çukurunda seni önemseyen kimse yok."

"Senin evinde var mı?"

Gözlerimi ona çevirdim. Bu sorunun cevabı o kadar basitti ki dilimin ucuna kadar geldi ve ona söylemek istedim.

Ama söylemedim.

Bana baktı ve dile getiremediğim cevabım aramızda asılı kaldı. Bocaladı ve bu farkındalıkla bakışları yumuşadı.

Dişlerimi sıkarak, "Hadi kamyona bin, ve eve gidelim" dedim. "Ama–"

"Hadi, Jordan!" Avucumla direksiyona vurdum.

Nefesi kesildi ve gözleri büyüdü. Onu korkutmuş muydum yoksa olay çıkarmaktan mı korkmuştu bilmiyorum ama hızla kam-

yonete binip kapısını kapattı. Gergindi, sinirliydi ve muhtemelen daha sonra meraklı gözlerden uzaklaşınca haddimi bildireceğini düşünüyordu ama umurumda değildi. Yanımdaydı ve buradan gidiyorduk.

Kamyoneti vitese taktım ve direksiyonu kırarak biraz ilerledim, sonra U dönüşü yapmak için geri geri gittim. Sonunda geldiğim yöne dönünce gaza bastım, yol boyunca ilerleyerek o mahalleden çıktım ve kasabaya giden yola girdim.

Üvey kardeşinin ya da üvey annesinin ne düşündükleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bunu gerçekten umursamıyordum. Önümüzdeki beş dakika boyunca istediklerini düşünebilirlerdi çünkü Jordan'ın varlığını yeniden unutmaları tam olarak bu kadar sürecekti.

En başında oradan taşınması boşuna değildi. İstismara uğradığını falan sanmıyordum –babasından o şekilde söz ettiğini hiç duymamıştım– ama kesinlikle ihmal edilmişti. Daha iyisini hak ediyordu.

Karanlık otoyolun her iki tarafında ağaçlar belirdi ve çok ihtiyacım olan temiz havayı solumak için penceremi açtım.

Jordan hiçbir şey söylemeden olduğu yerde donakalmış gibi oturuyordu; bense çok pişmandım çünkü tüm bunları yaşayacağımıza, onunla evdeyken konuşabilirdim. Bunun nasıl biteceğini biliyordum. Meadow Lakes'te kalmasının imkânı yoktu. Aslında bu gece taşınmasına yardım etmiyordum. Cesaretimi toplamaya çalışıyordum.

Peki ya ablasının yanına taşınmak isterse? Veya bir arkadaşında kalmak isterse? Yine de onunla mücadele ederdim. Bunu yapacağımı biliyordum.

Kendi başının çaresine bakamadığı için değil. Bunu yapabileceğini gayet iyi biliyordum.

Sadece buna mecbur kalmasını istemiyordum. Bir noktada ona bağlanmıştım.

Hayatındaki hiç kimse ona hak ettiğini veremezdi ve bunu kendi başına sağlayana kadar bu sorumluluğu ben üstleniyordum. Lanet olsun. O en iyisini hak ediyordu. Ve en iyisini alacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Önüme baktım ve dirseğimi kapıya yaslayarak, elimi saçlarımın içinden geçirdim. *Ama bu benim kararım değildi.* Yoksa öyle miydi? Onu itip kakmak beni hayatındaki diğer insanlardan daha iyi biri yapmazdı.

Ve onu sık boğaz edenlerden biri olmak istemiyordum. Sonunda bana da kızacaktı. İlişkiler hakkında öğrendiğim tek bir şey varsa –bu herhangi bir ilişki için de geçerliydi– kimse sözünün geçmesi için diretmemeliydi. İnsan ne zaman güçlü olacağını ve ne zaman geri çekileceğini bilmek zorundaydı. Her iki taraf da.

Uzlaşmak, gücü paylaşmak gerekiyordu.

Frene bastım ve yolun sağ tarafına geçerek yavaşça durdum. Bir araba hızlanarak yanımdan geçti.

Jordan'ın gözleri bana doğru kaydı ama yine de yüzüme bakmadı. Tanrım, kim bilir ne düşünüyordu.

Daha alçak ve sakin bir ses tonuyla, "Üzgünüm" dedim. "Niyetim sana bu şekilde emretmek değildi." Ellerimi direksiyondan indirerek kalp atışlarımı biraz yavaşlatmaya çalıştım.

"Cole şeyin yanında kalacak..." diye başlayıp cümlemi yarım bıraktım. Cole'un kimin yanında kaldığını zaten biliyordu. "Şimdilik" diye ekledim.. "Yeterince yerin olacak ve diğer boş odayı da alabilirsin. Orası senin mekânın. Evimi seviyorsun, değil mi?"

Bir nefes aldı ve ne diyeceğini bilemedi. "Evet, ama..."

"Evde yardım almak hoşuma gidiyor" diye açıkladım. "Ayrıca eve gelip her gece yemek yapmak zorunda kalmamak da güzel. Aynı anlaşmayı sürdüreceğiz."

O duraksayınca içimi korku kapladı. Belki de onu yanlış anlamıştım. Belki sadece benden kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Belki gerçekten de evimde kalmak istemiyordu.

"Mutlu olacak mısın? Yani benim evimde. Gerçekten mi?" diye sordum. "Evinde olduğundan daha mutlu olacak mısın?"

Aramızdaki sessizlik uzayınca kendimi aptal gibi hissetmeye başladım. Sanki her şeyi yanlış anlamışım ve Jordan çatımın altında rahat etmeyecekmiş gibiydi.

Ama bu hafta onu her gördüğümde –mumlarını yakarken, bahçede çalışırken, sabah yüzerken, mutfakta yemek yaparken ve

dinlediği korkunç metal grubuna başını sallayarak eşlik ederken sanki evindeymiş gibi görünüyordu, öyle değil mi? O kadar çok gülümsüyordu ki... Birbirimizle şakalaşacak kadar rahattık ve hatta geçen gün öğle yemeğimdeki hindili sandviçe aptalca filizler ve avokado ekleyerek haylazlık etmişti.

Bunu düşünerek biraz gülümsedim.

Evimde istenmediğini ya da yük olduğunu düşündüğü için daha kötüsüne razı olmasını istemiyordum. Gitmesi gerekmediğini bildiğinden emin olmak istiyordum.

Birdenbire yorulduğumu hissederek uzun uzun gözlerimi kırpıştırdım. Yaptığı hiçbir şeyi takdir edecek kimsenin olmadığı o bok çukurunda yaşaması fikrinden nefret ediyordum.

Önüme bakarak alçak sesle konuştum. "Lütfen seni orada bırakmamı isteme."

Başının bana doğru çevrildiğini gördüm. Sesimin kulağa nasıl geldiğini tahmin edebiliyordum. Tekrar, "Lütfen" diye fısıldadım.

Bana bakıyordu ama ona bakmayı reddediyordum çünkü gözlerimin daha fazlasını söylemesinden ya da zihnimin bir köşesinde henüz yüzleşmek istemediğim bir şeyi ele vermekten korkuyordum.

Evimde mutluydu, güvendeydi, bir yatağı vardı ve fare falan da yoktu. Bu kadar basitti.

Evet. Bu kadar basitti.

Az sonra sakince nefes aldığını ve uzanıp emniyet kemerini taktığını duydum.

Yutkundum.

Netflix'te "*Korku Gecesi* yayınlanıyor" dedi. "Bir pepperoniyle tacoyu yarı yarıya paylaşmaya ne dersin?"

Gülümsedim. Ona dönünce mavi gözlerinin geçen gece karpuz keserken sahip olduğu aynı muziplikle bana baktığını görüyorum.

Arabayı tekrar vitese taktım ve başımla onayladım. "Arayıp sipariş ver" dedim. "Eve giderken uğrayıp alırız."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

15. Bölüm

Jordan

Yeni bir anlaşma yapmıştık.

Artık bir kiracıydım ve nihai hedef kendi evim için para biriktirmek için burada yaşamak olsa bile eskisi gibi onun sırtından geçinemezdim. Belki Cole'un kız arkadaşıyken bahaneler uydurmuş olabilirdim ama şimdi bunun adil bir anlaşma olması gerekiyordu. Pike ne kadar inat ederse etsin.

"Doğalgaz faturası için ayda kırk dolarına ihtiyacım yok Jordan."

"O zaman elektrik faturasını ödememe izin ver."

"Neden sana para biriktirmek için burada kalmanı söyleyip daha fazla para harcamanı isteyeyim ki?"

"Para biriktiriyorum zaten. Ve hiç olmazsa bir tane faturayı öderken para biriktirmeye devam edebilirim, Pike."

"Ya da herhangi bir faturayı ödemezsin, daha da fazla para biriktirirsin ve buradan daha hızlı çıkarsın."

Ve sonra bu beni kızdırdı, belki de beni gerçekten burada kalmamı istemiyordu.

"Hayır, bekle." İrkildi. *"Öyle demek istemedim. Sadece... parana ihtiyacım yok, tamam mı? Artık konuşmayı bırakalım. Olur mu?"*

Ama bırakmadık. Pike nihayet yumuşayıp doğalgaz faturasını ve market masraflarını ödememe izin verene kadar atışmaya devam ettik. Bu arada atıştırmalıklarını organik ya da yağsız şeylerle değiştirmeyeceğime söz vermemi istedi ve ben de kabul ettim. Eğer beni gizlice adil ticaret kahvesi ve badem sütü kullanırken yakalarsa, unuttuğumu söyleyecektim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Süpürgeyi ön verandaya çıkardıktan sonra, üzerinde Hoş geldiniz yazan paspası kaldırdım ve silkeleyip korkulukların üzerine astım. Dışarıda sağanak yağmur yağıyordu ve düşen damlalar yere çarpıp etrafa sıçradıkça cadde köpüren okyanus dalgalarıyla bezenmiş gibi görünüyordu. Acaba Pike eve dönerken yolları iyi görebilecek miydi? Gerçi saat daha sadece öğlen bire geliyordu ve hava epey gri olduğu halde hâlâ aydınlıktı; belki Pike işten çıkmadan önce yağmur durabilirdi.

Süpürgeyi ahşap verandada gezdirdim. Tente, verandayı ıslanmaktan koruyordu. Hava ılık ve yoğundu; sundurmanın altında ıslanmadığım halde tenim nemliydi. Tişörtüm kamıma biraz yapışmıştı ve kollarımı gıdıklayan saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Başımı kaldırınca Kyle Cramer'ın BMW'sini garaj girişine yanaştırdığını ve başını evrak çantasıyla örterek ön verandasına doğru koştuğunu gördüm.

Beni fark edip gülümsedi. Kibarca el salladım. Pike ile neden anlaşamadıklarını merak ediyordum.

Kyle içeriye girip gözden kayboldu ve ben de verandadaki ufacık mıcırları ve devedikenlerini temizledikten sonra paspası yerine yaydım.

Doğalgaz faturası ve market masraflarına ek olarak evin alt katının sorumluluğunu da üstlenmiştim: Toz alma, silip süpürme, mutfağı düzenli tutma gibi işler yapıyordum. Ben yemek pişirdiğimde bulaşıkları o yıkayacaktı, o yemek pişirdiğinde ise bulaşıkları ben yıkayacaktım. Aslında, burada kalmaya geldiğimden beri, üç gündür hiç yemek pişirmemişti. Son birkaç hafta içinde bir noktada fark ettim ki sadece marketteki dondurulmuş gıdalarla yemek hazırlıyordu veya konserve çorbalar ve güveçler yiyordu; bu yüzden yemekleri tamamen ben devralarak bulaşıkları ona bırakmıştım ve bu düzenden memnundum.

Bahçeyle de ben ilgileniyordum; Pike da çimleri, havuzu ve fıskiyeleri idare ediyordu. Odalarımız kendi sorumluluğumuzdaydı ama banyomu kendim temizliyordum; o da bodrumu düzenli tutuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Herkesin kendi işini yapması tahmin edemeyeceğim kadar iyiydi. Pike'ın kaytaracağını ve kendi sorumluluğumda olan yerlerde bıraktığı çöpleri temizlemek zorunda kalacağımı sanmıştım.

Ama öyle olmamıştı. İşten sonra botlarını dolaba koyuyordu; çok sıcak gelirse çıkarıp attığı tişörtlerini topluyordu ve giysilerini kurutucudan çıkarması için onu asla dürtmem gerekmiyordu. Benden önce kendi başına yaşayan bir adamla hiç yaşamamıştım.

Yani şimdiye kadar. Pike kendine ve eşyalarına bakmaya alışkındı çünkü bunu onun için yapacak başka kimse yoktu. Bu benim için yepyeni bir dünya gibiydi.

Eve girince süpürgeyi dolaba kaldırdım ve kirli kıyafetlerimi gruplamak için yukarı çıktım. Cole'un eski yatak odası –yani bizim eski yatak odamız– o gittiğinden beri geri dönmediği için boş duruyordu. Son birkaç gündür ne giydiğinden emin değildim ve babasıyla konuşup konuşmadığını bilmiyordum ama kesin olan bir şey vardı. Er ya da geç geri dönecekti.

Elimden geldiği kadar dayanmıştım çünkü Cole sadece erkek arkadaşım değildi, arkadaşımdı. Kızların çoğu –eğer benden daha akıllıca davranırlarsa ki bu çok mümkündü– beleşçilerden çabucak sıkılırlardı. Cole ile Elena'nın muhtemelen ilişkilerini yürütemeyeceklerini bilmek, kırılan kalbimin tek tesellisiydi. Cole benim yatağımdan çıkıp doğruca onunkine atlamıştı, değil mi?

Ama belki de bana bir iyilik yapmıştı. Onu geri ister miydim? Hayır. Ondan nefret etmek istemiyordum ve onun iyi biri olduğunu biliyordum ama bir zamanlar bir şeylere tutunmamız gerektiğinden, ilişkimizi zorlamıştık. Birbirimize değil, birine ihtiyaç duyduğumuz için olmayan bir şeyi oldurmaya çalışmıştık. Arkadaş olarak her zaman daha iyiydik.

Artık nefes alabildiğimi hissediyordum. Ve eğer Cole'un burada olmamla ilgili bir sorunu varsa, bunu babasının halletmesine izin verecektim.

Cole'un odasının karşısındaki diğer boş odanın –yeni odamın– kapısını açtım ve köşedeki portatif çamaşır sepetimi önüme çektim.

Yeni alanımı seviyordum. Burada zaten bir yatak vardı, ben sadece gidip yeni bir yatak takımı almıştım. Eski takımımı Cole'un

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yatağından çıkarabilirdim çünkü zaten benimdi ama yeni bir başlangıç yapmak istemiştim. Geriye onunlayken kim olduğumu hatırlatacak hiçbir şey kalmasın diye. Eşyalarımın geri kalanını çıkarmış, Cole'un odasının kapısını kapatmış ve bir daha da içeri girmemiştim.

Pike ile IKEA'ya gidip bir şifonyer, bir komodin ve yastıklı bir sandalye seçmiştik; şifonyerin parasını ben ödemiştim ama nakliye için Pike'ın kamyonetini kullanmıştık. Dekorasyon yaparken eğlenmiştim çünkü kendimden başkasını düşünmeme gerek yoktu. Ferforje yatak çerçeveme doladığım yanıp sönen ışıkların yanı sıra dekorasyonda eğlenceli yastıklar, bir lamba koymuştum ve ablamla New Orleans'a gittiğimde bir sokak satıcısından aldığım tabloyu kullanmıştım. Pike'ın arkadaşı Dutch, birkaç gün önce ailesinin garajını temizlerken bulduğu eski Panasonic kasetçaları benim için eve getirmişti. Sanırım Pike ona kasetlerden söz etmişti.

Aşağıdan, "Jordan!" diye bir feryat geldi.

Elimdeki beyaz gömleği bıraktım ve tel örgülü kapının alt kattaki çerçeveye çarptığını duyunca hemen başımı kaldırdım.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Odadan çıktım ve merdivenlerden aşağıya koştum. Pike ön kapının yanındaydı; dolaptan ceketini çıkarıyordu. Yüzü ve dövmeli kollarının altın renkli derisi su içindeydi ve saçları kafa derisine yapışmıştı. Ceketini başının ve sırılsıklam olan tişörtünün üstüne geçirdi.

Yanına gittim. "Sorun nedir?" diye sordum.

"Nehir yatağı taşıyor" diyerek mutfağa daldı ve buzdolabına doğru yürüdü. "Sular sokaklara ulaşmadan nehir yatağının çevresine kum torbaları yığmaya yardımcı olabilecek herkesi çağırıyorlar."

Anlaşıldı. Dolaptan Chucklarımı çıkardım tek ayak üstünde sıçrayarak onları giydim. "Cole'u aradın mı?"

"Evet ama cevap vermiyor." Bir kolunun altına su şişeleri sıkıştırdı. "Neden sen denemiyorsun?"

Yağmurluğumu askıdan çekip dolabın kapağını kapattıktan sonra dışarıdaki kancadan beysbol şapkamı aldım. "Eğer sana cevap vermediyse bana hiç vermez."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Pike tekrar salona girdi. Beş şişeyi parmaklarının arasına sıkıştırmıştı. Sessizce kaşlarını kaldırarak tekrar onu aramamı isteyince gözlerimi devirdim.

Kapıyı açarak, "Arabada deneyeceğim" dedim. "Hadi gidelim."

* * *

Hiç vakit kaybetmeden körfeze indik. Pike kamyonetinin arkasında bıraktığı kum torbalarının çoğunu yüklenmişti. Neyse ki şehrin büyük bir kum çuvalı kaynağı vardı ve herkes kamyonetleriyle çıkıp gelmişti.

Bu yaz çok fazla yağmur yağdığı ve kuzeydeki kar örtüsünün her santimetresi eridiği için nehir saatli bir bombaya dönüşmüştü. Birkaç yıl önce batı yakasındaki evleri su bastığını hatırlıyordum ama bu olaydan sonra şehir daha hazırlıklı hale gelmişti. Polis, itfaiyeciler, şehir çalışanları ve vatandaşlar çoktan yerleştirilen sel bariyerlerinin çeşitli yerlerine dağılmışlardı. Kum çuvalı yığınları nehirden kayaların eğimine ve buradaki çamur ve çimlere kadar uzanıyordu. Northridge'in ilk yerleşim bölgesi olan eski batı yakasının harap evlerine gelmeden önce geçilmesi gereken, doksan metreden biraz daha uzun, otlarla, ağaçlarla ve demiryolu raylarıyla kaplı bir yol vardı. Su yavaş yavaş yükseliyordu ve sel bariyeri yeterli olmazsa kum torbalarının iş göreceğini umuyordum. Bu mahalledeki insanlar buradan gitmeyi, hele evlerini kaybetmeyi göze alamazlardı.

Nehir güneye doğru akarken giderek hızlanıyordu ve her bir zerrem sırılsıklamdı. Şapkamın siperliğinden sular damlıyor, yağmur bacaklarımdan aşağıya süzülüyordu.

"Su ister misin?"

Pike bana bir şişe uzatınca siperliğimin altından ona baktım ve gülümseyerek şişeyi kaptım. "Teşekkür ederim.

Tek kelime etmeden etrafımda dolandı ve bir kum çuvalı kapıp az ilerideki bir adama fırlattı. Üç saattir buradaydık ve Cole'a ulaşamadık; gerçi bunun için çok uğraştığımı söyleyemezdim. Şu anda onu görmek istemediğim için üç kez çaldırdıktan sonra kapatmıştım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elimdeki su şişesine baktım. Ağzım kupkuruydu.

Kapağı açarak suyun yarısını kafama diktim, nefes aldım ve iki yudum daha içtim. Kalan iki parmak kadar suyu sonra bitirmek üzere şişeyi ceketimin cebine koydum.

Yanımdan geçen biri neşeli bir sesle, "Selam Jordan" dedi.

April Lester'ın bir çift iş eldiveni giydiğini ve kayalar boyunca yürüyerek Pike'a doğru ilerlediğini gördüm. Bacaklarının her santimetresini sıkıca saran bir kot pantolonla sevimli bir kamuflaj tişörtü giymiş ve bir kasket takmıştı. Kasketin arkasındaki delikten siyah bir atkuyruğu sarkıyordu.

Oldukça şirin görünüyordu. Onu barda şık giysilerle görmeye çok alışkındım.

Kamyonetin kasasından bir kum çuvalı çıkarıp on sekiz kiloluk ağır yükümü yanımdaki adama verdim ve tekrar kasaya döndüm. Her çuval nehir kıyısındaki yerine ulaşana kadar elden ele geçiyordu.

April'ın başka bir çalışma hattında Pike'ın tam karşısında durduğunu ve onunla konuştuğunu gördüm.

Gözlerimi kaçırmaya çalıştım çünkü bu beni ilgilendirmezdi ama nedenini bilmesem de kendimi onlara kaçamak bakışlar atarken yakaladım.

Göğsüme bir sıcaklık yayıldı ve alnımda soğuk ter damlaları belirdi.

Pike onu tanıyor muydu? Daha önce konuşmuşlar mıydı? Birlikte dışarı çıktıklarını sanmıyordum. Çıkmış olamazlardı. Pike rahip gibiydi. Çok tutucuydu ve April gereğinden fazla ataktı. Pike'ı korkuturdu.

Yanımdakine başka bir çuval uzatırken dudaklarımı yaladım ve kendimi onları izlemekten alıkoyamadım. April ışıl ışıl gülümseyerek bir şeyler anlatıyordu ve Pike ona bakarak, keyifle dinliyordu. Ona, April'a o nadir, göz alıcı ve muhteşem gülücüklerinden birini atınca kalbim duracak gibi oldu.

Kaşlarımı çatarak bir çuval daha aldım.

Pike bir de kızarıyor muydu? Aslında biraz utangaç görünüyordu ama April'ın kendisiyle flört etmesinden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kendi kendime söylendim.

Aş bunu artık. O bir erkekti. Hâlâ genç ve gayet sağlıklı olduğundan emindim. Kadınlarla seks yapmıştı; Cole bunun kanıtıydı. Seks yapmadan yaşayacağını düşünmek gerçekçi değildi. Günün birinde eve bir kadın getirecekti. Herkesin ihtiyaçları vardı.

Gözlerimi Pike'ın gövdesine ve vücuduna yapışan siyah, kapüşonlu ceketine çevirdim. Ceketi dirseklerine kadar sıvayınca kolları ortaya çıkmıştı ve boynundan aşağıya süzülen yağmur damlalarını buradan görebildiğime yemin edebilirdim. Uzun boylu ve geniş omuzluydu. Tişörtlerinin ve kot pantolonlarının üstündeki duruşuna bayılıyordum.

Bir erkek giysileri içinde bu kadar iyi görünüyorsa, giysileri yokken de iyi görünürdü.

Ve Pike'ın lisedeki görüntüsü bunun yarısı kadar iyiyse, her kız onu istemiş olmalıydı. O zamanlar nasıl biri olduğunu merak ediyordum ama bilmek istemediğim bazı şeyler de vardı.

April ona uzattığı çuvalı düşürecek gibi olunca Pike hemen ileri atılarak, çuvalı onun kollarından düşmeden yakaladı.

Gülümsüyorlardı, birbirlerine doğru eğiliyorlardı ve ciğerlerim acıyordu.

Pike onu izlediğimi hissetmiş gibi aniden bakışlarını kaldırarak benimle göz göze geldi ve bir an için diğer herkesi unuttum.

Nefesim kesildi. *Lanet olsun.*

Başımı çevirerek hemen başka bir çuval aldım.

Pike'ın beni izlediğini hissedebildiğim halde ona bakmadım.

Kamyonet boşaldığında su şişemi çıkarıp kalanını içtim, Pike'ın kamyonetine doğru yürüyüp şişeyi kasaya fırlattım.

"Hazır mısın?" dediğini duydum.

Arkamı dönünce sırılsıklam olan ceketini çıkardığını gördüm. O sırada tişörtü yukarıya doğru sıyrıldı ve gözlerimi karnından alamadım.

"İşimiz... bitti mi?" diye sordum.

Ceketini kasaya fırlattı ve soğutucudan başka bir su şişesi çıkardı. "Sanırım yapabileceklerimiz bu kadar. Ümit edelim ki bu çuvallar suyu tutmakta yeterli olsunlar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Son bir kez etrafa bakınca herkesin kendi halinde olduğunu gördüm. Bazıları arabalarına biniyordu, bazıları hâlâ çuvalları yerleştiriyor ya da sohbet ediyordu.

Ben de ceketimi çıkarıp kamyonetin kasasına attım ve yolcu koltuğuna oturdum.

Kapıyı kapattım, Pike motoru çalıştırdı ve silecekler buraya gelirken kaldıkları yerden devam ederek derhal çalışmaya başladılar.

Pencereden dışarıya baktım.

"Hadi be" diye nefes vererek karşıya baktım. Pike bakışlarımı takip etti.

Kamyon daha yüksekte durduğu için diğer tarafa kadar uzanan nehrin tamamını görebiliyorduk. Nehrin ortasındaki küçük adacıklar neredeyse suyla kaplanmıştı ve karşı kıyıdaki evler, sütunlarının yarısına kadar yükselen nehir yüzünden tehdit altındaydı.

Ama hâlâ çok mesafe vardı ve yağmur da biraz yavaşlamıştı. Bir sorun olmayacağını umuyordum.

"Nehrin bu kadar yükseldiğine inanamıyorum" dedim. "İnanılır gibi değil." Pike bana doğru döndü. "Yine gülümsüyorsun."

Onunla göz göze gelince yüzüm rahatladı. Gülümsüyor muydum? "Şey, kendime engel olmaya çalışıyorum" diyerek tekrar gülümsedim. "Yani, umarım kimse incinmez ve kimse sular altında kalmaz ama..."

"Ama?"

Kendimi biraz suçlu hissederek omuz silktim. "Sanırım bugün yardım etmek hoşuma gitti. Kirlenmek eğlenceli."

Kıs kıs güldü ve kamyonu vitese taktı. "Henüz kirlenmedin" diyerek bana sataştı. "Kemerini bağla."

* * *

Yarım saat sonra, çamurlu kanaldan aşağıya doğru hızlanırken kapının üstündeki kolu tutarak ciyak ciyak bağırıyordum. Pike direksiyonu aniden kırınca yolun kenarından tırmanarak tekrar tepeye çıkarken koltuğumda bir yukarı bir aşağı zıpladım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aman Tanrım, bu çok eğlenceli. Ölecekmiş gibi hissediyordum. Gülmekten gözlerim sulanıyordu.

Pike, "Bunu daha önce hiç yapmadığına inanamıyorum" dedi ve Küçük Kasabalı Kız kimliğimi itiraf etmem gerekiyormuş gibi bana baktı. "Burası benim zamanımda kamyonetini ne kadar ustaca kullandığını göstermek isteyenlerin kızları getirdikleri yerdi."

Kamyon tüm çamurlu çukurlara ve su birikintilerine girip çıktıkça bir sağa bir sola yuvarlanıyordum. Pike teybin kullanımını tamamen bana bırakmıştı ve seçtiğim kasette Bruce Springsteen'in *Glory Days*'i çalıyordu. Sesi açtım ve destek almak için gösterge paneline tutundum. "Hâlâ öyle" dedim. "Gerçi benim zamanımda çıktığın erkeklerin geçerli bir ehliyetlerinin olması gittikçe zorlaşıyor."

Pike kıkırdadı. "İşte buna inanırım."

Bir yağmur ve çamur deryasının içindeydik. Kapının dibindeki yağmurluğumun koluna ve çıplak uyluklarıma sıçrayan su ve çamur damlalarını görebiliyordum. Pike camları açmamız konusunda ısrar etmiş, kamyonetinin içinin kirlenmesini biraz olsun bile umursamamıştı. Bunun deneyimin etkisini artıracağını söylemişti.

"Flörtlerini buraya getirdin mi?" diye sordum. "Zaman zaman."

Dudağımın köşesini kıvırarak bilmişçe gülümsedim. "Sonra da onları Hammond Lock'a öpüşüp koklaşmaya mı götürdün?"

Bakışlarını bana çevirdi. Şaşırmış görünüyordu. "Hammond Lock hakkında ne biliyorsun?"

Omuz silktim. "Şey, eskiden yaşlıların flörtlerini oraya götürdüklerini duymuştum, hepsi bu."

Pike kaşlarını çatıyormuş gibi yaptı ve gazı kökleyerek bizi başka bir hendeğe soktu. İçim hop etti ve gülerek, tekrar avazım çıktığı kadar bağırdım.

"Dur!" diye yalvardım. "Tepetaklak olacağız."

Ön çamurluk dibe batarak önümüzde bir çamur ve su dalgası fırlattı. Bedenim ileriye atılarak emniyet kemerine dayandı ve gözlerimi sımsıkı yumarak, heyecan içinde çığlık attım.

Lanet olsun!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama gülmekten kendimi alamıyordum. Pike haklıydı. Bunu nasıl daha önce yapmamıştım? Eğlenceyi kaçırmıştım.

Serin yağmur damlaları camdan usulca içeriye giriyor, bacaklarımı ıslatıyordu. Gözlerimi açıp yanağımı silince elime çamur izleri bulaştı.

Pike'a dönünce gözlerinin benimkilerle buluştuğunu gördüm; her ikimiz de sarsılarak, sessizce kıkırdıyorduk.

"Tamam, sıra bende!" dedim heyecanla.

Emniyet kemerimi çözerek, dışarı çıkmak için kapı koluna uzandım. "Hayır, sadece kenara kay" dedi. "Ben dışarı çıkıp yandan binerim."

Durup ona doğru dönünce kapısını açtığını gördüm. Aşağıya ineceğine kendini yukarıya, kamyonetin kasasına doğru çekti. Çabucak sürücü koltuğuna kayarak direksiyonun başına geçtim. Kamyonunun bu kadar eski olmasının avantajı da arada boşluk bulunmayan iki kişilik bir koltuğa sahip olmasıydı. Bir konsolun üzerinden atlamama gerek kalmamıştı.

Kemerimi bağladım ve ön cama bakarak gülümserken mideme bir sıcaklık yayıldı.

"Çamura dikkat et!" diyerek pencereden Pike'a seslendim.

Yolcu kapısının dışındaki birikintinin ne kadar derin olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama o arkada kıpırdandıkça kamyonetin sarsılmasını beklerken yolcu kapısı açıldı, Pike elini kapı koluna uzattı ve ayağı bir kez bile yere değmeden içeriye atladı.

Yanımdaki koltuğa kayarak kapıyı kapattı ve sırılsıklam olmuş saçlarına dokundu.

Gözlerim göğsüne yapışarak köprücük kemiğini, karın kaslarını ve geniş omuzlarını ortaya çıkaran tişörtüne doğru kaydı.

Pike bana doğru döndü. "Ne var?"

Gözlerimi kırpıştırdım ve boğazımı temizleyerek kendimi toparladım. "Hiç. Yaşına göre hâlâ oldukça çeviksin, öyle değil mi?" dedim.

Gözlerim sonuna kadar açıldı. Elini kapısının dışına sürttü ve içeri sokup bana doğru savurarak yüzüme çamur bulaştırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nefesim kesildi ve refleksle gözlerimi kapayıp başımı çevirdim. "Dur!" Yüzüme daha fazla çamur sıçrarken ellerimi ileriye uzatarak güldüm. "Sadece şaka yapıyorum!"

Pike, "Otuz sekiz yaşındaki biri ne zamandan beri yaşlı sayılır oldu?" diye homurdandı ama sesindeki muzip tınıyı duyabiliyordum.

Üzerime daha fazla çamur sıçradı ve ona sırtımı dönerek kendimi korumaya çalıştım. "Üzgünüm! Öyle demek istemedim!"

Ama gülmekten kendimi alamıyordum.

* * *

İki saat sonra hava karardığında huzurlu ve rahattım. Denesem bile bir şey düşünemiyordum. Odamda bekleyen ve Cole ile bana ait olan faturalar; vadesi birkaç ay sonra gelecek olan öğrenim ücretini ödemek için öğrenci kredisi alarak daha da borçlanacak olmam ve eğer cesaret edebilirsem daha fazla para kazanabileceğimi bilmenin üstümdeki baskısı... Şu anda her şey kilometrelerce uzaktaydı. Bütün öğleden sonra boyunca durmadan gülümsemiştim.

Evinin çevresinden dolanarak arka bahçeye doğru yürürken, "Bu eğlenceliydi" dedim.

Çamura bulanmıştık ve salondan içeri girmek istemediğimiz için önce arka bahçedeki hortumla temizlenmeyi önerdim.

Pike'a bakınca boynunda çamur izleri gördüm. Bakışları odağını kaybetmiş, düşüncelere dalmış gibiydi. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Ne oldu?" diye sordum.

Sonunda gözlerini kırpıştırdı ve derin bir nefes alarak başını iki yana salladı. Ahşap çit kapısını ittirip benim için tutarak, "Az önce hiç böyle şeyler yapmadığımı fark ettim" dedi. "En son ne zaman... böyle güldüğümü hatırlamıyorum bile."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bundan zevk alan tek kişi olmadığıma sevindim. Benimle vakit geçirmekten hoşlandığına sevindim, çünkü...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çünkü ona alışmaya başlıyordum.

Kendimi her gün saate bakarken ve beşe yaklaştıkça daha da heyecanlanırken buluyordum. Pike'ın gelmesini iple çekiyordum ama keşke böyle olmasaydı. Er ya da geç gidecektim. Ona bağlanmak istemiyordum.

Aklıma duşta yaşadıklarım geldi, Pike'ın duş lifini hatırladım ve yanaklarım ısındı.

Onunlayken kendimi iyi hissediyordum ve onun da benimleyken kendini iyi hissetmesine seviniyordum. Ama onunlayken *o kadar* da iyi hissetmemeliydim.

Evin arkasına doğru yürüyüp arka kapıya geldik ve musluğu açmak için eğildim. İçinden su fışkıran hortumu yerden aldım.

Dik durarak elimi hortumun altına soktum ve suyun bütün gün güneş gördüğü için hâlâ ılık olmasına şükrettim.

Pike ona uzattığım hortumu aldı.

Alçak sesle, "Bugün geldiğin için teşekkürler" dedi. "Yardıma ihtiyacımız vardı." Başımla onaylayarak spor ayakkabılarımı ve şapkamı çıkardım. "Burası benim de kasabam."

Pike yüzünü, kollarını ve inşaat botlarını yıkarken elbiselerinin üzerinden akan suyun hâlâ çamurlu olduğunu fark ettim.

Durumu daha da kötüleştiriyorduk.

Dalgınca, "Kurutucuda birkaç havlu var" dedim. Ben dışarıda kalıp durulanırken o içeri girip bir havluya sarınabilirdi.

Başından sıyırdığı tişörtü alıp suyunu sıktım; o da hortumu omuzlarında ve sırtına gezdirdi.

"Bütün çamur gitti mi?" diye sordu.

Hortum hâlâ elindeyken bana sırtını gösterdi ve birdenbire vücudunun sıcaklığını yanımda hissettim. Kanım kaynamaya başladı ve ona bakmaya korktum.

Zar zor duyulabilecek şekilde, "Evet" dedim.

Lastik saç bantlarımdan birini çıkardım ve örgümü açmaya başladım. Tenim alev alev yanıyordu. Pike bana bakıyordu.

Bir süreliğine gözlerimi kapatıp bu anın tadını çıkardım. Bana bakmasını istiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kıkırdadığını duydum ve gözlerimi açtığımda uzanıp diğer örgümü eline aldığını gördüm. Hortumu kaldırıp ve örgümün ucunu duruladı.

Doğru ya, çamur...

Kendimi alaycı bir ses tonuyla konuşmaya zorlayarak, "Ah, yeri gelmişken, eksik olma" dedim. "Bunu sen istedin."

Evet. Bu doğruydu. Onunla dalga geçmek eğlenceliydi.

Saçıma dokundukça kafa derim gıdıklandı ve artık rahat olmadığım halde tekrar gülümsedim. Sadece birkaç saç telimin ucuna dokunmasına rağmen sersemlemiştim.

Boğazımdaki yumruğu yuttum ve yavaşça ona doğru dönerek, "Sırtımı kontrol eder misin?" diye fısıldadım.

Bir dakika bekledim. Nabzım kulaklarımda atıyordu ve hortumdan yere dökülen suyun sesini duyuyordum.

Ama sonra onu hissettim. Soğuk su kumaşın içine sızdıkça, sırtımdaki çamuru temizlerken parmaklarının bana usulca, belli belirsiz dokunduğunu.

Hafif dokunuşları o kadar etkiliydi ki kalbim kulaklarımda atıyordu.

İlk başta hızlıydı. Kollarımı kendime doladım; biri bana ilk defa dokunuyormuş gibi tedirgindim.

Ama sonra hareketleri yavaşladı; eli kürek kemiğimde daha uzun süre kaldı ve kıvrımlarıma dokunurken, parmaklarını boynumda, sırtımda ve sonra belimde gezdirirken daha çok baskı uygulamaya başladı.

Bacaklarımın arası seğirmeye başladı ve göz kapaklarım titredi.

Eli belimde gezinirken çıplak tenime dokundu ve bir an için oyalanınca nefes verdim. Hem gergindim hem de heyecanlıydım.

Bu bir hayal değildi. Dokunuşunun bana hissettirdikleri hayal değildi. Yutkunarak yavaşça yan tarafa baktım, omzumun üstünden siluetini gördüm ve elimi aşağıya uzatıp tişörtümün eteğini tuttum ve sadece bir an bocaladıktan sonra kafamdan çekip çıkardım. Sonra hızlıca merdivenlere uzanıp temiz bir havlu aldım ve vücudumun ön tarafına sardım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bana bakmasını istiyordum ama beni geri çevirmesinden çok korkuyordum.

Sırılsıklam olan tişörtümü yere atıp öylece durdum. Korku ve arzu her türlü mantıklı düşünceyi çürütüyordu. Bir süreliğine aralıksız akan su, çimlerde bir delik oluşturdu.

Ve sonra, su üzerimden akmaya başladı. Omuzumdan kürek kemiklerime doğru ilerlerken, Pike eliyle suyun akışını takip ederek, geride kalan kirleri temizledi. Sersemlemiş bir halde gözlerimi kapadım.

Sırtım ısındı; artık daha yakın olduğunu, bana tepeden baktığını fark ettim.

Yutkunduğunu duydum. Çatallı bir sesle, "Havlu ıslanacak" dedi.

Gülümseyecek gibi oldum ama kendimi tuttum.

Gözlerimi açarak havluyu çekip çıkararak tekrar merdivenlere fırlattım. Heyecan bir elektrik akımı gibi her yanımı sardı. Bu şeyi bu kadar çok istediğimi hatırlamıyordum.

Sırtımı, kollarımı temizledi ve başımı iki yana yatırarak çamur kalıntılarının arındığından emin oldu. Örgümü çözmeyi bitirdim ve saçlarımı parmaklarımla tararken, kuru ve ıslak teller birbirine karıştı.

Onu görmek ve ne düşündüğünü bilmek istiyordum ama büyüyü bozmaktan korkuyordum ve ona bakarsam ikimiz de korkabilirdik.

Ve şu anda kendimi çok iyi hissediyordum.

Omzumun üzerinden, "Bacaklarım temiz mi?" diye sordum.

Hınzırlık ettiğimi biliyordum ama henüz buna son vermesini istemiyordum.

Sadece bir an bocaladı ama sonra suyun bacaklarımın arkasına çarptığını hissettim ve daha iyi bir bakış açısı yakalamak için bir dizinin üstüne çöktü.

Gözlerimi tekrar kapattım ve bu âna dair istediğim ama dile getirmeye korktuğum her şeyi güvenle düşünebildiğim zihnimin derinliklerine daldım. Hoşuma giden sadece bana dokunması değildi. Dokunma şekliydi. Uyluklarımdan aşağı doğru inen iç gıdıklayıcı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dokunuşları ve parmaklarının uçlarının olması gerekenden sadece bir santimetre daha yukarıda olması. Ve bacaklarımın iç kısımlarından uzak durmaya çalıştığı halde oraya dokunmak istiyormuş gibi bana sokulması ve kendini tutmak için çabalaması.

Baldırlarımı ve ayaklarımı yıkamayı bitirdikten sonra omzumun üzerinden ona baktım.

"Sıra bende" dedim.

Başını kaldırdı ve sığ nefesler alırken göğsü kalkıp indi. Dudakları aralıktı ve gözlerinde yüzlerce farklı duygu vardı. Ama bende de olan duyguları tanıdım. Korku ve özlem, karmaşa ve ihtiyaç.

Bunu istiyorduk ama istememiz gerektiğini biliyorduk.

Dönüp hortumu elinden aldığım sırada bakışları onun için sergilediğim, sadece incecik dantelli bir kumaştan yapılmış, gül desenli sutyenimin örttüğü memelerime kaydı.

Süslü püslü bir kızdım ve bence bundan hoşlanıyordu.

Tek kelime etmeden ayağa kalktı ve hortumu kaldırıp onu yeniden yıkamaya başladığımda çekinmeden bana baktı. Aslında daha en başta ikimizin de üzerinde çok fazla çamur yoktu. Kendimizi eve atıp duşlara girebilirdik ve bunu ikimiz de biliyorduk.

Elimi göğsünün pürüzsüz derisinde gezdirerek omzu, göğüs kasları ve koluna yaptırdığı dövmelerin üzerinden geçtim.

Gözlerine bakmadım ama yüzümü izlediğini biliyordum.

"Bütün bu dövmeleri gençken mi yaptırdın?" diye alçak sesle sordum.

Çatallı bir sesle, "Çoğunu" dedi. "Paramı harcayacak başka şeylerim olmadığı dönemde."

"Herhangi birini yaptırdığına pişman mısın?" Kulağının altına bulaşan çamuru gördüm ve parmak uçlarımda yükseldiğim zaman göğüslerimiz aynı hizaya geldi.

"Hayır, ben..." Konuşmayı bıraktı ve ben tam karşısında dururken nefesi yanağıma değdi.

"Üzerinde biraz çamur var" diye açıkladım ve bedenim onunkine yaslanırken yüzüne baktım.

Ayaklarımın üzerine basıp konuşmaya kaldığım yerden devam ettim. "Ne diyordun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Boğazını temizledi. "Ah, evet. Ben... sanırım bazılarından biraz sıkıldım ama bir zamanlar tam olarak kim olduğumu ve kendimle ilgili anlatmak istediklerimi yansıtıyorlardı."

Başımla onaylayarak anladığımı belirttim. Sırtına uzanarak boynunu, kürek kemiklerini yıkadım ve parmaklarım sırtından aşağıya doğru uzandı. Ben ona dokununca kıpırdandı ve sıcaklığı elimden koluma doğru yayılınca fazlasıyla tahrik oldum. Ona dokunmayı bırakmak istemiyordum ama artık sadece ellerimi kullanmak yetmiyordu. Onunkini tekrar hissetmek istiyordum.

Acaba Pike Lawson düzüşürken nasıldı?

Başını çevirip usulca, "Bana dövmelerin ne anlama geldiğini sormayacak mısın? dedi.

Tekrar önüne geçtim ve parmaklarımın kaslı kolunda gezinmelerini izledim. "Bir gün soracağım" diye fısıldadım.

Gerçekten bilmek istiyordum. Onun hakkındaki her şeyi bilmek istiyordum. Ama bazı şeyleri sonraya saklarsak birbirimizi keşfetmek için bir nedenimiz olur diye düşünüyordum.

Ve şu anda, ağzının konuşmaktan başka neler yapabileceğini görmek için kıvranıyordum.

Dokun bana. Lütfen.

Öp beni.

Hortumu yanıma koydum ve sol elimin parmaklarını karın kaslarından aşağıya doğru gezdirmeye başladım. Kalbim o kadar sertçe atıyordu ki canım yanıyordu. Tırnaklarımın değdiği kaslar geriliyordu ve ona bakmaktan çok korkuyordum.

Bu yanlıştı. Yanlış olduğunu biliyordum.

Ama Tanrım, ona dokunmak çok keyifliydi. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ve sutyenimin her bir ipliği cildime sürtünüyordu ve şu anda çıplak olmak istiyordum. Beni görmesini istiyordum.

Gözlerimi kapadım. *Ah, Tanrım.*

"Jordan..." Elimi kavradı; soluk soluğa kaldığını duyabiliyordum.

Başımla onaylayarak gözlerimi açtım ama yine de onunla göz göze gelmedim. "Biliyorum" diyerek nefes verdim. "Üzgünüm."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onun için yanıp tutuşuyordum. Nedenini bilmiyordum ama gözlerim yaşlarla doldu ve bacaklarımın arasında neredeyse canımı yakan bir ihtiyaç belirdi.

Yavaşça çenemi kaldırdı. Sonunda bakışlarımı kaldırdım ama o da bana bakmıyordu. Gözleri yere çevrilmiş ve kaşları acıyla çatılmıştı. "Sadece canın sıkkın" dedi sessizce. "Cole'u özlüyorsun ve yanında ben varım. Sorun değil."

Kıpırdamadan durdum. Parmaklarım hâlâ karnındaydı ve onun eli hâlâ çenemdeydi. Göğsü kalkıp indi ve bir an için kuyruğumu kıstırıp kaçacağımı sandım. Benim için bahaneler uyduruyordu. Arkasına saklanması kolay bir bahane. Canım sıkkın olduğu için başka birine sığınma ihtiyacı duymam mantıklı olurdu.

Ama onun bahanesi neydi? Bana baktığını biliyordum. Görmediğimi düşündüğü zaman baktığını biliyordum ama görüyordum.

Yanmaya başlayan gözlerim yaşlarla doldu. "Özür dilememin sebebi bu değildi" dedim.

Gözlerimi kaldırarak onunkilere baktım ve korksam da doğrudan konuya girdim.

Kendimi tutamadım.

"Üzgünüm, çünkü" diye titreyerek fısıldadım. "Bu bana dokunmanı istediğim ilk sefer değil."

Bakışları üzerimde donakaldı.

Gözlerini benimkilerden ayırmadan, göğsünün kalkıp inmesi dışında kıpırdamadan durdu. O anda kafasından neler geçtiğini bilmiyordum ama pişman olduğum söylenemezdi. Artık Cole yüzünden perişan olduğum bahanesinin arkasına sığınamazdım.

Aramızdaki çekim ortadaydı.

Parmaklarını yavaşça çenemden çekti, her iki elini de yumruk yaptı ve çenesini sıkarak, birdenbire sinirli bir görünüme büründü.

Refleks olarak bir adım geri gittim ama daha fazla uzaklaşmadım. Belimi kavrayarak beni kendine çekti, bir kolunu bana doladı ve çenemi başparmağıyla dört parmağı arasına sıkıştırdı. Kaslı vücudunun bana yaslanmasından çok hoşlanarak nefesimi tuttum ama aynı zamanda korkuyordum çünkü çok kızgın görünüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dişlerini sıkarak, "Hayır" diye homurdandı ve öfke dolu gözlerle bana baktı. "Anlıyor musun? Böyle bir şey olmayacak. Benden karşılık alamazsın."

Gözlerim yaşlarla doldu ve vücudum sessiz hıçkırıklarla titrerken onu artık zar zor görebiliyordum.

Kolu bedenimi çelik gibi sarmıştı ve teninin öfke dolu sıcaklığını hissedebiliyordum.

Beni sarstı. "Biriyle yatmak istiyorsan, git ve başka bir yerde avlan."

Keskin bir nefes aldım ve elinden kurtularak onu ittirdim. Haklıydı. Ben ne yapıyordum? Bunu neden yapmıştım? Kendimi tam bir aptal gibi hissederek çömeldim ve tişörtümle ayakkabılarımı aldım.

Ama hayal görmemiştim, değil mi? Aramızda bir şey vardı ve benden olduğu kadar ondan da kaynaklanıyordu. Yoksa her şeyi görmek istediğim gibi mi görmüştüm?

Çığlık atmak istiyordum. Gözyaşları yüzümden aşağıya doğru süzülüyordu ve Pike karşımda durmuş, bana ters ters bakıyordu.

"Odana git" diye emretti.

Acı acı güldüm. Sesinden sahtekârlık akıyordu. "Git kendini becer!" diye sesimi katılaştırarak ayağa kalktım. "Bu gece başka bir yatak bulacağım, teşekkürler. Benim gibi bir sürtük için kim olduğu fark etmez, öyle değil mi?"

Bir hışım arkamı dönerek arka kapıya koşmaya yeltendim ama dirseğimin iç kısmını yakaladı ve beni yine göğsüne doğru çekti. Tişörtümle ayakkabılarımı yere bıraktım ve Pike bizi zorla evin duvarına doğru sürükledi. Dış cepheye çarparak ellerimi iki yana açtım.

Tanrım.

Kalbim hızla atarken ve kanım kaynarken titreyerek kısa, sığ nefesler aldım.

Bu da...

Pike arkamdan yaklaşıp yüzümü elinin arasına aldı ve sıcak nefesini kulağıma doğru üfleyerek konuştu. "Beni böyle saçmalıklarla tehdit etme. Eğer şımarık bir velet gibi davranmak istiyorsan, belki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de öyle cezalandırılmalısın, değil mi?"

Gözyaşlarım yüzümde kurumak üzereyken içimden gülmek geldi. "Şüphesiz" diyerek onunla alay ettim. "Beni nasıl kontrol altına almaya çalışacağını görmek için can atıyorum. Cole'un kendi işlerini yapmasını bile sağlayamıyorsun; hem en son ne zaman bir kadın senin yatağında baştan çıktı? Ne biçim bir erkeksin sen?"

Homurdandı ve avucunu tüm gücüyle evin duvarına vurdu. Sıçradım.

Sonra birdenbire elini saçlarımın arasına soktu, başımı kendine doğru çevirdi ve dudaklarımı benimkilere yapıştırdı.

İnledim. Beni sarmalayışı ve tadı o kadar güzeldi ki klitorisim zonklamaya başladı. *Ah, kahretsin.* Göz kapaklarım titreyerek kapandı; göğsümdeki sıcaklık ve adrenalin bir saniye içinde kasıklarıma yayıldı.

Pike geri çekildi. "Siktir." Elini yumruk yaparak saçlarımı sıktı.

Ama geri geldi, ağzı daha talepkâr bir şekilde benimkini kapladı ve zar zor nefes alabildim. Her yanımı ateş bastı.

Tadı çok güzeldi. Bu harika bir histi. Şaşkınlığım sadece bir dakika sürdü ama sonunda beynim devreye girdi ve elimi arkaya uzatarak ensesini tuttum ve onu öptüm.

Eliyle belimi kavradı, parmakları belimden dışarıya çıkan külotumun kırmızı, ipekli lastiğinin altına kaydı ve az sonra külotumu çekip çıkarmaya hazırlanıyormuş gibi elini bir kez lastiğe doladı.

Düşüncesi bile kadınlığımın seğirmesine neden oldu. Dili sıcak ve talepkârdı, ağzımın içinde geziniyor ve benim dilimle oynuyordu. Azıcık geri çekilip hafifçe altdudağımı ısırınca bacaklarımın arasındaki sıcak kayganlığın sızladığını hissederek parmak uçlarımın üzerinde kıpırdandım.

Ah, Tanrım.

Dudaklarımdan yanaklarıma doğru hareket kayarak çene hattıma ve boynumdan aşağıya öpücükler kondurdu. Ona daha çok alan açmak için geriye doğru esnedim.

Ve içten içe gülümsedim. O da bunu istiyordu. Beni istiyordu.

Tenim karıncalandı, kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

elleri de ağzı gibi keşfetmeye başladığında tepeden tırnağa ürperdim.

Popomu kasıklarına bastırınca penisinin sert ve davetkâr çıkıntısını hissettim. Ağzını geri çekti ve onu dürtmemle inlemesi bir oldu.

Gözleri kapalı ve kaşları acıyla çatılmış bir halde nefes nefese, "Jordan" dedi. "Kahretsin, bunu yapamayız."

Yüzümü ona döndüm, ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ve ellerimi beline koyarak, alnımı onunkine dayadım. "Biliyorum" dedim. "Biliyorum."

Tanrım, neden böyle olmak zorundaydı?

Dudaklarımız karşılıklı olarak dururken, sıcak nefesi içimde ona sokulma isteği uyandırdı. Tekrar, "Biliyorum" diye fısıldadım. "Her şeyi mahvettim, değil mi?"

Biz koşulların kurbanıydık. Her durumda ondan hoşlanacağımı biliyordum. Eğer o çalıştığım bara gelen, karşıma oturan ve benimle konuşan herhangi bir adam olsaydı, onu arzulardım. Huysuz olabilirdi ve insanları idare etme pratiğini yitirmişti ama onun yanındayken mutluydum ve benden istediği tek şeyin varlığım olması hoşuma gidiyordu. Ben buradayken daha mutluydu.

"Benimle tartışmamalısın, tamam mı?" dedim. "Yarın ablama gideceğim ve keyfim gayet yerinde olacak. Benim için endişelenmene gerek yok. Burada hiç kalmamalıy–"

Fakat birdenbire bacaklarımın arkasından tutarak beni havaya kaldırdı ve bacaklarımı onun etrafına dolamaya zorladı. Beni duvara yaslayarak bana baktı ve başını iki yana salladı. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Sonra üzerime atıldı ve çenemin altını ağzına aldı. Beni ısırıp öptükçe kollarımdaki tüyler ürperdi, nefes nefese kaldım, başım geriye düştü ve göz kapaklarım kapandı.

Omuzlarını kavrayarak teslim oldum ve kıpırdanarak, bacak arama sürtünmesi için can atmaya başladım.

Bir koluyla beni yukarıda tutarken diğerini sutyenime uzatarak askısını aşağıya indirdi ve omuzumu öptü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çaresizce, hızlı hızlı soludum. "Çıkar şunu. Lütfen."

Eli sırtıma kaydı ama sutyenin kancalarını açmak yerine lastiği tutup aşağıya doğru çekti. Sadece bir an için çıplak kalmamın ardından ikimiz de evin içinden gelen bir gürültü duyarak irkildik.

Cole, "Baba?" diye seslendi. "Buralarda mısın?"

Pike, "Kahretsin" diye tısladı.

"Ah, Tanrım." Kollarının arasından kurtulmak için kıvrandım ve beni bıraktı. Yere eğilerek tişörtümü ve ayakkabılarımı aldım ve örtünmek için üzerime doğru tuttum. Arka kapıdan mutfak lambasının yandığını görünce hızla evin yan tarafına geçerek tam zamanında saklandım.

Kalbim kulaklarımda atıyordu ve yutkunamıyordum. Köşeden başımı uzatıp Pike'a baktım. Ne yapacağını bilemiyormuş gibi görünüyordu ama hâlâ su akıtmakta olan hortumu eline aldı ve zaten temiz olan kollarını ve ellerini yıkamaya başladı.

"Evet, buradayım!" diye seslenirken Adem elması yukarı kalkıp indi. Tel örgülü kapının gıcırdadığını duydum ve görünmemek için geri çekildim.

Cole'un, "Hey, ne yapıyorsun?" diye sorduğunu duydum.

Aceleyle sutyenimi tekrar bağladım ve nemli tişörtümü giydim. Pike, "Temizleniyorum" diye cevap verdi. "Bugün az kalsın nehir taşacaktı ve limanı su basacaktı. Sana ulaşmaya çalıştım."

"Evet, üzgünüm."

Bir anlık sessizlik oldu ve tek duyabildiğim akan suyun zaten sularla kaplanmış olan çimlere dökülmesi oldu.

Cole, "Jordan nerede?" diye sordu.

"Bilmem... herhalde içeridedir."

Gözlerimi indirdim ve suçluluk duygusu bıçak gibi kalbime saplandı. Ona yalan söylemek zorundaydı.

Yani, elbette yalan söyleyecekti. Ben de aynısını yapardım. Ama gerçek şu ki ben Cole'u bırakıp gitsem de hayat devam ederdi. Pike bunu yapamazdı. Cole onun oğluydu.

Pike, "Kalıyor musun?" diye sordu.

Cole ciddi bir ses tonuyla, "Sadece birkaç parça eşya alacağım"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dedi. "Jordan'ın beni bir süre buralarda görmek isteyeceğini sanmıyorum. Burada kalmasına izin verdiğin için teşekkürler."

Pike adeta fısıldarcasına cevap verdi. "Sorun değil."

Yine sessizlik oldu; sonra suyun kapandığını ve Cole'un ayaklarını yere sürterek yürüdüğünü duydum.

"Jordan benimle yakından ilgilendi, özellikle..." derken cümlesini yarım bıraktı ve sonra, "Özellikle yakınımda birilerinin olmasına katlanamadığım dönemde. Onu asla incitmek istemezdim."

Boğazıma iğneler batıyordu. Kafam allak bullaktı çünkü ona ne kadar kızmam gerektiğini bilmiyordum.

Beni burnumun dibinde aldatmıştı. Haftalarca.

Ama kalbimde ben de ona sadık değildim. Bunun bir sonu olacağını içten içe biliyorduk.

Babası sessizce, neredeyse yalvarırcasına, "Eve gelebilirsin" dedi.

Ama Cole cevap vermedi; keşke yüzünü görebilseydim. Acaba babasına mı bakıyordu? Cole keyifsiz ya da üzgün olduğunda insanlarla göz göze gelemezdi.

Pike, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Sesi hüzün doluydu. "Kendine ne yapıyorsun böyle?"

İçini çektiğini duydum ve sonra Cole, "Onunla konuşacağım. Er ya da geç" dedi.

Sonra tel örgülü kapı kapanarak çerçeveye çarptı ve köşeden usulca başımı uzatınca Pike'ın onu bıraktığım yerde durduğunu gördüm.

Kaşları acıyla çatılmıştı ve yere bakıyordu. Başını hafifçe bana doğru çevirdi.

Yüzü suçlulukla dolup taşarak, "Sana gerektiği gibi davranmıyor ve davranmalı" dedi. "Yine de bunu yapamayız, Jordan."

Dişlerimi sıktım ve gözyaşlarım kursağımda takılıp kaldı.

Biliyorum.

Biliyorum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

16. Bölüm

Pike

Onu hissedebiliyordum. Ilık bacakları örtünün altında benimkilere dolandı. Bana sürtünürken bacaklarının arası sıcak ve ıslaktı. Onu kalçalarından tutup ters çevirdim ve külotunu indirip aşağıya kayarak, kadınlığını ağzıma aldım.

Tanrım, iniltileri o kadar tatlıydı ki bu yataktan hiç ayrılmak istemiyordum. Onu hissetmekten, tatmaktan, koklamaktan, gülümsetmekten, terletmekten ve doyuma ulaştırmaktan başka bir şey yapmak istemiyordum. O benimdi.

Derken birden gözlerim açıldı ve gözlerimi kırpıştırarak sabahın ilk ışıklarına baktım.

Yalnızdım ve burnumdan nefes alarak, rüyadaki kokusunun peşinden gittim.

Gözlerimi kapadım. Nefes nefese, "Tanrım" diyerek kuru dudaklarımı yaladım.

Kalçalarını hâlâ avuçlarımda hissederek yumruklarımı sıktım. Ona ihtiyacım vardı. Dün gece kollarımda olan o yumuşak vücuda o kadar çok ihtiyacım vardı ki dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyordu.

Boynumdaki teri silerek aşağıya baktım ve penisimin örtüyü yukarı kaldırdığını gördüm.

Siktir.

Biriyle yatmam gerekiyordu. Hepsi bu kadardı. Jordan'ın bir özelliği yoktu. O özel değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evimde yaşayan ve sürekli karşımda olan, kısa şortu içinde etrafta dolaşan uzun bacaklı, sıkı kalçalı ve şeftali tadında dudakları olan çekici, genç bir kadındı. Bu açlıktan ölmek üzere olan bir pitbull'un önüne bir parça biftek koyup "dokunma" demek gibiydi.

Penisim kanın oraya hücum etmesiyle şişip daha da sertleşirken inledim.

Tanrım, acaba onu şu anda buraya çağırsaydım gelir miydi? Dün gece söylediklerimi geri almayı, elimdekine tekrar kavuşmayı o kadar çok istiyordum ki.

Ama hayır.

Zaten suçluluk duygusuyla kıvranıyordum; kontrolü kaybetmek ve onunla daha da ileri gitmek bir sürü acıya neden olurdu. Dün gece yalnızca çok uzun süren açlığımın sonucuydu. Daha fazlası değildi.

Tanrım, o bir çocuktu. Eğer iki yaş küçük olsaydı, dün gece ona yapmak üzere olduğum şey yüzünden hapse girebilirdim.

Bu fikri kafamdan çıkarmam gerekiyordu.

Örtüyü üstümden atarak yataktan kalktım ve bir baksır ve kot pantolon giydim. Yüzüme biraz soğuk su çarpıp, dişlerimi fırçalayıp saçıma biraz jöle sürdükten sonra penisim odamdan çıkacak kadar sakinleşmişti. Bir tişört giydim ve iş için gerekli olan diğer eşyalarımı da alıp odadan çıktım.

Eğer Cole o sırada eve gelmeseydi...

Bu düşünceyi zihnimden atıp, koşarak merdivenleri indim. Sadece bu yüzden gitmesi gerektiğini düşünmediğini umuyordum. Muhtemelen en iyisi bu olurdu ama güvenemeyeceği insanlardan biri olmak istemiyordum.

Mutfakta kendime bir fincan kahve koydum ve buzdolabını açıp sütü aradım.

Kaşlarımı çatarak karton kutuları karıştırdım ama sadece bademsütü bulabildim. Kutuyu elime aldım yüzümü buruşturarak inceledim. Bademlerden süt mü çıkıyordu?

Jordan. Gözlerimi devirip kutunun kapağını açtım ve içindekini kokladım. "Hımm..." Kötü kokmuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Omuz silktim ve badem sütünü kahvenin içine döktüm.

Kupayı elime alıp diğer elimi cebime soktum ve tezgâha yaslanıp kahveme üfledim.

Jordan'ın merdivenlerdeki ayak seslerini duydum, kendimi toplamak için uzun uzun gözlerimi kırpıştırırken midem burkuldu.

Hızla mutfağa girdi, gözlerini kaldırıp benimkilerle buluştu ve bana hızlıca, yarım ağız gülümsedikten sonra masanın etrafından dolanarak sandalyelerden birinde duran kitap çantasını aldı.

Acelesi var gibiydi.

Kendimi konuşmaya zorladım. Bu meseleyi ne kadar çabuk halledersek o kadar çabuk normale dönebilirdik. "Dün gece için üzgünüm" dedim. "Benim hatamdı ve olmaması gerekiyordu. Tamam mı?"

Çantasını karıştırırken el hareketleri yavaşladı ve gözlerinin hareket ettiğini gördüm ama bana bakmadı.

Çantanın fermuarını kapattı, doğruldu, bana doğru yürüdü ve buzdolabını açtı.

"Gitmeliyim" dedi.

Onu temkinli bir şekilde izledim. Kızgın görünmüyordu. Sadece gergin görünüyordu. Belki de bununla nasıl başa çıkacağımı görmek için liderliği benim ele almamı bekliyordu.

Veya belki de hiçbir şey olmamış gibi davranmak istiyordu. Belki pişmandı.

Peki ya ben pişman mıydım?

Evet. Evet, elbette pişmandım.

Ama hoşuma da gitmişti. Onu yatağıma götürüp her saniyenin ve vücudunun her santiminin tadını çıkarma ihtiyacı dün gece cenneti dört gözle beklemek gibiydi. Bunu istemiştim. Bekleyememiştim.

Ve durmayacaktım. Onunla geçirdiğim her ânın tadını çıkarmak için vücuduma neler yaşatacağımı düşündükçe kaslarım ağrıyordu.

Ama Cole olmasa bile yine de Jordan benim yarı yaşımdaydı. Bu meselenin doğru olan bir tarafı yoktu.

Neredeyse fısıldayarak, "Sen güzel bir kızsın Jordan" dedim. "Ama sadece bir kızsın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Buzdolabının karşısında, yanı başımda duraksadı ve yutkunduğunu gördüm. Çok güzeldi. Saçları temiz ve dökümlüydü; yüzünde belli belirsiz bir makyaj vardı ve dudakları uçuk pembeydi...

"Kafam yerinde değildi" diye açıkladım. "İkimiz de yalnızız ve senin burada olmanı o kadar çok sevdim ki sınırlar bulanıklaştı. Bir daha olmayacak."

Başıyla onayladı ve gözlerini yere indirdi. Keşke ne düşündüğünü bilseydim.

Bu kadar sessiz olması normal değildi. Benden nefret mi ediyordu? "Önemli değil" dedi usulca.

Başımı iki yana salladım. "Hayır önemli. Senden böyle bir beklentim yok. Bunu bilmeni istiyorum."

Tanrı bilir işyerinde bu tür saçmalıklara yeterince maruz kalıyordu.

Elmasını ve su şişesini tutarak arkasını döndü ve çantasını alıp masaya doğru yürüdü. Bu kadar erken bir saatte dersi olamazdı ama bu konu beni ilgilendiriyormuş gibi onu sorgulayamazdım. Son yirmi dört saat içinde ona yeteri kadar şey yapmıştım.

Mutfaktan çıkmasını ve fuayeye girmesini, evin anahtarlarını kancadan çıkarmasını izledim. Elini kapıya uzattı ama sonra bocalayarak durdu.

"Benim ellerim de senin üzerindeydi" dedi.

Sonra kapıyı açtı ve yavaşça dışarı çıkarak, kapıyı usulca kapattı.

Arkasından bakarken bu boş alan onu aniden geri istememe sebep oldu.

Boş bir eve doğru, "Öyle şeyler söyleme" diye mırıldandım.

Eğer bunu senin de istediğini bilirsem, sana nasıl karşı koyabilirim?

* * *

Dutch, "Gelmek istemediğine emin misin?" diye sordu.

Başımı iki yana sallayarak, aletlerimi kamyonun kasasına attım. "Şu anda kulağıma insanlarla dolu bir bardan ve önceden donduruLmuş mozzarella çubuklarından daha kötü gelen bir şey yok" dedim. "Buzdolabında kalan bir calzone ile randevum var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Todd gülerek yanımızdan geçti. "Bahse girerim aşçı çıplak ayaklı bir sarışınsa calzone çok daha lezzetli oluyordur."

Bu sataşma üzerine boynum ısındı. Cole'un şu anda evde kalmadığını kimsenin bildiğini sanmıyordum ama Jordan'la olan etkileşimimiz gözden kaçmamıştı. Poker gecesi, iç çamaşırı gösterisi, Jordan'ın bana öğle yemeği getirmesi... Adamlarımın kendi çıkarımlarını yaptıklarından emindim.

Aslında calzone birkaç gece öncesinden alınmıştı ama evet, Jordan bu gece çalışmıyordu ve nasıl olduğunu görmeyi çok istiyordum. Ve –umarım– onunla yeniden normale dönmeyi.

Ama pek telaşlı değildim. Bugün adamları bilerek bir saat daha oyalamıştım çünkü Jordan'ı görmek için can atsam da böyle yapmayı istemiyordum ve kendim üzerinde bir miktar kontrolüm olduğunu kanıtlamam gerekiyordu. Dutch beysbol şapkasını taktı ve sanki Todd'la aynı fikirdeymiş gibi bana yarım ağız gülümsedi ama ben sadece kaşlarımı çatıp kamyonetime bindim. Jordan'ın mutfağımda yalınayak dolaştığını, bir şeyler almak için tezgâhların üzerine eğildiğini ve defalarca aynı noktaya düşen saçlarını üfleyerek yüzünden uzaklaştırdığı o sevimli hareketi zihnimde canlandırmama gerek yoktu.

Birlikte yaşayabilirdik ve Jordan kendine ait bir yer bulana kadar hayatımız devam ederdi. Jordan okula ve işe giderdi ve ara sıra bir adam onu almaya gelebilirdi; ben de hayatıma devam ederdim. Bekâr bir adamdım. Jordan beni ara sıra bir kadınla görmeye alışmak zorundaydı. Bunda bir sorun yoktu ve olması gereken buydu.

Gerçi on yaş daha büyük olsaydı...

Sonunda kafamı topladığımı hissederek kendi kendime gülümsedim. Anahtarı çevirdim, motoru çalıştırdım ve park yerinden çıkarak evimin yolunu tuttum.

Saat tam beşte şantiyeden çıkmaya çalışmadığıma memnundum. Ve sonuç olarak, iyi iş çıkarmıştım. Dün gece gidişatı durduran bendim, öyle değil mi? Hem de iki kez. Ahlaki bir pusulam vardı ve ibrem yönünü şaşırsa da kuzeyi bulmuştu. Sonunda.

Sonuçta ben de insandım. Onun ne kadar güzel olduğunu fark etmeyen var mıydı?

Nefesimi verdim, kasabaya girerken radyoyu açtım ve civardaki sokaklarda gezinmeye başladım.

Bir flörte ihtiyacım vardı. Dün gece Jordan'la olanları, dolunayın altında yaşanan altı dakikalık bir kaza olarak görüp, onun için... daha ziyade... yaşı büyük bir akıl hocası, sadece rehberliğine güvendiği sorumlu bir yetişkin olacaktım. Hepsi bu kadardı.

O bir kadın değildi, hayat tecrübesi yoktu ve onunla evlenecek ya da ona çocuklar verecek olan adam ben değildim. Onun üzerinde hiçbir hakkım yoktu.

Derin bir nefes aldım ve kendimi hazır hissederek sokağıma ve garaj girişime yanaştım. Saat altıyı biraz geçiyordu; Jordan'ın Volkswagen'i buradaydı ama bu kendisinin evde olduğu anlamına gelmiyordu. Ona arabanın henüz kullanıma hazır olmadığını söylemiştim ama ablasının yanında olabilirdi.

Park ettim ve öğle yemeği kutumu alarak kamyonetten indim. Elimi arkama uzatarak alet kemerimi çıkardım ve omuzuma asıp, çimlerin arasından verandanın merdivenlerine doğru yürüdüm.

Ama göz ucuyla bir şey görünce başımı çevirdim ve Kyle Cramer'ın evine baktım. Jordan ön kapıdan çıktı; peşinden gelen Kyle ona bir parça kağıt uzattı ve gülümsedi.

Jordan uzaklaşmaya devam etti ama o da Kyle'a gülümseyerek baş parmağıyla benim evimi işaret etti. Başlarını sallayarak birkaç kelime konuştular. Jordan ona arkasını dönerek bana doğru yürürken gözlerim hâlâ onun arkasında duran ve poposuna bakan Kyle'a doğru kaydı.

İçim öfkeyle doldu ve içgüdülerim uyanmaya başladı. *Aklından bile geçirme, pislik.*

Jordan yaklaştı ve beni görünce sadece bir saniyeliğine yavaşlayarak başını kaldırdı.

Çenemle Kyle'ın evini işaret ederek, ses tonumu dengelemeye çalıştım. "Bu da nereden çıktı?" diye sordum.

Gözlerini kırpıştırarak verandanın merdivenlerini çıktı. "Ah, ıı, şey... bu gece çocukları onda kalıyormuş ama beysbol maçı oldu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

günü unutmuş, bu yüzden onlara göz kulak olmamı istedi. Ben de evet dedim. Sadece evle ilgili kuralların üstünden geçiyordu."

"Neden sen?" Peşinden gittim.

Bana bakıyordu ve sözlerimin kulağa kaba geldiğini fark ettim.

"Demek istediğim, zaten bir sürü çocuk bakıcısı tanıyor olmalı" diye ekledim. "Neden sana teklif ettiğini merak ettim."

"Bilmiyorum." Omuz silkti ve çantasını alarak, ihtiyaç duyacağı şeyin içinde olup olmadığını kontrol etti. "Muhtemelen yan evde olduğum ve hâlâ cep harçlığına ihtiyacım olduğunu düşündüğü içindir" diye şaka yaptı. "Sorun değil. Gerçekten. Yapacak başka bir işim yok. Geç dönerim, tamam mı?"

Geç mi? Beysbol maçları saat onda bitiyordu.

Herhalde Kyle maçtan sonra takımıyla bara gidiyordu.

Ve sonra sapık herif daha yeni reşit olmuş, çekici bir çocuk bakıcısının bulunduğu evine sarhoş bir halde geri dönecekti.

Kesinlikle olmaz.

Jordan çantasını omzuna savurarak kapıya yönelince ona doğru bir adım attım.

"Bekle..." dedim.

Döndü ve bana sadece şöyle bir baktı. Benden kaçmaya çalışıyordu.

Nazikçe, "İstersen çocukları buraya getirebilirsin. Havuzda yüzebilirler" dedim.

Sonunda benimle göz göze geldiğinde, gözlerinin kırmızı olduğunu fark ettim. Mutsuzdu ama bunu gizlemeye çalışıyordu. *Tanrım.*

Başını iki yana salladı. Özür diliyormuş gibi bir hali vardı. "İşten yeni geldin. Dinlenmek istersin, çocuklar gürültü yaparlar."

Tekrar önüne baktı. Gergin görünüyordu.

Acaba sebebi ben miydim yoksa başka bir şey miydi? Dün gece doğru olanı yapmıştım. Reddedildiğini hissetmesini istemiyordum çünkü herhangi bir erkeği dünyanın en şanslı adamıymış gibi hissettirecek bir kızdı.

Bir gün.

Belki de aramızdaki yakınlaşmaya son verdiğim için kızgın değildi. Belki de yakınlaştığımız için pişmandı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir adım daha atarak, komşuların bizi duymasından korkuyormuşum gibi sesimi alçalttım. "Bana kızgın mısın?" diye sordum.

Gözlerini bana çevirip çabucak cevap verdi. "Hayır." Sonra ne diyeceğine karar vermeye çalıştı. "Sadece kafamda... bazı şeyleri açıklığa kavuşturmaya çalışıyorum."

Gözlerinde yaşların biriktiğini görebiliyordum ve her bir zerremle acı çekiyordum. Neden ona sarılmayı bu kadar çok istiyordum?

Durduramadığı göz yaşlarını gizlemek için başını öne eğince yanına gittim ve sadece bir an için bocaladıktan sonra elimi yüzünün yan tarafına koydum. Parmaklarım başının arkasını kavradı ve beni uzaklaştırmadı.

"Ben buradayım, tamam mı?" diye fısıldadım. "Hiçbir şey değişmedi. Hâlâ mumlarının kokusunu ve evdeki müziğinin sesini seviyorum." Duraksadım ve sonra, "Gerçi dün gizlice öğle yemeğime karıştırdığın salatalık dürümlerinin büyük bir hayranı olduğumu söyleyemem."

Omuzları titreyerek sessizce güldü.

Baş parmağımla yanağını okşadım. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Ve onu kendime çekerek göğsüme bastırdım. Tek istediğim onu korumak ve sahip olmadığı her şeyi ona vermekti.

Serbest olan kolumu da ona doladım; bir süre sonra pes etti ve o da kollarını da bedenime dolayıp bana sokuldu. Birbirimize o kadar sıkı sarıldık ki kimin kimi desteklediğinden emin olamadım ama bir an için, onu bırakırsam düşeceğimden korktum.

"Hadi çocukları buraya getir" dedim. "Böylece onları eğlendirme baskısı üzerinden kalkar. Ben şişme yatakları hazırlayıp pizza sipariş edeceğim."

Burnunu çekerek geri gitti ama artık gözlerinden yaşlar süzülmüyordu ve yarım ağız gülümsedi.

"Çocuklar sadece peynirli severler" dedi. Yüz ifadesine yeniden bir barış havası yerleşmişti.

"Evet, hatırlıyorum." Hatta sanırım Cole da hâlâ sadece peynirli pizza seviyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çantasını daha önce durduğu yere, kapının önüne bıraktı ve evden çıkmadan önce bana bir bakış attı. Aramızda bir anlaşma sağlanmıştı. Niyetim onu incitmek değildi.

Ve ondan uzak kalma konusunda dün gecekinden çok daha iyi bir performans sergileyebildiğime göre, onu incitmeyecektim.

* * *

Jensen dudaklarından sular akarken, "Yapamıyorum işte!" diye bağırdı.

Yüzünde kocaman bir yüzücü gözlüğü olan yedi yaşındaki çocuk, ellerini ve ayaklarını hafifçe hareket ettirerek suyun içinde duruyordu. Altında, havuzun dibinde dik duran üç tane atlama halkası vardı ve onları almak üzere dibe dalarken boynuma tutunmasını sağlayarak ona yeterince cesaret verdikten sonra, tek başına denemesinin zamanı geldi diye düşünmüştüm.

Cramer dangalağın tekiydi ama çocukları hiç de fena sayılmazlardı.

"O zaman önce ayaklarını dibe değdirmeye çalış" dedim. "Hadi, başını suya sok ve beni izle."

Havuz sadece bir metre seksen santimetre derinliğindeydi ama yine de yüzerek, halkaların üzerinde durdum. Jordan sadece iki yaşında olan Ava ile havuzun sığ tarafındaydı ve ona suda nasıl baloncuklar yapacağını gösteriyordu. O kahrolası deniz kabuklu bikini yerine daha kapalı bir model giydiğini görünce rahatlamıştım ama ne yazık ki boyundan bağlamalı, hiçbir dekoltesi olmayan bu üstü de görmezden gelmekte zorlanıyordum.

Gözlerimi Jordan'ın sırtına yapışan sırılsıklam saçlarından ayırarak Jensen'a baktım ve "Hazır mısın?" dedim.

Jensen başını taşımakta zorlanıyormuş gibi sallayarak onayladı ve bir nefes alıp önce yukarıya sıçradım, sonra ayaklarım aşağıda kalacak şekilde nefesimi vererek ve ellerimle suyu yukarıya doğru iterek havuzun dibine daldım.

Ayaklarım yere değdi, halkalardan birini kaptım ve kendimi yu-

karıya itip tekrar yüzeye çıkarak derin bir nefes daha aldım. Jensen başını sudan çıkardı ve bir miktar su tükürdü.

"Gördün mü?" diye sorarak gözlerimi sildim. "Baloncukları serbest bırakmam ve suyu yukarıya doğru itmem dibe batmama yardımcı oldu."

Tekrar başıyla onayladı. "Denemek ister misin?"

Başını iki yana salladı.

Gülerek saçlarımı geriye yapıştırdım. "Tamam. Belki bir başka sefere."

Tam o sırada sırtıma bir miktar su fışkırdı ve omzumun üzerinden bakınca Jordan'ın su tabancasıyla bana nişan aldığını gördüm. Kucağındaki küçük kız güldü ve Jordan yüzünü buruşturup savaşa hazır bir yüz ifadesi takınarak su tabancasını kafama doğrulttu. Geri çekildim ve küçük kızın kahkahalara boğulduğunu duydum.

"Ben de bir tane istiyorum!" Jensen havuzun kenarına koştu ve Dutch'ın geçen yaz çocuklarını getirdiği bir gün bıraktığı su tabancalarından birini kaptı. Diğerini de ben aldım ve hepimiz silahlarımızı doldurmaya başladık. Jordan kendininkini çocuğa verdi ve kendisini için başka bir tane aldı.

Önümüzdeki on dakika boyunca nefes bile almadan güldük, hem saldırıya geçtik hem de saldırıdan kaçmak için havuzun içinde oradan oraya koşturup durduk.

Herkes birbirinin üzerine atlıyordu; bebek Jordan'ın gözüne su püskürtüyordu ve Jensen kafama nişan alıyordu.

Bebeği kaparak onu kendime siper ediyormuşum gibi yaptım ve Jordan, Jensen'dan, Ava'dan ve benden gelen atışlardan kaçmak için çığlık çığlığa suyun altına daldı.

Jensen sonunda kendini yukarıya çekerek basamaklardan birine oturdu; Jordan ve ben ise sarf ettiğimiz efor yüzünden nefes nefese kaldık. Bebeği havuzun kenarına koydum; o da piknik masasına doğru yürüdü ve karpuz yemeye başladı. Jensen da ona katıldı ve geriye kalan pizzadan bir dilim daha yedi. Sanki bu anı daha önce yaşamıştım. Bunun için hâlâ enerjim olmasına şaşırmıştım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cole'a yüzme öğretmeye çalıştığım, o orta okuldayken kız arkadaşını eve getirmesine izin verdiğim ve evin içinden onları gizlice gözetlediğim günler sanki çok uzun zaman öncesinde kalmıştı. Gerçi bu hatırladığım kadar stresli değildi. Belki de yaşça daha büyük olduğum için böyle düşünüyordum.

Veya belki de çocuklarla boğuşan iki yetişkin olduğunda işler kolaylaşıyordu. Bu gece gerçekten eğlenmiştim.

Jordan'ın havuzun kenarına sıçramasını ve bacaklarını suya sarkıtarak oturmasını izledim. Her su tabancasını alarak onları boşaltı, salladı ve kenara koydu.

Bikinisinin farklı renkteki altı ve üstü kafamı daha da karıştırıyordu. Altı siyah renkteydi. Bronzlaşmış cildinin üzerinde yetişkinlere özgü, seksi ve güzel duruyordu. Üstü ise pembeydi. Masum, tatlı ve tamı tamına Jordan gibiydi, çünkü süslü-püslü olmayı seviyordu.

Bacakları biçimli ve pürüzsüzdü; elindeki işe yoğunlaşırken kaşlarını çatmış, yüzüne şirin ve gayretli bir ifade yerleşmişti. Her yerinden gençlik fışkırıyordu.

Gözleri hariç.

Gözleri sabır doluydu çünkü yıllar boyunca hayal kırıklığına uğramaya alışmıştı; gözleri aynı zamanda öfke doluydu çünkü doğduğu günden beri her şey boka sarmıştı ve biraz olsun bile kolaylaşmamıştı.

Her kararını ve hareketini bütün yönleriyle ele alıyordu çünkü sonuçları ve tehlikeleri değerlendirmeye o kadar alışmıştı ki artık bunu adet edinmişti.

Kötü günlerin geride kalacağını ve bir gün düzlüğe çıkacağını biliyordu. Dişini sıkıyordu.

Genç bir kadının pürüzsüz cildine ve vücuduna karşın, görmüş geçirmiş birinin gözlerine sahipti.

Gözlerim ağzına kaydı, öpücüklerinin hissettirdiklerini hatırladım ve göğsüme yeni bir sıcaklık dalgası yayıldı. Elimi ıslak saçlarımın içinden geçirerek başımı çevirdim.

Bu bir rastlantı değildi. Onu istiyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evdeki kokusunu, burada ya da sinemadaki o ilk gece bir elmanın iki yarısıymışız gibi sakince ve rahatça yanımda oturmasını ve her gün onu görebileceğimi bilerek heyecan içinde uyanmayı seviyordum.

Fısıldarcasına, "Yüce Tanrım" dedim.

Neredeyse yirmi yıl aradan sonra ilk kez birine tutuluyordum. "Ne var?" diye sorduğunu duydum.

Başımı kaldırarak ona doğru döndüm. Yoksa bunu yüksek sesle mi söylemiştim? "Hiç" diye karşılık verdim.

Sonuncu su tabancasını boşaltırken bana baktı. Onunla göz göze gelmemek için su makarnalarını havuzdan çıkarıp kenara fırlattım.

Dün gece olanlardan daha fazlasını istiyordum ve ne yapacağımı bilmiyordum.

Piknik masasında yine bir telefon çalmaya başlayınca ona baktım.

"Telefonun yine çalıyor."

Hafifçe somurtarak başıyla onayladı. "Evet, kim olduğunu biliyorum."

Kaşlarım hafifçe havaya kalktı. Acaba kimden kaçmaya çalışıyordu?

Eve geldiğimden beri telefonu birkaç kez çalmıştı ve bildiğim kadarıyla Jordan hiçbir aramaya cevap vermemişti.

Bana baktı ve elbette sorgulayıcı bir yüz ifadesiyle ona baktığımı gördü.

Kendi kendine gülerek, "Cole ile ayrıldığımız için kasabadaki erkekler kolay lokma olduğumu düşünüyorlar" diye açıkladı. Parmaklarını saçlarının içinden geçirerek ıslak tutamları kabarttı. "Beni *teselli etmek* için üstüme çullanıyorlar."

Teselli etmek derken havaya hayali tırnak işaretleri çizince derhal gardımı aldım.

Onu teselli etmek mi?

Ama kendimi geri adım atmaya zorladım. Aslında işleri yoluna koymak için ihtiyacım olan şey tam da buydu. Jordan arkadaşlarıyla dışarı çıkmalıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kendimi zorlayarak, "Şey, belki de içlerinden birine şans vermelisin" dedim. "Cole ile barışmanızı ve tekrar arkadaş olmanızı istiyorum ama dışarı çıkıp biraz eğlenmelisin."

Bu sözcükler ağzımda berbat bir tat bıraktı ama doğru şeyi yaptığım için kendimi iyi hissettim. Jordan biriyle çıkacaktı. Ben de biriyle görüşmeye başlayabilirdim. Böylece dikkatimiz dağılırdı ve yeni insanlara yatırım yapardık.

Jordan, "Çıkacağım" diyerek düşüncelerimi böldü. "Carter Hewitt beni bu hafta sonu nehir kızağı yapmaya davet etti ve ben de gideceğimi söyledim."

Yüzüm asıldı. Carter Hewitt diye birini tanımıyordum ama... "Nehir kızağı mı?" diyerek soğukkanlılığımı korumaya çalıştım.

Havuzun kenarında yürüyerek ona yaklaştım. "Hımm... olmaz" diyerek başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Ne?" Kafası karışarak kaşlarını çattı.

"Altı saat boyunca deli gibi içki içmek dışında hiçbir şey yapmadan nehirde sürüklenmek mi?" dedim. "Seni kamyonetine geri götürene kadar zil zurna sarhoş olursun ve işte o zaman gerçekten kolay lokma haline gelirsin." Acı bir kahkaha attım. "Kesinlikle olmaz."

Gözleri büyüdü ve çenesi öfkeyle kasıldı.

Ah, kahretsin.

"Ne kadar..." Çocuklar duymasın diye fısıldayarak, "eski kafalısın!" dedi. Dudaklarını sıkarak kaşlarını çattı. "Bu sahiplenici alfa erkeği tavırların, kızını silah zoruyla kilitli tutma olayın çok aşağılayıcı! Ben aptal değilim ve sen..." Dişlerini sıktı. "Babam değilsin."

Bacaklarını sudan çıkarıp oflayarak ayağa kalkarken tek kaşımı kaldırdım. Geri çekilerek suda süzüldüm. *Evet, inan bana, bunu biliyorum, diye düşündüm. Senin hakkındaki düşüncelerim hiç de babacan değil.* "Pizzayı buzdolabına koymadan önce folyoya sar" diye emretti. "Öyle pat diye tabağa koyma."

Gülmemek için çenemi kilitledim. Sanki daha önce hiç artan yemekleri paketlememiştim.

Jordan çocukların çantalarını ve havlularını alarak Ava'nın elini tuttu ve Jensen'ı arka kapıya yönlendirdi. "Onları eve götürüp

yatıracağım" dedi ve sonra onlara döndü. "Bay Lawson'a ne diyeceksiniz?"

Çocuklar yiyecek dolu ağızlarıyla, "Teşekkür ederiz!" diye geveledi.

Havuzdan çıkıp bir havlu alarak saçlarımı kuruladım.

Jordan, "Bay Cramer saat on birde evde olacağını söyledi" dedi. "Ama takımın maçtan sonra bira içmek için bara uğradığını biliyorum, bu yüzden geç kalabilirim. Kapıyı kilitlersen anahtarım var."

Alçak sesle, "Ayakta olacağım" dedim. Cüzdanımı tutması için uzattığım bir bağımlıya bile Kyle Cramer'dan daha fazla güvenirdim.

Ahşap kapının açıldığını ve çocukların dışarı çıktıklarını duydum. Sonra Jordan seslendi. "Ah, ayrıca sen bir pisliksin" dedi.

Ona baktım. "İlk buluşmanda tecavüze uğramadığın için bana teşekkür edeceksin" dedim.

Yüzünü buruşturdu ve bahçe kapısını sertçe çarparak kapattı. Sessizce gülerek arkasından baktım. O kadar sevimliydi ki.

Sonra, adeta sersemlediğimi fark edince yüzüm düştü. Güler yüzlü biri değildim ve Jordan eve geldiğinden beri kotamı fazlasıyla aşmıştım.

Gökyüzü yavaşça kararırken arka bahçeyi toparladım ve pizzayı Jordan'ın talimatına uyarak alüminyum folyoya sardım. Havuzdaki oyuncaklar ve şişme yataklar kaldırılmıştı ve piknik masası temizdi. Havuz kenarındaki nemli havluları alıp eve girdim, arka kapıyı kilitledim ve havuzun ışıklarını söndürdüm.

Havluları çamaşır makinesine attım ve duştan sonra başka çamaşırlar eklemek için kapağı açık bıraktım.

Merdivenlere yöneldiğim sırada kapı zili çaldı.

Salondan geçerek ön kapıyı açtım ve tel örgülü kapıdan bakınca genç bir adam gördüm. Gardımı aldım ve kapıyı iterek, onu geri gitmeye zorladım.

"Selam" dedi.

Başımı salladım ve gözümün ısırdığı ama nereden tanıdığımı hatırlayamadığım bu havalı, özenti üniversiteli oğlanı tepeden tırnağa süzdüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elini uzatarak, "Beni hatırladınız mı?" dedi. "Ben Jay McCabe. Cole'un arkadaşıyım."

Elini sıkarak onu inceledim. Jay...

"Jordan burada mı?" diye sordu. "Bana hâlâ burada kaldığı söylendi." Jordan mı? Ondan ne istiyordu?

Sonra kafama dank etti.

Onun kim olduğunu hatırlayınca, "Jay" diyerek dimdik durdum. "Jordan'ın erkek arkadaşısın, değil mi?"

Ağzının köşesi hafifçe yukarı kıvrılarak sırıttı ve gözleri ışıldadı. "Evet, bir dönem çıkmıştık."

Ama artık onu dinlemiyordum. Yumruklarımı sıkmak için can atarak parmaklarımı başparmağımın üzerine kapattım ve soluklarımın hızlanmasıyla göğsüm kalkıp inmeye başladı.

Evden çıkıp doğruca üzerine yürüdüm. Ondan sadece iki buçuk santimetre kadar daha uzundum ama amacım bunu fark etmesini sağlamaktı.

Ben durmayınca yüzü düştü ve ona çarpmamı engellemek için geriye gidince tökezledi.

"Hey" diye itiraz etti.

Ama devam ettim. Onu geri giderek merdivenlerden kahrolası çimlere inmeye mecbur edene kadar üzerine yürüdüm.

Gözleri korkuyla doldu. "Tanrım, neler oluyor?"

Ona yaklaştım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Normalde senin gibi bir çocuğun üstüne yürümem ama bir konuyu açıklığa kavuşturmak istiyorum" diye çıkıştım. "Sana bayılan ya da senden korkan bir takipçi kitlesine sahip olabilirsin ama ben..." Daha etkili olması için durdum. "Onlardan biri değilim. Kim olduğunu ve ne yapmaktan hoşlandığını biliyorum. Jordan'dan uzak dur ve oğlumun etrafında da dolanmazsan çok sevinirim." Tekrar üzerine yürümeye başlayarak onu çimlere doğru ittim. "Bir daha mülküme ayak basma, yoksa seni ıslak betonun altındaki bir deliğe tıkarım ve seni bir daha asla görülmeyeceğin şekilde, inşa edeceğim bir sonraki evin temeline dahil ederim. Şimdi defol git."

Çenemle gitmesini işaret ettim. "Ne–"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Beni duymadın mı?" diye sözünü kestim.

Nefes nefese kalmıştı; Adem elması kıpırdadı ve elini cebine sokarak anahtarını aradı.

"Tanrım" diyerek arabasına bindi.

Öfkeden gözüm dönmüştü. Onu paramparça etmek istiyordum. Oğlum böyle birine nasıl arkadaş diyebilirdi?

Bu herif kendinde Jordan'a el kaldırma hakkını görmüştü. Bir daha asla ona göz dikemeyecekti; bu konuda söyleyeceğim tek şey buydu.

Garaj girişinden çıkmasını ve olabildiğince hızlı bir şekilde kalkış yaparak sokağa doğru ilerlemesini izledim. Az sonra hissettiği korku öfkeye dönüşecekti ve kendini onu tehdit edemeyeceğime inandıracaktı.

Ve bir yanım, sırf onu dövmek için bir bahanem olsun diye tekrar şansını denemesini umuyordu.

Cramer'ın evine bakınca tüm ışıkların açık olduğunu gördüm ama perdelerde hiç hareket yoktu; herhalde Jordan, Jay'in buraya geldiğini görmemişti.

Tekrar içeri girip kapıyı kilitledim ama sonra fikrimi değiştirip kilidi açtım. Jay geri dönerse ve Jordan'ın hızlıca eve girmesi gerekirse diye.

Gözlerimi devirdim. *Tanrım.*

Yukarıya çıktım, ana banyoya girdim ve duşun kapısını kendime çekerek suyu açtım. İçerisi çabucak buharla doldu; şort mayomu çıkarıp duşa girdim ve kapıyı kapattım.

Sıcak suyun altına girince tenime binlerce iğne batıyormuş gibi hissettim ama hemen ardından gelen o harika ılıklık hissi başımı döndürdü.

Ellerimi duvara dayayıp başımı duş başlığının altına sokarak, suyun başımın arkasından, ensemden ve sırtımdan akıp gitmesine izin verdim.

Tam bir çıkmazdaydım.

Çocuğuma ulaşamıyordum ve ulaşabildiğim zaman benimle konuşmak istemiyordu. Üstelik son kız arkadaşına hayatımda hiç-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir kadına yapmadığım bir şekilde ağzımın suyu akarak bakmam da durumu kolaylaştırmıyordu.

Ve daha da kötüsü, Jordan artık bekâr olduğuna göre kasabadaki bütün pislikler ona el sürebilmek için kapımın önünde dolanacaklardı.

Ona sahip olamayacağımı biliyordum ama bu arzu yine de durmak bilmiyordu.

Gözlerimi kapadım, nefesimi verdim ve onu tüm varlığımla hissettim. "Jordan" diye fısıldadım.

Penisim anında şişti ve sadece ismini söylediğimde bile sertleştiğini hissettim. Dün gece o da beni öpmüştü. O da bana ilgi duyuyordu. Acaba benimle ilgili fantezileri var mıydı?

Yatakta beni düşündüğünü hayal edince daha da sertleştim. Beni istediğini.

Şiddetle sızlayan penisimi avuçladım ve kazara okşayınca o kadar zevk aldım ki inledim.

Kafam Jordan'la doluydu ve kokusunu aldığıma yemin edebilirdim. O kadar yakınımdaydı ki. Fantezime teslim olarak kendimi okşadım.

Yataktaydım ve oda zifiri karanlıktı. Biri kapımı tıklatınca telaşlanarak doğruldum.

"Evet?" diyerek bir bacağımı dizden bükerek kolumu üzerine dayadım.

Jordan kapıyı iterek açtı. Onu altın sarısı saçlarından tanıdım.

Usulca, "Sorun nedir?" diye sordum.

Çarşafın altında çıplaktım ama o hiçbir şey göremiyordu.

Kapı ağzında oyalanarak, "Dışarıda fırtına var" dedi. "Seninle yatabilir miyim?"

Pencerelerde yanıp sönen şimşekler vücudunu aydınlatınca çıplak bacakları ve tatlı yüzü gözüme ilişti. Su üzerime akmaya devam ediyordu ve elimde tuttuğum penisim giderek uzuyordu. Fantezime daldıkça gerçeklik kayboldu ve ondan alabileceğim tek şeyin peşinden koştum.

Hayalimdeki sahnelerin. "Buraya gel" diye fısıldadım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hemen yatağın kenarına doğru koştu ve onun için örtüyü açtım.

Örtünün altına girerek bana sokuldu. Bir kolumu ona dolarken, bacağının benimkinin üzerinde olduğunu hissettim. Ellerim bedeninde dolaşmaya başladı; sadece çıplak karnı ve uyluklarını hissettim. Neredeyse hiçbir şey giymemişti.

Nefes nefese, "Jordan..." dedim.

Tanrım, teni yumuşacıktı ve onu dokunmak bir harikaydı.

"Üşüyorum" derken nefesi çenemi okşadı. "Böyle iyi mi?"

Uyluğum bacaklarının arasında duruyordu ve yaydığı ısıyı hissedebiliyordum. Onu kendime yaklaştırdım. "Buraya gel."

Uyluklarını ve kalçalarını ovaladım ve burnunu boynuma gömdüm. Vücudunun her bir zerresi aletim için elektrik akımı gibiydi.

Aletimi daha yavaş okşadım ama daha sıkı tuttum; tıpkı onu hayalimde tuttuğum gibi. "Böylesi daha mı iyi?" diye sordum.

Başıyla onayladı. Dudakları benimkilerden birkaç santimetre uzaktaydı.

Nefesimi üzerinde hissederek, "Ağzın daha da sıcak" dedi. "En sıcak yerin."

Gülümsememi gizlemek için savaş verdim. Ben kim oluyordum ki bu kıza istediğini vermiyordum?

Onu sırt üstü çevirerek ellerimi vücudunda, ağzımı teninin üzerinde gezdirmeye başladım. Boynuna, kısa siyah tişörtünden içeriye, memelerine ve beni çağıran sert meme uçlarına sıcak nefesler üfledim ama sonra kendimi durdurdum. Karnından aşağıya inerek dudaklarımı göbek deliğinin üzerinde gezdirdim ve bir an için dişlerim dışarı çıktı. Bir parçasını ağzıma almak için yanıp tutuşuyordum. O sırada inledi ve başımı kaldırınca kısa tişörtün altından memelerinin göründüğünü fark ettim.

Duş suyu yüzüme çarparak çenemden akıp gidiyordu ve bunun gerçek olmasını istiyordum. Onu kahrolası yatağımda istiyordum.

"Daha iyi mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı. Gözleri hâlâ kapalıydı. "Hıı-hıı" dedi. "Biraz daha devam edebilir misin? Hâlâ üşüyorum."

Tabii ki. Sırt üstü yatarak kalçalarını kavradım ve onu üstüme oturttum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Buraya gel bebeğim."

Ona bütünüyle sahip olamazdım ama bununla yetinecektim.

Uyluklarını okşadım ve ellerimi yukarıya kaydırarak, tişörtünün hemen altına dokundum.

Siyah bir üst ve külot giymişti. "Pembeyi sevdiğini sanıyordum" diye şaka yaptım.

Gülümsediğini göremedim ama sesinden anladım. "Pembe mi istiyorsun?" diyerek beni kışkırttı.

Sonra kısa tişörtünü yukarıya, güzel memelerinin hemen üstüne sıyırdı. Meme uçlarını sıvazlayarak bana pembesinin yerini gösterdi.

Derhal yukarı uzanarak kolumu beline doladım ve bir memesini ağzıma aldım ve çekiştirerek emdim.

Kanın penisime doğru aktığını hissettim; şimdiden sona yaklaşmıştım. Yumuşak tenini gerçekten dişlerimin arasında hissedebiliyormuşum gibi ağzımı açtım.

Tanrım, gerçekten tadına bakmak istiyordum.

"Isındın mı?" diye sordum. Teninin alev alev olduğunu gayet iyi biliyordum.

Başıyla onayladığını hissettim ve buna bir son vermem gerektiğini fark ettim. Bu iş fazla uzamıştı. "Jordan, durmamız gerek" dedim.

Ama sırılsıklam olduğunu hissedebiliyordum.

Külotunu çıkarmadan bana sürtünmeye başladı. Kalçalarını yuvarlarken sözleri alnıma düştü. "Sorun yok" diye fısıldadı. "Kimsenin bilmesi gerekmiyor."

Üzerimde daha hızlı zıplamaya başladı, solukları giderek daha sesli ve ağır bir hâl aldı. Burada, karanlıkta yalnızdık ve kimsenin bilmesi gerekmiyordu.

Nefes nefese, "Jordan" dedim ve zevkten gözüm döndü. "Bebeğim, yapamayız. Ne yapıyorsun?"

"Aletini sertleştiriyorum." Ah, olamaz.

Penisimi daha sertçe ovaladıkça sıcaklık kasıklarıma hücum etti; karnımdaki ve uyluklarımdaki ateş vücuduma yayıldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jordan tırnaklarını omuzlarıma geçirdi ve üstümde deli gibi zıplarken kalçalarını sıktım.

"Bebeğim, durman gerek" diye yalvardım. Tanrım, boşalmak üzereydim. "Ama sert olması hoşuma gidiyor."

Başımı iki yana sallayarak, dudaklarına doğru fısıldadım. "Ben sana uygun değilim. Başka bir adam... Bunu yapamayız."

"Duramıyorum" diye sızlandı. "Lütfen beni durdurma."

Meme uçları karşımdaydı ve kalçaları kalkıp iniyordu. Bugüne kadar gördüğüm en seksi şey oydu.

Ah, evet.

Sonunda, "Tamam" diye homurdandım penisimin ucu ona sürtünürken kalçalarını tutmaya devam ettim. "Amcığına istediğini ver."

İnledi, gözlerini kapattı ve ellerini dizlerimin üzerine koyarak benden istediğini aldı.

Bütün kuvvetimle penisimi sıkarak zıplayan kalçalarını elimde hissettim ve hareketlerim hızlandıkça patlayarak boşalmaya başladım.

"Ah, siktir. Siktir!" diye bağırdım. "Lanet olsun!"

Aman Tanrım. Başımı duşun duvarına dayadım, boşalırken elim yavaşladı ve geri kalanı serbest bırakırken kaslarım yandı.

Gözlerimin ardında lekeler gördüm ama hâlâ terinin kokusunu alabiliyordum ve bitmesini istemiyordum. Daha fazlasını istiyordum.

Sessizce, "Tanrım" diyerek dudaklarımı yaladım ve kendimi yutkunmaya zorladım. "Lanet olsun."

Daha fazlasını istiyordum.

En son ne zaman bu şekilde boşaldığımı hatırlamıyordum ama yine de... yeterli değildi.

Öfkelenerek elimi penisimden çekip yumruk yaptım. Kahretsin, bunun beni rahatlatması, onu aklımdan çıkarması gerekiyordu.

Penisimin tekrar ısınmaya başladığını hissettim ve homurdanarak duvardan uzaklaştım.

Musluğa sertçe vurarak sıcak suyu soğuğa çevirdim ve durulandım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sadece gerçek bir kadını becermem gerekiyordu. Onu değil. Başka birini. Kendimi bir kutu prezervatifle bir motel odasına kilitleyip onu aklımdan çıkaracaktım.

Evet. Yapacağım şey buydu. Bu hafta. Bu işi halledecektim.

Rafa uzanıp elimi her zamanki kancamın üzerine attım ve yıkanmayı bitirmek için ihtiyacım olan şeyi aradım ama orada yoktu.

Aslında günlerdir kayıptı. Kaşlarımı çatarak etrafa bakındım. "Duş lifim hangi cehennemde?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

17. Bölüm

Jordan

"Taco sosunu sen yaptın, değil mi?"

Yolcu koltuğunda Instagram'ıma bakarken başımla onayladım. "Evet."

Pike, "Peki ya pastırmaya sarılmış biber kızartması patlaklarını?" diye sordu. "Evet" diye tısladım. "On kez falan sordun."

Bir süre sessiz kalarak, bizim mahalleye çok da uzak olmayan bir yerde dolaştı.

Yani onun mahallesine.

Bizimkine.

"Sadece tatlarını sevdim, hepsi bu" dedi.

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi ve bir parça gurur hissettim. Sadece kıymet bilmekle kalmamasına bayılıyordum. Katkılarımdan gerçekten hoşlanıyordu. Mesela işten gelince yemesi için tezgâha bıraktığım yemek ve atıştırmalıklardan ya da dün arka bahçeye döşediğim ve çok beğendiği taşlardan.

Bu fikir çamurda dolaşmaya gidince ve hortum daha da çok çamur çıkarınca aklıma gelmişti. Hortumun yanına bir kutu pürüzsüz taş döşemenin hoş olacağını düşünmüştüm; böylece hortumla durulanırken taşların üzerinde durabilecektik ve ayaklarımız temiz kalacaktı. Taşlar suyu da gayet iyi süzüyordu ve kullanışlı olacaktı. Tekrar çamurda dolaşmaya gittiğimizde.

O geceden bu yana bir hafta, Kyle'ın çocuklarını yüzdürdüğümüzden bu yana altı gün geçmişti ve aramızda olanları, toparlan-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ma sürecimle ilgili talihsiz bir kazaymış gibi algılamaya, ilgi açlığımı gidermeye meyilli olduğumu düşünmeye çalışmıştım ama bu onun için hissettiklerimin büyümesine engel olmamıştı. Ona tutulmuştum. Çok fazla yalnız kalıyorduk ve bir bağ kurmamız anlaşılabilirdi.

Bu toplu yemek etkinliğinin ve evden çıkıp diğer insanlara karışmamın işleri yeniden yoluna koyacağını umuyordum.

Pike durup dururken, "Hindi pastırması koymadın değil mi?" dedi. Ha?

"Biber kızartmalarının üstüne" diye açıkladı ve göz ucuyla bana baktığını gördüm.

Tanrım, hâlâ yemekleri mi düşünüyordu?

"Umarım patates salatasına buğday tohumu gibi tuhaf bir şey koymamışsındır ya da gerçek patates yerine şu düşük karbonhidratlı saçma sapan diyetlerin gerektirdiği gibi karnabahar falan kullanmamışsındır" diye devam etti.

Başımı geriye atarak kahkahalara boğuldum. Telefonum kucağıma düştü ve gözlerim kapandı. *Aman Tanrım.*

"Jordan, ben ciddiyim" diye çıkıştı. "Bütün hafta bu yemeği dört gözle bekledim."

Gülmekten sarsılarak başımı iki yana salladım ve gülümsedim. Ne kadar tuhaftı.

Ayrıca yaptığım yemekleri yemek için kıvranıp durması çok hoşuma gitmişti.

Sessizce kıkırdamaya son verip yeniden telefonuma gömüldüm. "Her şey yağlı, tuzlu ve lezzetli" dedim. "Merak etme. Bugün ziyafet çekmene izin veriyorum. Atardamarlarını tıkayana kadar yiyip içebilirsin."

Başıyla onayladığını hissettim. "Güzel." Bir anlığına duraksadıktan sonra tekrar konuştu. "Yine de rahatsız olursan bana söyle. Seni eve götürebilirim."

"İyi olacağım" diye cevap verdim. "İşyerinde her zaman insanlarla konuşuyorum. Nasıl sohbet edileceğini biliyorum."

Dutch ve karısı Pike'ı, Cole'u ve beni davet etmişlerdi ama Cole

bugün fazla mesai yapması gerektiğini ve gelemeyeceğini söylemişti.

Ama ana sayfama bakarken kasabanın hemen dışındaki toptancı dükkânı Patrick's Last Ditch ve Cole'un benzin pompası önünde duran arabası gözüme ilişti. Bu Cole'un gönderisiydi.

Bugün şehir dışına gidiyorum! heeeyy!

Çalışıyormuş, hadi oradan. Ama hiç olmadığı kadar hevesli görünüyordu. İzin gününde yolculuğa çıkıyordu. Gözlerim şaşırtıcı bir şekilde, Elena'yı ya da onunla birlikte olabilecek başka kızları aramadı ama hiç var olmamışım gibi hayatıma devam ettiği için bir parça içerledim. Yani, aslında arasa da telefonu açmazdım ama beni aramaya çalıştığını bilmek güzel olurdu. En azından nasıl olduğumla ilgilendiğini bilmek. Sanırım birbirimizle çıkarak arkadaşlığımızı da mahvetmiştik.

Bunu neden umursadığımı bilmiyordum. Babam, annem, eski erkek arkadaşlarım... Sanırım insanın çevresini küçük tutmasında yarar vardı. Cam ve Shel bana yeterdi.

Owens'a doğru döndük ve ilerideki yolun birkaç barikatla kapatıldığını gördük. Pike sağa saptı ve kaldırımın kenarına park etti. Saat öğleden sonra ikiyi biraz geçmişti ve parti birkaç saat önce başladığı halde Dutch'ın karısı akşama kadar süreceğini söylemişti; böylece çocuklar maytaplar yakarak biraz eğlenebileceklerdi.

Kamyonetten inip kollarımızı yavaşça yiyeceklerle doldurduk. Pike çok değerli biber kızartmalarının ve taco sosunun bulunduğu tepsiyi alırken, ben de küçük soğutucuyu içeceklerle doldurdum ve en üste patates salatasını koydum.

Dutch elinde bir şişe birayla, "Selam ahbap" diyerek Pike'a doğru yürüdü, ve şişeyi üstünde *HAVUZLARA İŞİYORUM* yazan bir kılıfın içine koydu.

Barikatların içinden bir başkası, "Hey, Pike!" diye seslendi.

Pike onu başıyla selamlarken ben de yanlarında durdum. Dutch bana gülümsedi. Tanrı bilir Pike ile neden buraya geldiğime ve ne-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

den hep Pike ile birlikte olduğuma dair ne gibi sonuçlar çıkarıyordu. Cole ile ayrıldığımızı bildiğinden emin değildim.

Koyu kestane saçlı güzel bir kadın geldi ve tepsileri Pike'tan aldı, sonra eğilerek onu yanağından öptü.

Ona gülümseyerek, "Nasılsın?" diye sordu.

Pike uzanıp patates salatasını soğutucunun üzerinden aldı. "İyiyim. Sen nasılsın?"

"Ah, kendimizi şamataya vurduk" diyerek onunla şakalaştı ve partiye doğru ilerledi. Dutch'ı işaret ederek, "Gerçi bu adam sabahtan beri taşımak zorunda kaldığı her piknik masası için bir tane bira içti" dedi.

Pike kıkırdadı ve konuştuğu kadının Dutch'ın karısı olduğunu tahmin ettim.

Pike, "Bu Jordan" diyerek beni tanıttı. "Cole'un, ıı... arkadaşı. Cole gelemedi."

Kekelediği için kendi kendime güldüm. Sanırım bu, "Jordan Cole'un hâlâ benimle yaşayan ve sürekli benimle tartışan eski kız arkadaşı ve müziğinden gerçekten nefret ediyorum, ama bak... taco sosu!" demekten daha iyi bir açıklamaydı.

Kadın, "Ben Teresa'yım" dedi. İsmini söylerken r harfini vurguladı ve omzunun üzerinden gülümseyerek bana baktı. Tepsilerimi işaret etti. "Bunlar krem peynir mi?"

"Ah, evet."

"Yaşasın" diye şakıyarak bizi yemek masalarının yanına götürdü.

Her şey bir açık büfe gibi dizilmiş, üç uzun masa yan yana getirilmiş ve yiyeceklerle donatılmıştı. En uçta birkaç soğutucu vardı ve mangalda pişmiş hamburgerlerin kokusu boğazıma kadar ulaşınca ağzım sulandı. İnsanlar gruplar halinde bahçelerindeki veya kapatılan sokaktaki sandalyelerde aylaklık ediyorlardı; çocuklar etrafta koşuşturarak kovalamaca oynuyorlardı ya da bazı çimenliklerin tepelerinden aşağıya yuvarlanıyorlardı. Benden çok da küçük olmayan birkaç genç oturup telefonlarıyla oynarken, yetişkinler gülüp konuşuyorlar ve ara sıra durup çocuklarından birine direktifler yağdırıyorlardı. Teknik olarak henüz yaz gelmemiş olabilirdi

ancak kendini hissettiren sıcaklığın etkisi sadece gökyüzündeki dağınık bulutlar nedeniyle azalıyordu. Güzel bir gündü.

Dutch Pike'ı dürterek, "Hadi" dedi.

Pike muhtemelen iyi olduğumdan emin olmak için bana baktı ve nihayet patates salatasını masaya koyarak uzaklaştı. Dutch'ın peşinden giderek birkaç arkadaşıyla el sıkıştı ve birinin ona uzattığı biranın kapağını çevirerek açtı.

Her şeyi masaya yerleştiren Teresa'nın yanına yanaştım. "Dutch'la evleneli ne kadar oldu?" diye sordum.

Teresa içini çekti. "On dört yıl" dedi. Bana baktı. "Ve üç çocuktan sonra bile onu hâlâ her gün öldürmek istiyorum ama iyi spaghetti yapıyor, bu yüzden..."

Tıksırdım. Eminim sadece komik olmaya çalışıyordu çünkü nasıl bir araya geldiklerini açıklayabileceğinden şüpheliydim. Dutch'ın üstünde bir atlet ve kovboy çizmeleri olduğu halde Teresa oldukça bakımlı görünüyordu.

Streç filmi çıkararak, "Çok güzel görünüyor" dedi. "Bu kadar çok şey getirdiğin için teşekkür ederim. Bitmeleri uzun sürmeyecek."

Tam o sırada aramıza bir kol girdi ve kürdanların yanında duran biber kızartmalarından dört tanesini kaptı. Kolun üzerindeki dövmeyi hemen tanıdım.

Pike'ı, "Hey" diye azarladım ama gülümsemeden duramadım.

Ağırlaşmış göz kapaklarının altından bana bakarken fazlasıyla seksiydi. "Özür dilerim" diye fısıldadı ve arkadaşlarının yanına doğru yürüdü. Tekrar bana bakıp sırıtınca ben de tek kaşımı kaldırdım. Biber kızartmalarını yemeye fırsat bulamadan biteceklerinden korktuğunu anlamam gerekirdi. "Duyduğuma göre Cole ve sen bir süre Pike'ın yanında kalacakmışsınız" dedi Teresa.

"Evet." Soğutucumuzu diğerlerinin yanına koydum ve içinden bir şişe su aldım. "Sanırım kendi dairemiz için ödeme yapmak bize göre çok yetişkinceydi" diye şaka yaptım.

Teresa anladığını belirterek başıyla onayladı. "Acele etmeyin. Ben de ailemden uzaklaşmayı çok istemiştim ve faturalar tahmin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ettiğimden daha büyük bir sorumluluk olduğu için hiç param kalmadığını fark edince koşarak eve döndüm." Plastik bardağını dudaklarına götürerek erkeklere baktı. "Pike'ın yalnız olmadığına sevindim. O ev bir kişi için çok büyük."

Bakışlarını takip ederek suyumdan bir yudum içtim. Ben gittikten sonra Pike'ın o evde yalnız yaşayacağını düşünmekten nefret ediyordum. Hayatını gerçekten biriyle paylaşmalıydı.

"Fırsatları olursa bunu değiştirmekten çekinmeyecek olan birkaç bekâr kadın tanıyorum" diyerek April'ı, ablamı ve mahallemizdeki annelerin yarısının 'koşu' yaptıkları sırada Pike'ın evinin önünden geçerken onunla flört ettiklerini düşündüm.

"Evet, ama Pike yalnızlığı sever" diye cevap verdi.

Aynı fikirde olduğumu belirtmek için gülümseyerek başımla onayladım. "Evet, bunu anlamaya başlıyorum."

"Her zaman böyle değildi." İçeceğinden bir yudum alarak bana baktı. "Eskiden Cole'a çok benziyordu. Partilere giderdi, gülerdi, hız yapardı, kuralları çiğnerdi... Bir keresinde geceyi hapiste bile geçirmişti."

Kaşlarım yukarıya kalktı. Gerçekten mi?

Gözlerimi yeniden ona çevirdim ve arka cebinden beysbol şapkasını çıkarıp açık kahverengi saçlarının üzerine geçirmesini, dövmeli kolundaki kasların tişörtünü esnetmesini izledim.

Hikâyenin devamını tahmin ederek, "Ama sonra Cole doğdu" dedim. Teresa, "Evet" dedi içini çekerek ve evlerden birindeki hoparlörden gelen müziğin ritmine uyarak bir sağa bir sola sallanmaya başladı. "Birinin yetişkin olması gerekiyordu ve Lindsay..." Cümlesini yarım bıraktı, sonra doğruldu ve boğazını temizledi. "Üzgünüm. Niyetim dedikodu yapmak değildi."

"Sorun değil" dedim. "Pike kesinlikle kolay pes etmiyor."

Cole'un annesini birkaç kez görmüştüm ve onu Pike ile hayal etmek zordu. Lindsay oldukça gösterişliydi ve tanıdığım Pike ona ayak uydurmaya çalışırken bir duygu karmaşasına düşmüş olmalıydı.

En azından Cole'un bana anlattıklarından bildiğim kadarıyla annesiyle babasının ilişkisinin uzun sürmediğini biliyordum

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve eğer Cole babasıyla aynı tavırlara sahip olmasaydı, acaba Pike onun kendi oğlu olduğundan emin olabilir miydi? Lindsay'nin son birkaç yıldır gördüğüm en az dört erkek arkadaşı olmuştu.

Teresa nefesini verdi ve sesini alçalttı. "Pike, mecbur kalınca öğrendiğimizin ve olgunluğun yaştan çok deneyimin sonucu olduğunun kanıtı" dedi. "Yirmi bir yaşında iki işte birden çalışan tek kişi oydu; hem de asla eğlenmeye gidemediği için bütün arkadaşlarını kaybetme pahasına."

Birdenbire her şeyi öğrenmeyi isteyerek ona baktım. Onu tanımadan önce nasıl biri olduğunu öğrenmek istiyordum.

"Bütün arkadaşları gösterişli arabalar alıyorlardı" diye devam etti. "Ama Cole onu tanıdığımdan beri babasının eski kamyonetini kullanıyor. Bu onun için asla bir fedakarlık sayılmazdı ve Cole'a bakma konusunda hiç tereddüt etmemişti. Ne istediğine aldırmadan yapmak zorunda olduğunu bildiğin şeyi yapmak adanmışlık gerektirir."

Sözleri beni etkiledi ve bakışlarımı yere indirdim. *Yapmak zorunda olduğunu bildiğin şeyi yapmak adanmışlık gerektirir...*

Birdenbire kendimi bok gibi hissettim.

Pike geçen gece beni istemişti. Ve Cole olmasaydı, yatacağımızdan hiç şüphem yoktu.

Ama Cole buradaydı, aramızdaydı ve bunu değiştiremezdik. Hiçbir zaman. Bu yanlıştı ve onu ne kadar istersem isteyeyim, Pike sonrasında kendinden nefret edecekti. Oğlu her zaman için her şeyden daha önemli olacaktı.

Teresa, "O iyi bir adam" dedi.

Sonra arkasını dönüp salataya bir servis kaşığı koydu, taco sosuyla yenecek olan cips paketini açtı ve ben üzerime doğru gelen bir kamyon varmış gibi kalakaldım.

Pike iyi bir adamdı.

Bunu mahvedemezdim.

Birdenbire buradan gitmem gerekiyormuş gibi hissettim. Pike benim ailemden değildi ve onun yanında olmak ne kadar doğal gelse de bu yalnızca kısa bir süre içindi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Önümüzdeki birkaç saat boyunca Pike'tan uzak duracaktım. Teresa bana evini gezdirdi; onunla ve birkaç kişiyle oturup yemek yedim ve fazla konuşmasam da biraz sohbet ettim; sonra Dutch'ın çocuklarından biri beni sürükleyerek bir komşunun garaj girişinde yakar top oynamaya götürdü. Hava henüz kararmasa da çocukların maytaplarını yaktım ve Teresa'nın boş tenekeleri çöpe götürmesine, soda kutularını ve su şişelerini toplamasına yardım ettim.

Pike'ın bana aldırış edip etmediğinden emin değildim çünkü nerede olduğunu kontrol etmek için dönüp ona bakmamıştım ama arada bir ensemin ısındığını ya da sırtımın karıncalandığını hissediyordum.

Bacaklarımın üzerinden atlarken tökezleyen biri, "Ah, selam Jordan" dedi. "Burada olduğunu görmedim."

Güldü ve çimlerde uzandığım yerden Carter Hewitt'in omzunun üzerinden bana gülümsediğini gördüm. Yanında başka bir erkek ve kız vardı ama aynı dönemde mezun olmamıza rağmen isimlerini hatırlamıyordum.

Carter'la bugün nehir kızağı yapacaktık ama ailesinin bu etkinliğe gelmesini istediği için programı iptal etmişti. Buna sevinmiştim çünkü iptal edip etmeme konusunda *kendimle* savaşıyordum. Pike'ın o tartışmayı kazanmasına izin vermek istemiyordum ama haklıydı. Nehir kızağı sarhoş olmak için bir bahaneydi ve ben hiç havamda değildim.

Doğruldum ve yıldızların çıkmaya başlamasını izlemek için üzerine yaslandığım kollarıma bulaşan çimleri silkeledim. "Ee, neler yapıyorsunuz?" diye sordum.

"Bunun dışında ne olursa varız." Carter içini çekti. "A&W'da bir sürü insan var. Gelmek ister misin? Sana meyan kökü birası ısmarlarım."

Kendi kendime kıkırdayarak ayağa kalktım. Aslında bu fikir kulağa gerçekten hoş geliyordu.

"Oraya gitmeyeli uzun zaman oldu" dedim. "Neden olmasın? Beni getiren kişiye haber vereyim."

Carter ve arkadaşları caddenin yukarısındaki arabalarına doğru ilerlediler ve ben de yolun ortasındaki katlanan sandalyelerde otu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ran erkeklerin yanına koştum. Pike'ın sırtı bana dönüktü; Dutch ise kucağında karısıyla onun yanında aylaklık ediyordu ve Pike'ın poker oyunlarından tanıdığım birkaç kişi de oradaydı.

"Naber" diyerek Pike'ın yanına gittim. "Birkaç arkadaş A&W'ya meyan kökü birası içmeye gidiyorlar. Beni de davet ettiler."

İzin istemiyordum ama cümle ağzımdan o şekilde çıkmıştı.

Pike bana bakmadan bira şişesini ağzına götürüp bir yudum aldı. Sertçe, "Meyan kökü birası mı?" diye tekrarladı. "Beş yaşında falan mısınız?"

Pislik.

"Hayırrr" dedim. "Ama bazen bana öyleymişim gibi davranmayı seviyorsun." Dutch sessizce güldü ve beni savunmaya geçti.

"Hey, ben hâlâ meyan kökü birasını seviyorum dostum."

Pike'a gözlerimi devirdim ve sonra Teresa'ya bakarak gülümsedim. "Beni ağırladığın için çok teşekkür ederim" dedim. "Güzel vakit geçirdim."

"Geldiğin için teşekkürler tatlım. Yemekler için de." Pike araya girerek, "Eve nasıl döneceksin?" dedi. Hâlâ benimle göz göze gelmekten kaçınıyordu. "Ben bırakırım."

Arkama bakınca Carter'ın yanımıza geldiğini gördüm. Pike başını azıcık çevirip onu gördükten sonra tekrar önüne baktı.

Hafifçe sırıtarak eğildim ve kulağına birkaç santimetre kala durup, "Yoksa sokağa çıkmam yasak mı?" dedim.

Dutch tıksırdı ve Pike bir an için dişlerini göstererek homurdansa da hemen kendini topladı.

Zoraki bir şekilde, "İyi eğlenceler" dedi.

Tekrar doğruldum ve Carter'ın peşinden kamyonetine doğru yürürken neşem tekrar yerine geldi.

Pike beni kıskanmıştı.

Onu düşünmek istemesem de beni düşünmemeye çalıştığını bilmek hoşuma gidiyordu.

Acaba istediklerinin ne kadarını saklıyor, gömüyor ya da bastırmaya çalışıyordu? Kendini kontrol etmediğinde nasıl biri oluyordu?

* * *

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aman Tanrım, Jillian'la ilgili haberi duydunuz mu?" Selena Gardner aralıklı olarak pipetinin ucunu kemiren başka bir kızı işaret etti. "Dean ve Matt'e ikisinden birinin baba olduğunu söylemiş ve babalık testi yaptırmaya gittiklerinde ikisinin de baba olmadığı anlaşılmış!" Güldü.

"Aman Tanrım!" Diğer kızın gözleri yuvalarından fırladı. "Kahretsin, acaba bebeğin babasının kim olduğunu biliyor mu?"

"Kimin umurunda ki?" Selena kaşlarını çatarak tekrar arabaya yaslandı. "Hamile kalmaktansa bir hastalık kapmaktan daha çok korkarım. Artık prezervatifsiz evden çıkmıyorum. Onlara ne zaman ihtiyacın olacağını asla bilemezsin. Gerçekten..."

Herkes güldü; ben de garip görünmemek için yarım ağız gülümser gibi yaptım ama öyle göründüğümden emindim çünkü son on dakikada boyunca iki kelime bile etmemiştim.

Bir saat önce A&W'ya varmıştık ve beklendiği gibi, içerisi gençlerle ve kamyonetlerinin kasalarında çocuklar bulunan ailelelerle doluydu. Ay ışığı arabaların farlarıyla, cırcır böcekleri ise teyplerden yayılan müziklerle yarışıyorlardı ve motorlar çalışıp araba kapıları kapandıkça, mangalda pişmiş burgerlerin ve sıcak asfaltın kokusu havayı dolduruyordu.

Burada bir yıldan fazla bir süre önce mezun olduğumdan beri iki seferden fazla konuştuğum tek bir kişi bile yoktu.

Selena birine, "Buna bayılıyorum" dedi ve uzanıp küçük Louis Vuitton çantasına dokundu. "Nereden aldın?"

"Çok şirin değil mi?" Selena kayışı başının üzerinden geçirerek kıza çantayı gösterdi. "Aslında kendimi biraz kötü hissediyorum. Babama çok borçlandım ama buna mutlaka sahip olmalıydım."

Gözlerimi çantaya çevirerek, eşit oranda kıskançlık ve öfke hissettim. Elbette öyle bir çantam ve tıpkı onun gibi, ailemi sömürmekle ilgili dertlerimin olmasını çok isterdim çünkü insan on dokuz yaşındayken aile bunun için var olmalıydı.

Bir parçam bir gün onun gibi olmayı diliyordu.

Ama okulu bitirdikten sonra bile öğrenci kredileri yüzünden o kadar sıkışık olacaktım ki tasarımcı çantaları gibi delilikler bana

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hâlâ çok uzak olacaktı. Ve işin garibi, bunu sorun etmiyordum. Düzgün bir araba almayı tercih ederdim. Veya bir ev almayı. Aynı ay içinde bütün faturalarımı ödeyebilmeyi.

Selena ve ben bambaşka sorunlar yaşıyorduk ve lisedekinden bile daha az ortak noktamız vardı. Bu hissin karşılıklı olduğundan emindim.

Kaçmak için bir bahane uydurmadan, doğruca arkamı dönüp binanın kenarına doğru yürürken çantamda cep telefonumu aradım.

Carter'ın, "Hey, Jordan. İyi misin?" diye seslendiğini duydum.

Başımı çevirdim, başka birkaç kişinin yanında durduğunu gördüm ve başımla onayladım.

Biraz daha sessiz bir yer bulur bulmaz Cam'i aradım ve telefonu kulağıma dayayarak, boş bardağımı çöp kutusuna attım.

Cam benim aradığımı görünce, "Selam" diye cıvıldadı.

"Selam" dedim. Cam'in sesi beni ânında sakinleştirmişti. "Çalışıyor musun?

Gelip beni alabilir misin?"

"Çalışıyorum" dedi. "Ama yarım saatliğine ayrılabilirim. Neredesin? Her şey yolunda mı?"

Arka plandaki müziği duydum ve işyerinde olduğunu anladım. "Evet, her şey yolunda." Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "A&W'dayım. Sadece eve gitmek istiyorum."

Eve.

Bu sözcüğü her söylediğimde duraksıyordum. Aslında oranın benim evim olmadığını biliyordum ama "Pike'ın evi" veya "Cole'un babasının evi" demek de garip geliyordu.

Cam'le telefonu kapattıktan sonra önce tuvalete gittim, sonra Carter'a eve gideceğimi haber verdim. Anlık bir hayal kırıklığı yaşadı ama sebebinin o gece takılacağı kızı elinden kaçırması olduğundan emindim. Gerçi benimle takılmaya niyeti olup olmadığından da emin değildim; özellikle de beni yok sayarak arabalar hakkında konuşmayı tercih etmesinden ve daha önce hiç sohbet etmediğim bir avuç kızla "hasret gidermem" için beni büyük bir memnuniyetle cesaretlendirmesinden sonra.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aslında Carter'da, Selena'da veya buradaki herhangi birinde bir terslik yoktu. Ama konuştukları zaman, güzel şeyleri, ceplerinde paraları ve anneleri olduğu anlaşılıyordu. Ses tonlarında daha önce bir daireden atılmadıklarını veya akıllı telefonlarını daha ucuz olan kapaklı bir cep telefonuyla takas etmeleri gerekip gerekmediğine karar vermeye çalışmadıklarını belli eden bir rahatlık vardı.

Ben onlardan farklıyım ve her zaman farklı olmuştum. Bu gece burada olmak lisede yaşamaktan nefret ettiğim duyguları tekrar gün yüzüne çıkarmıştı. Oysa Pike'ın yanındayken...

Kaşlarımı çatarak düşündüm.

Sanırım onun yanındayken, kendim gibi hissedebiliyordum.

Ve şu anda her şeyden çok eve gitmek istiyordum. Ya da Pike her neredeyse oraya.

Cam on beş dakikadan daha kısa bir sürede geldi. Arabasına bindim ve kasabadan Pike'ın mahallesine doğru hızla ilerlerken hiç itiraz etmedim. Patronu hoşgörülüydü ama işten ne kadar uzak kalırsa o kadar çok para kaybediyordu; bu yüzden acele etmesine ses çıkarmadım.

"Teşekkür ederim" dedim. "Seni işten alıkoyduğum için üzgünüm."

Üzerinde uyluk hizasında, beli kuşaklı siyah bir ceket vardı ve eminim ki altına fazla bir şey giymemişti; sadece otoparkta taciz edilmeden yürümek için üzerine bir şey geçirmişti.

Tekrar, "İyi olduğuna emin misin?" diye sordu.

Cam sağa doğru keskin bir dönüş yaparken bir elimle ön panoya tutundum. "Evet."

"Babayla her şey yolunda gidiyor mu?" Cam bana baktı. İstediğin zaman evime gelebileceğini biliyorsun. Bende kalabilirsin."

"Biliyorum."

Yanlış olan hiçbir şey yoktu. Hatta nelerin doğru olduğunun farkına varmıştım ve hiçbiri A&W'da değildi. Ne istediğimi ve neden Pike ile olamayacağımı biliyordum. Sadece tamı tamına ona benzeyen birini bulmam gerekiyordu.

Ablam sokakların arasında dolanırken, eğlence olsun diye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Pike'a aldığım meyan kökü birasını sımsıkı tuttum. Cam sonunda Pike'ın evinin önüne yanaştı.

Homurdandım; hâlâ midem çalkalanıyordu. "Teşekkür ederim."

Arabadan indim, cüzdanımın kayışını bileğime geçirdim ve kapıyı kapattım.

Cam açık duran camdan dışarıya seslenerek, "Bu April Lester'ın arabası mı?" diye sordu.

Başımı çevirip Pike'ın kamyonetinin arkasına park edilmiş, kırmızı renkte bir üstü açık Mazda Miata görünce içim burkuldu.

Bu da neyin nesiydi? Geç olmuştu.

Gözlerimi eve çevirdim ve karanlık olduğunu, hiçbir yerde ışık yanmadığını gördüm. İçeride ışıklar yanmadan ne yapıyor olabilirlerdi?

Boğazıma bir yumru oturdu ve kusacakmışım gibi hissettim. Cam, "Muhtemelen İzci Kız kurabiyeleri satıyordur" diye şaka yaptı.

Ama ben öfkeden kuduruyordum. "Kurabiye sezonu değil."

"Ah tatlım, bazılarımız için her zaman kurabiye sezonudur."

Ablama doğru döndüm ve parmaklarıyla ağzının önünde bir V şekli yaptığını ve dilini araya sokup kımıldattığını gördüm.

Kapıdan uzaklaşarak, "Kaybol" diye mırıldandım.

Ama Cam sadece güldü ve arabasını vitese taktı. "İyi şaaaansslarrrr."

Eve bakarken yutkunabilmem için iki kez denemem gerekti. April'ın burada ne işi vardı? İçeride ne yapıyordu?

Evet, burası Pike'ın eviydi ve bildiğim kadarıyla haftalar önce buraya geldiğimden beri kimseyle takılmamıştı. Gençti, bekârdı; eve kadınlar getirmeye her türlü hakkı vardı.

Ama bu kalbimin deli gibi atmasını ya da mideme kramplar girmesini engellemiyordu. Ben buradaydım. April'ı buraya getireceğine onun evine gidemez miydi? Veya bir motele?

Kalbim kulaklarımda atarak ön verandanın basamaklarını çıktım ve tokmağı çevirdim ama kapı kilitliydi. Pike neredeyse her

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zaman benim için kapıyı açık bırakırdı. Sabahın ikisine kadar işte olsam bile.

Elimdeki bira bardağını sabit tutmaya çalışarak, anahtarı almak için diğer elimi şortumun cebine soktum. Anahtarı çıkarıp kapıyı açarken içim korkuyla doldu. Eğer onları bir şey yaparken yakalarsam gözyaşlarına mı boğulurdum yoksa çığlık mı atardım emin değildim.

Lütfen yapma Pike. Lütfen bunu yapma.

Eve girdim ve kapıyı usulca kapatıp kilitledim. Karanlık salona baktım ve en büyük korkularımı doğrulayacak herhangi bir sese kulak kesildim.

Yavaşça mutfağa doğru ilerlerken, masanın üzerinde yanan elma şekeri kokulu mumu gördüm. Yumuşak ışıltısı karanlığı aydınlatıyordu. Ama onu ben yakmamıştım.

Dişlerimi sıktım. Pike ambiyans yaratmaya mı çalışıyordu?

Lavabonun üstündeki pencereden arka bahçeye bakınca havuz ışıklarının yandığını gördüm ama dışarıda kimse yoktu.

Salona geri dönerek merdivenlere doğru ilerledim ama sonra boğuk kahkahalar duydum ve durdum. Bodrum kapısına doğru yürüdüm, yavaşça tokmağı çevirip kapıyı usulca açar açmaz seslerini net olarak duydum.

April, "Ben siyah olanı vurmak istiyorum" diye mızmızlandı.

Pike, "Siyaha en son vurulur" diye açıkladı. Sesi her zamankinden daha derin ve neşeliydi. "Onu şimdi bir cebe sokarsan oyunu kaybedersin."

"Kazanırsam ne alacağım?"

"Ne istiyorsun?"

April usulca güldü ve ayaklarını sürüyerek yürüdüğünü duydum. Bilardo masasının köşesinde oldukları için onları göremiyordum ama April bir şeyler yapıyordu ve ben de hayal kırıklığı içinde kapının tokmağını sıkıyordum.

Sonra Pike'ın dingin, alçak sesini duydum. April her ne yapıyorsa, "Sanırım bu istediğin ben kazanırsam olur" dedi. Bunu gülümseyerek söylediği sesinden belliydi. April, "Mmm-hmm" diye inleyince gözlerim açıldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Pike mı ona bir şey yapıyordu yoksa o mu Pike'a bir şey yapıyordu emin değildim.

Bu da neyin nesiydi? Pike ciddi miydi? Ne zamandır buradaydılar.. Her an eve gelebileceğimi biliyordu.

Tanrı aşkına, ben bir çocuktum. Bütün gece alem yapacaklarsa ödevlerimi nasıl bitirecektim, nasıl uyuyacaktım?

Pike'ın bunu planladığından emindim. Bilardo oynamak isteselerdi, Cue denen yere gidebilirlerdi. Onu buraya seks için getirmişti.

Geri dönüp mutfaktan geçerek çamaşır odasına girdim, makinenin kapağını büyük bir hışımla açtım ve meyan kökü birasının bulunduğu karton bardağı olduğu gibi çöpe attım. Makinenin kapağını çarparak kapattım, makineyi çalıştırdım ve sonra kurutucunun kapağını sinirle açarak Pike'ın kahrolası giysilerini çıkardım ve yine kapağı çarptım. Eğer bana çocukmuşum gibi davranmak istiyorsa karşılığını alacaktı.

Merdivenlerden koşarak yukarı çıkıp yatak odama girdim, kaset çalarımı çalıştırıp bangır bangır *Bad Medicine* dinleyerek günlük kıyafetlerimi çıkardım ve bir uyku şortuyla kısa bir tişört giydim.

Kaset çaları sapından tutarak merdivenlerden indim ve mutfak masasına geri dönerek, okul için üzerinde çalıştığım en son peyzaj maketinin önündeki sandalyeye oturdum. Müzik yanı başımda hâlâ bangır bangır çalıyordu.

Aradan henüz on saniye geçmişti ki Pike'ın bodrum merdivenlerindeki ağır ayak seslerini duydum ve çenemi sıkarak kendimi hazırladım.

Mutfağa girdi ve masanın yanında durup, kasetçalarımın *Durdur/Çıkar* düğmesine bastı. Ev birdenbire sessizleşti ve başımı kaldırarak, masum bir yüz ifadesi takınmaya çalıştım.

"Ah, özür dilerim" dedim. "Yalnız olduğumu sanmıştım."

Pike sırtını dikleştirdi ve korkunç bir yalancı olduğumu söyleyen bir bakışla beni süzdü.

"Selam Jordan." April onun arkasından mutfağa girdi. "Nasılsın?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Zoraki bir şekilde gülümsedim. "İyiyim." Ve dikkatimi modelime geri vererek, sahte çimlerle uğraşmaya koyuldum.

Pike hâlâ bana bakıyordu ve April muhtemelen şu anda neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Uzun ve garip bir sessizlik oldu.

Sonunda April, "Ben... dışarı çıkayım" dedi.

Pike bir an duraksadı. Masanın karşısındaki sandalyenin arkasını sıktığını görebiliyordum ama onunla göz göze gelmedim.

Az önce şımarık bir çocuk gibi davrandığımı biliyordum ve biraz utanıyordum; özellikle de onu kandıramadığım için ama...

April'ı herhangi bir yere götürebilirdi. Onları bir arada görmemi umarak onu buraya getirmişti.

April'ı dışarıya kadar geçirirken alçak sesle konuştuklarını duyamadım ama kapının kapandığını ve kilidin çevrildiğini duyunca rahatça nefesimi verdim.

April gitmişti.

Pike mutfağa geri dönerek buzdolabına doğru yürüdü ve üzerinde hâlâ bugünkü lacivert tişört ve kot pantolonun, ayağında iş botlarının olduğunu fark ettim. Hiç soyunmuş gibi bir hali yoktu ve bu iyiye işaretti.

"Rahatsız olduysan özür dilerim" dedi ve gazlı bir içecek aldı. "Aslında yeni gelmiştik. Şey için uğramıştı–"

"Burası senin evin. Umurumda değil" dedim ve işime odaklanmışım gibi yaptım. "İstediğini yap."

Muzip bir ses tonuyla, "Emin misin?" diye sordu. "Çamaşır makinesinin ve kurutucunun kapaklarını çarpıp gecenin onunda bangır bangır müzik dinliyordun. Biraz... sinirli gibisin."

Omuz silkerek başımı iki yana salladım. "Tabii ki değilim. Sırf ben buradayım diye yaşam tarzını değiştirmeni bekleyemem. Kafana göre takıl."

Sessiz kaldı. Göz ucuyla bir an için olduğu yerde kaldığını gördüm. Yatağa yalnız girecek olmasına sevindiğim için kendimi kötü hissettim. Hayatında birinin olmasını istiyordum. Onu sevecek ve kendini iyi hissetmesini sağlayacak birinin.

Ama... O kişi April değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aslında başkaları da değildi.

Ona tutuluyordum. Benimle olmasını istiyordum.

O kadar inatçıydı ki sırf beni ne kadar istemediğini kanıtlamak için bu geceki gösteriyi yapmıştı.

"Ama Tanrı aşkına, daha zevkli olduğunu düşünmüştüm" diyerek maket ağacın altına biraz daha çimen yapıştırdım.

"Efendim?"

Başımı kaldırdım. "April'ın Marcus Weathers'ın evliliğini yıktığını biliyor muydun?" diye sordum. "April barda takılır, herhangi bir gece onu kimin eve götüreceğini görmek için bekler ve seçici değildir. Evliymiş, boşta değilmiş, hiç takmaz..."

"O zaman iyi ki boştayım" diye lafı yapıştırdı. "Sorun kalmadı."

Bu turu kaybettiğimi fark ederek gözlerimi indirdim ve yapıştırıcının kapağını kapattım.

Sonunda, "Daha iyisini bulabilirsin" diye mırıldandım.

April'dan nefret etmiyordum. Daha önce kimin evliliğini yıktığı da umurumda değildi. Bu durumda her ikisi de sorumluydu ve Marcus Weathers da hatalıydı.

Ama bu durum beni can evimden vurmuştu. Pike boşta değildi. Pike tekrar masanın yanına gelerek, "Bu seni neden ilgilendiriyor?" diyerek bana meydan okudu. "Ben sen doğmadan önce seks yapan yetişkin bir adamım. Bunu istediğim zaman elde etmeye alışkınım ve sana hesap verecek değilim, beni duydun mu?" Sözleri içime oturdu ve gururum kırıldı. "İstediğimi yapmaya devam edeceğim; çatımın altında yaşayan bir çocuğun görüşleri ne olursa olsun."

"Çocuk" kelimesi balyoz gibi üzerime indi ve kalbim sızladı. Dişlerimi gıcırdatırken, acım öfkeye dönüştü.

"Anlaşıldı." Yüzüne baktım. "O halde odama gideyim."

Sandalyemden kalktığımda gözleri hemen çıplak kamıma kaydı. Tişört göbek deliğimin epey üstünde bitiyordu. Vücudunun donakalması ve gözlerini kaçırması beni mest etti.

Masanın etrafından dolanarak salona doğru döndüm ama mumun yandığını hatırladım. Geri döndüm ve kendimi göstermek için sırtımı kamburlaştırarak oval masanın üzerine eğilince şortum

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aşağıya kaydı ve bir hafta önce bahçede oynaştığımız sırada üstümde olan tanganın kırmızı kayışı ortaya çıktı.

"Mumu unuttum" diyerek alev alev yanan gözlerimi ona diktim. "Ama istersen onu yanık bırakabilirim. En sevdiğin rengin kırmızı olduğunu biliyorum."

Kırmızı mum mu yoksa kırmızı tanga mı? Dikkatinin hangisinde olduğunu söylemek için birden fazla tahmine gerek yoktu.

Yutkundu ve ürkek bakışları dışarıya çıkan kırmızı ipekli kumaşa kaydı. Hafifçe gülümsedim. Gözlerini benimkilere çevirerek kıstı.

"Beni her geçen saniye daha çok kızdırıyorsun." Kulak tırmalayıcı homurtusunda tehlikeli bir tını vardı. "Gecemi mahvettin ve hâlâ burnumdan soluyorum, o yüzden ayağını denk al."

Gözlerimi kapatıp dileğimi diledim ve mumu söndürerek tekrar doğruldum.

"Burnundan solumanın sebebi bu 'çocuk', öyle mi?" diye sataştım. "Sen koca bir yalancısın."

Omuzlarını dikleştirerek, kesik kesik nefes almaya başladı. "Odana git, Jordan" diye emretti.

"Memnuniyetle" diye geri adım atarak onu kızdırmaya devam ettim. "Yukarıda senden daha taşaklı bir vibratörüm var."

Üzerime çullanarak beni havaya kaldırdı, omzunun üzerine attı ve ciğerlerimdeki hava boşalıp da omuzları karnıma batınca homurdandım.

Bu da neyin nesiydi?

Merdivenlerden paldır küldür yukarıya çıkarken düşecekmişim gibi hissettim.

"Pike, kes şunu!" diye bağırdım.

"O zaman beni zorlamayı bırak!" diye kükredi ve popoma bir tokat attı.

Sol tarafıma yayılan acının etkisiyle bağırdım. Seni adi... Elimi arkaya uzatıp beni tekrar tokatlaması ihtimaline karşı arkamı kollamaya çalıştım.

Yatak odamın kapısını tekmeleyerek açmasıyla omzunun üzerinden uçarak pat diye yatağa düşmem bir oldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dirseklerim döşeğe gömüldü ve başım öne doğru fırlarken, saçlarım yüzüme doğru uçuştu.

"Şimdi yat hadi!" diye bağırdı.

Gözlerime giren saçları üfleyerek uzaklaştırdım ve Pike'ın dışarı çıktığını gördüm. "Üstümü örter misin?"

Başını önüne eğdiğini gördüm; o kadar sık ve kesik soluk alıp veriyordu ki yakıtı bitmek üzereymiş gibi bir hali vardı. Bana dönerek, sesini bir parça sakinleştirdi. "Bu gece sana ne oldu böyle?"

Dalga mı geçiyordu?

Yataktan hışımla kalkıp karşısında durdum. "Onu buraya getirdin, olan bu."

"Burası benim evim!"

Başımı iki yana salladım. "O seni tatmin edemez" dedim. "İstediğin gibi biri değil."

"Yani kıskandın mı?"

Ona yaklaşarak alçak sesle konuştum. "İhtiyacın olan her şey bu evde var. Başka bir yere bakmak için bir sebep yok..." Ansızın biraz utanarak başımı öne eğdim. "Neye *ihtiyacın* olursa."

Tek ihtiyacı bendim.

Göğsünün kalkıp inmesini izlerken, sadece ona özgü olan kokusunu içime çektim. Güneş ve odun aromalarını, duş jelinin, şampuanının ve giysilerinin yıkandığı deterjanın belli belirsiz kokusunu. Sıcak bir yaz gecesi gibi kokuyordu; keşke ilk seferimi onunla yaşasaydım diye düşündüm ve kokusunu derin derin içime çektim çünkü her an çekip gidebilirdi.

"Demek kasten sinir krizi geçirdin öyle mi?" dedi. Aslında bu bir soru değildi. "Bu gece yatağımda olmak istediğin için mi?"

Gözlerimi kısarak yüzüne baktım. "Çünkü April'ı beni incitmek için davet ettin ama oyununu bozdum ve sen kaybettin" diye karşılık verdim.

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve tişörtüm onunkine değdi. Bana bakarken çenesi açıldı ve kalbim göğüs kafesimi delecekmiş gibi atmaya başladı.

"Çünkü April burada kalsaydı ve bütün gece üstünde zıplayıp

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

seni bulutlara uçursaydı bile, uyandığında onun yanında yattığını dahi hatırlamadan, yine de beni düşünecektin."

Nefesi ağırlaştı; iradesinin zayıfladığını görebiliyordum.

Devam ettim. "Yatağımda tek başıma ne yaptığımı, uyanık olup olmadığımı veya ısınıp ısınmadığımı merak edecektin ya da..." Parmak uçlarımda yükselerek ağzımı çenesine yaklaştırıp, "Kendimi okşayıp okşamadığımı ve senin gelip başını külotuma gömdüğünü hayal edip etmediğimi" diye fısıldadım.

Bir nefes aldı, gözlerini kapadı ve kot pantolonunun içinde sertleştiğini hissettim. Çaresiz bir ses tonuyla, "Jordan, lütfen" diye yalvardı. "Siktir."

Gülümsememi kendime saklamaya çalıştım ama çok mutluydum. Beni istediğini biliyordum.

Onu kışkırtmak için parmaklarımı kot pantolonunun beline geçirip, burnumu çenesini değdirdim. "İstediğini biliyorum" diye tekrar fısıldadım. "Bana sahip olmayı o kadar çok istiyorsun ki."

Olduğum yerde kaldım ama ellerimi üstünden çekerek parmaklarımı kendi bel lastiğime geçirdim ve şortumu yavaşça aşağıya indirdim. Şort ayaklarımın dibine düştü ve bedenim korkuyla, arzuyla ve ihtiyaçla dolup taşarken parmaklarımı yumruk yaptım.

Bana bak.

Bana dokun.

"Tadına bakmak için yanıp tutuşuyorum" dedim. "Ve seni hissetmek için. Bedenimin isteklerini yok saymak her geçen gün daha da zorlaşıyor. Sırılsıklam uyanıyorum, Pike." Ağzımı onunkine yaklaştırarak, dudaklarımızı aynı hizaya getirdim. "Beni arzulamanı istiyorum. Beni istediğini ve üzerimde boşaldığını görmek istiyorum."

Bacaklarımın arasındaki kayganlığı hissedebiliyordum ve nefesi çok sıcacıktı. Parmak ucumda durmayı bıraktım ama gözlerimi onunkilerden ayırmadım.

"Benim için endişelenmene ve beni korumak istemene bayılıyorum" dedim. "Ama bir kızın da ihtiyaçları var ve er ya da geç senin işini daha iyi yapabilecek başka bir erkek bulmam gerekecek."

OLSSONGELEN KAKTÜS TEAM

Donuk bakışlarının ardında öfke kıvılcımları belirdi ama gözünü bile kırpmadı. "Başka bir adam beni öpecek" diye nefes verdim. "Ve kıyafetlerimi çıkaracak, yatağında, duşunda beni becerecek ve kahvaltı masasının üzerinde bacaklarımı iki yana açacak..."

Pike her an dişlerini gösterecekmiş gibi kesik kesik nefes alıyordu, bana dik dik bakıyordu.

Bana ilgi duyuyordu. Onu hissedebiliyordum. Birbirimize sokulmuş gibiydik, aramızdaki ısı boğucuydu ve tek yapması gereken uzanıp beni kollarına almaktı.

Al beni.

Bekliyorum.

Ben seninim. Sadece uzan ve beni kollarına al.

Ama Pike öyle yapmadı.

Karşımda durdu ve kıpırdamadan tepemde dikilirken gözlerim yanmaya başladı.

İsteksizdi.

Kalbim kırılmıştı.

Başımı iki yana salladım. "Benimle ne yapacağına dair hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Oflayarak ondan uzaklaştım ama birdenbire kollarımı kavrayarak beni sırtına aldı. Ellerini kollarımın altına koyup beni yukarı kaldırarak, yüzlerimizi beş yaşımdaymışım gibi aynı hizaya getirince nefesim kesildi.

Tehditkâr bir ses tonuyla, "Biraz körelmiş olabilirim küçük kız" diye karşılık verdi. "Ama sanırım bir yolunu bulacağım."

Ve beni kendine çekerek öperken o kadar nefessiz kaldım ki tek yapabildiğim bacaklarımı ona dolayıp dayanmaya çalışmak oldu.

Ah, evet.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

18. Bölüm

Pike

Tanrı onu kahretsin.

Kahretsin. Duramadım. Siktir. Yapamadım.

Beni kışkırtıp durdu, bam telime bastı ve beni bu hale getirmek için ne gerekiyorsa yaptı; bunu yapmasını da ben istedim. Aklımın bir köşesinde, ona sahip olamayacağımı hep biliyordum.

Ellerimle poposunu kavradım ve o kucağımdayken kendimi yatağa bıraktım. Bacaklarını açarak üzerime çıktı. Dudaklarımız hiç ayrılmıyordu. Ağzına bayılıyordum. Sıcak ve tatlıydı; beni diliyle kışkırtıyor, yumuşak hareketleriyle darbeleriyle beni deli ediyordu.

"O duyguyu hissetmekten nefret ettim" dedi.

"Hangi duyguyu?" Her yerini ellemeye, kavramaya ve sıkmaya devam ettim. Nefesini ağzıma üfleyerek bana sürtündükçe fena halde sertleştim.

"Kıskançlık" dedi.

April yüzünden tartıştığımızı hatırlamam biraz zaman aldı. Elimi tişörtünün içine sokarak memesini avucumun içine alınca nefes nefese kaldı. Nihayet ona dokunabildiğim için inledim.

"Biliyorum" dedim. "Bu gece partiden o küçük pislikle ayrıldığında çok sinirlendim." Öpüşmeye ara verdiğimizde altdudağını ısırdım. "Sanki yine on yedi yaşımdaymışım ve başkası benim olanı elimden almış gibi hissettim."

Penisim gittikçe şişiyordu ve Tanrım, ona dokunmaktan kendimi alamıyordum. O kadar güzeldi ki. Pürüzsüz teni ve dağınık saçları. Bacaklarının arasındaki küçük kırmızı üçgen.

Tahrik olduğu konusunda yalan söylemediğini şimdiden görebiliyordum. Sırılsıklam olmuştu ve tadına bakmak için deliriyordum.

İşimi daha iyi yapacak başka bir adam ha... Saçmalık.

Bana sürtünürken yüzüne düşen saçları kenara aldım ve birbirimizin gözlerine kilitlendik. Gözleri bütün hislerimi anlatıyordu ve birbirimize tutuluyorduk.

Kahretsin.

Başımı iki yana sallayarak, "Bende ne görüyorsun küçük kız?" diye sordum. On dokuz yaşımdayken aynı yaştaki bir kadını mutlu edememiştim. Şimdi bunu yapabileceğimi mi düşünüyordu?

"Hiçbir fikrin yok, değil mi?" Yüzümü ellerinin arasına alarak beni öptü. "İlk tanıştığımızda ve sinemada o filmi birlikte izlediğimizde kendimi çok suçlu hissetmiştim" diyerek beni tekrar öptü. "Çünkü *Kötü Ruh*'un oynayacağını söylediğinde, ben... seni tekrar görmek istedim" diye itiraf etti. "O zaman bile aramızda bir elektrik vardı."

Dudaklarına yapışarak onu uzun uzun öptüm ve bir kolumu vücuduna dolayarak onu kendime çektim. Parmaklarımı kalçasındaki ipek kayışa dolayarak, derhal içine girmek için dayanılmaz bir istek duydum.

Ama hayır. Er ya da geç onun için bir kaçamak olacaktım ama bugüne kadarki en güzel kaçamağını yaşaması için elimden geleni yapacaktım.

Boynundan çenesine kadar öpücükler kondurdum, temini emerek hafifçe ısırdım ve başparmaklarımı sertleşmiş küçük meme uçlarında gezdirdim.

"Pike..." diye yalvardı. "Lütfen bana prezervatifin olduğunu söyle." Başımla onaylayarak, ağzına geri döndüm. "Odamda."

"Birden fazla, değil mi?"

Gülümsedim. "Evet."

"Hadi gidip getir onları."

Kollarımı bedenine dolayıp onu kucaklayarak ayağa kalktım. "Daha iyi bir fikrim var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bana sarılarak ayak bileklerini arkamda birbirine doladı ve onu odasından çıkarıp koridordan geçerek kendi odama taşıdım. Daha büyük bir yatağa ihtiyacımız vardı.

Beni hiç ara vermeden öpmeye devam etti ve zevkten gözlerim kapanacak gibi oldu çünkü kendimi hiç bu kadar iyi hissettiğimi hatırlamıyordum. Beni bir daha kimsenin yapamayacağı şekilde şımartacaktı.

Odama girdik ve kapıyı tekmeleyerek kapatıp, onu yatağa yatırdım. Ama ondan uzaklaşıp ayağa kalktığımda itiraz etti. "Hayır..."

Onu izleyerek geri geri kapıya doğru yürüdüm; sonunda onu yatağımda görmek, kahrolası piyangoyu kazanmışım gibi hissettiriyordu.

Arkama uzanıp kapıyı kilitlerken ona baktım. Pencereden içeri süzülen ay ışığı onu aydınlatıyordu. Dizlerini kırmıştı, geride duran ellerinden destek alıyordu. Öpüşmekten dudakları şişmişti ve onu şimdiden çarşaflarımın arasında çırılçıplak hayal edebiliyordum.

Alçak sesle, "Tanrım, çok tatlısın" dedim. Dudaklarında cilveli bir gülümseme belirdi. "Hiç tatlı değilim."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Peki, nelerden hoşlanırdın?" "Sen neler yaparsın?"

Tam bir utanmazdı.

Yatağa geri dönerek üzerine eğildim ve külotunu avuçladım. "Bir şeyler yememi istediğini söylemiştin" diye hatırlattım. "Ağzımın nerede olmasını istiyorsun?"

Gözlerini indirerek, dudaklarıma baktı. "Iı ..." Yutkundu ve bacağının içini okşayarak, elini bacak arasına kaydırdı.

"Peki orada ne var?" Onunla oynuyordum ve ne zaman beni öpmek için uzansa geri çekiliyordum. "Edepsiz sözcükler kullan, Jordan. Nereyi öpmemi istiyorsun?"

Tahrik olmuştu ve heyecandan yanıp tutuşur bir halde, "Iı" diye kekeledi. "Şeyimi... oramı..."

Nereni...?

Yine ağzıma doğru hamle yaptı ama ben geri çekilince hafifçe dişlerini göstererek homurdandı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Oramı..."

"Nereni?"

"Şeyimi, ıı... amcığımı" diye fısıldadı.

Şaşkınlıktan kaşlarım yukarıya kalktı. Aslında o sözcüğü kullanmasını beklemiyordum ama sorun yoktu.

"Orayı öpmeni ve emmeni istiyorum" diye nefes vererek yalvardı. "Beni boşaltır mısın?"

Ve bir an gözlerimi kapadım. Penisim kot pantolonumu zorlayarak büyüyecek yer arıyordu.

Siktir.

Ne istersen yaparım.

Külotunu sıkarak çekip çıkardım. Kumaş hemen üstünden sıyrıldı ve külotu odanın karşısına fırlatırken Jordan nefes aldı.

Sonra kendi tişörtümü çıkarıp üzerine eğildim ve güzel kadınlığını ağzıma aldım.

"Pike" diye inledi, kafamı vücuduna bastırdı ve sırtüstü yatağa uzandı.

Tanrım, kafam çok güzeldi. Bunu çok uzun zamandır istiyordum ve sonunda ona sahip oluyordum; yatağımda bacaklarını iki yana açmıştı, bedeni benim için yalvarıyordu.

Önce klitorisini emerek, ağzımda esneterek, dilimi tekrar tekrar içeri sokarak kıvranmasına neden oldum ve onu boşalmaya zorladım. Dilimi bir yukarı bir aşağı gezdirerek çıkıntısının üzerinde dolaştırdım; kokusuyla ve tadıyla sarhoş oldum. Bir dakika sonra kontrolümü kaybederek her yerini öpmeye ve dişlemeye başladım. Onu yiyip bitirirken destek almak için kolumu kalçasının altına soktum. Bunu onun kadar kendim için de yaptım. Ona dilimle hafif darbeler vurdukça sırtı kavis şeklini aldı ve inledi.

Solukları iyice hızlanana ve dayanacak gücü kalmayana kadar bunu yapmaya devam ettim. Memelerinden birini avuçlarken, başımı bacaklarının arasına gömdüm; derken karnı titremeye başladı, derin bir nefes aldı ve orgazm bedenini ele geçirirken donakaldı.

Haykırarak kendini serbest bırakırken onu yalamaya devam ettim ve sakinleşene kadar durmadım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tenine doğru, "Jordan" diye fısıldadım. İsmini neden söylediğimi bilmiyordum ama sanırım gerçekten burada değilse ve bu bir rüyaysa diye korkuyordum.

Parmakları saçlarımın arasında geziniyordu; yukarı doğru kayarak üstünde durdum. Alnına düşen saç tutamını kenara iterek kızarmış yanaklarına, ışıldayan gözlerine, yukarıya sıyrılarak güzel memelerini ve diri meme uçlarını ortaya çıkaran kısa tişörtüne baktım.

Aşağı kayarak bir tanesini ağzıma aldım ve tıpkı klitorisine yaptığım gibi çekiştirerek emdim. İnledi ve ellerini boynuma doladı. Diğer memeye geçerken bir elimi vücudunda gezdirerek her yerine dokunmaya çalıştım.

Yaptığımız her şeyin yanlış olduğunu biliyordum ve bunu bir başkasına nasıl açıklayacağımı bilmiyordum ama şu an başka bir yerde olmak istemiyordum. Keşke şu an olduğum kadar mutlu ölebilseydim. Burada, gecenin köründe, bu karanlık odada, kapalı bir kapının arkasında, kimseye bir şey açıklamamıza gerek yoktu.

Çünkü bu an sadece bize aitti.

Yataktan inerek ayağa kalktım, kemerimi çözdüm ve kot pantolonumun düğmelerini açtım. Komodine uzandım ve kutudan bir prezervatif çıkarıp tekrar doğruldum ve ona baktım. Bacakları kapalıydı, bir dizi hafifçe yukarı kalkmıştı ve elleri iki yandaydı, beni izlerken yatak örtüsünü sıkıyordu..

"Bunu istediğine emin misin?" diye sordum. Başıyla onayladı.

Botlarımı ve giysilerimin geri kalanını çıkarıp, tekrar dik durdum. İç çamaşırımı çıkarınca ona baktım ama gözleri aşağıya inmiş, solukları sıklaşmıştı. Ağzımın köşesinde bir gülümseme belirdi ve başka kaç tane edepsiz sözcük bildiğini merak ettim.

Ama sormaya fırsat bulamadım. Oturdu, bacaklarını yatağın kenarından aşağıya sarkıttı ve penisime yaklaşarak onu ağzına aldı.

Islak ve sıcak dilini geri çekip ucunu emerken hem inledim hem de nefesim kesildi.

"Jordan, lütfen." Saçlarını avuçlayarak onu usulca uzaklaştırmaya çalıştım. "Bu beni sona yaklaştıracak ama senin tekrar boşalmanı istiyorum."

Onu yatağa doğru iterek üstüne çıktım ve dudaklarına gömülerek, onu tutkuyla öptüm. Bacaklarının arasına yerleştim, o da dizlerini büktü ve tırnaklarını sırtımda gezdirdi.

Elimi kalçalarının altına sokarak vücutlarımızı birbirine bastırdım ve gözlerim kapalıyken dünya dönmeye başladı. Altımda olması, tenlerimizin buluşması... penisim o kadar sertti ki dayanacak gücüm kalmamıştı.

O benimdi.

Gözlerimi ondan hiç ayırmadan topuklarıma yaslandım ve prezervatifi taktım.

"Biraz korkuyorum" dedi ve kaşları endişeyle çatıldı.

Durdum ve penisimi fazla sıkmamaya çalıştım.

Korkuyor muydu?

"Ya çok fazla ses çıkarırsam?" diye fısıldadı.

Şüpheye düşmediği için rahat bir nefes aldım. Penisimi tekrar okşayıp tekrar üzerine çıktım. "Tişörtünü yukarıya sıyır Jordan" diye fısıldadım. "Seni becerirken memelerini görmek istiyorum."

Nefesi titriyordu; dudaklarında heyecan dolu bir gülümseme belirdi ama tişörtünü benim için sıyırdı; hızlıca içine girerek meme uçlarından birini tekrar dişlerimin arasında aldım.

Nefes nefese kaldı ve bacaklarını iki yana açtı ve penisimin ucu, sıkı amcığının ıslak sıcaklığını bir mıknatıs gibi buldu.

Dışarı çıktım, bir koluma dayandım ve eğilerek dudaklarını ısırdım. "Sessiz olmaya çalış, tamam mı?" diye fısıldayarak ona sataştım. "Cramer'ın çocuk bakıcısına ne yaptığımı öğrenmesine izin veremez misin?" diye gülerek beni öptü. "Anlaşıldı, Bay Lawson."

Aşağı kaydım ve gözlerine bakarak penisimin ucunu girişine sığdırdım, sonra kalçasını kavrayıp içine girer girmez bir zevk dalgasına kapılarak titredim.

Boynunu geriye atarak gözlerini kapattı ve ben içine girip çıktıkça memeleri zıplamaya başladı.

"Ah, evet, evet..." diye haykırdı. "Pike..."

"Biliyorum bebeğim." *Harika hissettiriyorsun.*

Tekrar içine girdim ve altımdaki vücuttan büyülenmiş bir şekilde yavaş yavaş hızımı artırıp daha derine inerken, tutunmak için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

belime sarıldı. O inleyip sızlarken üzerine eğilerek memesini emdim.

Tekrar yukarı çıkararak dudaklarını öptüm; dilimi yalayınca helezonlar çizdim.

"Jordan" diye nefes verdim ve daha sert girip çıkmaya başladım. Tek duyduğum, bedenlerimizin bir araya gelişiydi.

Giderek yükselen inlemeleri odayı doldurunca sesini bastırmak için onu öptüğüm sırada tekrar kendinden geçti ve kadınlığıyla penisimi sıkarak orgazma ulaştı.

Başımı kaldırıp şifonyerin aynasında ikimize baktım ve belime dolanan bacaklarını görünce daha da heyecanlandım. O da gözlerinde haylaz bir ışıltıyla bakışlarımı takip etti.

Başını kaldırıp kulağıma fısıldayarak, "Görmek istiyorum" dedi.

Kolumu beline doladım ve o üstte kalacak şekilde bizi ters çevirdim. Tişörtü yine memelerinin altına düştü ve saçları güzel bir karmaşa içinde sağa sola saçıldı. Üzerimde zıplarken hareketlerini hissedebilmek için kalçalarını kavradım. Gözlerimin içine bakarken kalçaları yuvarlanıyordu, karnı sallanıyordu ve poposu inip kalkarak üzerimde zıplıyordu.

Sonra başını kaldırdı, dudakları bir anda yukarı kıvrıldı ve bana aynada gördüklerinden hoşlandığını söyledi.

"Ne kadar sıkısın" diye inledim.

Ellerini göğsüme dayayarak dişlerini gösterdi ve üzerimde daha hızlı zıpladıkça nefes nefese kaldı.

"Evet" diye nefes verirken gözleri kapandı. "Evet, Tanrım, lütfen..."

Kalçalarını kavrayıp doğruldum, meme uçlarından birini tekrar ağzıma alarak emdim, çekiştirdim ve sonra kendimi kaybederek diğerine geçtim. Hızını hiç düşürmeden üzerime değildi ve sırtından aşağıya süzülen terini hissettim.

Dişlerimin arasından nefes aldım, kaslarım gerildi ve sona yaklaştım. Tekrar kontrolü ele almak için yanıp tutuşarak onu ters çevirirken başı yatağın kenarına, komodinin dibine düştü. Komodini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

köşesinden tuttuğum gibi, üzerindeki lamba ve eşyalarla yere devirdim.

O da benim çılgınlığıma ortak olarak inledi ve beni öptü.

"Durma" dedi nefes nefese. "Durma. Tekrar boşalacağım."

Alnımı onunkine bastırdım. Tekrar tekrar içine girip çıkarken ikimiz de nefes nefese kaldık. Boşalmama engel olacak herhangi bir şey düşünmeye çalıştım ama onunlayken kendimi o kadar iyi hissediyordum ki kendimden geçiyordum.

"Ah, Pike" diye haykırdı. "İşte orası. Evet..."

Kaslarım yanıyordu, başım dönüyordu ama tempoyu düşürmedim çünkü şu an ölsem bile bu şekilde gitmek istiyordum.

"Ah" diye inledi, vücudu gerildi ve nefesi titredi. Sustu ve sonra... başını geriye atıp haykırdı.

"Ah, Tanrım!"

Tekrar boşaldığını görmek, beni sona yaklaştırmaya yetti ve onu tutkuyla öptüm. Sertçe üzerine abandım, gözlerimi sımsıkı kapadım ve tekrar tekrar içine dalarak boşaldım. Orgazm bedenimi sarsarken, yorgunluğu ve coşkuyu aynı anda deneyimledim.

Beyaz ve sıcak menim uyluklarımdan akıp giderken penisim seğiriyordu ve cennetteymişim gibi hissettim. Her açıdan ilk seferimi yaşamış gibiydim.

Üzerine eğildim, dirseklerimi başının her iki yanına dayadım ve yüzüne düşen saçları kenara çektim.

Bana baktı; yüzü kızarmış ve ince bir ter tabakasıyla kaplandığı için parlamıştı. Usulca, "Onu öpmedin, değil mi?" diye sordu.

Alçak sesle kıkırdadım. "Şu anda bunu mu düşünüyorsun?" dedim.

Utanarak dudaklarını büktü ama yine de "Öpmedin, değil mi?" diye ısrar etti.

"Hayır" dedim. "Zaten geceyi burada geçiremezdi. Seni ve bunu ne kadar istediğimi unutmaya çalışıyordum ama onunla birlikte olamazdım. Haklıydın. Seni istiyordum."

Onu öptüm ve boşaldığım halde ona doyamamış olmama şaşırdım. Bütün gece burada kalabilirdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki ya toplu yemek etkinliğindeki o küçük pisliğe ne demeli?" diyerek onu sorguladım. "Hiçbir şey olmadı, değil mi?"

Belli belirsiz gamzeleri derinleşti. Kaşımı kaldırıp, "Jordan" diyerek onu uyardım. Güldü. Sonunda, "Hayır" diye cevap verdi. "O senin vücuduna sahip değil" diyerek yanağıma bir öpücük kondurdu. "Veya dövmelerine" deyip çenemi öptü. "Veya ağzına" deyip dudaklarımı öptü. "Ve ağzından çıkan, tenime işleyerek beni deli eden her bir sözü söyleyen de o değil."

Üstüne abanarak onu uzun uzun öptüm. Zaten olan olmuştu. Yarın kendimi suçlu hissedecektim.

Ağzını geri çekerek, "Bir fikrim var" dedi ve yanağıma bir dizi öpücük kondurdu. "Yarın işe gideceğini ve muhtemelen uyumak istediğini biliyorum ama biraz karnım acıktı. Aşağıda biraz dondurma yiyip, yatmadan önce tekrar yapabilir miyiz?"

Başımı omuzuna gömdüm ve sarsılarak güldüm.

Ne istersen yaparım, bebeğim.

* * *

Boynumu sıcak duşun altında sağa sola çevirdim. Vücudumdaki her kas gergin ve ağrı içindeydi. Pek egzersiz yapmıyordum ama neredeyse hiç yerimde durmadığım için formda olduğumu düşünüyordum. Ama Jordan dün gece bu düşüncemi allak bullak etmişti. Kendimi onun her gün burada olduğu, gün içinde istediğim kadar benim olduğu hayaline kaptırmadan edemiyordum; elbette sadece kas sağlığım için.

Ama yapamayacağımı biliyordum. Dün gece tekrar yaptıktan sonra tükenmiştik ve bu sabah artık neyi kaçırdığımı bildiğim için onu daha da fazla istesem bile bunun normalleşmesine izin veremezdik. Bitişi yeterince sancılı olacaktı.

Suyu kapattım ve duştan çıktım, havlumu kancadan çekip saçlarımı kuruttum. Banyo karanlıktı çünkü gecenin hâlâ bitmediğini düşünerek kendimi kandırmak istiyordum ama saat sabah beşi biraz geçiyordu ve bir saat içinde işte olmak zorundaydım. Onu

OLSENGLE KAKTÜS TEAM

tekrar gördüğümde gün ağarmış olacaktı ve dün gece nasıl bu kadar boktan bir şey yaptığımla yüzleşmek zorunda kalacaktım.

Kurulanmayı bitirince havluyu belimin etrafına sardım ve lavaboya gidip dişlerimi fırçaladım. Ve hâlâ diğer odada, yatağımda uyuyan ateşli genç kadını düşünmemeye çalıştım. Yaptığımız şeyin nesi yanlıştı? O bekârdı, ben de bekârdım.

İkimiz de yetişkindik. Evet, aramızda yaş farkı vardı ama bu duyulmamış bir şey değildi.

Üstelik kim olduğunu öğrenmeden önce de ondan hoşlanmıştım. Bunda başka kimsenin payı olmamıştı. Kimseye zarar vermeye çalışmıyorduk.

Yatak odasına geri dönerek ona baktım. Karnının üstünde uyuyordu. Yastıklarımdan birini başının altına koymuştu ve saçları sırtına yayılmıştı. Tişörtlerimden birini giymişti ve çıplak haline bayıldığım halde şikâyet edemezdim. Ona giysilerim üzerindeyken de bayılıyordum.

Yatağın kenarına doğru yürüyüp kol saatimi diğer yanda duran, devrilmemiş olan komodinin üzerinden aldım ve ona bakarak bileğime taktım.

Birbirimizi tanıyalı bir aydan kısa bir süre olmuştu ama sanki hep buradaymış gibi hissediyordum. Sanki yatağın o tarafını sırf onun için saklıyormuşum gibi.

Ona âşık olup olmadığımı bilmiyordum ama hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi bu kadar çok istememiştim.

Ayağı örtünün altından dışarı çıkmıştı. Pembe ojeli ayak tırnaklarına bakıp gülümsedim. Tam Jordan'a göre bir renkti.

İnledi ve başını çevirdi. Uykusunda döndüğünü ve elini yüzünün yanındaki yastığa koyduğunu görünce bakışlarımı kaldırdım. Çarşaf beline kadar inmiş ve yukarı sıyrılan tişört karnının ufacık bir kısmını ortaya çıkarmıştı. İçgüdülerimin kontrolü ele geçirmesine izin verdim. Dışarısı hâlâ karanlıktı.

Gece henüz bitmek zorunda değildi.

Örtüyü aşağı indirince parlak pembe külotunu gördüm ve çıplak olarak uyumamasına aldırmadım. Bu onu soyacağım anlamına geliyordu.



İç çamaşırını yavaşça aşağı çekerek üzerine tırmandım, bir dizimi bacaklarının arasına koyarak bir elimle tişörtü sıyırdım.

Ona usulca okşayarak öptüm; yanağından kulağına, sonra tekrar dudaklarına kaydım.

"İyi sabahlar" diye fısıldayarak hafifçe dudaklarını ısırdım.

Tekrar inledi ve bedeninde gezinerek karnının, kalçalarının tadına bakan ve tekrar memelerine doğru ilerleyen dudaklarımla buluşmak için, "Ne kadar da iyi bir sabah, değil mi?" diye şaka yaptı. Kıkırdadım.

Komodinime uzanıp başka bir prezervatif çıkardım ve havlumu üstümden attım. "Sadece kısa bir sevişme, tamam mı?" diyerek ona takıldım. "Günü atlatmamı sağlamak için."

Tekrar homurdandı ve kollarını yukarı kaldırıp gerindi. "T'mam." Ve içine daldım.

Birkaç dakika sonra ikimiz de nefes nefese ve ter içinde kalmıştık; bir duşa daha ihtiyacım vardı ama zamanım yoktu.

Tanrım, bu çok iyiydi. Bana mı öyle geliyordu yoksa sabahları daha mı tatlı oluyordu?

Saate baktım. "Gitmem gerek."

Ama gitmek istemiyordum. Patron telefon edip hasta olduğunu söylese ve evde kalıp bütün gün boyunca ateşli misafirini becerse ne olurdu sanki?

İsteksizce üzerinden inip şifonyerime doğru yürüdüm, bir kot pantolon ve tişört çıkardım. "Bu gece çalışmak zorunda mısın?" diye sordum.

Örtüyü tekrar üstüne çekti ve uykulu bir şekilde bana baktı. "Belki."

Başımı iki yana salladım. Sürekli oyunlar oynuyordu.

"Belki evde olurum" diye açıkladı, "ya da belki beni bulman gerekir."

Şifonyerin çekmecesini kapatıp başka bir tanesini açarak çoraplarımı aldım.

Ciddi bir yüz ifadesi takınarak ona doğru döndüm. "Beşte evde olacağım. Burada ol" diye emrettim. Sonra kapıya doğru yürümeye başladım ama dönüp sesimi yumuşatarak, "Lütfen" diye ekledim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sırıttı ve yana doğru döndü, tekrar yastığıma sarıldı ve bana son derece masum bir bakış attı. "Beni özle."

Şimdiden özlüyordum.

Dışarı çıkarak hem kendi odamın hem de onun yatak odasının kapısını kapattım. Cole eve gelip de Jordan'ın boş yatağını görür ve nerede olduğunu merak eder diye.

Koşarak merdivenlerden inerken, kendimi suçlu hissettiğim için midem düğüm düğüm olsa bile içimden gülümsemek geldi. Neredeyse normal hissediyordum.

Ama tanıdığım bütün erkeklerden daha şanslıydım. Hayallerimin kızı şu anda yatağımdaydı ve geri döndüğümde evde olacaktı. Haklıydı. İhtiyacım olan her şey bu çatının altındaydı.

Oğlum dışında. Burası onun eviydi ama burada değildi ve Jordan yüzünden onu unutuyordum.

On dokuz yıl boyunca önceliği hep ona vermiştim. Ona iyi bir ev ve eğitim verebilmek için fedakârlıkta bulunarak kendi işimi kurmuştum ve Lindsay ile yaşadıklarımdan sonra ya ilişkilerden ya da ilişkilerimi kaybetmekten korkmuştum çünkü başka kadınlar hayatlarının sonuna kadar çocuğumun annesiyle uğraşmak istemiyorlardı. Hayatım Cole'un etrafında dönüyordu ama ne yaparsam yapayım yine de her şey sarpa sarmıştı. Lindsay kafasını karıştırarak onu bana karşı kullanmıştı ve Cole artık kime güveneceğini bilmiyordu.

Kendime bir kadınla mutlu olma izni vermemde bir yanlışlık yoktu fakat o kadının Jordan olması, Cole'un bana olan her türlü inancını yitirmesine neden olabilirdi. Neden duramıyordum? Neden Jordan her gülümsediğinde kalbim bu kadar acıyordu? Başparmak tırnağını kemirdiğinde, bir şeye uzanmak için parmak uçlarında durduğunda, hatta göz kırptığında bile.

Mutfağa girip taşınabilir kupama kahve doldurdum. Kapağı kapattım ve öğle yemeğimi buzdolabından çıkarıp yanına fazladan cips koydum çünkü kahvaltı için zamanım yoktu.

Aniden zil çalınca kaşlarımı çatarak kapıya döndüm. Sabahın bu saatinde kim gelmiş olabilirdi ki?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Her şeyi tezgâhın üzerinde bırakarak ön kapıya doğru yürüdüm ve eğilerek camdan dışarıya baktım.

Hay aksi şeytan...

Eski sevgilim, üstünde naylon bir egzersiz pantolonu ve takımı olan askılı bir atletle kapımda duruyordu. Kahverengi saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı ama yüzü makyajlıydı. Tanıdığım insanlar içinde spor salonuna gitmek için makyaj yapan tek kişi oydu.

Zaten oraya muhtemelen sadece erkeklerle tanışmak için gidiyordu.

Kapıyı açtım ve Jordan telaşlanmasın diye sessiz olmaya çalıştım. Kapıyı açık tutarak, "Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Vay, çok kibarsın" diyerek bana sataştı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Giderek daha da pislik bir adam oldun demek."

Kolumu ittirerek, davet beklemeden içeri girdi.

"Sabahın beşinde kapıma geldiysen, sebebi iyi bir şey olamaz" diyerek kapıyı kapattım. "Sarhoş musun?"

Mutfağa girdi, anahtarlarını tezgâhıma fırlattı ve arkasını dönüp bana baktı. "Oğlum neden senin yanında değil de rastgele bir kızın evinde yaşıyor?"

Hayatıma burnunu sokmak için bir bahane olarak kullandığı sahte endişesi karşısında gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "İstediği zaman eve gelebilir" diyerek, tişörtümü almak üzere tabureye doğru yürüdüm. "Giden kendisiydi."

"Çünkü Jordan'ın burada kalmasına izin veriyorsun. Neden?"

Tişörtü başımdan geçirdim. "Eğer Cole'un hayatında neler olduğunu öğrenmek istiyorsan, Cole'a sor. Evimin bir odasını kime kiralayacağım ise seni hiç ilgilendirmez."

Saçlarımı şekillendirmeyi unuttuğum için parmaklarımı tarak olarak kullandım. Bir an için sessiz kaldı ve telefonumu şarj cihazından çekip cebime sokarken ona bakmadım.

Yanıma geldi ve çenemi tutarak, beni yüzüne bakmaya zorladı. Hızla geri çekildim. "Ne var?"

"Kızarmışsın."

"Dışarısı sıcak" diyerek onu tersledim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama kanım kaynamaya ve kalbim daha hızlı atmaya başladı. Kahvemi aldım ve gerginliğimi gizlemek için bir yudum içtim. Kadın resmen bir köpekbalığıydı. Okyanusun diğer ucundan bile kan kokusunu alıyordu.

"Boşaldıktan sonra neye benzediğini biliyorum" diyerek saldırıya geçti. "Yani, sorum şu... Yukarıdaki o diri kalçalı tatlı kız mı yoksa yeni biri mi?"

Ona bakarak kupamı pat diye tezgâha koydum. "Bu kadar yeter."

Kahretsin. Ne kadar zeki olduğunu unutmuştum. Henüz evden bile çıkmamıştım ve karşılaştığım ilk kişinin neler hissettiğimi anlamasını hazmedemiyordum. *Harika.*

Masaya doğru yürüyüp oturdum, çoraplarımı ve botlarımı giydim ve gün içinde ihtiyaç duyacağım her şeyi toplamaya başladım.

"Cole işini bıraktı" dedi Lindsay sonunda. "Üç gün önce." Eşyalarımı toplamayı bırakıp başımı kaldırdım. Üç gün mü?

"Sana bir ipucu vereyim" diyerek beni küçümsedi. "Cole on sekizine geldiğinde ve çocuk nafakası ödeme zorunluluğun kalmadığında ebeveynliğin sona ermedi. Hâlâ sana ihtiyacı var."

"Hayatının geri kalanı boyunca bir geçim kaynağı olsun diye hamile kalan bir kadından ebeveynlik dersi almazsam beni bağışla." Ona dönüp ters ters baktım. "Belki de maaşının yarısını sana versin diye ona vicdan azabı çektirdiğinden, bir hiç uğruna çalışmak zorunda kalmamak için istifa etmiştir."

Yüzüme tokat atınca başım yana savruldu.

Ama sadece güldüm.

Tabii ki endişelenmiştim. Cole işsiz kalmış ve eve gelmemişti ama Lindsay'nin nutuğunu dinlemeyecektim. Lindsay Cole'u kullanmıştı ve saçmalıklarından bıkmıştım.

Geri adım atmadan, "Bu yüzden yanımda çalışmasına izin vermiyorsun, değil mi?" diye sordum. "Çünkü karşılığında faturalarını ödeyecektim ve maaşının tamamına senin el koymadığından emin olmak için ona bir cep harçlığı verecektim. Onu sadece nakit getirdiğinde önemsiyorsun." Eşyalarımı topladım ve yürüyüp ka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

pıyı açtım. "Kimi gerçekten kıskanıyorum biliyor musun? Sen onları bir çocukla tuzağa düşüremeden kaçıp kendini kurtaran bütün erkekleri. Cole'a sahip olduğum için pişman değilim ama seninle çocuk yaptığım için pişmanım. Çık dışarı."

Alçak sesle konuştuğum ve bir parça kontrol sağlayabildiğim için kendimle gurur duyuyordum ama içim içimi yiyordu. Evime girmiş, beni kötü bir ebeveyn olmakla suçlamış ve sonra bana vurmuştu . O benim karım değildi ve hiç olmamıştı. Ona katlanmak zorundaydım ama her şeye katlanamazdım.

Neredeyse eğleniyormuş gibi karşımda durdu ve sonunda üzerime yürüdü. "Tabii" dedi ve gitmeye hazırlanırken dönüp omzunun üzerinden, "çünkü hayatın boyunca beni çıkarabileceğin tek alan kendi evin" diyerek benimle dalga geçti.

Sonra gözlerini merdivenlere ve tekrar bana çevirdi ve hastalıklı bir şekilde sırıttı.

Dışarı çıkınca olduğum yerde kaldım. Dakikalar önce yatak odamda hissettiklerim tamamen uçup gitmişti. Cole bocalıyordu ve bana her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

Ve Lindsay Jordan'ı biliyordu. Kesin bir şey bilmiyor olabilirdi ama şüphelenmesi yeterliydi.

Jordan'ı paramparça edecekti. Jordan'a bunu yaşatmaya hakkım yoktu.

Keşke ona yedi saatten daha uzun süre sahip olabilseydim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

19. Bölüm

Jordan

Taşları kürdanımla merdivene bastırdım ve yapıştırıcıyı alıp, parçaları makete tutturmak için aralığa sıktım. Yeniden mikrodalga fırının üstündeki saate bakma ihtiyacı duydum ama bakmadım çünkü son bakışımın üzerinden henüz iki dakika bile geçmemişti.

Saat altıyı geçiyordu ve Pike gecikmişti. Neredeyse hiç geç kalmazdı.

Dakikalar geçtikçe öfkelendiğimi hissediyordum çünkü telefon da etmemişti ve özellikle evde olmamı istemişti. Pike böyle yapmazdı ama tanıdığım diğer bütün erkekler böyle yapardı. Ben hiçe sayabilecekleri ve bekletebilecekleri bir kızdım çünkü buna katlanıyordum.

En azından bir süreliğine.

Sipariş ettiğim yarısı sosisli yarısı tacolu pizza bir saat önce teslim edilmişti ve sıcak fırında bekliyordu; salatam ise buzdolabında duruyordu. 80'li yıllardan kalan korku filmleri maratonumuzu devam ettirmek için izleyeceğimiz *Kayıp Çocuklar* oynatmaya hazırdı ve ben yalnızdım.

Yine.

Tamam. Belki hâlâ şantiyedeydi ve bir işin ortasındaydı. Bu anlaşılabilirdi ve ben bir yetişkindim. Elimden tutulmasına ihtiyacım yoktu. Bir kaza geçirmiş de olabilirdi ama bu uç bir olasılıktı ve ben de arayan kız olmak istemiyordum. Ona... bağlandığımı falan düşünebilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cam bilyeleri yakında dere olacak yere yapıştırdım ve öylece oturup dakikaların geçmesini beklerken, giderek daha da sinirlendim.

Günüm çok güzel geçmişti. Her yerim ağrıyarak uyanmıştım ama dün geceye dair anılar sürekli yüzümü kızarttıkça ağrılarımı unutmuştum. Pike hiç de körelmemişti; komodini yerine koyarken ve kırık lambayı temizlerken gülümsemeden duramamıştım.

Dün gece bulaşık makinesine tıktığım A&W dondurma kovasının kalıntılarını makinenin içinden temizlerken de gülümsemeye devam etmiştim. Tanrı'ya şükür ki Pike bunu öğrenmemişti yoksa bir yetişkin olmam konusundaki fikrini değiştirirdi.

Evi topladıktan sonra Pike'ın kokusundan kurtulmak istememiştim ama acilen duş almam gerekiyordu. Temizlendim, sonra Cam'i aradım ve Grounders'a gidip maaşımı almak ve birkaç işimi halletmek için arabasını ödünç aldım. Etrafta sekerek dolaştığım için hem ablam hem de Shel bana şüpheyle baktılar ama umurumda değildi.

Çünkü birkaç saat içinde Pike'ın gözleri tekrar üzerimde olacaktı ve bu gerçekten hoşuma gidiyordu. Belki bu gece yüzmeye giderdik ya da bir yerlerde sevişmek için kamyonun arkasına birkaç yastık ve battaniye atardık. Ya da belki bir kavga çıkarırdım ve Pike beni mutfak masasına yaslayıp bir şaplak daha atardı.

Aptal kafam. Fanteziler ve beklentiler hiçbir zaman gerçek hayatla örtüşmezdi. Bunu tahmin etmem gerekirdi. Öylece oturmuş, Pike'ın her arzusunu yerine getirmeye hazır bir şekilde, ne zaman isterse çıkıp gelmesini bekliyordum.

Bir süre sonra telefonumu tekrar elime alıp, mesaj gelip gelmediğine baktım.

Hâlâ haber yoktu.

Saate baktım; neredeyse yedi olmak üzereydi. İki saat gecikmişti.

Onu beklediğimi biliyordu. Aramadığına göre, belki de gerçekten bir şey olmuştu.

Numarasını tuşladım. Şu anda acil serviste oturmuyorsa kendimi tam bir zavallı gibi hissedecektim ya da oturuyorsa, şüphelerim yüzünden vicdan azabı çekecektim.

Arama sesli mesaja düştü ve telefonu kapattım. Bir an için tereddüt ettikten sonra ayağa kalkıp buzdolabına yürüdüm ve parmağımı Pike'ın irtibat kişileri listesinde gezdirdim. Dutch'ın numarasını gördüm ve onu ararken, beni çaresizmişim gibi göstermeyecek bir bahane bulmaya çalıştım.

Telefon üç kez çaldıktan sonra Dutch cevap verdi. "Alo?"

Sesime biraz moral katmaya çalışarak, "Selam Dutch" dedim. "Ben Jordan. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Pike'ın telefonunu her zaman üstünde taşımadığını biliyorum ve sen taşırsın diye düşündüm. İşe gitmek üzereyim ve evin anahtarını kaybettim." Kuruyan dudaklarımı yalarken kalbim güm güm atıyordu. "Şantiyede işiniz bitti mi? Pike'ın ne zaman evde geleceğini bilmiyorum ve kapıyı kilitlemeden çıkmak istemiyorum."

Dutch, "Ah, iki saat önce paydos ettik tatlım" dedi. "Ben çoktan eve geldim ve Pike arkadaşlarla Poor Red's'e bira içmeye gitti. Onu ararsan eminim bir koşu eve gelip kapıyı kilitler."

Boğazım düğümlendi ve gözlerim yanmaya başladı. Dışarı çıkmıştı.

Zoraki gülümsememin içimdeki öfkeyi gizlemesini umarak, "Evet, öyle yapacağım. Teşekkür ederim" dedim.

Telefonu kapattım ve gözlerimi yumarak, kendimi sakinleşmeye zorladım. Dışarı çıkmıştı. Bana haber bile vermeden. Beni burada öylece bırakmıştı.

Gözlerimi kırpıştırarak, incinmeyi reddettim. Ona değer veriyordum ve onunla yatmıştım. Ama ona âşık değildim ve belli ki o da beni umursamıyordu. İstediğini almıştı.

Bütün o sahipleniciliğinin ve beni gözetip koruma gereksiniminin altında sırf beni elinde tutma ve yatağa atma arzusu vardı. Kendini kötü hissettiği için bana direnirken, aslında kendini ikna etmek için zaman kazanmıştı. Planı başından beri beni yatağa atmaktı. Artık beni becerdiğine göre sırtındaki yükten kurtulmuştu; hem belki April da bu gece Red's'e gelirdi ve kaldıkları yerden devam edebilirlerdi.

Homurdanarak masanın etrafındaki sandalyelerden birine tekme attım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu benim başıma gelemezdi. En azından bundan sonra. Bu iş bitmişti.

Bu geceki yarışmayı hatırlayınca telefonumu alıp Cam'i aradım. "Hey, naber?" diye cevap verdi.

Birdenbire cesaretimi toplayarak dudaklarımı büktüm. "Sanırım hayatımın ilk ıslak tişört yarışmasına katılmak istiyorum" dedim.

Cam nefesini tuttu ve çığlık çığlığa "Evet!" dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

20. Bölüm

Pike

Dokuzu biraz geçe garaj girişine yanaşıp eve baktım. Jordan uyumuş olamazdı ve onunla başa çıkma bakımından dört saat önce işim bittiğinde olduğumdan daha iyi durumda değildim. Ama bunu daha fazla erteleyemezdim. Konuşmamız gerekiyordu.

Mutfaktan küçük bir ışık geldiğini gördüm; muhtemelen ocağın üstündeki ışıktı ama evin geri kalanı karanlıktı ve bir yanım gerçekten yatakta olmasını umuyordu çünkü bu konuşmayı yapmak istemiyordum.

Kamyonetimden inerek kapıyı kapattım ve eve doğru yürüdüm. Anahtarı kilide sokup çevirdim ve kapıyı açarak, karanlık salona girdim. Hiçbir yerden ışık süzülmüyordu, kulağıma Jordan'ın müziği de gelmiyordu. Onu ekmemin bazı sonuçları olacağını biliyordum. Birkaç saat önce aramış ama mesaj bırakmamıştı. Şüphesiz kızgındı.

Bir nefes aldım ve burnuma anında sıcak peynir ve baharatlı et kokusu geldi. *Pizza.*

Mutfağa gidip fırının kapağını açtım ve Joe's'dan sipariş ettiği büyük kutuyu çıkarıp ocağın üstüne koydum.

Kapağı kaldırdım. Bütün dilimler hâlâ kutudaydı, hiçbirine dokunulmamıştı.

Midem düğümlendi, kendimi bok gibi hissettim. Elbette, akşam yemeği için bir şeyler hazırlayacağını biliyordum. Salona geri döndüm, uzaktan kumandayı aldım ve televizyonu açınca karanlık

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ekranın canlandığını ve Netflix'te *The Lost Boys* (1987) filminin oynatmaya hazır olduğunu gördüm. Gece için her şeyi hazırlamıştı.

Üst kata çıkarak yatak odasının kapısında durdum. Kapının altından ışık süzülmüyordu.

Kapıyı iki kez tıklatıp bekledim. Cevap gelmeyince kolu çevirip kapıyı açtım.

Penceresinden içeri süzülen ay ışığında yatağının hâlâ yapılı durduğunu ve odanın boş olduğunu gördüm.

Nabzım hızlandı. Henüz çalışan bir arabası yoktu. Nereye gitmişti?

Yoksa çalışması mı gerekmişti? Telefonumu tekrar kontrol ederek mesajlara baktım ama hiçbir şey yoktu.

Belki onu ablası bırakmıştı.

Ama çalışmak zorunda olsaydı bana söylerdi.

Jordan'ın numarasını tuşladım ve telefon çalarken merdivenleri koşarak inip, televizyonu kapattım.

Telefonu açılınca kulağıma çok yüksek bir müzik sesi çarptı. İrkilerek telefonu kulağımdan biraz uzaklaştırdım.

"Naber" dedi ve bu kadar... sakin olmasına şaşırdım. "Neredesin?"

"Dışarıdayım" diye cevap verdi. "Eve geç gelirim."

"Çalışıyor musun?"

Güldü; başka bir kadının ve gevezelik eden bir grup insanın sesini duydum. Sonunda, "Ah, Hayır" diye cevap verdi.

Sonra arka planda tezahürat yapan kırk kadar adamın feryadını duydum ve sırtımı dikleştirerek neler döndüğünü anlamaya çalıştım.

"Jordan, geciktiğim için özür dilerim" dedim. "Ha?"

"Geciktiğim için özür dilerim!" diye telefona bağırdım. "Bitmesi gereken bir iş vardı ve kalmak zorundaydım."

Sesini yükselterek, "O zaman neden aramadın?" diye cevap verdi. "İşte değildin. Sen Red's'deydin ve seni bekleyecek halim yoktu. En azından bundan sonra. Arkadaşlarımla dışarıdayım ve eğleniyorum. Eve geç döneceğim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonra bangır bangır çalan müzikler ve arka plandaki DJ'in sesi kesildi ve telefon kapandı.

Telefonu *yüzüme* kapattı.

Telefonumu kulağımdan indirip biten aramaya baktım. Tamam, demek ki kızgındı. *Sanırım.* Ama sesi kızgın ya da sarhoş gibi gelmiyordu. Sadece kayıtsız geliyordu ve nedense bu kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu. Öfkeyle başa çıkabilirdim ama çıkardığı sonuçlardan gayet memnunmuş gibi konuşan bir kızla başa çıkamazdım. Lanet olsun.

Sonra arka plandaki DJ'in duyurusu aklıma geldi.

Hook'ta Islak Tişört Gecesi.

Gözlerim yuvalarından fırladı. O kadar aptal olamazdı, değil mi?

Kahretsin. Şimdi ne halt edecektim? Söylediği gibi dışarıda eğleniyor muydu yoksa beni mat etmeye mi çalışıyordu? Onu gelip almam için beni hoşlanmayacağım bir şey yapmakla tehdit ederek kandırmaya mı çalışıyordu yoksa burada kalıp blöfünü görmeli ve olacakları mı izlemeliydim? İşte bu yüzden kadınlarla geçinemiyordum ve ilişkilerim uzun sürmüyordu. Bu saçmalıklara kafam basmıyordu.

Ama dışarı çıkmış olması tamamen benim yüzümdendi. Eğer geleceğimi söylediğim saatte evde olsaydım şu anda kanepede yanıma kıvrılmış olacaktı ve beni gözleriyle, elleriyle, kokusuyla ve gerinirken geriye attığı o seksi poposuyla kışkırtacaktı.

İç çekip başımı iki yana salladım. Onu o kadar çok istiyordum ki.

Telefonu cebime soktum, anahtarlarımı çıkardım ve kapıya yöneldim. Kapıyı açar açmaz Cole'un dışarıda durduğunu gördüm. Elini kapıyı açmak üzereymiş gibi uzatmıştı.

Durup kaşlarımı kaldırdım.

"Selam" dedi. Sesi alışılmadık derecede keyifliydi.

Konuşmak için ağzımı açtım ama sesim çıkmadı. "S-selam" diye kekeledim. Onu aniden karşımda görünce biraz sarsılmıştım. "Bütün gün sana ulaşmaya çalıştım. Hatta öğle yemeği molamda her

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zamanki uğrak yerlerinden birkaçına bile gittim. Hangi cehennemdeydin?"

"Evet, biliyorum, üzgünüm." Cole içeri girip mutfağa yöneldi. "Halletmem gereken bazı işler vardı."

Buzdolabına gidip bir gazlı içecek çıkardı, sonra dönüp lavaboya yaslanarak kapağını açtı.

"Ee, hayatında neler oluyor?" diye sorarak mutfak adasının yanında durdum. "Annen bu sabah gelip işten ayrıldığını söyledi."

Cole aşırı tepki veriyormuşum gibi, bana muzip bir bakış attı.

Sohbet havasında konuşmaya çalışarak, "Bana haber verseydin dırdır etmezdim" dedim.

Başını arkaya çevirerek pencereden dışarıya baktı, bir şey gördü ve tezgâhtan uzaklaşarak çamaşır odasına, oradan arka bahçeye geçti. Peşinden gittim.

Omzunun üzerinden, "İyiyim" diye seslendi. "Aslında yeni bir işim var. Bu yüzden eski işimi bıraktım."

Havuza doğru yürüdü ve vakum hortumunu yukarı çekmeye başladı. Hortumu tamamen unutmuştum. Dün akşamüstünden beri orada duruyordu.

"Yeni bir iş mi?" Cole'un arkasına geçerek hortumu topladım. "Nerede?"

"Bu bir sürpriz."

"Sürprizleri sevmem. Bu iş nerede?" Cole gülmeye başlayınca kaşlarımı çattım.

"Neden gülüyorsun?" diye sordum. Acaba herkesin onun için ne kadar endişelendiğini biliyor muydu? Şimdi de her şeyi yoluna koymuş ve soru sormamamız gerekiyormuş gibi davranıyordu.

"Çünkü heyecanlıyım" dedi. "Yakında sana anlatırım. Söz veriyorum."

"Yasal bir iş mi?" Hortumu çektim ve havuzdan bize doğru sürüklenmeye başladıkça ağırlığını hissettim.

Cole sırtı sarsılarak tekrar güldü. Tek kaşımı kaldırdım.

"Söz veriyorum, bu son derece yasal bir iş" dedi ve kendince hiçbir anlam veremediğim bir şaka yaptı. "Düzenli bir maaş, sağlık

ve diş sigortası, emeklilik, aklına ne gelirse." Bana baktı. "Uyuşturucu kullanmıyorum ve başım belâda değil. Gayet iyiyim. Etrafta olmadığım için üzgünüm. Sadece Jordan'ın rahatsız olmasını istemedim."

Sonuna geldiğim hortumu elimden bıraktım. "Demek iyisin, öyle mi?" diye sordum. "Evet."

"Eve gelecek misin?"

Omuz silkti; kararsız görünüyordu. "Sanırım uygun olmaz. Jordan'ın ihtiyacı olduğu kadar burada kalmasını istiyorum."

Ona yaklaştım. Hâlâ ondan birkaç santim daha uzundum ama onu her gördüğümde ne kadar büyük göründüğüne hep şaşırıyordum.

Duraksadım çünkü Jordan'ın hiçbir yere gitmesini istemiyordum ama Cole'un yerinin burası olduğunu biliyordum. "Onun için farklı bir yer bulabilirim" dedim.

İkisinin de iyi durumda olmasını garanti etmek için bir çözüm bulabilirdim.

Ama Cole bu konu hakkında düşünmesine gerek yokmuş gibi davranıyordu. "Hayır." Başını iki yana sallayarak, omuzlarını kaldırdı. "Gerek yok. Zaten yakında kendi evim olacak."

"Gerçekten mi?" İşte şimdi gerçekten endişelenmiştim. Bu yeni iş gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu. "Beni yine tedirgin ediyorsun" dedim.

Tekrar kıkırdamaya başladı, sonra dikkatini hortuma verdi ve ben de hortumu toplamasına yardım ettim.

"Dinle" dedi, "Bu iş başlamadan önce ilk dövmemi yaptırmak istiyorum. Birlikte yaptırırız diye düşünmüştüm. İster misin?" Bana tedirgin bir bakış attı; bunu sormanın onun için zor olduğu anlaşılıyordu. "Gelecek hafta sonuna ne dersin?"

Bir dövme mi?

Son dövmemi yaptırdığımda sanırım Cole iki yaşındaydı. Artık eskisi gibi hevesli değildim ama onun için kesinlikle bir tane yaptırırdım. Benimle bir şey yapmak istediği için bile minnettardım.

"Evet." Başımla onayladım. "Kulağa hoş geliyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hatta aklıma aniden bir fikir geldi ve ne dövmesi yaptıracağımı bile buldum.

Hortumu çekip, "Hadi" diyerek beni dürttü. "Sana yardım edeceğim ve sonra arkadaşlarımla buluşmaya gideceğim, tamam mı?"

"Tamam." Hortumun ucunu çektim ve havuz süpürgesi ortaya çıkarak içindeki suyu boşalttı.

Aslında benim de yapmam gereken küçük bir iş vardı.

* * *

İşveren olmadığı sürece yirmi bir yaşından küçüklerin buraya girmelerine izin verileceğini sanmıyordum ve Jordan da girmese iyi olurdu. Yolda aklımdan on dokuz yaşındaki bir gencin striptiz barına girmesine izin verdiği için Mick Chan'i ihbar etmek geçmişti; oysa ben de on dokuzumdayken hoşgörülü bar sahiplerinden faydalanmıştım. Ayrıca bu Jordan'ı daha çok kızdırırdı. Onu şimdi duyabiliyordum. *Ah, demek üstüme çıkabileceğin kadar büyüğüm ama bir içki içecek kadar büyük değilim öyle mi?*

Şey, illa ki işin detayına ineceksek, yasal olarak evet.

Anahtarımı cebime koyarak park yerinin karşısına geçtim ve Hook'un kapısını kendime çekerek açtım. Müzik duvarlardan sekerek tabanlarımın altında titreşiyordu ve burnuma Mick'in halılar için kullandığı her zamanki orkide kokulu deterjanın tanıdık kokusu geldi. İçerisi sigara kokusunu bastırmaya çalışan lüks bir kumarhaneye girerken burnunuza çarpan yoğun parfüm gibi kokuyordu. Buraya gelmeyeli uzun zaman olmuştu ama birden bire yine on dokuz yaşımdaymışım gibi hissettim.

Ücreti ödeyip içeri girdim ve barın önünden geçerken durup oradaki kalabalığı gördüm. Gözüme genç erkekler, daha yaşlı erkekler, birkaç kadın ve çiftler, beyaz sahnenin altındaki mor ışıklar ve sigaraların turuncu uçlarından havaya süzülen duman ilişti.

İçime bir kaygı düştü. Buraya gelmemeliydim.

Jordan beni görmeden gitmeliydim. O bir yetişkindi, uzun zamandır kendine iyi bakıyordu ve kafamdaki o küçük ses haklıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eğer onu yatağa atıp gecenin yarısı boyunca becerebiliyorsam, bu kendi seçimlerini yapabilecek yaşta olduğu anlamına geliyordu. Arkadaşlarıyla dışarı çıkabilmeliydi. Arkadaşlarıyla dışarı çıkmasını *istiyordum*.

Sadece buraya gelmesini istemiyordum çünkü Mick'in onu istediğini, Jordan'ın paraya ihtiyacı olduğunu biliyordum ve bu gece evimdeki durumunu tehlikeye sokmuştum. Canı sıkkındı; ya taşınması gerektiğini düşünmeye başlarsa ne yapacaktım? Ya birkaç kadeh içerse ve fazladan para kazanması gerektiğine karar verirse ne olacaktı?

Elimi saçlarımın arasından geçirirken sürdüğüm jöle elime geldi ve onun için nasıl temizlendiğimi hatırladım. Giysilerimi bile değiştirmiştim. Geçen sene Cole'un mezuniyeti için aldığım lacivert takım elbiseye baktım. Bu gece kravat takmamıştım. Yakası açık, beyaz bir gömlek ve siyah ayakkabılar giymiştim. Neden böyle giyindiğimi bilmiyordum çünkü kendimi aptal gibi hissediyordum ama sanırım açık bir kitap olmadığımı bilmesini istemiştim. Farklı olabilirdim. Onu hâlâ şaşırtabilirdim.

Jordan'ın beni görmemiş olması için dua ederek arkamı dönüp gitmeye hazırlanırken kulüpteki kalabalık çığlık çığlığa tezahürata başladı ve dikkatim bir grup kızın yan yana dizildiği sahneye çevrildi.

Kimi kot pantolon, kimi etek, kimi de tanga giymişti. Tedirgin görünüyorlardı ama kıkırdayıp şakalaşıyorlardı. Birkaç kadın yarışmaya çoktan başlamıştı ve görünüşe bakılırsa üç yüz dolar kazanma arzusu benim zamanımdan daha aşırı yöntemler gerektiriyordu. İki kadın çoktan ıslanmıştı; yaşça daha büyük bir kadın gelip üzerlerine maşrapalar dolusu su dökerken yarışmacılar ellerini sırılsıklam tişörtlerinin içine sokup memelerini hoplatıyorlar ve kükreyen kalabalığa arkalarını dönerek popolarını sallıyorlardı. Sırtlarından aşağı daha fazla su boşaltılıyordu. Yarı çıplak bir halde ıslak saçlarını savuruyorlardı. Aslında çıplak sayılırlardı.

Bazı erkekler kameralı telefonlarını çıkarmışlardı; bunun yasak olduğuna emindim ama kimsenin umurunda değildi. Bu kadınlar amatöre benzemiyorlardı. Jordan bu saçmalığa ortak olamazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yoksa olabilir miydi?

Tam o sırada bir grup genç kadın bir sarışını sahneye çekiştirdiler. Jordan'ın onlara direndiğini, güldüğünü ama başını tedirgin bir şekilde iki yana salladığını gördüm.

Bu da...

Onu duyamıyordum, ama dudaklarını okuyunca tekrar tekrar hayır dediğini, inat ettiğini ve kollarını ablasından kurtarmaya çalıştığını görebiliyordum. Arkasından biri önüne uzanıp küçük beyaz ceketinin fermuarını açınca öne fırladım ama sonra bir sürahi su dolusu suyu göğsüne boşalttılar ve bir an için donakaldım.

Jordan'ın gözleri yuvalarından fırladı, ağzı açıldı ve soğuk olduğu şüphe götürmeyen su yüzünden şoke oldu.

Elleri önünde ve ceketi şimdi çıplak kollarına yapışmış bir halde öylece durdu.

Saçlarının uçları ıslaktı ama uzun, seksi tutamlar yüzünün etrafına dolanmıştı ve karnından aşağı doğru sular cildinin parlamasını sağlıyordu.

O sutyeni nereden bulmuştu? Krem renginde ve dantelliydi, omuzlarında ince kayışlar vardı ve neredeyse transparandı. Islak kumaş bedenine yapışınca memelerinin kıvrımları ve koyu meme uçları olduğum yerden bile görünüyordu.

Onu izleyip ıslık çalan her bir erkeğe baktıkça gözlerim yanıyordu. O sutyeni benim yatağımda giymesi gerekirdi. Kahrolası bir sahnede değil. Yumruklarımı sıktım.

Şoktan çıkmış gibi görünüyordu çünkü kollarını birdenbire vücuduna doladı ve ceketini geride bırakarak sahneden indi. Merdivenlerden aşağıya indi duvar boyunca koşarak, tuvaletlerin bulunduğu koridora girdi. Bir masadaki bazı kızlar onu yakalamak için uzandılar, ona adıyla seslendiler ama Jordan yoluna devam etti; sadece yüzü kızararak arkadaşlarına gülümsedi. Ya da ablasının arkadaşlarına.

Birdenbire başını kaldırıp benimle göz göze geldi ve durdu. Masadaki kızlar onun durduğunu görüp bakışlarını takip ettiler ve bir ona, bir bana baktılar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Karnını kaplayan su damlaları iki dikey şerit halinde göbek deliğinin iki yanından aşağıya doğru süzülüyordu. Teninin görüntüsü kanın penisime hücum etmesine neden oldu.

O sutyeni bilerek giymişti. Demek ki o sahneye çıkmayı düşünüyordu. Gözlerimi onun bedeninden kaldırıp ona baktım ve öne doğru bir adım attım.

O benimdi.

Bir adım geriye gitti.

Bir adım daha attım. O da öyle.

"Suyu kazara üstüme döktü" diye beni tersleyerek kaşlarını çattı. "Sadece benimle uğraşıyordu. Benim suçum olmayan bir şey yüzünden saçmalıklar dinleyecek–"

Ona doğru koştum ve kolumu beline dolayıp, yüzünü elime aldım ve ağzını kendi ağzıma yapıştırdım.

Şaşkınlıkla inledi ama şu anda bizi kimin gördüğü umurumda değildi. Öpücüğü bozmadan onu kendime çekerek geri geri koridora yürüdüm ve köşeyi döndüm.

Ağzını hızla geri çekti. "Ne yapıyorsun?"

Ama Tanrım, o kadar açtım ki. Tekrar dudaklarına yapıştım, dilinin tadına baktım ve parmaklarını yumuşak saçlarına doladım.

"Hayır." Benden uzaklaştı.

Kollarımı indirdim. Kalbim çarpıyordu ve parmaklarım hâlâ teninin hissiyle karıncalanıyordu.

"Seninle kavga etmeyeceğim" dedim nefes nefese. "Ve senden eve gelmeni de istemeyeceğim. Sadece üzgün olduğumu söylemek istiyorum."

Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi numara yaparak çenesini kaldırdı. "Ne için?"

"Pizza, film..."

"Ve beni unuttuğun için" diye ekledi.

Sakin olmaya ve ellerimi ondan uzak tutmaya çalışarak ona yaklaştım. "Seni unutmadım. Seni... unutmamam."

Sessizce gözlerime baktı. Aklından neler geçtiğinden emin değildim ama bunu yüzüne söylemem gerekiyordu. Onu önemsemediğimi düşündüğü için olay çıkarmasını istemiyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve koridoru geçerek çıkışa doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?" Peşinden gittim.

"Ablamın arabasında yedek giysilerim var" diye cevap verdi. Bana karşı hâlâ sabırsız gibiydi. "İyiyim ve sonra eve geleceğim, tamam mı?"

Kalabalık otoparkta Cam'in beyaz Mustang'ini buldu ve sürücü tarafına yaklaştı.

"Dur." Arkasından yaklaştım ve elimi kapının üstüne koydum. "Açıklamama izin ver."

Yüzünde sevimli bir ifadeyle bana döndü. "Ah, eminim bir bahanen vardır. Gerçekten iyi bir bahane. Takma kafana."

Arkasını dönüp kapı koluna uzandı ama beni dinlemesini istiyordum. Sadece bir saniyeliğine.

"Dur. Lütfen." Nefes nefese başının arkasına baktım. "Jordan, ben..." Yutkundum. Sadece yüzünü dönmesini ve o tatlı gülümsemesiyle, uysal gözleriyle bana bakmasını istiyordum.

Fısıldarcasına konuştum. "Cole'u kaybedemem" dedim.

Durdu. Soluklarını duyabiliyordum. Acaba bu sabah uyandığında pişman olmuş muydu?

Sonunda dönüp bana bakarak, sakince başıyla onayladı. Usulca, "Biliyorum" dedi. "Bu yüzden beni kaybetmek zorundasın. Anlıyorum. Ben de onu incitmek istemiyorum."

Kapıyı açmak için bana tekrar sırtını döndü ama başım öne, boynuna doğru düştü ve gözlerim kapandı. Parmaklarımın arasından su gibi kayıp gidiyordu ve ölecekmişim gibi hissediyordum.

"Sana âşık oluyorum" diye fısıldadım.

Yavaşça tekrar bana döndü ve bunu ona söylemeli miydim bilmiyorum ama yorgun gözlerimi kaldırıp sakin yüz ifadesini inceledim. Gözlerinde arzuyla kendine hakim olma mücadelesi arasında sıkışıp kaldığını anlatan bakış vardı.

Hüzünlü bir şekilde gülümseyerek, "Oralarda bir yerde olduğunu biliyordum" dedim. "Kız arkadaşlarım, çıktığım kadınlar, Cole'un annesi... Hiç kimseyle evlenmek istemedim çünkü aradı-

OLSUN BELGESİNDİR KAKTÜS TEAM

ğım kişi değillerdi. Standartlarımın çok yüksek olduğunu ve senin gibi birinin var olmadığını düşünmeye başlamıştım." Ellerimi ensesine koydum ve başparmaklarımı boynunda gezdirdim. "Meğerse hayalimdeki kız, incitmekten ölesiye korktuğum kişiye aitmiş."

Gözlerinde yaşlar birikti ve onu kendime çekerek alnından öptüm.

"Seni korkutmak istemiyorum" diye devam ettim. "Ama sen beni biraz korkutuyorsun çünkü seni havaya ihtiyaç duyarcasına istiyorum ve..."

Başıyla onayladı. "Ve sonrası karmaşık" diye bitirdi.

Geri çekilerek başka tarafa baktı ve ikimiz de ne yapacağımızı bilemedik. Sorunumuz kalıcıydı.

"Bu gece düşünmek için zamana ihtiyacım vardı" diye açıkladım. "Seni beklettiğim için üzgünüm."

"Peki ne karar verdin?" Önüne baktı. Kalbim cız etti. "Yani o kadar düşündükten sonra."

Bocalamadım çünkü duramayacağımı biliyordum. "Suçluluk hissimi yarına kadar erteleyebileceğimi."

Dudaklarına yapıştım ve onu sertçe öperken yavaşça bana teslim olduğunu ve bedenini benimkine bastırdığını hissettim. Her yanımı ateş bastı ve sertleştim. Ellerimi arkasına götürerek bir tanesiyle kalçasını kavradım ve diğeriyle dizinin arkasını tutup bacağını kaldırdım. Yanağına ve boynuna öpücükler kondurdum. Başını geriye atarak bana yer açarken onu arabaya yaslayarak boğazını ve köprücük kemiğini hafifçe ısırdım.

"Pike, biri bizi görecek" diye yalvardı.

Ama ona olan açlığım o kadar büyüktü ki. Sutyeninin askısı omzundan koluna düşmüştü. Sutyenini aşağı sıyırdım ve memesinin ucuyla ağzıma aldım.

Nefesi kesildi. "Pike. "Ah, Tanrım..."

Onu öpüp emerken, meme ucunun çıkıntılı derisini dişlerken inledi.

"Tanrım, eve gitmeliyiz" diye homurdandım. "Yoksa seni tam burada becereceğim."

Biri, "Hey, Pike" diye seslendi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başımı kaldırdım, Jordan irkilerek bağırdı ve kollarımı ona dolayarak, yarı çıplak bedenini örtmeye çalışırken göğsüme sokuldu.

"Kahretsin" diye homurdandım ve başımı çevirince polis arabasının içinde yanı başımızda Ben Lovell'ı gördüm. Yaklaştığını nasıl duymamıştık?

Nefes nefese, "Ben" dedim. "Bu da ne?"

Bizi izlemekten keyif aldığını gizleme konusunda kötü bir performans sergileyerek, "Her zamanki gibi devriye geziyorum dostum" diye cevap verdi. "Oradaki Chip Hadley'nin kızı mı?"

"Seni ilgilendirmez." Jordan'ın görüş alanında kalmadığından emin olmak için kıpırdandım.

Ama yine de ona bakmaya çalıştı. Hâlâ gülümseyerek, "İyi misin tatlım?" diye sordu.

Jordan kollarını bedenine dolayıp çıplaklığını örterek dişlerinin arasından gülümsedi. "I, evet efendim."

Lovell kendi kendine kıkırdadı ve başını iki yana salladı. "Şu işe bak" diye mırıldanarak arabasını vitese takıp yavaşça yoluna devam etti.

Otoparktan çıkmasını bekledikten sonra Jordan'a döndüm. "Merak etme. Sessiz kalacak."

Lovell dedikoducu biri değildi.

Jordan hızlıca sutyeninin askısını yukarıya çekti ve kollarını göğsünde kavuşturarak, tedirgin bir şekilde etrafa baktı.

"Hadi ama." Elinden tutup onu kamyonetime götürdüm. "Hadi eve gidip yüzelim" dedim.

Beni kışkırtmak için, "Çıplak mı?" diye sordu.

Başımı iki yana sallayarak kapısını açtım. "Hayır" diye cevap verdim. "Deniz kabuğu şeklindeki bikinini giy. Onu üstünden çıkarma fırsatını ele geçirmek için yanıp tutuşuyorum."

Gülümsüyordu ve koltuğa oturdu; ben de arabanın etrafından dolanıp kapımı açtım. Telefonunu çıkardı ve muhtemelen ablasına mesaj atarak gideceğini haber verdi. Arabayı çalıştırıp ilerlemeye başladım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otoparktan çıkmamızı beklemeden bana sokuldu ve boynumu emmeye başladı.

"Giysilerden söz açılmışken..." diyerek elini ceketimin içine soktu ve göğsümü okşadı. "Seni bu şekilde görmeye alışabilirim."

"Yapma" diye onu uyardım. "Bu sadece özel durumlar için."

"Peki ben özel bir durum muyum?"

"Sanırım öyle olduğunu biliyorsun" diyerek ona sataştım. "Konfor alanımı her önüme gelen için genişletmem."

Özenle inşa edilmiş, sıkıcı dünyamı tepe taklak ettiği için biraz olsun bile kızmadan, ona sırıttım. Sırf onu memnun etmek için normalde yapmayacağım şeyleri yapıyordum ama o da bana uzun zamandır hissetmediğim şeyleri hissettiriyordu. Bazılarını daha önce hiç hissetmemiştim. Hatta bugün kendimi kafamda onunla yapmak istediğim her şeyin bir listesini yaparken buldum. Onu beysbol maçlarına ve gezilere götürecektim; onu şaşırtabileceğini düşündüğüm 80'ler kasetleri bulmak için bugün kahrolası eBay'i didik didik etmiştim; gelecek yıl tatillerde ve doğum gününde yanında olacaktım.

Beni gelecekte yapacağım her şey için heyecanlandırıyordu. Her ne olursa.

Ona döndüm ve bir gözümü yoldan ayırmamaya çalışarak onu öpmeye çalıştım ama gülmeye başladım.

"Kemerini tak. Başımı belaya sokacaksın."

Kenara kayarak poposunun üstüne oturdu ve emniyet kemerini taktı.

Ona bakarak, "Ah" dedim. "Ayrıca Mick'in seni işe almak istediğini biliyorum. Orada çalışmayacaksın. Anladın mı?"

Başını koltuğa yaslayıp ön camdan dışarıya baktı. "Ah, artık kuralları sen mi koyuyorsun?"

"Endişelenmek hoşuma gitmiyor. Bu mesele şimdi çözülecek."

Ciddi olduğunu sanmıyordum ama konuları kesinliğe kavuşturmaktan hoşlanıyordum. Sadece omuz silkti. "Ablam iyi para kazanıyor. Kimseye zarar vermiyor ve ben de kimsenin masraflarını karşılamasına izin veremem." Duraksadı ve sonra devam etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sanırım yapmam gerekeni yapacağım. Senden izin almama gerek yok, biliyorsun değil mi?"

Kaşlarımı çattım. Beni bu şekilde kışkırtması sinirlerimi bozuyordu.

Ama sonra bu gece sahnede ne kadar zorlandığını hatırladım. Belli ki ıslak tişört yarışmasının kendisine uygun olmadığına karar vermişti; yarışma için giyinmiş olsun ya da olmasın.

Sahneye çıkmaya nasıl direndiğini hatırlayarak tıksırdım. Sesime mizah katarak, "Neden endişelendiğimi bile bilmiyorum" dedim. "Sen iyi bir kızsın. Orada çalışmak için gereken özelliklere sahip değilsin."

"Ben bir kız değilim."

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım ama bu çok zordu. Biliyorum, biliyorum, o bir *kadındı*.

"Ya Dutch ya da o küçük hıyar Jay ya da benim için çalışan adamlardan biri oraya gelirse?" diyerek üzerine gittim. "Barın arkasında bir bikini giyip onlara içki ikram edebilecek misin? Hatta daha da kötüsü elbiselerini çıkarıp onlar için dans edebilecek misin? Boşalmak için seni kullanmalarına izin verecek misin? Kırk dolar karşılığında kucaklarına oturup onlara sürtünecek misin?"

Bu saçma fikre gizlice gülmekten kendimi alamadım. Eğer gerçekten orada çalışmayı düşünüyorsa ve kendini zihinsel olarak bu şekilde hayal ederse, bunun bir saçmalık olduğunu anlayacaktı.

Başını bana doğru çevirdi. "Bana mı gülüyorsun?"

Ses tonumu ayarlamaya çalışarak, "Seni tanıdığımı söylüyorum" dedim. "İkimiz de bunu yapacak cesaretin olmadığını biliyoruz; bu yüzden asla olmayacak bir şey hakkında tartışarak zaman kaybetmeyi bırakalım."

Yüzünü önüne çevirdi ve sessizleşti ama ön camdan dışarıya bakarken çenesinin gergin olduğunu gördüm. Onu kendinden daha iyi tanıdığımı varsaymak muhtemelen kibirli bir yaklaşımdı ama bu oyunu sürdürerek çocukça davranıyordu. Bundan daha sağduyuluydu ve oyunları sevmiyordum. O müşterilerle asla başa çıkamayacağını biliyordu ve kesinlikle soyunup çıplak dans ede-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mezdi. Muhtemelen izlendiği için o kadar utanırdı ki gözyaşlarına boğulurdu.

Yedi dakika sonra garaj girişine yanaştım ve motoru kapatmamı bile beklemeden dışarı fırladı.

"Jordan?" diye seslenerek kapımı açtım.

Bu da neyin nesiydi? Yine kavga etmiyorduk, değil mi?

Ama verandaya doğru yürürken omzunun üzerinden bana baktı. "Sadece bikinimi giyeceğim" dedi.

Öylece durup, parmağımdaki anahtarlığı çevirdim. Pekâlaaa. Bunun üzerine dikkat kesildim ve başımı çevirip mahalleye göz atarak Cole'un veya annesinin arabasının olup olmadığını kontrol ettim. Sonra yakındaki evlerin perdelerinin açılıp açılmadığına veya kıpırdayıp kıpırdamadığına baktım.

Şu ana kadar mahallede konuşmalar olduğundan emindim.

İnsanlar bazı şeyleri fark ederlerdi ve Cole nadiren buradayken, kız arkadaşı ve ben sürekli birlikteydik. Çok geçmeden insanlar kendi sonuçlarını çıkaracaklardı.

Eve girdiğimde, Jordan'ı ortalıkta göremedim. Üst kata çıkarak, kapısı kapalı duran yatak odasının önünden geçtim ve mayomu giymek için odama gittim. Dışarı çıktığımda hâlâ odasındaydı. Birkaç şişe su almak ve arka bahçenin ışıklarını açmak üzere aşağıya indim. Havuz aydınlandı ve dolabın altına monte edilmiş radyoyu açtım. Jordan'ın ayarladığı kanalda kızın biri *Guys My Age* adında bir şarkı söylüyordu.

Telefonum tanıdık olmayan bir zil sesiyle bipledi ve mutfak adasına doğru yürüyüp onu elime aldım.

Jordan. Neden beni FaceTime'dan arıyordu?

Cevap verince ekranda onu gördüm ama bana yukarıdan bakıyordu; telefonunu daha aşağıda kalan bir şeyin üstüne dayamış gibiydi. Mesela masasının. Saçları omuzlarına dökülüyordu ve tepedeki lambanın ışıltısından başka bir şey göremiyordum.

"Ne yapıyorsun?" diye sorarak telefonu salona götürdüm.

Ama sessiz kaldı.

Kanepeye oturdum, dirseklerimi dizlerimin üzerine yasladım

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve onu izlemeye başladım. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve başını önce sola, sonra sağa eğince benimle oynadığını anladım. Dik durunca yüzü görüş alanımdan çıktı ama güzel vücudu ekrana geldi ve deniz kabuklu bikinisini giydiğini gördüm.

Kalbim hop etti, gülümsememek için mücadele etmek zorunda kaldım. Memeleri küçük pembe kumaşın dışına taşıyordu ve ince ipler bronz teninde çok narin görünüyordu. Ona arkasını dönmesini söylemek istedim ama buraya, yanıma gelmesini tercih ederdim.

Ekran sallandı ve telefonu yeniden, daha geride konumlandırdığını gördüm ve tekrar ortaya çıktığında masanın bir kısmını, vücudunu ve artık yüzünü görebiliyordum. Masaya doğru eğildi, bana cilveli bir bakış attı, kollarını bedenine ve yanlışlıkla memelerine bastırdı.

Gülümsedim. "Evet Jordan?"

Gülümsemesi aniden kaybolarak, "Ben çocuk değilim" dedi.

Bedenime bir ürperti yayıldı ve bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşündüm. Beni kışkırtıyordu ve aşağıya inmiyordu.

İç çekerek kanepeye uzandım. "Öyleyse çocuk gibi davranmayı bırak" diye cevap verdim.

Beni meydan okuyan gözleriyle alt edercesine, olduğum yere mıhladı. Tekrar, "Ben çocuk değilim" dedi.

Bir elini ensesine, diğerini sırtına uzatmasını ve iki şeridi de çözmesini, ufacık kumaş parçasının bedeninden sıyrılarak yere düşmesini izledim.

Onu görünce güçlükle yutkundum. *Kahretsin, onu ben çözecektim.*

Sert meme uçları karşımdaydı; avuçlarımın derisi onlara dokunduğum anların anısıyla karıncalandı. İçim bir hoş oldu ve penisim arzuyla şişti.

Lütfen bana bunu yapma.

Ama gözlerimi ondan alamıyordum.

Odasındaki müziği duyamıyordum; belki o mutfakta çaldığım müziği duyuyordu çünkü ufak ufak salınmaya ve kalçalarını sallamaya, gözlerini kapatarak ellerini vücudunda, yüzünde ve saçlarında gezdirmeye başladı. Tıpkı bir tatlı gibi görünüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Altdudağını ısırarak benimle oynuyordu; göğüslerini okşuyordu ve ellerini karnından aşağıya kaydırarak bikini altının kenarlarını çekiştiriyor, onu her an indirecekmiş gibi yapıyordu.

Beni bakışlarıyla ve iyi bir şey izlemenin vaadiyle kışkırtıyordu. Bir striptizci gibi.

Sonunda kafama dank etti ve ne yaptığını anladım.

Başımı iki yana salladım. Vücudum onun için yanıp tutuşuyordu. "Bunu yapamazsın" diyerek ona sataştım. Giysilerini çıkarıp dans edemezdi.

"Haklısın" dedi ve arkasını dönerek bana omzunun üzerinden baktı. "Bunu yapamam. Ben sadece küçük bir kızım, değil mi? Aptal, küçük bir kızım." Yüzünü tekrar bana döndü, mahcup bir şekilde gülümseyerek ekranı aşağıya eğdi ve bacaklarını ayırarak masanın yuvarlak köşesine sürtündüğünü fark ettim. Ayakta durarak bir elini masanın üzerine, diğerini de duvara yasladı, ve sanırım ahşap masanın köşesini bacaklarının arasına aldı.

Ve yavaşça masaya sürtünmesini izlemeye başladım. Kalçalarını yuvarlıyordu, masaya sürtündükçe karnı bir ileri bir geri gidiyordu ve kadınlığının üzerindeki kumaşın ahşaba sürtünmesinin sesini duyabiliyordum.

Ah, Tanrım. Gördüğüm en güzel şeyi yapmasını izlerken göğsüm daha hızlı kalkıp inmeye başladı. Tanrım, onu izlemeye bayılıyordum. Kıpırdadıkça memeler sallanıyordu; hızını artırınca biraz zıplamaya başladılar ve ağzım o kadar kurudu ki yutkunamadım.

"Bunu yapmamı izlemek ister misin?" diyerek beni kışkırttı. Kocaman gözleri, izlediklerimden hoşlandığımı gayet iyi bildiğini söylüyordu.

"Dalga geçmeyi bırak ve buraya gel."

Başını geriye doğru attı, parmaklarını yüzünde ve vücudunda gezdirdi, memelerinden birini kavrayıp sıkarak, elini karnından aşağıya kaydırdı.

Tekrar bana bakarak, "Sana bir vibratörüm olduğunu söylemiştim" dedi. "Gerçi pek kullanmıyorum." Hızını artırdı ve

sürtünme sesinin arttığını duydum. "Kontrolün bende olmasını seviyorum. Gerçek birini beceriyormuşum gibi emek vermeyi seviyorum."

Dudaklarımı yaladım. "Jordan..."

"Şşşt..."

Ağzını açarak inledi ve sonra bir dizini kaldırıp masanın üstüne koyarak bacaklarını daha geniş açtı. Alnımda soğuk ter damlaları birikti ve doğrularak, tekrar öne eğildim.

"Beni izlemen hoşuma gidiyor" dedi. "Beni hep izliyordun, değil mi? Başından beri benimle eğlenmek istiyordun."

Söylediklerinin doğru olduğunu bilerek bocaladım. Onu ilk gördüğüm andan beri onu istiyordum.

"Sorun değil" diye fısıldadı. "Bunu başından beri biliyorum ve hoşuma gidiyor. Beni izlemeye devam et, Bay Lawson."

Yutkundum; ağzım hâlâ kupkuruydu. "İzliyorum" diyerek nefes verdim. "Ah, Tanrım" diye inledi.

Gözlerim yanıyordu; umutsuzca göz kırpmaya çalıştım ama bakışlarımı ondan alamıyordum. Neredeyse onu hissedebiliyordum. Sanki masanın köşesini değil de parmaklarımı beceriyordu ve yumuşak teni elime sürtünüyordu. Ya da ağzıma; hiç fark etmezdi. Cansız bir nesneyi hiç bu kadar kıskanmamıştım. "Telefonu yatağa koy" dedim. "Seni arkadan görmek istiyorum."

Hareketlerini yavaşlattı, titredi ve solukları hızlandı ve orgazmın eşiğine geldiğini anladım.

Tekrar aynı aşamaya gelmek için daha çok çalışması gerekecekti.

Telefonu yatağa götürerek bir şeye yasladı ve onu görebildiğimden emin olmak için hızlıca bir masaya, bir ekrana baktı ve sonra masanın köşesine geri döndü. Parmaklarını saçlarının arasından geçirerek omzunun üzerinden bana baktı ve sırıttı. O sıkı kalçasına dokunmaya can atarak yumruğumu sıktım.

Ama dizini tekrar kaldırmadan önce parmaklarını bel lastiğinin içine soktu ve bikini altını kalçasının hemen altına indirdi.

Ve orada bıraktı. Ellerini masaüstüne koyarak üzerine eğildi,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dizini kaldırdı, sırtını kavis yaparak poposunu benim için havaya kaldırdı ve tekrar masanın köşesine sürtünmeye başladı.

Poposu, sırtına düşen saçları, beni kışkırtarak hareket etmesi... Elimi aşağıya indirerek çoktan sertleşip hazır hale gelen penisimi çıkardım. Onu bu açıdan görmek için yanıp tutuşuyordum.

Omzunun üzerinden benimle göz göze gelerek, "Hımm, işte bunu seviyorum" dedi. "Beni izle. Senin için düzüşmemi. Ne dersen yaparım. Hepsi senin için."

Daha hızlı ve sert hareketlerle gidip gelmeye başladı. Kadınlığını önce ağzımda mı yoksa penisimin etrafında mı istediğimden emin olamadım. Bu gece onu arkadan becerecektim. Ona bu şekilde sahip olmalıydım.

"Jordan..." Telefon elimde sıktım.

"Hoşuna gitti mi?" diyerek beni kışkırttı. "Senin için kendimle oynamamı seviyor musun?"

"Bebeğim." Kanepeden kalktım. Ona ihtiyacım vardı.

"Hımm, beni izlemen hoşuma gidiyor" diyerek inledi. "Şimdi iyi bir kız mıyım?" Gözlerimi ondan ayırmadan merdivenleri çıktım.

"Keşke senden on tane daha olsaydı" dedi. "Beni izleyen ve arzulayan."

Eğer benden daha fazla olsaydı, Jordan bu gece büyük bir sorun yaşardı. "Pike, çok ıslandım. Şu anda doğrudan içime girebilirsin."

Penisim titreyip seğirdi ve kapısına uzanıp tokmağı çevirdim.

"Beğendin mi?" Masaya daha hızlı sürtündü. "Senin için çok ateşli ve ıslağım." Kapı kilitliydi; içeri girmek için can atarak tokmağı silkeledim. "Jordan?" diye seslendim. Sabrım tükenmişti. "Kapıyı aç."

"Ah, Pike. Ah, Tanrım."

Tekrar ekrana baktım ve masayı becerirken kafasını geriye doğru attığını, saçlarının neredeyse poposuna değdiğini gördüm. Tanrım, poposu...

"Daha hızlı, daha hızlı, daha hızlı..." diye inledi. "Geliyorum. Ah, Tanrım. Evet!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Jordan, kahretsin..." Kapıyı kırmaya hazır bir halde tokmağa asıldım. "Kapıyı aç."

Bensiz gelme.

İnleyip sızlanarak, "Becer beni!" diye haykırdı. "Evet! Evet.. evet... evet."

Masanın üstünde zıplayarak kapının ardında, bensiz boşalırken sesi giderek alçaldı ve sakinleşti.

"Jordan?"

Kahretsin, henüz tatmin olmasını istemiyordum.

Ama kapı açılmadı ve telefona baktığımda hareketleri yavaşlamıştı; sadece usulca masaya sürtünerek ve küçük sesler çıkararak doyuma ulaştı. Onu o lanet masaya dayayıp becerecektim.

"Jordan, Tanrım, kapıyı aç" diye homurdandım.

Doğruldu, ayağını yere koydu ve bikini altlarını giydi. Yatağa doğru yürüyerek telefona doğru eğildi ve yüzünde hülyalı bir ifadeyle benimle göz göze geldi.

"Bundan zevk aldığını görmeye bayıldım" dedi. Yüzünde tatlı bir memnuniyet vardı. "İlgini canlı tutabildiğimi görmeye bayılıyorum. Ve sadece bunu *yapabilmekle* kalmadım, sanırım bundan hoşlandım Pike."

Dudaklarının köşeleri kıvrılarak hafifçe sırıttı.

Tokmağı tekrar silkeledim. "Jordan, kapıyı aç."

Ama sadece kıs kıs güldü. "İsterdim bebeğim, ama..." diye içini çekti. "Dans bitti ve kızlara dokunmana izin verilmiyor." Sonra bana göz kırptı. "İyi geceler şekerim."

Telefonu kapatınca ekranın ışığı söndü ve koridor birdenbire karanlığa büründü. Öylece durup düşündüğüm şeyi yapıp yapmadığını anlamaya çalıştım. Kapının altından sızan ışık da kaybolunca, ışığını da söndürdüğünü anladım.

Yatıyor muydu?

Kapıya yüklendim. "Jordan" diye bağırdım. "Bu da neyin nesi?"

Bir çekmecenin açılıp çat diye kapandığını ve yatağın Jordan'ın ağırlığıyla gıcırdadığını duydum. Az sonra tüm sesler kesildi ve en büyük korkum gerçek oldu. Fena halde sertleşmiştim. Şu anda kapıyı kırıp içeri girsem ne yapardı? Lanet olsun!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Alnımı kapıya dayadım; erkekliği bir kenara bırakıp ağlamama ramak kalmıştı.

"Seni ele geçirdiğimde, bu sana epey pahalıya mal olacak" diyerek onu uyardım. "Sözüm olsun. Bunu sen istedin."

Telefonum bipleyince ekrana baktım.

Yatağına git, diye mesaj atmıştı.

Midem burkuldu ve aşağı inip onu uyutmamak için bangır bangır müzik çalarak havuzda birkaç tur yüzüp sakinleşmekle, onu yataktan çıkarmak için bir kavga daha başlatmak arasında gidip geldim.

Fakat geç olmuştu ve şimdi idman yaparsam saatlerce uyanık olacaktım. Üstelik elim ve internetim bana aitti, değil mi? Gerçi az önceki hatırası bu kadar tazeyken ve henüz penisim yumuşamamışken pornoya ihtiyacım yoktu.

Odama doğru ilerledim ve kapımı çarparak kapatıp kendimi yatağa atarak, sızlayan kasıklarımı ovaladım.

Başka bir mesaj daha geldi.

Ve otuz bir çekme, yazıyordu.

Dişlerimi sıktım ve telefonu elimden fırlattım. Şifonyere çarptığını ve yere düştüğünü duydum.

Sabah uyandığımda onu penisimin üstünde bulsam iyi olurdu yoksa yarın kimse güvende olmazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

21. Bölüm

Jordan

Dün gece uykuya dalmak düşündüğüm kadar uzun sürmedi. Son mesajımı gönderdikten birkaç dakika sonra Pike'ın odasında bir şeyin duvara çarptığını duyunca kendimi biraz kötü hissettim ama sonra gülümseyerek güçlü olduğumu düşündüm. Amacım onunla oyun oynamak değildi.

Gerçi birbirimizi sinir etmekte giderek ustalaşmamıza bayılıyordum.

Sadece ona düşündüğünden daha fazlasını yapabileceğimi göstermek istemiştim ve insanların kafamdakileri tahmin etmelerinden hoşlanmıyordum. Sonra, odaya girmeye çalıştığında onu –ellerini, ağzını ve sözlerini duymayı– o kadar çok istemiştim ki. Ama her zaman çok kolay affediyordum ve artık o kız olmak istemiyordum. Pike iyi erkeklerden olsa bile –ve öyle olduğuna emindim– uğruna emek vermeye ve beklemeye değer biri olduğumu kendime kanıtlamalıydım. Kendim için çıtayı için yükseltmem ve insanlara benden istediklerini bu kadar kolay vermemem gerekiyordu. Yeterince uzun süredir kolay lokma olmuştum. Jay, Cole ve ailem için...

Daha güçlü olduğum için kendimle gurur duyarak uyuyakalmıştım.

Ancak bugün... Pike istediği kadar bana sahip olabilirdi çünkü ben de daha fazla bekleyemezdim. Dün gece ellerini kendinden uzak tutmasını söyledikten sonra bugün de kendimi aynı şeyi yapmaya zorladım ve onu gördüğümde yapacağım ilk şey gömleğini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çıkarmak olacaktı çünkü sadece kot pantolonlu haline bayılıyordum.

Bugün hava ılıktı ama sıcağı uzak tutan küçük bir bulut örtüsü vardı ve dışarıda, çimlerin üzerinde yüzükoyun uzanıyordum. Kaset çalarımda Don Henley'i dinleyerek, üniversitemdeki güz dersleri kataloğunu inceliyordum. Gelecek dönem için kayıt yaptırmıştım ama bir ders daha eklemeyi düşünüyordum.

Ayak bileklerimi çaprazlayarak havaya diktiğim bacaklarımı sallıyordum. Derken telefonum çaldı ve elimi uzatıp onu çimlerin üstünden aldım. Ekrana bakınca kaşlarımı çattım.

Acaba Dutch ne istiyordu?

Telefonu kulağıma dayayarak cevap verdim. "Selam" dedim. "Her şey yolunda mı?" Şüpheci yanım hemen Pike için endişelendi ve çalıştığı makinelerden biriyle korkunç bir kaza geçirmiş olabileceğini düşündüm.

"Şey, evet, rahatsız ettiğim için özür dilerim" dedi. "Pike'ın bugün nesi olduğunu biliyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Onu hiç bu kadar kötü görmemiştim" diye sızlandı. "Herkes yanına yaklaşmaya korkuyor. Herkese bağırıp çağırıyor, astığı her bir alçı panele yaklaşık seksen tane çivi çaktı ve sonra istemeden yanlış kereste sevkiyatını kabul etmesiyle, bana on iki yaşındaki kızımı anımsatan, son derece ilginç bir öfke nöbeti geçirmesi bir oldu. Çok tuhaf davranıyor."

Tıksırdım ama sonra elimle ağzımı kapatarak gülmemi bastırdım. "I..." Gülmemek için kendimi zor tutarak, ne diyeceğimi bulmaya çalıştım. "Hayır... Hiçbir fikrim yok" dedim.

Aslında nedenini gayet iyi biliyordum.

"Eh, o zaman siper al tatlım" dedi Dutch. "Eve gelmek üzere ve sorununun ne olduğunu hiç bilmiyorum."

Vücudum sessiz kahkahalarla sarsıldı ve tam o sırada Pike'ın kamyonetinin kükreyerek yaklaştığını gördüm. Motoru bile kızgın görünüyordu.

Dutch'a, "Tamam" dedim. "Kapatmam gerek."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

'Hoşça kal' demesini beklemeden telefonu kapattım ve Pike'ın paldır küldür garaj girişine yanaşmasını ve kamyonetin acı bir fren sesiyle durmasını izledim. Telefonuma bakınca saatin öğleden sonra dört olduğunu gördüm. Epey erken gelmişti.

Dönüp çimlerin üzerine, bana baktı. Gözlerinde öfke ve yoğun duygular vardı; hak ettiğim o büyük şaplağı yememe az kalmıştı.

Mahcup bir yüz ifadesi takındım, sırtımı kavis yaparak popomu yukarıya kaldırdım ve dikkatini vücuduma çekmek için bacaklarımı daha yavaş sallamaya başladım.

Kamyonetten inerek kapıyı çarptı ve bana yaklaşırken halimden memnun bir şekilde gülümsemeden duramadım. İkimiz de başka yöne bakamıyorduk.

"Ben gülmüyorum" dedi sertçe. "Şimdi içeri gir ve elbiselerini çıkar. Koca bir günü bu gece vücuduna neler yapacağımı hayal ederek geçirdim."

İçimde bir heyecan dalgası belirdi ve nefes alamadım. Az sonra yaşanacaklara dair her şeyi gözlerinde görebiliyordum ve ona yalan söylemeye ya da onunla oynamaya niyetim yoktu. Ben de onu istiyordum.

Bakışlarımı ondan ayırmadan ayağa kalktım; yavaşça eve doğru yürürken gözleriyle beni yiyip bitiriyordu.

Yürüyerek peşimden geldi.

Tam o sırada biri seslenerek araya girdi. "Pike, selam!" dedi bir kadın.

İkimiz de durduk ve komşulardan biri olan Bayan Taft'ın, Pike'ın arkasında durduğunu gördüm.

"Nasılsın?" diye sordu.

Pike dişlerini sıktı ve gözlerimi yumdu. Her an bir şeye vurabilirmiş gibiydi. Midem hoplayarak kahkahamı tuttum.

Pike hemen arkasına dönerek, sahte bir gülümseme takındı. Neredeyse neşeli bir ses tonuyla, "Constance, merhaba" dedi. "İyiyim. Sadece ... meşgulüm."

Constance başıyla onayladı ve Pike'ın omzunun üzerinden baktı. "Selam, Jordan."

"Merhaba Bayan Taft."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Pike'ın yanına gidip, ellerimi ceplerime soktum.

Yarım saat önce çimlerin üzerine uzanmaya çıktığımdan beri gezdirdiği King Charles spaniel köpeğinin tasmasını tutarak, kahverengi atkuyruğunu düzeltti. Pike'a baktı. "Oğlun bu aralar ortalarda yok."

Pike, "Ah, evet. O da...şey... meşgul" diye kekeleyerek bir bahane uydurmaya çalıştı. "Ne diyecektin?"

"Şey, Jordan'ın çocuk bakıcılığı yapabileceğini duydum." Constance bana baktı. "İlgisini çeker mi? Nehrin karşısında, Kuhl ailesinin evinde bir taşınma partisi var" dedi. "Benimle gelmelisin. Rahatlarsın. Sadece çocuklara göz kulak olacak birine ihtiyacım var."

Pike pat diye, "Bu gece mi?" dedi.

Ama Constance ona cevap vermedi, tekrar bana baktı. "Ne dersin Jordan? Artık on beş yaşında olmadığını biliyorum ama yine de şansımı denemek istedim."

"Evet, tabii–"

Pike, "Hayır" diyerek sözümü kesti.

Bir an için gözlerimi kapadım. Tanrım, Pike. Gerçekten hiçbir şey belli etmiyordu.

Constance ona şaşkınlıkla baktı.

Pike çabucak, "Sabaha dersi var" diye açıkladı.

Evet, Pazar günü dersim var.

"Ve, ah, evde yapması gereken işler var" diye ekleyerek bana ters bir bakış attı. "Kaytardığı birtakım işler."

Evet, Bayan Tate. Bulaşıkları yıkadıktan sonra Bay Lawson'la yatmak zorundayım, bu yüzden...

Pike, "Üzgünüm" dedi.

Constance bir ona, bir bana baktı ve bir şeyler döndüğünü anladı çünkü Pike şu anda çok tuhaf davranıyordu ama kadın durumu zarifçe idare etti. "Ah sorun değil" diye cıvıldadı. "Belki başka zaman."

Utancımdan kurtulmaya çalışarak ona gülümsedim ve başımla onayladım. Sonunda uzaklaşmaya başladığında rahat bir nefes aldım.

Pike ile bir an için olduğumuz yerde durduk ve henüz bizim

hakkımızda konuşmuyor olsalar bile bundan sonra neler diyecek-lerini ölçüp biçmeye çalıştım.

"Bay Lawson..." diyerek başımı iki yana salladım.

Dönüp eve doğru yürümeye başladım ve arkama baktığımda peşimden geldiğini gördüm. Gözlerini benimkilere dikti.

"İnsanlar bizi izliyorlar" dedim. "Beni takip etmesen iyi olur. Tuhaf görünecek."

Gözlerinin sağa sola çevrildiğini, bahçeleriyle uğraşan, dışarda çocuklarıyla oynayan ya da verandalarında oturan komşularına baktığını gördüm. Ben onları pek umursamıyordum ama onun umursadığını biliyorum.

Uzun adımlarla yürüyerek, göz açıp kapayıncaya kadar arkama geldi ve aceleyle kapıyı açıp içeriye adım atarken tepeden tırnağa ürperdim. Vücuduyla beni içeri girmeye zorladı, kapıyı kapatarak ikimizi dış dünyadan soyutladı ve beni kendine çevirerek kollarına aldı. Nefes almama bile fırsat vermeden dudaklarıma yapıştı. Bir eliyle başımın arkasını tutuyordu, diğer kolunu belime dolamıştı. Beni kendine o kadar sıkıca bastırıyordu ki güçlükle nefes alıyordum.

Ama Tanrım, umurumda değildi. Sıcak basmıştı ve onun kokusu her yanımı sarmıştı. O kadar kendinden geçmişti ki yürürken beni de taşıyordu. Kollarımı boynuna dolayarak bacaklarımı açtım, beni yukarı kaldırdı ve ayak bileklerimi arkasında kilitledim.

Dudaklarımı yiyip bitirmeye devam ederek, "Kahretsin bebeğim, kirliyim" dedi. "Duş almalıyım."

Sızlanarak sadece bir parça geriye çekildi. "Sonra birlikte alırız."

Beni mutfağa taşıdı ve masaya oturttu. Tişörtünü sıyırıp başının üzerinden çıkardım. Öpüşmeye sadece bir an için ara verdikten sonra kollarımızı tekrar birbirimize doladık. Bana doğru eğildi ve öpücüğü derinleştirirken beni biraz geriye doğru itti.

"Eve dönmek için sabırsızlanıp durdum" diye fısıldadı. "Bugün sertliğimi kontrol etmeye çalışırken ne kadar zorlandığımı bilemezsin."

"Ne kadar sertsin?" Kemerini bir an önce çıkarmaya çalıştım.

"Canım fena halde düzüşmek istiyordu" diye homurdandı. "Seni aklımdan çıkaramadım. Tek istediğim buydu." Elleri kabur-

OLSUN TELONGS KAKTÜS TEAM

galarımdan aşağı indi ve beni geriye doğru itti ve tişörtümle sutyenimi memelerimin üstüne sıyırdı. Masaya uzandım, o da üzerime abanarak meme uçlarımı ısırmaya ve yalamaya başladı.

Gözlerimi kapatıp inleyerek altında kıvrandım ve ağzına daha yakın olmak için mi yoksa bu çok fazla geldiği için mi bilmiyorum ama sırtımı kavis yaptım. Dudaklarını ayak parmaklarıma kadar hissedebiliyorum.

Islak kadınlığım alev alevdi; dilinin sertleşen meme ucunda gezinmesini izledim. Klitorisim o kadar çok seğiriyordu ki nefesim kesiliyordu. Her yanımı saran ve içimi ısıtan bir zevk patlamasıyla sarsıldım. Gözlerim geriye doğru kaydı ve haykırdım.

Kahretsin! Kahretsin, kahretsin, kahretsin...

Küçük bir çok geçirerek ürperdim ve gözlerimi açtım.

Aşağıya bakınca Pike'ın bana baktığını gördüm. Şaşkınlıktan gözleri açılarak, "Az önce geldin mi?" diye sordu.

Ağzım birdenbire kuruyarak yutkundum ve başıma onayladım. "Evet. Sanırım öyle oldu."

Kaşlarım yukarıya kalktı. "Memelerinin öpülmesi hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Neremi öpersen öp hoşuma gidiyor."

Doğruldu, beni de ayağa kaldırdı ve gözlerini benimkilere dikerek şortumun düğmelerini açmaya başladı. "Dün gece inanılmazdın."

Gözlerim ışıldadı. "Demek iyiydim, öyle mi?" Belki de içimde bir icracı vardı.

Ama sadece kaşlarını çattı. "Sakın yanlış fikirlere kapılma. Başkasının karşısında öyle olmayacak."

Şortum yere düştü ve Pike beni hızla döndürünce destek almak için ellerimi masaya dayadım. Bir paketin hışırdadığını ve Pike kot pantolonunun önünü açarken kemer tokasının tıngırdadığını duydum. Uyluklarım titredi; az sonra yaşanacaklardan çok tahrik olmuştum. Tanrı'ya şükür panjurlar kapalıydı.

Sırtımı kavis yaparak bacaklarımı onun için açtım ve omzumun üzerinden ona baktım. "Dün gece sana yaşattıklarım için üzgünüm" dedim.

Penisini kot pantolonundan çıkarıp prezervatifi üstüne geçirdi ve sonra bana yaklaştı, bir elini boynuma sardı ve beni sertçe öptü. "Şey, sanırım o kadar da üzgün değilim" dedim nefes nefese. "Yaptıklarıma değmiş."

İşte böyle. Şu anda çok ateşliydi. Aslında her zaman öyleydi ama...

Külotumu aşağı indirerek, kalçalarımın buluştuğu yeri kavradı ve penisini girişime yaklaştırdı. Penisinin ucu girişime değince kalçalarımı kendine çekti ve beni yararak içime girerken nefes nefese titredim.

"Aman Tanrım" diye inledim. O kadar çok titriyordum ki başım öne düştü.

Bana toparlanmam için hiç zaman tanımadı; beni sımsıkı tutup becerirken tek yapabildiğim tutunup beklemekti. Sağ dizimi masanın üstüne koydum ve biraz daha öne eğildim. Penisi daha derine kayarak beni inletti.

Kulağımın dibinde nefes nefese homurdandı. Elleri her yerimde geziniyordu; bir eliyle mememi sıkarken diğerini bacaklarımın arasına sokup klitorisimi okşamaya başladı.

Omuzumun üzerinden, "Sonra tekrar gelebilirsin, değil mi?" diye sordum.

Kulağıma doğru, "Onurumu kırıyorsun" diye homurdandı. "Sana ayak uyduramayacağımı mı sanıyorsun?"

"Ben sadece..."

"Sadece ne?"

Ağzımı açtım ve vücutlarımız tekrar tekrar buluşurken dudaklarına fısıldadım. "Seni emmek istiyorum." Dudaklarımı onunkine sürterek onu tahrik ettim. "Seni ağzımda hissetmek istiyorum."

Dişlerini gösterip gözlerini kapatarak, derin bir nefes verdi. "Jordan..." Beni uyarırcasına başını iki yana salladı.

Onu öptüm, dudaklarımız birbirine değerken sırtımdan ter damlaları süzüldü. "Penisini ağzıma sokmak istiyor musun?" diye fısıldadım.

Altdudağımı hafifçe ısırıp bıraktı. "Tekrar söyle."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tekrar, "Penisini emmek istiyorum" dedim.

Aletini bir çekiç gibi bana vurdu ve ayak parmaklarımı kıvırarak orgazmın doruklarına çıkarken "Seni yalamak istiyorum" diye fısıldadım. "Tadına bakmak ve boşalmanı sağlamak istiyorum." Parmakları tenime batıyordu ve bacaklarımın üst kısımları masaya vurmaktan acıyordu ama beni tekrar doyuma ulaştıracaktı ve dünyadaki hiçbir şey kendimi bu kadar iyi hissettirmemişti. Gelmek üzereydim.

Dudaklarını yalarken, kasıklarıma yayılan ateşin beni sarstığını hissettim. "Lütfen" diye fısıldayarak popomu geriye, penisine doğru ittim. "Bu gece ağzımı becerir misin?"

"Jordan, Tanrım!" diye haykırdı ve boynumu sımsıkı kavrayıp bana o kadar sertçe yüklendi ki istesem bile konuşamadım.

İkimiz de boşaldık, tırnaklarımı ahşap masaya batırırken parmak eklemlerim beyazlaştı, vücudumdaki bütün kaslar gerildi.

"Pike!" diye haykırdım. "Ah, Tanrım."

Masaya uzanarak kollarımı kendime doladım, gözlerimi kapadım ve içimde titrediğini hissettim. Eli başımın yanındaydı.

Nefes nefese tepemde durarak, birkaç kez daha kasıldı.

İçime boşalmasını istiyordum. İçimden taştığını hissetmek istiyordum. Doğum kontrol hapı kullanıyordum ve sağlıklıydım. Onun da sağlıklı olduğunu bildiğime göre bu kahrolası prezervatifi çöpe atmasını söyleyebilirdim.

Eğer bastırılmış hayal kırıklığı beni bu şekilde doyuma ulaştıracaksa, onu tekrar videoyla tahrik edebilirdim.

Az sonra nefesim normale döndüğümde tükenmiştim.

"Dalga geçtiğimi biliyorsun, değil mi?" dedim. "Sadece senin için gösteri yapacağım."

Elini nemli sırtımda gezdirdi ve konuşmak üzereymiş gibi nefes aldığını duydum ama sonra biri kapıya vurdu.

"Jordan!"

"Jordan, burada mısın, değil misin?" İkimiz de sıçradık; kalbim hop etti. *Cam.*

Pike içimden çıktı, külotumu yukarı kaldırdım ve telaşla sutyenimle tişörtümü kaptım. Çöp kutusunun kapağının pat diye ka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

pandığını duydum ve Pike telaşla tişörtünü üzerine geçirirken ben de giysilerimi giydim.

Tam o sırada ön kapı gıcırdayarak açıldı ve Cam'in sesini duydum. Evin içine doğru, "Jordan!" diye bağırdı.

"Hay aksi." Pike kendi kendine homurdandı ve Cam'in mutfağa girdiği anda bana korku dolu bir bakış attı.

Birkaç adım uzaklaştı ve ben şortumun fermuarını çekerken elini saçlarının arasından geçirdi.

Cam bize baktı, gözleri Pike'la benim aramda gidip geldi ve üstümüzün başımızın dağınıklığı elbette dikkatinden kaçmadı.

Şüpheci bir ses tonuyla, "Selam" dedi.

Soluklanmaya çalışarak dudaklarımı yaladım. "Selam" dedim. "Artık insanların evlerine habersiz mi giriyorsun?"

"Hem kapıyı hem de zili çaldım" dedi. Şaşkınlığının yerini muzip bir yüz ifadesi almıştı. "İki arabayı da dışarıda görünce evde olduğunuzu anladım."

Pike'a gülen gözlerle, bana da kaşlarını kaldırarak bakarken rahatsız edici bir sessizlik oldu.

Pike kaçıp gitmek istiyormuş gibi görünüyordu. Sırtını dikleştirerek, başparmağıyla arka bahçeyi işaret etti. "Akşam yemeği için mangala birkaç sosisli sandviç atacağım" dedi.

Ve buzdolabından çabucak bir paket alıp arka bahçeye gitti.

O gider gitmez Cam'in ağzı açıldı ve gözleri fal taşı gibi açılarak bana baktı. Dudaklarını kıpırdatarak sessizce, "Aman Tanrım!" dedi.

"Şşşt..." dedim ona Pike'ın gittiği yöne doğru endişeli bir bakış attım.

"Ciddi misin? Nasıldı?" Yanıma geldi ve baş parmağını nemli alnımda gezdirdi. "Demek o kadar iyiydi, ha?"

Küçük bir kahkaha atmaktan kendimi alamadım çünkü başka ne yapacağımı bilemedim. Şu anda sağlıklı düşünemiyordum.

Yüzümün kızardığına emindim.

"Kıyamam." Bana sevgiyle bakarak kolumu sıvazladı. "Senin adına mutlu oldum. Akıllara durgunluk veriyor, değil mi? Bu işte gerçekten iyi olan birini becermek."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evet. Aslında Cole da kötü değildi. Sadece Pike ile yaşadıklarım farklıydı.

Hiç kimsenin olmadığı kadar kafamın içindeydi.

"İyi eğlenceler" diyerek buzdolabına gitti ve bir gazlı içecek aldı. "Sadece hamile kalma, tamam mı?"

"Neden?" dedim ama sonra bunun kulağa nasıl geldiğini fark ettim. "Yani, tabii ki böyle bir şey planlamıyorum. On dokuzumdayım." Yanına gittim. "Ama bunu diğer erkek arkadaşlarım için söylememiştin. Neden Pike için böyle bir şey dedin?"

"Çünkü eğleniyorsun" diyerek buzdolabını kapatıp bana doğru döndü. "Ve o da sadece eğlence peşinde olabilir. Sadece dikkatli ol."

Kelimeler bıçak gibi kalbime saplandı. Cam haklı mıydı? Tek yaptığımız eğlenmek miydi?

"Bir işi ve aktif bir ehliyeti olan istikrarlı bir erkekle iyi vakit geçiriyorsun" dedi. "Ve onun da yatağında ateşli, genç biri var. Tadını çıkarmaya bakın. Gerçeklerle yüzleşene kadar." Beş yaşımdaymışım gibi çenemi dürttü. "Sadece fazla umutlanma. Uyanık ol."

Fazla umutlanma.

Ama sanırım farkında olmadan, umutlarım fazlasıyla yükselmişti.

Burnuma arka bahçedeki mangalın kokusu geldi ama artık aç değildim.

22. Bölüm

Jordan

Sonraki perşembe günü yaz okulu dersim vardı ve Pike kamyonetini kullanmama izin vermişti. Benim güvenli bir araçla ulaşımımı sağlayabilmem için bütün hafta boyunca Dutch'ın arabasıyla işe gidip gelmişti; hatta 'dışarı çıkmak' için daha güzel bir arabaya sahip olması gerektiği kisvesi altında kendisi için başka bir araba satın almaktan söz etmişti fakat bunun sadece beni Volkswagen'den daha iyi bir araca bindirmek için bir bahane olduğunu biliyordum.

Teklifini reddetmiştim. Arabamı çalışır duruma getirmesine az kalmıştı ve tamirin bitmesi ne kadar uzun sürerse sürsün elimdekiyle idare edecektim ve arabasız kalmadığım sürece bu konuya kafa yormayacaktım.

Kamyoneti kaldırımın kenarına yanaştırarak park ettim ve Dutch ve Pike'ın garaj girişinde, arabam üzerinde çalıştıklarını gördüm. Daha doğrusu Pike arabam üzerinde çalışıyordu ve Dutch elinde bir birayla yakındaki katlanan sandalyeye yerleşmişti.

Sırt çantamı alıp caddede ilerleyerek garaj girişimize doğru yürüdüm.

"Selam millet" dedim neşeyle. "Nasıl gidiyor?"

Pike omzunun üzerinden bana baktı ve beni tepeden tırnağa süzdü. Kendimi gülümsememek için zor tuttum; o da hızlıca kaportanın altına girerek işine döndü.

Bu sabah saatin ikisinde ağzı bacaklarımın arasında uyanmıştım ve beni iki kez boşaltana kadar orada kalmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonra dörde kadar uyumamıştık. Adamın kaldırabileceğimden daha fazla enerjisi vardı ve bugün çok yorgundum ama bu tatlı bir yorgunluktu. Vücudumun her santimetresi şımartılıyordu ve onunla olmadığım zamanlarda, onunla olma ihtiyacı dışında herhangi bir şeye yoğunlaşmakta zorlanıyordum. Ona âşık olmak istemiyordum.

Aslında istiyordum ama önce neler döndüğünü tam olarak öğrenmeliydim. Cam haklı olabilirdi; bu sadece bir kaçamaktı.

Dutch bira kutusunu dizinin üstüne koyarak, "İyiyiz tatlım" diye cevap verdi. "Arabanın tamiri neredeyse bitmek üzere."

Yanlarına gittim ve Pike'ın İngiliz anahtarıyla bir şeyi sıktığını ya da gevşettiğini gördüm.

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı çattım. "Neredeyse bitti mi?" Pike gözlerini bana dikti. "Az kaldı."

Pekâlâ, yaşasın. Başkalarından araba dilenmek zorunda kalmamak güzel olacaktı. En azından bir süreliğine.

"Teşekkür ederim" dedim ve Dutch'a baktım. "Senin için ne yapabilirim? Sandviç mi? Bira mı? Ücretsiz çocuk bakıcılığı mı?"

Sadece kıkırdadı. "Ah, sorun değil. Evin ne kadar güzel göründüğünü gördüm; Pike seni zaten çok çalıştırıyor olmalı."

"Ah, hiçbir fikrin yok" diye şaka yaptım. "Son zamanlarda yatma saatimden çok sonrasına kadar ter döküyorum."

Pike elindeki anahtarı düşürdü, cıvata üzerindeki kontrolünü kaybetti ve bana bir bakış attı.

Gizlice sırıtarak arkamı döndüm, merdivenleri çıktım ve eve girip gözden kayboldum.

Çantamı mutfağa götürüp masanın üzerindeki maketimin yanına koyduktan sonra buzdolabından bir şişe su alıp yukarı kata çıktım. Koridordaki dolaptan bir havlu alarak Pike'ın yatak odasından geçip banyosuna girdim. Ana banyonun seramikleri yeni döşenmişti ama eşyalarımı hâlâ buradan çıkarmamıştım ve böyle bir planım da yoktu.

Kapıyı kapatıp üzerimde sadece sutyenimi ve külotumu bırakarak soyundum, telefonumdaki uygulamayı başlatarak *Hurts So Good*'u açtım ve diş fırçamı ıslatıp üzerine biraz macun sıktım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kapı açılınca doğrularak bir an için sıçradım; sonra gelenin Pike olduğunu görünce rahatladım.

Kapıyı kapattı. Bana sertçe bakarak, "Hiç komik değildi" dedi.

Dişimi fırçalamaya devam ederek, "Seni güldürmeye çalışmıyordum" diye geveledim. Dudakları muzipçe kıvrılarak arkama geçti, beni kendine çevirdi ve lavaboya yasladı. "O halde beni şoke ederek konfor alanımdan çıkarmaya mı çalışıyorsun?" Gülümsedim.

"Bunu çok yapıyorsun" diyerek beni suçladı ama kızgın olmadığını biliyordum.

Omuz silktim ve ona arkamı dönerek diş macununu tükürdüm ve ağzımı çalkaladım.

"Elimde değil" diyerek lavabonun üzerindeki el havlusuyla ağzımı kuruladım ve aynadan ona baktım. "Konfor alanını sevmiyorum. Orası ikimiz için de çok dar."

Elleri karnımın etrafında dolaşıyordu ve boynumu öperken beni çıplak göğsüne bastırdı. "Ama ben dar yerleri severim" diye fısıldadı.

Arkamı dönüp gözlerine bakarak kemerini çözdüm. "Duş alman gerek" dedim. "Dutch hâlâ burada mı?"

Elimi yakalayarak beni durdurdu. "Evet, maalesef..."

Duşun kapısını ve suyu açtım.

"Bak ne diyeceğim, eğer çok fazla sorun çıkarıyorsam seni rahat bırakabilirim. April bugün beni aradı. Bana bir teklifte bulundu."

Pike bana döndü, kollarını göğsünde kavuşturdu ve geriye doğru lavaboya yaslandı. "April mı?" dedi. "Numaranı nereden bulmuş? Ne tür bir teklifte bulundu?"

Sutyenimi çıkarıp yere attım ve külotumu bacaklarımdan aşağıya indirdim. Bakışları bütün vücudumda gezinerek memelerimde durdu; en çok onları sevdiğini biliyordum.

"Erkek kardeşinin bir türlü kiraya veremediği bir evi varmış" diye açıkladım. "Oraya taşınmamın benim için harika olacağını düşünmüş. Ev temizliği karşılığında kira ucuz. Koca bir ev tamamen bana ait olacak."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Duşa girdim ama kapıyı kapatmaya çalışınca Pike açık tuttu.

"Ne kadar nazikmiş" dedi. Hiç de mutlu görünmüyordu.

Sonra kotunun düğmelerini açmaya başladı; sanırım birdenbire bana katılmaya karar vermişti.

Masumca başımla onayladım. "Hı-hı" dedim. "O bir melek. Çok özverili."

"Doğru." Tek kaşını kaldırıp içeri girdi ve kapıyı kapattı.

İkimiz de en son buraya geldiğinde gecesini mahvettiğimi çok iyi biliyoruz, bu yüzden istediği kadar "yardımsever" olsun; aslında bunu kendisi için yapıyor, yolundan çekilmemi sağlamak için.

"Peki ne dedin?" diye sordu, başını duşun altına sokup saçlarını ıslattı.

"Düşüneceğimi söyledim."

"Ama bir süre daha burada kalarak daha fazla para biriktirebilirsin" dedi. "Bence en iyisi bu. Sence de öyle değil mi?"

Kendi kendime gülerek duş lifimi sabunladım. Pike da pek özverili sayılmazdı.

"Burada rahatsız olabileceğimden endişelenmiş" diye açıkladım. "Burada baş başa olmamızdan..."

Beni duvara yaslayınca nefesim kesildi ve duş lifimi elimden düşürdüm. Eli bacaklarımın arasına kaydı ve dizimi kaldırıp kendine yer açtı. Usulca ve yavaşça daireler çizerek klitorisimi okşamaya başladı. Bacaklarımın arası seğirmeye başladı ve dizlerimin bağı çözüldü.

Alçak ve kısık sesle, "Rahatsız mısın?" diye sordu.

"Hayır." Nefesim titredi. "Ama belki evinde yalnız kalmayı özlüyorsundur. Belki April seni rahat bırakmadığımı düşünmüştür."

Ateş saçan gözleri benimkilere kilitlendi ve başını yavaşça iki yana salladı. "Eğer gidersen, bu evde ihtiyaç duyduğum her şeye sahip olmayacağım."

Hızını artırarak ağzını benimkinin üzerinde gezdirdi ve sonra bir parmağını içime soktu.

Nefes nefese kalarak gözlerimi kapattım. Dudaklarıma yapıştı ve parmağını tekrar tekrar içime sokup çıkarırken beni usulca, yavaşça öptü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Diliyle üstdudağımı gıdıkladı ve "Nasıl olur da her gün bu eve gelmeyi istemem? O kadar tatlısın ki" diye fısıldadı.

Parmağını geri çekti ve beni duvara yapıştırarak, bu sefer iki parmağını yavaşça ve usulca içime soktu. O yüzümü izlerken inleyerek başımı geriye attım.

Tanrım, çok iyiydi. Elimi aramıza sokup penisini okşadım. "April sana göz kulak olmakta haklı Jordan" diyerek altdudağımı ısırdı. "Sana yapmak istediğim şeyler için fazla küçüksün."

"O kadar da küçük değilim" diyerek ona sataştım. "Hatta pek çok şey için yeterince büyüğüm."

"Öyle mi?" Homurdandı ve elimdeki penisi büyüyerek sertleşti. "Dur biraz, bebeğim."

Parmaklarını geri çekti, kalçalarımı kavradı ve beni yukarı kaldırarak duvara yasladı. Penisi uzun, sert ve hazırdı; girişimi gıdıkladığını hissettim.

Evet.

"Hey, Pike!" Dutch ona sesleniyordu.

İkimiz de başımızı kaldırdık, Pike beni yere indirdi ve başını çevirerek buzlu camdan dışarıya baktı.

Bana siper olarak, "Duştayım!" diye bağırdı. Dutch, "Yapma ya!" diyerek ona takıldı. "Telefonun birkaç kez çaldı. Anlaşılan Lindsay arıyor. Telefonunu buradaki tezgâhın üzerine koyuyorum."

Pike önümde durduğu için, kabine bakan Dutch sadece onu görüyordu. Pike ters bir şekilde, "Tamam, teşekkürler" dedi.

Altdudağımı ısırdım ve içimden edepsizlik yapmak geldi. Ona yaslanarak, çenesini öpüp okşadım.

Dişlerinin arasından, "Jordan" diye homurdandı. Sessizce güldüm.

Beni "Şşşt" diye azarladığını duydum.

Dutch, "Ben maçı açacağım" diye seslendi. "Seni aşağıda bekleyeceğim."

"Tamam."

Dutch bir an duraksadıktan sonra tekrar konuştu. "Şey, ee... Jordan nereye gitti? Onu aşağıda görmedim" dedi.

"Nereden bileyim?" Pike sabrını yitirerek onu tersledi. "Lütfen çıkar mısın?"

"Tamam, peki" dedi Dutch. Ama sonra "Sadece ona söyle, seninle duştan çıktığında giysilerini yerden almayı unutmasın, tamam mı?" diye ekledi.

Gözlerim büyüdü, ağzım açıldı ve kahkahalarımı bastırmak için yüzümü tam zamanında Pike'ın bedenine gömdüm. Ah, kahretsin.

Banyonun kapısı kapandı, Pike'ın başı omuzuma düştü ve yanaklarım utançtan kızarırken ârın büyüsü uçup gitti.

Eksik olma, Dutch.

* * *

Geç saatte uykumdan zorla uyandırıldım ve düşecek gibi oldum. Gözlerimi açınca, Pike'ın kollarında olduğumu gördüm Bir elini sırtıma, bir elini dizlerimin altına koyarak beni kucakladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Gözlerimi tekrar kapatıp ona sokuldum.

"Benimle yatar mısın ?" dedi.

Onunla yatmak mı? Sormasına gerek var mıydı? Birkaç gece yanında uyuyakalmıştım ama çoğunlukla Cole'un eve gelip beni aramaya başlaması ihtimaline karşı gecelerimi kendi yatağımda geçirmeye çalışmıştım. Ya da daha kötüsü, babasının odasına gelip beni orada bulması ihtimaline karşı. Cole'un bilmesini istiyordum –bunu kimseden saklamak istemiyordum– ama ikimiz de o şekilde öğrenmesine gerek olmadığı konusunda hemfikirdik.

Beni yatağına yatırdı, ben de örtüyü iç çamaşırımın ve askılı atletimin üzerine çektim.

"Çıplak olmamı mı istiyorsun?" diyerek ona takıldım.

"Hayır, lütfen soyunma." Kapısını kilitledi ve sonra yatağın diğer tarafına yürüyüp yerine yattı. "Aslında biraz uyumaya ihtiyacım var ve sen çıplak olmasan da sertleşmemek yeterince zor olacak."

Kolunu kaldırarak yaklaşmamı işaret etti ve ona sokularak, başımı omuzuna yasladım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İçim huzurla doldu. Bu harika bir histi.

Parmaklarımı göğsünde ve karnında gezdirdim, sonra kolumu ona doladım ve karanlıkta onu izlemeye koyuldum.

O ve ben hayatımızın bambaşka aşamalarındaydık. Bir keresinde bana onda ne gördüğümü sormuştu. Ben de ona aynı şeyi sorabilirdim.

"Ne bakıyorsun?" diye sordu.

Başımı tekrar göğsüne yasladım, dudaklarımı derisine sürttüm ve düşündüm. "Sana imreniyorum."

"Neden?"

Omuz silktim. "Sen hayatını yoluna koymuşsun, ben hâlâ koyamadım" dedim. "Her şey için endişeleniyorum. Okulu bitirebilecek miyim? Olmak istediğim kişi olabilecek miyim? Arkadaşlarım olacak mı, dünyaya katkıda bulunacak mıyım yoksa ablam, babam ve tanıdığım diğer herkes gibi nefret ettiğim işleri mi yapacağım?" Tekrar ona baktım. "Yani sen hariç herkes. İnsana tam istediğin noktada bulunduğun ve hiçbir şeyden pişmanlık duymadığın izlenimini veriyorsun. Ben ise yaptığım her şeyden pişmanım."

Küçük bir kahkaha attım. "Şey, aslında her şeyden pişman değilim" diyerek kendimi düzelttim. "Yine de kendimi sık sık aptal gibi hissediyorum. Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz söylediklerim yüzünden. Yaptığım şeyler yüzünden. Verdiğim kararlar yüzünden. Her zaman kendimi sorguluyorum. Belki de lanet çenemi kapalı tutup sessiz kalırsam ve başımı önüme eğersem daha mutlu olurum."

Bana daha sıkı sarıldı. "Daha mı mutlu olursun yoksa daha mı güvende hissedersin?" İkisi de aynı şey değil miydi?

Ama hayır, ne demek istediğini biliyordum. *Limandaki bir gemi güvendedir ama gemiler bunun için yaratılmamıştır.*

"Bence korkuyorsun çünkü insanlar dikkatlerine layık olmadığını düşünmeni sağlamak için çok çaba sarf etmişler Jordan" dedi. "Ailen, lisedeki eski sevgilin... hatta Cole bile. İnsanlara bir şans vermişsin ve onlar bunu kötüye kullanmışlar. Bu onların suçu, senin değil." Gözlerim onunkilerle buluşabilsin diye çenemi yukarı kaldırdı. "Bunun kim olduğunla bir ilgisi olduğunu sanma. Ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kimsenin seni kendinden soğutmasına izin verme. Sen inanılmaz birisin."

Yüzümde bir gülümseme belirdi ve aklımda Pike ile ilişkimizin nereye gittiği konusunda binlerce şüphe olsa bile bu gecenin tadını çıkarmaya karar verdim. Bunu duymam gerekiyordu. Beni bu şekilde konuşturan diğer tek kişi ablamdı.

Ama Pike daha iyiydi çünkü onu öpebiliyordum.

"Ve ben olduğum kişi oldum çünkü başka seçeneğim yoktu" dedi. "Koşullar farklı olsaydı, üniversiteye gitmek isterdim. Yolculuk ederdim. Belki işe giderken takım elbise giyerdim." Vücudu kaskatı oldu. "Esas ben sana imreniyorum. Hâlâ büyüyorsun ve hâlâ istediğin kişi olabilirsin. Önünde dünya kadar seçenek var."

Bunu hiç düşünmemiştim. Cole hiç doğmasaydı Pike'ın hayatı ne kadar farklı olurdu.

"Takım elbiseli halini hatırlıyorum" diyerek ona takıldım. "Beni o şekilde bir randevuya götürmelisin. Beni hiç elbiseli görmedin."

Sessiz kaldı; başparmağını koluma sürterken neyi aklından geçirip söylemediğini biliyordum. Şehir dışında bir yere gitmediğimiz sürece beni dışarı çıkaramazdı.

Derin bir nefes aldım ve bu endişeyi aklımın gerisine ittim. "Seni ilk gördüğümde yumruk yemiş gibi oldum" diye fısıldadı. "Sana dokunduğumda bir lunapark trenine binmişim gibi hissettiren bir vücudun var."

Gülümsedim ve külotumu aşağıya indirip bacağımı üstüne attım ve oturup ona sürtünmeye başladım.

Nefes vererek kalçalarımı kavradı. "Ama beni esas etkileyen yaptığın bütün küçük şeyin birikimiydi; bana öğle yemeği getirmen, bardaki o malzeme odasında bana iki kez haddimi bildirmen ve hatta o tezgâh arkası kaplamasını almamı söylemen ve bir mağara gibi olduğuma dair imalarınla beni güldürmen." Güldü. "Kalbim senin için o kadar sertçe atıyor ki canım yanıyor, Jordan. Sen, ağzın, kim olduğun, hepsi içimde sana dokunmak isteği uyandırıyor. Buna son vermek istemiyorum."

Gözlerimle buluştu ve saçlarımı sol kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Benimle birlikte olduğun için pişman mısın?" diye sordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başımı iki yana salladım.

"Sorun değil" diyerek beni teşvik etti. "Dürüst olabilirsin; içinde ufacık bir pişmanlık bile olsa. Seni anlarım."

Üzerine eğilerek bir elimi başının yanına koydum. "Eve taşındığım gün, bazı kutularımı içeriye taşıdığın sırada sana bakmayı bırakamadığım için pişmanım" dedim. "Fazla konuşmamanı ve benimle film izlemekten hoşlanmanı sevdiğim için pişmanım. Sabah odanda dolaştığını duyunca ve az sonra seni göreceğimi düşününce içim hop ettiği için pişmanım." Elimi göğsünde ve boynunda gezdirdim. "Ve bir odaya girdiğimde gözlerim seni aradığı için, sen sabah işe gittikten sonra senin hakkında hayal kurmayı bırakamadığım ve eve dönmeni beklerken aşırı tahrik olup kendimi yine duşta tatmin etmem gerektiği için pişmanım."

Sırtına hafif bir kavis vererek penisini bana dayarken karın kasları esnedi. "Ve hiçbir şeyi farklı yapmayacağım için pişmanım" diye devam ettim. "Yapsaydım bunu hissedemezdim."

Bacağımı geri çektim, ona arkamı döndüm ve bu sefer ters kovboy kızı pozisyonunda üstüne çıktım. Tişörtümü çıkardım, saçlarımın çıplak sırtıma düşmesine izin verdim ve omzumun üzerinden bakarak onunla flört ettim.

Aleti altımda şişiyor ve kalçalarımı yuvarlamaya, taşlamaya başlıyordum.

"Beni öldürmeye çalışıyorsun" diye homurdandı.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim, ellerinin vücudumun her tarafında gezindiğini ve memelerime kadar uzandığını hissettim.

"Kaç tane kadınla yattın?" diye sordum.

"Kaç tane adamla yattın?" diye karşılık verdi. "Hayır, boş ver, buna cevap verme."

Sırıtarak yine de ona cevap verdim. "Senden önce mi? İki."

"Ben ikiden fazla kadınla yattım" dedi.

"Benim yapmadığım ve yapmak istediğin bir şey var mı?" Üzerinde yuvarlanmaya devam ettikçe bakışları kalçalarıma kilitlendi.

"Bunu neden soruyorsun?"

"Sadece çok daha deneyimli bir erkek için ne kadar yeterli olduğumu merak ediyorum" diye açıkladım.

Benimle göz göze geldi. "İlk olarak, senden çok daha deneyimli değilim. İkinci olarak, henüz yapmadığımız pek çok şey var; biraz sakinleşip her gün işten eve geldiğim an birbirimizin giysilerini yırtarak çıkarmayı bıraktığımız zaman hepsini seninle yapmaya niyetliyim" diyerek şaka yollu homurdandı.

Sırtımı göğsüne yasladım, başımı onunkinin yanına koyum ve ellerinden biri bacaklarımın arasına uzandı.

"Bana bu denli zevk vermeyi bırakırsan kendimi kontrol ederim" dedim.

Beni öptü ve gözlerimin içine baktı. Bakışlarında bir ciddiyet vardı. "Diğer kadınları düşünme" dedi. "Düşünmüyorum."

Ona bakarken göğsüm sızladı ve söyleyemediğim şeylerle dolup taştım. *Ben...*

Ağzımı açtım. *Ben...*

Onu öperken ağzının etrafındaki kirli sakalları hissettim ve kokusunu alınca evimdeymişim gibi geldi. Sana âşık olamam. Sana âşık olmadım, değil mi? Bu bir dürtü. Böyle diyecekti. Bir çocuk olduğumu söyleyecekti. Aramızdakinin gerçek olmadığını.

Seni seviyorum.

Nefes nefese, "Jordan, Tanrım" dedi ve beni daha büyük bir tutkuyla öptü. "Bana ne yapıyorsun böyle?"

Bana yaptığının aynısını.

Telefonu çalmaya başladı ve öpüşmeyi bırakmadan telefona aldırış etmemeye çalıştık ama sonunda gönülsüzce içini çekti ve benden uzaklaştı.

Telefonunu alıp ekrana baktı. "Kahretsin" diye söylendi.

Yanağını öptüm ve çenesini hafifçe ısırdım.

"Bir dakika, bebeğim." Dik oturdu ve ondan uzaklaşarak telefonu açmasına izin verdim.

Bacaklarını yatağın kenarından aşağıya sarkıttı ve telefona cevap verdi.

Çarşafı kendime çekerek örtündüm. "Selam" dediğini duydum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hattın diğer ucundan yüksek bir erkek sesi geliyordu ve sanırım bu Cole'du. Pike, "Evet" diye cevap verdi ve sırtını dikleştirip, elini saçlarının arasından geçirdi. "Evet, üzgünüm, işim başımdan aşkındı. Acil olduğunun farkında değildim."

Cole tekrar konuşunca Pike'ın nefesi kesilir gibi oldu. "Cole, ben–"

Cole sözünü kesti ve Pike sakince onu dinledi. "Hayır, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmı–"

Cole konuşunca lafı yine yarım kaldı.

Bir süre sonra nefesini verdiğini ve başıyla onayladığını gördüm. "Evet" dedi. "Tamam... evet. Pekâlâ. Yarın görüşürüz."

Telefonu kapatıp yatağa fırlattı, sırtının üzerine yattı ve yüzünü ovuşturdu.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Eski kız arkadaşı çıplak bir halde yanımda yatarken oğlumla telefonda konuşmamdan fazlasını mı kastediyorsun?"

Kaşlarımı çattım.

Başını geriye eğip bana baktı. "Aslında bundan daha büyük bir sorunumuz var. Sıkı dur."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

23. Bölüm

Pike

"Kanepeye çarşaf ve örtü koydum" diyerek mutfağa doğru yürüdüm. "Buzdolabı dolu. Rahatına bak."

Cole ve annesi peşimden içeri girdiler, ön kapı kapandı ve sesim hiç de misafirperver çıkmıyordu. Cole'un başımın üstünde yeri vardı ama elimden gelse, Lindsay'yi bir otele yerleştirirdim.

Ama Cole bana vicdan azabı çektirirdi.

Lindsay, "Ben kanepede yatmam" diyerek, çantasını tezgâhıma koydu. "Yalnız kalmaya ihtiyacım var. Ben yetişkin bir kadınım."

Jordan sessizce arkalarından geldi, kollarını kavuşturdu ve kapı çerçevesine yaslandı. Gözlerini yere dikmişti ve dün gece Cole aradığından beri bana baktığını sanmıyordum. Bugün çalışmam gerekmişti; o da bardaki gündüz vardiyasına gitmişti ve tüm kişisel eşyalarını kendi banyosuna geri götürdükten sonra odasına kapanıp kim bilir neler nelerle meşgul olurken, ben de arabasına son rötuşları yaparken pek fazla konuşmamıştık. Sanırım ben de tıpkı onun gibi ne diyeceğimi bilmiyordum.

Lindsay'ye baktım; kırmızı ruju siyah ipekli bluzunun kenarından görünen kırmızı dantelli sutyeniyle uyum sağlamıştı. Yirmi yıl önce, yaklaşık beş dakikalığına onun çekici ve özgüvenli olduğunu düşünmüştüm. Şimdiyse hiç çekici gelmiyordu çünkü içinde ne olduğunu biliyordum.

Neyse ki ona sadece bir ya da iki gece katlanmak zorundaydım. Cole son birkaç gündür onun yanında kalıyordu ama Lindsay'nin

dış cephesindeki pencereler değişecekti; bu yüzden işçiler çalışmalarını bitirene kadar kalacak bir yere ihtiyaçları vardı.

"Bir otelde istediğin gibi yalnız kalabilirsin" dedim. "Parasını ödemeyi teklif etmiştim."

Cole, "Yapma baba" diye mırıldandı ve buzdolabına gidip gazlı bir içecek aldı. Jordan'a baktı ama Jordan kimseyle göz göze gelmiyordu.

İçeride çok rahatsız edici bir sessizlik oldu.

Boğazımı temizledim. Lindsay'ye, "Şey, Cole ile aynı odayı paylaşmak istemiyorsan bodrum katı dışında hiçbir yer yok" dedim.

"Peki ya boş oda?" diye karşılık verdi. "Orası Jordan'ın odası."

Tıslarcasına, "Jordan'ın burada yaşaması bile yanlış" dedi. Sonra Jordan'a döndü. "Lütfen boş odanın bana kalabilmesi için birkaç gece oğlumla aynı odayı paylaşır mısın?"

Aniden kalbim çarpmaya başlayarak, "O oda artık boş değil" diye çıkıştım. "Jordan'ın odası."

İmkânı yoktu.

"Bu çok saçma." Lindsay ters ters bana baktı. "Ben oğlunun annesiyim ve bir odaya ihtiyacım var." Tekrar Jordan'a baktı. "Cole'la yatakta çok zaman geçirdin. Bir-iki gece daha geçirsen ölmezsin, değil mi?"

Öne çıkarak ellerimi mutfak adasına dayadım. "Jordan, Cole ile uyumayacak. Artık birlikte değiller. Bu haksızlık."

Cole sonunda içini çekerek, "Sadece yatağa yatıp uyuyacağız. Üstesinden gelebiliriz" dedi.

Jordan'a bakarak bir tür kavga çıkarmasını ve bana arka çıkmasını bekledim ama sadece gözlerini kaldırıp gözlerimle buluştu ve hiçbir şey söylemedi Sanki bunun olmasına izin veren benmişim ve benden bir şey yapmamı bekliyormuş gibi.

Eğer bana arka çıkmayacaksa, o zaman onun onuru için savaşırken aptal gibi görünecektim. O büyük bir kızdı. Oda meselesine neden bir tek benim karşı çıktığımı anlamayacaklardı.

Ve şimdi korkuyordum.

Onun ve Cole'un uzlaşmalarını ve sonunda tekrar arkadaş olmalarını istiyordum ama bütün gece bir arada, baş başa olmala-

nını istemiyordum. Kahretsin, onlar eskiden bir çiftti. Cole onun bedenini benim kadar iyi tanıyordu. Ya ilk bir araya geldiklerinde hissettiklerini hissetmeye başlarlarsa ve her şey iyi giderse? Ya Jordan daha... genç birine ihtiyacı olduğunu düşünmeye başlarsa? Bir geçmişleri vardı.

Kendi oğlumu kıskanmayacaktım. Onunla rekabet etmiyorduk. Ama Cole Jordan'ı çok daha uzun zamandır tanıyordu. Ya konuşup tekrar bağlanırlarsa?

Sözcükler dilimin ucuna kadar geldi. *Jordan benim ve başka bir erkekle aynı yatağı paylaşmayacak.*

Ama Lindsay'ye baktım ve onun ne kadar büyük bir baş belası olduğunu, Cole'un son altı yıldır hep onun tarafını tuttuğunu düşündüm. Lindsay her zaman kurbanı oynamış, Cole'u dolduruşa getirerek kendi tarafını tutmasını sağlamıştı ve Cole yine onun yanında olacaktı çünkü benim kendi kendime yetebildiğimi biliyordu. Cole'un arkasından iş çevirerek Jordan'ı becerdiğimi öğrenmesi, Lindsay'nin ekmeğine yağ sürerdi. Sadece nefret edecek birini arıyordu ve Jordan'ı tüm bunların ortasına atamazdım.

Gözlerimi yere çevirdim ve çenemi zar zor açabildim. "Jordan, kanepede battaniyeler var" dedim sessizce. "Üşürsen haber ver."

Odadan çıkmaya yeltendim ama sonra Jordan'ın nihayet konuştuğunu duydum. "Hayır, Cole haklı" diye cevap verdi. "Sadece bir ya da iki gece boyunca yatağa yatıp uyuyacağız. Benim için sorun değil."

Durup ona baktım, ama ileriye odaklanmıştı ve olabildiğince sakindi. Sağ yumruğumu sıkıp kendimi dışarı attım ve yukarı çıktım. Saat daha yedi bile olmamıştı, Cuma gecesiydi ama yalnız kalmazsam aptalca bir şey yapabilirdim.

Jordan'la çıkarmak için can attığım tartışmayı şu anda, herkesin önünde başlatmak gibi.

* * *

Gece yarısını biraz geçe uyuyakalmıştım. Bu gece defalarca ilişkimizi ele vermenin eşiğine gelmiştim ama gerçeği bütün açıklığıy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

la itiraf etmenin riski çok büyüktü. Şimdi olmazdı. Özellikle de eski sevgilimin önünde.

Bu bir kaçamaktı. Kirli, iğrenç bir kaçamaktı, öyle değil mi? En azından herkes böyle düşünecekti.

Ve bu Cole'un kalbini kıracaktı. Eminim ki bir noktada Jordan'ın buradan taşınmasını bekliyordu. Evden ayrıldığından beri onunla fazla ilgilenmemişti.

Ama onu ezip geçtiğimi, oyuncaklarından biriyle oynadığımı ve Jordan'ı daha mutlu edebileceğimi bilmesi... Evet, deneyimlere dayanarak şu kadarını söyleyebilirdim ki insan ayrıldıktan sonra bile her zaman eski kız arkadaşı üzerinde herkesten daha fazla hak iddia ederdi. Cole bunu ihanet olarak görecekti. Jordan'ın tarafını seçtiğimi ve kendisinin çuvalladığı konularda daha iyisini yapmaya çalıştığımı düşünecekti.

Ve haklı olacaktı. Hissedeceği her duyguyu anlayacaktım. Suçumu itiraf edecektim. Er ya da geç. Jordan benim fazla yaşlı ve fazla yerleşik olduğumu fark edecek ve daha fazlasını isteyecekti. İlişkimiz uzun sürmeyecekti.

Ancak bunu bilmek, beni onu istemekten alıkoymuyordu. Onu özlemekten ve ona ihtiyaç duymaktan.

Yatağın arkamda kalan kısmı içe doğru gömüldü ve gözlerimi açınca, odada bir başkasının daha olduğunu fark ettim. Ayılmam biraz zaman aldı ama sonra rahatladım ve elimi arkaya uzatıp, onu kendime çektim.

Jordan.

Ama sonra kaşlarımı çattım ve burnuma Victoria's Secret'ın *Heavenly* kokusu gelince kalbim deli gibi atmaya başladı ve her gün özlem duyduğum kıvrımlara ve diriliğe sahip olmayan bir bacağa dokundum.

Başımı kaldırınca yanımda tanıdık bir siluet gördüm ama istediğim o değildi. "Bu da ne?"

Hemen örtüyü kaldırdım, lambayı açtım, oturdum ve Lindsay'ye baktım. Kırmızı, ipekli bir gecelik giymişti.

Ne yaptığını sanıyordu?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ciddi misin?" Beklediği tepki bu değilmiş gibi, bana şaşkın bir bakış attı. "Sakın hatırlamıyormuşsun gibi davranma. Pike. Yan çıplak ve azgın bir kadın yatağına geldiğinde onu geri çevirmezsin."

Üzerime eğildi, vücudunu benimkine bastırdı ve ağzını boynuma yaklaştırdı.

"Dur." Yataktan kalktım ve kot pantolonumu sandalyeden alıp üzerime giydim. "O kadar da çaresiz değilim" dedim.

"Böyle olmak zorunda değil. Pike." İçini çekti, dizlerinin üzerinde durarak bana yaklaştı ve koyu renk saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Gençtim Aptaldım. Ve ben bencildim" diye yalvardı. "Ne kadar iyi bir adam olduğunu göremedim. Hırslı, sorumluluk sahibi ve istikrarlı birine sahip olduğum için ne kadar şanslıydım. Seni istiyorum." Başını yana yatırarak, bana şuh bir bakış attı. "Hiç de fena değildik. Hatırlıyorsun, değil mi? Ne kadar ateşli olduğumuzu hatırlıyorsun."

Komodinin çekmecesine uzanınca yeni bir kutu prezervatif almam gerektiğini gördüm çünkü Jordan ve ben sonuncusunu beklediğimden daha hızlı bitirmiştik. Puro kutusundan hızlıca bir tane kaptığım gibi çakmağımı da aldım ve Lindsay'nin prezervatif kutusunu görmemesi ve hayatıma burnunu sokmaması için çekmeceyi hızla kapattım.

"Ve o zamanlar bir referans sistemim yoktu" dedim. "Artık var."

"Yalnızsın" dedi. "Tekrar denemek istiyorum. Cole'un hatırı için. Bizi birlikte görmeyi ne kadar çok istediğini biliyorsun değil mi? Birlikte olduğumuz günleri hatırlayamayacak kadar küçüktü."

Acı bir kahkaha attım. İyi ki *Cole bizi hatırlamıyordu*. Lindsay dışarıda partilere giderken ben bir çifte vardiyanın ardından eve gelip bebek bakıcısına altmış dolar saydıktan sonra, gecenin geri kalanını Cole'un beslenmek için uyanmaları arasında bir saatlik uyku uyuyarak geçirirdim. "Yalnız başına dışarı çıkmaktan yorulmadın mı?" Yataktan inip yanıma geldi. "Bütün arkadaşlarımızı evlerinde ve tatillerde aileleriyle görmeyi? Biz de onlar gibi olabiliriz. Artık büyüdüm. Yanında olabilirim, seninle ve bu evle ilgilenebilirim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu evle. Aslında *evimizle* demek istiyordu. Burada yaşamak istiyordu.

Onun evimde dolaştığını ve burası kendine aitmiş gibi davrandığını düşününce midem bulandı. Burası onun evi değildi. Asla onun olmayacaktı. Burası...

Düşüncemi sözcüklere dökmeme gerek kalmadan kendimi durdurdum. Bu evde yaşadığını hayal edebildiğim tek bir kadın vardı.

Kapıya doğru yürüdüm. "Dur tahmin edeyim... ben de bu anlaşma karşılığında seni maddi olarak destekleyeceğim, değil mi?"

"Seni mutlu edebilirim" dedi. "Daha önce etmiştim."

Gözlerimi yere indirdim. Bu cümle üzerine düşünmeme bile gerek yoktu. Bir ay önce, onunla aynı fikirde olabilirdim. Bir zamanlar, çok kısa bir süre için mutluyduk. Birkaç gün ve birkaç saat boyunca.

Ama şimdi, aslında mutluluğun yakınından bile geçmediğimi biliyordum. Lindsay ile olan geçmişim, son birkaç haftadır yaşadıklarımla boy ölçüşemezdi.

"Odana geri dön." Dışarı çıktım ve kapıyı açık bırakarak omzumun üzerinden seslendim. "Yani Jordan'ın odasına."

Koridorda yürüyerek Cole'un kapısının önünden geçerken yavaşladım. O kapıyı açmak için can atıyordum. İçerideki benimdi. Ne biçim bir erkek kadınını böyle bir duruma sokardı? Ne biçim bir erkek kendine ait olana sahip çıkmayıp onu yanına almazdı?

Düşünmeye ihtiyacım vardı. Merdivenlerden aşağıya koşarak mutfağa, sonra da çamaşır odasına ilerledim. Beklediğim her an, bu duruma katlanmamı daha da zorlaştırıyordu. Jordan'ın herhangi bir şey olmasına izin vermeyeceğini biliyordum ama onu oradan çıkarmam gerekiyordu.

Ama dışarı çıkar çıkmaz, sorunun çoktan çözüldüğünü gördüm. En azından şimdilik. Jordan havuzun kenarına oturmuş, bacaklarını suya sarkıtmıştı. Ben dışarı çıkarken bana baktı.

Bir an duraksadım; mavi gözleri soğuk ve mesafeliydi. Lindsay'nin odasının –yani Jordan'ın odasının– arka bahçeye baktığını ve bizi izleyebileceğini düşününce dikkat kesildim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Rahat bir şekilde bahçe masasına doğru yürüdüm, puromu yaktım, çakmağı masaya koydum ve puronun ucu parlak turuncu bir renk alıp yanıncaya dek nefesimi içime çektim. Puronun tatlı kokusu burnuma doldu ve dumanı dışarı üfleyince, derhal kafamda bir karıncalanma hissettim. Havuzun karşısına yürüyüp ona bakınca üstünde bir uyku şortuyla siyah bir askılı atlet olduğunu ve sutyen giymediğini gördüm.

Memelerinin sert uçları buradan görünüyordu.

Çenemi gerdim. "Böyle mi uyuyorsun?" diye mırıldanırken dudaklarımı neredeyse kıpırdatmadan, olabildiğince alçak sesle konuştum.

"Cole beni çıplakken de gördü."

Puroya bir çimdik attım ve ucuna orta parmağımla bir fiske vurdum. "Ee?"

"Ee ne?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Sana dokundu mu?"

Nefesini vererek güldüğünü duydum. "Belki." Gözlerini kısarak bana baktı. "Belki de ona izin verdim. Ne de olsa armut dibine düşer."

Dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıdı. Jordan başını iki yana sallayarak bana sırtını döndü.

Kızgın olduğunu biliyordum. Neden kızgın olduğunu da. Tek bildiğim, kızgınken aptalca şeyler yaptığımızdı. Beni kendinden uzaklaştırıyordu ve düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Sadece biraz zamana.

"Böyle yapma" dedim.

"O zaman bana aptalca sorular sorma."

Göğsü sığ nefeslerle kalkıp indi. Perişan görünüyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum.

Lindsay'nin bizi izlemediğinden emin olmak için pencereye bakarak, "Bu durum beni öldürüyor" diye fısıldadım. "Onun yatağında olduğunu bilmek beni öldürüyor."

"O zaman onlara gerçeği söylemeliydin" diye karşılık verdi. "Odamı istediği gibi kullanabileceğini, çünkü artık senin yatağında uyuduğumu söylemeliydin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ayağa kalktı, poposundaki tozları silkeledi. Artık gözlerinin içine bakamıyordum. *Jordan artık benim yatağımda uyuyor. Evet öyle.*

Ve şu anda yatağımda olmasını her şeyden çok istiyordum.

"Beni istiyorsan, er ya da geç Cole ile yüzleşmek zorunda kalacağız" dedi. "Beni buraya hapsedemezsin, Pike. Seninle bir şeyler yapmak, seninle dışarı çıkmak, yemeğe gitmek, seni öpmek ve bunları gizlenip saklanmadan yapmak istiyorum."

Bir an sessiz kaldım ama Jordan dile gelmemi beklemedi. Eve doğru yürüdü ve bir kez daha telaşla pencereye bakarak yanına koştum. Elini tuttum ve onu evin köşesine çekip duvara yasladım.

Ona bakarak, "Ona söyleyemeyiz" diye yalvardım. "Henüz olmaz. Yaptığımız şey doğru değil. Herkesin diline düşeriz. Cole bizi anlayamaz."

Bana bakarken gözleri yaşlarla parlıyordu ama çenesi öfkeyle gerilmişti.

Elimi saçlarının arasından geçirerek bir adım geriye gittim. "Ya bu aramızdaki iki hafta içinde biterse ve penisimi pantolonumun içinde tutamadım diye oğlumla ilişkimi mahvedersem?" dedim. "Ellerimi senden uzak tutmalıydım! Neden karşı koyamadım ki? Ha?"

Bu laf olsun diye sorduğum bir soruydu ama gerçeğin ta kendisiydi. Ellerimi ondan uzak tutmalıydım. Cole'un bunu nasıl karşılayacağını kim bilebilirdi? Bunun üzerine Lindsay pençelerini Cole'a daha ne kadar batırabilirdi? Hayatımda yaptığım her şey Cole içindi. Lindsay çalışmadığı ve paraya ihtiyacımız olduğu için üniversiteye gitmemiştim. Cole'un her türlü ihtiyacını karşılayabilmek için canımı dişime takarak çalışmıştım. Cole nihayet kendine gelmek üzereyken, bu her şeyi mahvedebilirdi.

Jordan bir süre sessiz kaldı; bundan nefret ediyordum. Ne düşündüğünü bilmek istiyordum ve sinirlendiğinde, en azından tartışmak istediğini biliyordum. Şu anda nefesi yavaş ve düzenliydi; fazlasıyla sakin bir şekilde bana baktı.

Başıyla onayladı. "Buna değmez" diye deşifre etti. Sonra uzaklaşmaya başladı. "Haklı olduğunu biliyorum."

"Jordan..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır, sorun değil." Durdu. "Anlıyorum. Ablamın haklı olduğunu biliyordum. Bu asla olmamalıydı."

Ama...

Ama ben de bunu kastetmiştim, değil mi? Eğer Cole'a şimdi söyleyemezsem, herhangi bir zamanda söylemeyi planlıyor muydum? Ne zaman daha kolay olurdu? Ayrılmalarının üzerinden birkaç yıl geçtikten sonra mı?

Ben cevap vermeyince Jordan bana baktı. "Sabah görüşürüz" dedi.

O arka kapıya doğru yürürken, tekme yemişim gibi hissettim. Sanki onu bir daha göremeyecekmişim gibi.

Peşinden koştum ve elini tutup onu durdurdum. "Yapma" diye yalvardım. "Tanrım, öyle demek istemedim. Jordan, ben... sen buna değersin. Ben sadece..." Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum."

"Sorun değil" dedi. Sesi o kadar sakin geliyordu ki ürktüm. "Gerçekten. Aslında sana teşekkür etmeliyim. Yıllardır hayran olduğum türden bir kadın olmaya çalışıyorum ve birdenbire öyle bir kadın olduğumu hissetmeye başladım. Buna değdiğimi biliyorum. Ama sen değmezsin."

Uzaklaşmak için harekete geçti ama onu tekrar durdurdum. "Jordan."

Bu sefer hızla arkasını döndü ve başını dik tutarak elini geri çekti. "O halde Cole'a şimdi anlat" dedi.

Bu ültimatom üzerine ciğerlerimdeki hava boşaldı.

"Ona şimdi, benim yanımdayken anlat" dedi. "Böylece yatağımıza girebilirim, uyuyabiliriz ve yarın hayatımıza devam ederiz. Bu iş aradan çıkar ve artık endişelenmemize gerek kalmaz." Gözleriyle bana meydan okuyordu. "Ona şimdi anlat."

Konuşmak için ağzımı açtım. Cole'a anlatacağımı söylemek için. Hemen yukarı çıkıp oğluma gerçeği söyleyecektim. Jordan'ı sevdiğimi düşündüğümü, üzgün olduğumu ve onu incitmek istemediğimi.

Ama haklı olduğumu biliyordum. Jordan iki ay içinde tam zamanlı olarak okula dönecekti, eğitimli ve önlerinde parlak bir gelecek olan adamlarla tanışacaktı. Aramızdakinin ne olduğunu henüz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bilemezken ailemi üzemezdim. Jordan'ın benden bunu istemeye hakkı yoktu.

Gözlerinin mavilikleri buz keserek benden uzaklaşmaya başladı.

"Bu kadar hızlı olup bitmesi inanılmaz, değil mi?" diyerek yavaşça yanımdan ayrıldı. "Şu anda senin için kesinlikle hiçbir şey hissetmemem."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

24. Bölüm

Jordan

"Pek iyi görünmüyorsun şekerim."

Kasadan çıkardığım bira şişelerini doldurduğum soğutucudan başımı kaldırıp, Grady'ye titrekçe gülümsedim. "Bir kutu Thin Mints'in* çözemeyeceği bir sorun değil" dedim.

Ya da bir kova meyveli dondurmanın ya da Pike'ın şu anda buraya gelip, herkesin önünde bana sarılıp beni sevdiğini söylemesinin. Tanrım, o kadar yorgundum ki. Ve bitkindim. Dün gece ona bakmaya bile dayanamamıştım; ondan uzaklaşmaktan ve hayatından çıkıp gitmekten başka bir şey istemiyordum.

Yeni tamir edilen Volkswagen'imi alıp ablamın evine gitmiştim, sonra öğle yemeği vardiyasına hazırlanmak üzere saat onda işe gelmiştim ve on iki saattir, programımın gerektirdiğinden çok daha uzun süredir buradaydım.

Öfkem ve kararlılığım hâlâ yerli yerindeydi ama artık üzüntüm de kendini hissettiriyordu. Onu özlüyordum.

Ama kendimden daha çok nefret ediyordum.

Onu seviyordum ve onu istiyordum ama... onun yanında olamıyordum.

Beni güldürüyordu ve onunla birlikteyken evimdeymişim gibi hissediyordum. Sanki hayatımdaki anlamlı tek şey oydu.

Ama artık kendimi anlayamıyordum. Bu sefer birinin benim için savaşması gerekecekti.

---

* Nane aromalı bir çikolatalı bisküvi markası. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Geri dönmeyecektim.

Grady cüzdanından nakit para çıkararak, "Geçen sefer hesap kapanmadan önce mesain bitmişti" dedi. "İşte bahşişin."

Barın üzerine birkaç tane yirmilik koydu ve soğutucuyu kapatırken kendi kendime güldüm. Yorgunluktan gözlerim kapanıyordu.

"Aklıma bile gelmemişti, Grady" dedim. "Böyle şeyler için endişelenme. Burada olduğun için mutluyum."

İşte bu doğruydu. Grady sayesinde çalışırken başkalarıyla sohbet etmek zorunda kalmıyordum. Flört etmiyordu, kaba yorumlar yapmıyordu ve müzik kutusundaki seçimlerimi seviyordu.

Parayı bırakıp boş şişesini aldım, yenisinin kapağını açıp önüne koydum.

Birisi bara parayı uzatarak, "Hey, iki tane Bud alabilir miyim?" diye seslendi.

Müşteriye doğru yürürken telefonun çaldığını duydum ve Shel'in telefona cevap verdiğini gördüm. Soğutucuyu açarak iki tane Bud çıkardım.

"Jordan mı?" dedi Shel.

İki birayı adamın önüne koyarak Shel'e baktım. "Kim arıyor?" diye sordu.

Gözlerimi ondan ayırmadan adamın parasını alıp şişelerinin kapaklarını açarken nefesim kesildi.

"Pike mı?" dedi.

Bana bir bakış attı ve başımı iki yana salladım. Geç olmuştu, dün geceden beri yoktum ve aslında her zamanki gibi ısrarcı taleplerde bulunarak beni aramaya gelmemesine şaşırmıştım.

Shel, "Evet, burada değil" diye yalan söyledi. "Vardiyası sona erdi. Cep telefonunu dene."

Shel muhtemelen onun başka bir şey söylemesini beklemeden telefonu kapatmıştı. Pike'ın bugün cep telefonumu birkaç kez daha aradığını kesinlikle bilmiyordu. Pike yine de sesli veya yazılı mesaj bırakmamıştı.

Shel yanıma geldi. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bana inanmayıp, başını yana eğdi. "Bitkin görünüyorsun." Ben barı silerken saçlarımı usulca kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bugün bir şey yedin mi?"

"İyiyim" dedim. "Sadece yorgunum."

"Cole sana daha fazla sorun mu çıkarıyor?"

Midemin burkulduğunu hissederek içimi çektim. Biriyle konuşmak istiyordum ama erkeklerle sorun yaşayan kız olmaktan bıkmıştım. Shel'in benim için endişelenmesinden yorulmuştum ve bilmesini istemiyordum. Zaten Pike'ın pisliğin teki olduğunu düşünüyordu ve her nedense buna sinir oluyordum. Eline daha fazla koz vermek istemiyordum.

"Cole'un babası seni neden arıyor?" diyerek üzerime geldi.

Onunla göz göze gelmekten kaçınarak temizlik bezini sıcak su kovasına attım, temiz bir bez aldım ve bu öğleden sonra zaten temizlediğim likör şişelerini silmeye başladım.

Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. "Jordan, kendini nasıl bir işe bulaştırdın?"

Çenem titredi ve gözlerim yaşlarla dolarak yanmaya başladı. Gözlerimi kaçırmaya devam ederek, "Hiç" dedim. "İyi olacağım."

Mutfaktan yiyeceklerle dolu bir servis arabası çıktı ve ben de diğer barmenlerden birinin etrafından dolanarak, likör dolabından yeni bir şişe Captain çıkardım. Bir an için düşünüp ne yapabileceğimi bulmaya çalıştım ve sonunda eğilip, dolaptan bir paket peçete aldım. Paketi yırtarak bardaki peçeteliklerden birini doldurmaya başladım.

Shel elini peçeteliğin üstüne koyarak, "Eve git" dedi. "Biraz uyu."

"Ben iyiyim. Burada olmayı tercih ederim."

"Eğer eve gitmeyeceksen o zaman ablana git" dedi. "Lütfen biraz dinlen. Bugün biraz daha çalışırsan, araba kullanamaz hale geleceksin. Yarın görüşürüz." Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama Shel ne diyeceğimi bildiği için başını iki yana salladı.

"Annen değilim ama öyle sayılırım" dedi. "Uykuya ihtiyacın var. Mutfaktan yiyecek bir şeyler al ve git. Lütfen."

* * *

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Shel'in dediğini yaptım. Canım bir şey yemek istemediği için kendime bir sandviç hazırladım ve arabama binip motoru çalıştırdım. Ayarladığım 80'ler radyosunda bir Alice Cooper şarkısı çalıyordu ama radyoyu kapattım. Genellikle duymak için can attığım ve sığınak olarak gördüğüm şarkıları bile dinleyecek havada değildim.

Er. Kimin evine gideceğime karar verene kadar yirmi dakika boyunca dalgın dalgın ve amaçsızca şehirde dolaştım. Giysilerime ve okul kitaplarıma ihtiyacım vardı. Pike'ı, Cole'u ya da annesini görmek istemesem de bir gün daha ablamın makyaj malzemelerini kullanamazdım. Her şeyin içinde simler vardı.

Windy Park Place'e doğru ilerlerken caddenin her iki tarafına dizilmiş arabalara ve kamyonetlere baktım ve Pike'ın garaj girişinin de dolu olduğunu gördüm. Bazı araçlar tanıdıktı, bazıları değildi ama Cramer'ın evinin önündeki iki araba arasındaki boşluğa park ederken, Pike'ın arka bahçesindeki çitin üzerinden gelen ışıkları fark ettim.

Cole bir parti veriyor olmalıydı. *Süper.*

Çantamı arabada bırakıp anahtarımı aldım, arabayı kilitledim ve eve doğru yürüdüm. Burası dışında herhangi bir yerde olmak istiyordum ama bunu yapmam gerektiğini biliyordum. Dikkat kesilerek ürperdim ve müzik kulaklarımı doldururken kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Ama yine de verandanın merdivenlerini çıktım. Üstümde hâlâ işte giydiğim sırtı açık bluzum vardı. Uzun aykuyruğumu sıkılaştırdım ve etrafta bunca insan varken, Pike'ın ve Cole'un eve gelip gittiğimi fark etmeyeceklerini umdum.

Eve girip etrafa bakındım, biri dışarı çıkarken arka kapıdaki ağırlığın kapandığını gördüm, sonra çamaşır odasındaki banyo kapısının kapandığını duydum. Bodrum kapısının altından ışık süzülüyordu ve dışarıda konuşanların sesleri neredeyse müzik kadar yüksekti. En azından Cole insanları çoğunlukla evden uzak tutmuştu. Pike büyük ihtimalle bunca gürültünün ortasında uyumuyordu.

Usulca yukarıya çıkarak sessizce koridorda yürüdüm, Pike'ın oda kapısının kapalı olduğunu ve içerideki ışığın yanmadığını gördüm. Cole'un kapısı da kapalıydı. Kendi odamın kapısını açtım ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

içerisinin boş olduğunu gördüm. Cole'un annesi dün gece burada uyuduktan sonra yatağım düzeltilmemişti. Dışarıdan süzülen ışığın yardımıyla etrafa bakındım. Lindsay'nin hiçbir eşyası burada değildi; belki de dairesindeki tadilat bitmişti. Işığı açmadan deri kitap çantamı alarak, içine masamdaki kitapları ve defterleri doldurdum ve silindir şeklinde bir spor çantasına acilen ihtiyaç duyacağım giysileri ve eşyaları koymaya başladım.

Arkamdaki ses, "Birinin geldiğini duyar gibi oldum" dedi.

Sesin kime ait olduğunu derhal anladım ve kalbim duracakmış gibi atarken duraksadım. Gözlerimi kapatıp, defolup gitmesini istedim.

Cole onu davet etmezdi. Partiye sızmış olmalıydı. Masanın üstündeki makası gördüm ve içgüdüsel olarak kavradım.

"Cole, Elena'dan ayrılmış" dedi Jay. "Onu geri alacak mısın?"

Ayrılmışlar mıydı? Gerçekten birlikteler miydi? Başparmağıma bakınca karanlıkta küçük yara izini gördüm ve neredeyse hiçbir şey hissetmedim. Cole'u düşününce içim hep cız ederdi ama anlaşılan Cole beni umursamayı çok uzun zaman önce bırakmıştı. Bu akşam, bir zamanlar aramızda bulunan bağın ufacık bir zerresini bile hissedemiyordum.

Hayatta kalma modum devreye girmişti. Artık kontrol beynimdeydi ve yaşadıklarımı kaldırabileceğimden emin olana kadar, kalbimin anahtarını bana vermeyecekti.

"Önce küçük bir intikam almak ister misin?" Jay benimle alay ediyordu. Sesinin giderek yaklaştığını duyabiliyordum. "Hadi, Jordan. Seni şimdi, burada bir güzel becereceğim."

"Her zamanki berbat sevişme performansının aksine mi?" diye cevap yapıştırdım.

Hiçbir şey söylemedi ama hafifçe sırıttığını ve bana bu sözümün bedelini ödetmek için ellerinin kaşındığını tahmin edebiliyordum.

Makası elime alarak çevirmeye başladım. Ona bakarken makasla oynamaya devam ettim.

Kapımın hemen girişinde duruyordu; bir kot pantolon ve tişört giymişti, koyu renkli kaşlarının altından, buz gibi gözlerle bana bakıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Soğukkanlı bir şekilde, "Kafanın içindeki o bezelye beynini beni çok güzel tatmin ettiğine inandırmak için kim bilir kendine neler söyledin" dedim. "Yattığımız üç sefer de o kadar kötüydü ki önce şaşkın bir halde öylece uzandım, sonra kendimi avuttum ama sonunda her bakımdan acınacak halde olduğun için gözyaşlarına boğuldum."

Üstdudağı seğirdi. Şu anda, penceremin hemen dışındaki arka bahçe tanıklarla doluyken bana yapmak istediği şeyden paçayı sıyırma ihtimalini tartıyordu.

"Şimdi yanında gördüğüm her kadın için korkuyorum" diye devam ettim. "Ama aynı zamanda gizlice gülümsüyorum çünkü yatakta penisine sahte övgüler düzdükten sonra banyoya gittiklerini ve senin dışında herhangi bir adamı düşünerek kendilerini parmakladıklarını biliyorum."

Bir adım öne fırlayınca sırtımı dikleştirdim, ellerimi aşağıya indirdim ve makası sımsıkı tuttum. Gözleri makasa doğru çevrildi ve durdu.

Sakin ve dengeli bir ses tonuyla, "Odamdan çık" dedim. "Ve bir daha sakın benimle konuşma."

Bir an için duraksadı. "Şimdi" dedim.

Hızla soluk alıp verirken göğsü kalkıp indi. İçinde kabaran öfkeyi duyabiliyordum.

Bana oracıkta saldırmak istiyordu.

Ama hiç korkmuyordum. Hiçbir şey hissetmiyordum.

Çığlık atmaya karar verirsem fazla ileri gidemeyeceğini fark ederek gururunu bir kenara bırakması biraz zaman aldı ama sonra geri adım attı ve bana tamamen sırtını dönerek, koridorda gözden kayboldu. Tabanlarını merdivenlere vurarak aşağıya indi ve yerimden kıpırdamadan önce, arka kapının çarptığını duymayı bekledim.

Sonsuza dek yolumdan çekilmeyebilirdi; benimle uğraştığına değmediğini anlayınca bir başkasının peşine düşecekti. Bunu yapmaya devam edeceğini umuyordum.

Giysilerimi toplamayı bitirip banyoya girdim; diş fırçamı, tıraş bıçağımı, şampuanımı aldım ve her şeyi çantama doldurup fermuarı kapattım. Her iki çantayı da omzuma atarak odadan çıktım ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

arkama bakma dürtüme direnerek merdivenlerden aşağıya inip salona girdim.

Ancak Pike ön kapının girişinde duruyordu. Durdum ve bakışlarımız birbirimize kilitlendi.

Lanet olsun. Neredeyse evden çıkmak üzereydim.

"Ben de dışarıda seni arıyordum" dedi. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

Bakışları çantalarıma kaydı ve anahtarını kavrayıp sıktı. Fısıldarcasına konuştu. "Yapma. Lütfen."

"Neyi yapmayayım?" Bir adım öne çıktım. "Gitmeyeyim mi yoksa Cole'a söylemeyeyim mi?" Dışarıda parti tüm hızıyla devam ederken biz karanlıkta dikilerek, kimsenin kazanma ihtimali olmayan bir tartışma yapıyorduk. Esas mesele kimin incineceğiydi ve Pike hâlâ bu seçimi yapmaktan kaçabileceğini sanıyordu.

Beni istiyordu ama korkağın tekiydi.

Sadece duyabileceğim kadar yüksek ve boğuk bir sesle, "Bunun bitmesi gerekiyordu, değil mi?" dedi. "On yıl içinde neredeyse elli yaşımda olacağım. Sana ayak bağı olmak istemem. Zaten bitecekti. Bunu başından beri biliyorsun."

Artık biliyordum. Gözlerim yanıyordu, gözyaşlarım akmak üzereydi, ama tuhaf hissediyordum. Üzgün olduğumdan emin değildim. Söyledikleri neredeyse bir teselli gibi gelmişti çünkü bu hikâyeyi biliyordum. Buna alışkındım.

Kapıya doğru yürüdüm.

Pike önümde durarak, "Gitmene izin vermeye hazır değilim" dedi. "Henüz hazır değilim. Sana..." Ne diyeceğini düşündü. "Sana doyamadım. Seninle konuşmaya ve... seni sevmeye." Omuzlarımdan tutarak beni ön kapının arkasına götürerek, sırtımı dolaba dayadı. "Hadi bir yerlere gidelim. Sadece ikimiz. Bu akşam bir gece yarısı gösterimi var. Hadi gidelim. Buradan çıkalım ve birkaç saatliğine uzaklaşıp konuşalım."

Yüzüne baktım. "Karanlık bir yere, değil mi?" Mesela kimsenin bizi görmeyeceği karanlık bir sinemaya.

Bana tam olarak bunu düşünüyormuş gibi baktı ve bunun için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

pişman oldu ama durum ortadaydı. "Bir yolunu bulacağız." Ellerini arkamdaki dolap kapağına, başımın iki yanına dayadı ve üzerime eğildi. "Henüz hazır değilim. Gitme."

Dün geceden beri hissettiğim uyuşukluk hissi azaldı ve onu zihnimde duymaya başladım. *Hiçbir yere gitmiyorum. Hiçbir yere gitmiyorum...*

Bunun doğru olduğundan hiç şüphem yoktu. Ve her zaman doğru olacağından. Pike sorumluluklarından kaçmazdı. Bana her zaman göz kulak olacaktı.

Ve onun gözünde bir zorunluluktan daha önemsiz olacağımı düşünmek bile yersizdi. Beni Cole ile, işiyle, eviyle ya da faturalarıyla aynı kefeye koyamazdı. Ben bir görev değildim.

Ben onun her şeyiydim.

"Beni seviyor musun?" diye sordum. "Bana âşık mısın?"

Bakışlarını benden ayırmıyordu; karanlıkta bile gözlerinin kırmızı, yorgun ve yaralı olduğu anlaşılıyordu. Ama konuşmak için ağzını açtığında, hiçbir şey söyleyemedi.

Başımı iki yana salladım. "Sanırım önemli değil" dedim. Pes ettim. "Cesaretin yoksa, sonsuza dek kalbimde olamazsın." Dik durdum ve çantalarımın saplarını kavradım. "Ve sonunda, benim için zaman kaybından başka bir şey olmayacaksın."

Yüzü düştü ve bütün havası söndü. Herhangi bir şey yapacak inancı yoktu. Tek bildiği gitmemi istemediğiydi.

"Ah, ne kadar güzel" dedi birisi. "Demek senin fantezin buydu ha, Jordan?"

Pike ve ben başlarımızı kaldırınca Jay'in mutfaktan çıkıp salona girdiğini gördük. Pike ellerini indirdi ve dik durarak, Jay'e ters bir bakış attı.

Jay, "Hadi bebeğim" diyerek bana sataştı. Nefesindeki bira kokusunu buradan bile alabiliyordum. "Senin babacığın olurum ve sen de kira parası karşılığında bacaklarını açarsın."

Pike onun üzerine atılınca nefesimi tuttum. Pike, Jay'in yakasına yapıştı ve silkeleyerek kapıdan dışarıya fırlattı. Jay muhtemelen hatasını bildiği için hiç şaşırmadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kalbim duracak gibi oldu. Jay verandada sendelerken Pike üzerine saldırdı.

İkisi de merdivenlerden aşağıya yuvarlandılar; arka kapıdan çıkarak partiden ayrılan veya arabalarından inerek içeri giren birkaç kişi çimlerde etraflarına toplandılar.

Jay, Pike'ı ittirdi ama Pike onun kolunu tuttu ve yumruğunu geriye doğru savurdu, sonra tüm gücüyle Jay'in yüzüne indirerek onu yere serdi. Verandaya çıktım, yoldan geçenlerin durup onları izlediklerini, bazılarının ise seslendiklerini gördüm.

"Neler oluyor burada?" Cole'un sesini duydum.

Etrafa göz atınca evin yan tarafından yaklaştığını gördüm. Tırabzanın üstüne çıktım ve Pike'ın Jay'i yerden kaldırıp bir arabanın üstüne fırlattığını gördüm.

"Baba!" Cole, Pike'a seslenerek yanlarına koştu.

Ama anlaşılan başka kimse onu fark etmemişti.

"Merak etme." Dudağı kanayan Jay, Pike'a bakarak güldü. "Küçük fahişeyi paylaşabiliriz."

Cole bana doğru döndü. "Jay seni incitti mi?" diye sordu.

Sanırım 'fahişenin' kim olduğunu anlamakta o kadar da zorlanmamıştı. Hiçbir şey demedim.

Jay bakışlarını bana çevirerek, "Neden Cole burada yokken babasıyla ne kadar samimi olduğunuzu söylemiyorsunuz?" diye bağırdı.

"Ne?" Cole kafası karışmış bir halde bir bana bir Pike'a baktı.

Jay, "Tekrar görüşürüz Jordan!" diye seslendi ve Pike'ın elini ittirerek arabasının anahtarını çıkardı. "Sen de ablan gibi Hook'ta çalışacaksın ve ben de oraya gelip kıçını satın alacağım. Söz ve–"

Yüzüne bir yumruk daha indi ama ona vuran bu sefer Pike değildi. Cole yanına koşarak onu tekrar kaldırıma doğru savurmuştu.

Jay homurdanıyordu, yere tükürdü, elini dudaklarına götürdü ve geri çekerek parmaklarına bulaşan kanı inceledi.

"Dişlerimden birini kırmışsın!" diye bağırdı.

Cole kollarını kaldırarak, "Defol buradan!" diye bağırdı. "Git!"

Pike'ın alnında ter damlaları parlıyordu ve bana ilk defa yattığımız gece baktığı gibi bakıyordu. Yatağımda üzerine bindiğimde bana bakmış, teslim olmuş ve her şeyini bana vermişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Etrafımızdaki diğer her şey yok olmuştu. Yumruklarını sıkmıştı, bedeni kaskatıydı ve her an üzerime atılacakmış ve beni kollarına alıp uzaklara götürecekmiş gibi duruyordu.

Cole'un, "Siz ikiniz ha?" dediğini duydum.

Gözlerimi kırpıştırdım, Pike önüne baktı ve büyü bozuldu. Cole aramızda duruyordu. İnsanlar yavaş yavaş dağılırken bir Pike'a bir bana baktı ve sadece birbirimize bakma şeklimize dayanarak, bazı şeyleri anlamaya başladığını fark ettim.

"Jordan?" Cole bir şey söylemem için beni teşvik etti ama ona bakamadığım için gözlerimi yere çevirdim.

Pike kesik kesik nefes alarak yutkundu. "Cole–"

Cole, "Siktir git" diye sözünü keserek geri çekildi.

Pike ona doğru bir adım attı ama Cole arkasını döndü ve bahçeden çıkarak sokağa doğru koştu.

Pike peşinden gitmedi. Oğlunu en az benim kadar iyi tanıyordu ve Cole onu dinleyecek durumda değildi. Zaten Pike durumu iyileştirmek için ne diyebilirdi ki? Olan olmuştu.

Pike olduğu yerde durup Cole'un arkasından bakarken, canı çekilmiş gibi görünüyordu. Şimdi elinde ne kalmıştı?

Anahtarımı çıkarıp verandadaki merdivenlerden aşağıya inerek arabama doğru yürüdüm ve Pike Lawson'ın yanından geçerken ne durdum ne de tereddüt ettim.

O da benim peşimden gelmedi.

Artık dün gece neyi ima ettiğini anlamıştım. Buna değmezdim.

* * *

Telefonuma, **Her şeyin karmakarışık olduğunu biliyorum,** diye yazdım. **Lütfen bunun intikamla ilgili olmadığını bil. Bir anda oldu ve üzgünüm.**

Yirmi dakikadır telefonuma bakıyordum ve Cole'a ne diyeceğimi bulmaya çalışıyordum. Sosyal medyadan çıkmıştım; bir süreliğine sadece ablamla ve sayılı birkaç kişiyle konuşacaktım. Huzura ve sessizliğe ihtiyacım vardı. Hiçbir şey söylemeden sessizliğe gömülmek istememiştim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Olanlar için üzgün değildim ama Cole'u incittiğim için üzgündüm. Cole da beni aldattığı için kendimi ona hiçbir şey borçlu olmadığıma inandırmıştım.

Ama bu şekilde bitmesini istemiyordum. Evden gitmem sorun değildi. Şu anda Cole'u görmemek de sorun değildi.

Sadece... Sorunun kendisinde olmadığını bilmesini istiyordum.

Onu seviyor musun? Ekranda Cole'un cevabı belirdi.

Boğazıma iğneler battı ve telefonumun yan tarafındaki Güç düğmesine basıp ekranı kapattım.

Boğazımdaki yumruyu zorla yuttum, telefonu çantamın yan cebine koyup fermuarını çektim ve gözyaşlarımın akmaması için gözlerimi kapattım.

Shel üst üste yığılmış bira kasalarının önünde durduğum içki odasına girdi ve maaş çekimi getirmeye gittiği halde elindeki para tomarını bana göstermeden çantama koydu.

Dün gece yine ablamda kaldıktan sonra, gitmeden önce maaşımı almak için buraya gelmiştim. Ama Shel'in az önce çantama sakladığı para tomarına bakılırsa, kazandığımdan çok daha fazlasını verdiğinden hiç şüphem yoktu.

Ona karşı çıkmak enerji kaybı olurdu. Geri döndüğümde fazladan çalışmam gerektiğini aklıma yazdım. Ne zaman dönersem.

Shel elini beline koyup bana bakarak, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Nereye gidiyorsun?"

"Bilmiyorum."

İçini çekti; ben de çantamı alıp omzuma astım. "Normalde bu beni korkuturdu ama..." Cümlemi yarım bırakarak düşündüm. "Eskiden yaptığım hiçbir şeyi yapmaya devam etmek istemiyorum. Sadece yarın uyanmayı ve hayatımdaki hiçbir şeyin tanıdık gelmemesini istiyorum." Gözlerimi kaldırıp ona baktım. "Ve lütfen bana nasıl da kaçtığım, boşuna çabaladığım, başkalarının hislerimi kontrol etmelerine izin verdiğim hakkında nutuk çekme..."

Shel omuzlarımdan tutarak, lafı dolandırmadan, Kaç" dedi. "Uzaklara kaç. Sadece git. Bir şeye ihtiyacın olursa ara, tamam mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başımla onayladım. Beni anladığı için minnettardım. "Cam'e beni merak etmemesini söyleyebilir misin? İyiyim ve onu arayacağım."

"Onu görmeyecek misin?"

Gözyaşlarımın akacağını hissedince Shel'in elinden kurtulup onun etrafından dolandım ve malzeme odasından çıktım. "Göremem."

Eğer çok uzun süre düşünürsem ya da yüzüne bakarsam cesaretimi yitirebilirdim. Pike bir keresinde 'hemen kolları sıva' demişti. Eminim ki kastettiği bu değildi ama yine de deneyecektim.

Jordan Hadley işini bırakmazdı. Külüstür, güvenilmez bir araca atlayıp, gidecek hiçbir yeri olmadan yola düşmezdi. Ve yalnız kalmaktan çok korkardı.

Eğer düşünürsem, bunu yapamazdım. Gidiyordum. Geri dönmek yoktu. Belki yarın, ertesi gün ya da gelecek hafta geri gelecektim ama ayağımı gaz pedalında ne kadar uzun tutarsam, şu anki halimden o kadar uzaklaşacaktım.

Barda durup bir taburenin üstüne koyduğum kazağımı aldım.

Shel arkamdan gelerek, "Canının yandığını biliyorum" dedi. "Mutluydun."

"İyi olacağım." Onunla göz göze gelmekten kaçınarak, kazağımı çantama bağladım. "O benim ilkim değildi."

"Evet, öyleydi."

Durup ona bakarken, midemdeki düğümler sıkılaştı. "Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin, ama sen de biliyorsun..." diye devam etti.

"Cole, Jay ya da bir başkasıyla birlikteyken bu şekilde hissetmedin."

Duygularımı kontrol altında tutmak için dudağımın köşesini ısırarak tekrar uzaklara baktım.

Onu unutacaktım. Ve çok yakında, her bir anı, bütün sözleri ve her bir dokunuşun hissettirdikleri soluklaşacaktı. Hepsi soluklaşacaktı.

Shel, "Ama sana bir şey söyleyeyim mi kızım" diye devam etti. Mekândaki birkaç müşteri yüzünden alçak sesle ve tedbirli konu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şuyordu. "İhtiyacın olan, o ya da bir başkası için hissettiklerin değil. Şu anda hissettiklerin, başına gelebilecek en güzel şey" dedi ve göğsümün üzerinden kalbimi sıvazladı. Çünkü kalbinin tüm parçaları bir araya gelmeye başladığında –ve bir gün mutlaka gelecekler– çok daha güçlü olacaklar. Ve birinin delip geçemeyeceği kadar dayanıklı." Her zamanki gibi saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Böylece birisi sonunda kalbine girdiğinde bunu hak etmiş olacağından emin olabilirsin. Bu hayatta tutunabilmek için en az bir kez kalbimizin kırılmasına ihtiyaç duyduğumuz kadar yiyeceğe ihtiyacımız yok. Ama en iyi yanı, ilk kaçışın her zaman en kötüsü olmasıdır. Bir daha asla bu kadar kötü hissetmeyeceksin."

Ve bunun için mutluydum.

Ama aynı zamanda merak ediyordum... Eğer kalbim bir daha bu kadar kötü kırılmayacaksa, o zaman başka birini Pike Lawson'ı sevdiğim gibi sevecek miydim?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

25. Bölüm

Pike

Lindsay'nin evinin önüne yanaşıp, Cole'un Challenger'ını bulmak için otoparkı taradım. Arabasını göremedim ama zaten yağmur nedeniyle fazla bir şey göremiyordum. Cole ve Jordan'ı son yirmi dört saattir aralıksız olarak aramıştım ama daha fazla dayanamamıştım. Eğer Cole zaman istiyorsa, ona zaman tanıyabilirdim. Eğer araya mesafe koymaya ihtiyacı varsa, yine anlayışla karşılardım.

Ama yüzüne karşı özür dilemem gerekiyordu. Onu sevdiğimi ve böyle olmasını istemediğimi bilmeliydi.

Öfkesi yüzünden beni dinleyeceğini ya da söyleyeceklerimi duyacağını bile sanmıyordum ama artık boş boş oturamıyordum.

Kamyonetimden inerek Lindsay'nin kapısına koştum, kapalı verandanın altında durdum ve kapıyı yumrukladım. Bütün gün yağmur yağmıştı ve adamlarıma izin verdiğim halde yine de şantiyeye gitmiştim ve sırf vakit öldürmek için bazı işleri halledip Cole'un işten çıkmasını beklemiştim. Tabii Cole yeni işine başladıysa.

Lin kapıyı açtı, üstünde hâlâ ofiste giydiği kalem eteği vardı ama yalın ayaktı ve gömleğini eteğinin içine sokmamıştı. Beni görünce kollarını göğsünde kavuşturdu ve kendini beğenmiş bir ifadeyle beni süzdü.

"Onunla konuşmak istiyorum" dedim.

"Onu yeterince incittin" diyerek dudak büktü ve sıkı atkuyruğunu çekiştirdi. "Tanrım, kötü olan ebeveyn benim sanıyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aklın neredeydi? Bu kasabada becerebileceğin başka bir kadın yokmuş gibi Cole'un artıklarını mı kullanıyorsun?"

"Öyle bir şey değildi."

"Bana detayları anlatma." Yakındaki bir masaya uzandı ve içinde büyük olasılıkla votka ve portakal suyu bulunan bir bardağı eline aldı. "O da benden çok farklı değilmiş. Seni kullandı, Pike. Seni kalacak bir yer ve yan gereksinimler için kullandı ve ah, başka ne yaptın? Arabasını mı tamir ettin?" Başını iki yana sallayarak acı acı gülümsedi. "Seninle şansı yaver gitti; tek yapması gereken bacaklarını açmaktı. Tanrım, siz erkekler güzel bir yüz söz konusu olduğunda gerçekten çok mankafasınız."

Çenem gerildi. *Jordan öyle biri değil. Seninle alakası yok.*

Zaten buraya onun hakkında konuşmaya gelmemiştim. Dişlerimi sıkarak, "Hiçbir şey bilmiyorsun" dedim. "Ah, yoksa siz ikiniz âşık mıydınız?"

Kalbim iki kat daha sert çarptı ve yüzüm düştü; zihnimde Jordan'ın sadece üç gece önce havuz başında durduğu, Cole'a her şeyi söylememi ve sonra onu yatağımıza götürmemi isteyen görüntüsü yanıp söndü.

İçim burkuldu. Onu çok özlüyordum.

Lindsay gülmek üzereymiş gibi yüzüme bakarak, "Aman Tanrım, gerçekten de onu seviyorsun" dedi.

Ama başka bir şey söylemesine fırsat vermeden sırtımı dikleştirdim. "Cole nerede?"

"Gitti" diyerek kapıya yaslandı ve içkisinden bir yudum aldı. "Önümüzdeki sekiz hafta boyunca burada olmayacak."

"Ne?"

"Belki de oğlunla çöpteki artıklardan daha fazla ilgilenseydin, bir haftadan uzun bir süre önce fiziksel muayene ve diğer testler için Askeri Giriş İşleme İstasyonu'na gittiğini bilirdin" dedi. Bilmediğim her şeyi yüzüme vurmaktan büyük bir keyif alıyordu. "Cole Donanma'ya katıldı, Pike. Görünüşe bakılırsa senden alamadığı açıkça belli olan rehberliğin peşindeymiş. Bu sabah denize açıldı."

Kaşlarım çatıldı. "Ne var?" Bu sefer haykırdım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Donanma mı? İnsan öyle pat diye Donanma'ya katılmazdı. Kaydolmak aylar sürerdi.

Bunu tahmin etmem gerekirdi. Onun yaşındayken ben de neredeyse Donanma'ya katılacaktım.

Sorularımı sezmiş gibi devam etti. "Bir süredir bunu planlıyordu. Kaybolmuştu, yönlendirilmeye ihtiyacı vardı" dedi. Market listesini okur gibi bir hali vardı. Bazı şeylerin sonunu getirmemek gibi bir alışkanlığı olduğu için birilerine anlatmaya korkuyordu. Emin olunca bizi şaşırtmak istedi. Askeri Giriş İşleme İstasyonu'na gittikten sonra sınava girdi, fiziksel muayeneden geçti ve kaydını yaptırdı; aslında sana söyleyecekti ama sanırım fırsat bulamadı."

Ciğerlerimdeki hava boşaldı ve başım öne düştü.

Boğazıma iğneler batıyordu ve gözlerim yanıyordu. Bu doğru olamazdı. Cole böyle bir şey yapmazdı. O... disipline gelemezdi. Kendini bile bile böyle bir durumun içine sokar mıydı? Acaba aklında ne vardı?

"Büyük Göller'deki Savaş Limanı'nda" dedi. "Birkaç ay içinde geri dönecek. Bana inanmıyorsan Instagram'ıma bak. Bu sabah son bir gönderi paylaştı."

Instagram mı? Ben...

Yüce Tanrım.

Lindsay kapıyı yüzüme çarptı ve derhal kilidi çevirdiğini duydum.

Orada, kapısının önünde dururken ve yağmur bütün hızıyla sürerken, son birkaç günde olanlar aklımdan geçti ve Cole'un planlarıyla ilgili bırakmış olabileceği ipuçlarının izini sürmeye çalıştım. İşinden ayrılması, bana yeni işinin bütün avantajlarını anlatması... Dövme yaptırmak istemişti.

Bu gizli iş çok önemliydi. Gerçekten de orduya mı katılmıştı?

Kamyonuma geri döndüm, içeri girip kapıyı çarparak sağanak yağmurdan kurtuldum ve telefonumda herhangi bir sesli veya yazılı mesaj olup olmadığını kontrol ettim.

Ama ne Cole'dan ne de Jordan'dan mesaj gelmişti. Jordan bunu biliyor muydu?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hayır, bilseydi bana söylerdi.

Lin'in söylediklerini hatırlayarak, arama çubuğuna Cole Lawson Instagram yazdım ve hemen birkaç farklı hesabın açıldığını gördüm. Sırayla hepsine bakarak Cole'un resminin bulunduğu hesabı açtım ve gördüğüm ilk paylaşımın en yenisi olduğunu fark ettim. Fotoğrafta kapıları açık duran ve Cole'un binmek üzereymiş gibi göründüğü bir otobüs vardı ve altında, *Mavi hapı seçmeliydim* yazıyordu.

Bu da ne demekti? Sonra *Matrix*'i hatırladım. Cole küçükken en sevdiği filmlerden biri buydu.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. Aklımı kaçırmak üzereydim. Nasıl olurdu da en azından bir mesaj göndermezdi? Benimle konuşmak istememesini anlayışla karşılardım ama endişeleneceğimi bilmesi gerekirdi. Beni aylarca bütün bu sorularla baş başa bırakmıştı...

Kamyonetimde oturup, sonraki yarım saati internet sitelerini ve ebeveyn bloglarını tarayarak, onunla nasıl konuşabileceğimi bulmaya çalışarak geçirdim. Eğitim sırasında cep telefonuna izin verilmiyordu ve acil bir durum olmadıkça onu arayamazdım; acil bir durum olsa bile ona Kızıl Haç üzerinden ulaşabilirdim.

Siktir. Şu anda Alacakaranlık Kuşağı'ndaymışım gibi hissediyordum. Cole gitmişti.

Sekiz hafta boyunca ona bir çırpıda ulaşmamın imkânı yoktu.

Son birkaç yıldır birlikte fazla vakit geçirmemiştik ama yine de sadece bir telefon uzaklığındaydı. İki ay boyunca hiçbir şey yapmadan bekleyemezdim.

Bölgedeki yerel işe alım istasyonunu arayıp ofise telefon ettim. Cole görevini aldıktan sonra adresini onlar sayesinde alabilirdim.

Cevap veren olmadı, yarın aynı numarayı tekrar arayıp Cole'a nasıl ulaşabileceğimi bulacaktım.

Kahretsin. "Lanet olsun!"

Kendimi çok çaresiz hissediyordum.

Cep telefonuna şimdiye kadar el koyulmuş olması gerektiğini bildiğim halde yine de numarasını tuşlayıp telefonu kulağıma götürdüm. Arama derhal sesli mesaja düştü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Cole" dedim ve boğazımı ıslatmak için birkaç kez yutkundum. "Ben... Ben..." Gözlerimi kapatarak başımı iki yana salladım.

"Seni seviyorum" dedim. "Ve her zaman yanındayım. Hiçbir... bahanem olmadığını biliyorum. Ben sadece... " Gözlerimde yaşlar birikti ve gerçek dışında ne söyleyeceğimi bilemedim. "Ona âşık olmamaya çalıştım. Gerçekten denedim. Üzgünüm."

Telefonu kapatıp elimden fırlattığımda kendimi bomboş hissettim. İkisinin de onları sevdiğimi bilmeden yaşamalarını istemiyordum.

Yine yalnız kalmıştım ve onları geri istiyordum. Onlar benim her şeyimdi. Jordan haklıydı. Cole'a her şeyi anlatmalı, bu işi bitirmeli ve durumu kabullenme aşamasına geçmesini sağlamalıydım. Jordan'ı asla kendi isteğimle bırakmayacaktım. Cole'a daha ne kadar yalan söylemeyi planlıyordum? Jordan ile ilişkimizi bitirmemiş olsaydık, yine de bir noktada Cole'a söylemek zorunda kalacaktım.

Motoru çalıştırdım, geri vitese geçerek park yerinden çıktım ve hızla otoyola doğru ilerledim. Tekrar yola koyulup kasabada dolaşırken, telefonumu düzenli aralıklarla kontrol ederek mesaj gelip gelmediğine baktım.

Jordan neredeyse her şeyi evimde bırakmıştı. Bazı kıyafetlerini, kitaplarını ve birkaç kişisel eşyasını almıştı ama maketleri, yatağı, mobilyaları ve tablosu hâlâ yerli yerindeydi. Onları almak için geri dönecekti, değil mi? Henüz bütün umutlarım tükenmemişti. Onu tekrar görecektim.

Ama onu şehirde hiçbir yerde bulamadım. İşe gitmemişti ve arabasını da göremedim. Neredeydi?

Geçen gece çok sakindi. Hatta insanı ürkütecek kadar sakindi. Sanki artık umursamıyormuş gibiydi.

Onun hayatını mahvedersem kendimden sonsuza dek nefret edecektim. O güzel, mutlu ve seksi kız gülümsemeleriyle ve şakalarıyla kalbimi çalmıştı.

Hook'un otoparkına girip kamyonetimden indim ve yağmurun altında yağmurun kulübe doğru yürüyüp içeri girdim.

Kapıda yağmurdan korunmaya çalışan kimse yoktu ama olsaydı bile duracağımdan şüpheliydim. İçeri girip durunca bir de-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

javu yaşadım. İki kadın sahnede direklerin etrafında dönerken, Jordan'ın küçük FaceTime dansındaki şarkının aynısı çalıyordu. Sadece benim için gösteri yapan güzel vücudu gözümün önüne geldi ve ne kadar aptal olduğumu ve neyi kaybettiğimi düşününce kusacak gibi oldum.

Sol tarafta Cam'i görüp yanına gittim. Şu anda bir adamın kucağında oturması umurumda bile değildi. Cam kollarını adamın omuzlarına dayamış, bacaklarını iki yana açarak üstüne oturmuştu.

"Nerede o?" diye sordum.

Cam gözlerini bana dikti ve hiç ara vermeden adama sürtünürken tek kaşını kaldırdı.

"Bak, sadece onunla konuşmak istiyorum, tamam mı?"

Cam adamın kulağına bir şeyler fısıldayarak kucağından kalktı ve yanımdan geçip gitti.

Peşine takıldım. Kararlı bir ses tonuyla, "En azından iyi olup olmadığını öğrenebilir miyim?" diye sordum. "Günler geçti. Güvenli bir yerde mi kalıyor? Neredeyse her şeyi geride bırakmış, bu yüzden kendine ait bir yeri olmadığını biliyorum."

Cam yürümeye devam etti ve tangasının üstüne giydiği file çorap beni biraz rahatsız etti ama onu izlemeyi sürdürdüm. Bir barmene işaret etti, barmen soğutucudan bir şişe su aldı ve barın üstünde yuvarlayarak Cam'e gönderdi.

Ama duracağına suyu aldı ve arkasını dönerek benden uzaklaşmaya başladı.

"Cam, Tanrım!" diye söylendim ve cüzdanıma uzanıp içinden para çıkardım. "İşte beş dakikanın karşılığı olarak yüz dolar!" Parayı şak diye bara çarptım. "Dans etmeni istemiyorum. Tek istediğim–"

Arkasına döndü ve ben tepki vermeye fırsat bulamadan, dizini bacaklarımın arasına savurunca iki büklüm öne eğildim.

Kasıklarımı, bacaklarımı ve midemi yakıp kavuran bir ağrı hissettim ve nefesim kesilerek homurdandım. Gözlerimi sımsıkı kapadım, bir dizimin üzerine düştüm ve her yanımı soğuk ter damlaları kapladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hayal meyal Cam'in sesini duydum. "Bir milyar dolar versen ve çükünün tadı vişneli Tootsie Pop gibi olsa bile senin için dans etmezdim" diye çemkirdi. "Benden ve kız kardeşimden uzak dur. Onun var olduğunu unut."

Midem bulandı ve nefesimin yeniden düzene girmesi biraz zaman aldı. Ayağa kalkabildiğimde bacaklarım titriyordu ve Cam gitmişti.

Yüz dolarım da.

* * *

"Onu sevmiyorsun, değil mi?" diye sordu Dutch.

Garajdaki kutuları istiflemeyi bitirmiştim. Bu geçen hafta başladığım ve iş saatleri dışında kendimi oyalamak için giriştiğim dördüncü projeydi.

Garajın hemen önündeki katlanan sandalyede oturan Dutch öne eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamıştı ve beni bir züccaciye dükkânında ortalığı birbirine katmaya hazırlanan bir boğaymışım gibi izliyordu.

Oğlumu ya da Jordan'ı görmeyeli dokuz gün olmuştu ve her geçen gün benden daha da uzaklaşıyorlarmış gibi geliyordu. Sanki Cole hayatına devam ediyormuş ve Jordan için de hiç var olmamışım gibiydi.

Bütün umutlarım hızla tükeniyordu.

Her ikisine de telefon etmiştim, sesli ve yazılı mesajlar bırakmıştım. Elimdeki tek ipucu, Cole'un askere alım görevlisini taciz ederek ele geçirdiğim ve mektup gönderebileceğim bir adresti. İlk mektubumu dün postalamıştım.

Jordan'a gelince; onun iyi olduğuna dair alabildiğim tek güvence Dutch'ın karısının Shel'den Jordan'ın arkadaşlarını ziyaret etmek üzere şehir dışına çıktığını ve iyi olduğunu öğrenmesiydi.

Jordan geri gelecek miydi?

Birkaç gün sonra onu aramayı bırakmıştım çünkü belli ki konuşmak istemiyordu ve isteklerine saygı duymaya çalışıyordum.

Ama o beni ararsa, onu derhal bulunduğu yerden alıp buraya getirirdim ve her istediğini yapardım. Hayatımın geri kalanı boyunca istediği her şeye sahip olabilirdi.

Dutch aklımı okurcasına, "Pike, onunla evlenemezsin" dedi. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ona sırtımı döndüm, tezgâhın üzerine saçılan aletleri yerlerine astım ve yavaşça masayı temizledim.

Dokuz gün önce onunla aynı fikirde olabilirdim. Haklı olduğunu söylerdim.

İnsanların diline düşerdik. Muhtemelen şimdiden konuşuyorlardı. İlişkimizi kirli ve yanlış bir şey olarak göreceklerdi; Jordan'ın liseden arkadaşları onunla dalga geçeceklerdi ve kimse bizi ciddiye almayacaktı. Tek odakları Jordan'ın yaşı ve oğuldan babaya geçmesi olacaktı ve kasabadaki herkes bundan bahsedecekti. Ama şimdi o kadar da emin değildim. İnsanların ne düşündükleri kimin umurundaydı? Üstesinden gelirdik ve Jordan'ın arkadaş çevresi de benimki kadar küçüktü. Yabancıların ne söyleyecekleri umurunda bile olmazdı.

Çok mutlu olurduk ve sonunda insanlar bizden bahsetmeyi bırakırlardı. Jordan beni istemişti. Beni sevmek istemişti.

Bizim için hazırdı.

Başımı iki yana sallayarak, "O farklı" dedim.

Dutch, "Hayır, değil" diye karşılık verdi. "Genç ve umut dolu. Eskiden olduğumuz gibi."

Yavaşça dönüp ona baktım. Bana karşı çıkması çok sık yaptığı bir şey değildi. Ama konuşmasının devamını dinledim.

"Onun için her şey yeni ve taze" dedi. "Hayatla ilgili heyecanları var ve sana bunun nasıl bir his olduğunu hatırlatıyor. Büyüyüp dünyayı kurtaran savaş pilotları ya da limuzinlerle dolaşan Wall Street kralları olmayacağımızı fark etmeden önce." Arkasına yaslanarak kıs kıs güldü. "Ödenmesi gereken faturalar ve yıllar geçtikçe biriken sorumluluklar hayatımıza girmeden önce."

Gözlerini yere çevirdi ve bütün hissettiklerimi yüz ifadesinde gördüm. Hayatından nefret etmiyordu, karısına ve çocuklarına ta-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

pıyordu ama geri dönüp en azından bir tek şeyi farklı yapabilseydik, bu fırsatı değerlendireceğimizi biliyordum.

Ama burada otururken, artık ne için heyecan duyacağımızdan emin değildik.

"Bak, dostum." Gözlerini bana dikti. "Onunla eğlendin. Yanlış bir şey yaptığını söylemiyorum. Eğer seks iyiyse, o zaman birbirinizden zevk almaya bakın. Ama geleceği düşünmek zorundasın ve her zaman böyle hissetmeyeceğini biliyorsun." Kaşlarını çatarak duraksadı. "Jordan on yıl sonra uyanacak, internette Nepal'de ya da başka bir yerde trekking yapan bir lise arkadaşının fotoğrafını görecek, sonra kendi hayatına bakacak ve nasıl olup da bu küçük kasabada iki çocukla kapana kısıldığını, ellisine yaklaşan ve ömrünün yarısından fazlası çoktan geçmiş olan bir adamla evli olduğunu düşünecek."

Sessiz kaldım. Dutch'ın sözlerinin ağırlığı içime oturdu. "En güzel yılları geçip gitmek üzereyken seni seçtiği için pişman olmayacağını mı sanıyorsun?" diye sordu.

Ama cevap vermeme gerek yoktu. Haklı olduğunu biliyordu.

Jordan on yıl sonra hâlâ genç ve güzel olacaktı ve ona layık olmam daha da zorlaşacaktı. Egom her ne kadar aksini düşünürse düşünsün, ona her istediğini veremezdim.

Jordan büyük şeyler için yaratılmıştı. Zeki ve güçlüydü; her şeyin en güzelini, benim uzun zaman önce ıskaladığım bir hayatı hak ediyordu.

Başka bir erkek, sahip olmadığım ve asla olmayacağım her şeyi ona verecekti ve söylemeye dilim varmasa da Jordan'ı daha mutlu edecekti. Ve her şeyden önemlisi, istediğim buydu. Jordan bir başkasıyla olgunlaşacaktı ve hak ettiği hayat buydu.

Dutch gitti, garajı kapattım, eve girdim ve hemen merdivenlerden yukarı çıktım. Jordan'ın odasının önünde durdum.

Kapı açıktı ve penceresinin dışındaki hafif esinti, arka bahçedeki ağacın yapraklarını hışırdatıyordu.

Belli belirsiz kokusu hâlâ seçiliyordu ve sandalyesinin sırtına dayadığı yastıkta vücudunun izi kalmıştı.

OLSUN BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İçeri girmedim. Burası benim odam değildi ve Jordan artık benim değildi; dışarıda bir yerlerde hayatına devam ediyordu ve benim de aynısını yapmam gerekiyordu.

Yeter. Doğru olanı yap.

Kapının tokmağına uzanarak, parfümünü son bir kez içime çektim. Ve kapıyı kapattım.

26. Bölüm

Pike

İki Ay Sonra

İnce, beyaz ipi tekerleğin etrafına geçirerek çektim ve makaranın üzerinde bana doğru ilerlediğini gördüm. Arka bahçeye döktüğüm çimentoya monte ettiğim diğer ahşap direğe geçtim ve o ipi de kontrol ettim.

Neden çamaşır ipi taktığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Tek bildiğim, fikirlerimin tükenmek üzere olmasıydı. Ortasında bir bira küveti olan ahşap bir piknik masası da yapmıştım; üstünü vernikletmiş ve çevresine banklar koymuştum. Ayrıca bir ocakbaşı ve arka bahçe girişinden arka kapıya kadar uzanan bir taş yol yapmıştım; çiçek tarhlarına kuru otlar doldurmuştum; havuzun etrafına meşaleler koymuştum; bahçeye bir çardak, bir hamak ve taş bahçeli küçük bir gölet eklemiştim. Bir projeden diğerine geçmeye devam ettiğimden, hiçbirini kullanmadığımı düşünmek için zamanım olmuyordu. Sanırım işim bitince hepsinin keyfini sürecektim.

Birinin, "Arka bahçe farklı görünüyor" diye seslendiğini duydum.

Başımı kaldırınca Kyle Cramer'ın yatak odasının balkonunda durduğunu ve arka bahçeme baktığını gördüm.

Bu adam gizli hayranım falan mıydı? Neden sürekli benimle konuşmaya çalışıyordu?

"Biraz zamanın var, değil mi?" diye sordu. "Son birkaç haftadır buranın çok daha sessiz olduğunu fark ettim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ona bir bakış daha atarak hafifçe gülümsedim. Belki onu görmezden gelmezsem beni rahat bırakırdı.

Ve evet, etraf sessizdi. Şimdiye kadar.

"Ee, şey" diye lafa girince ve sessizce homurdandım. "Bir gece seninle Jordan'ı gördüm."

Durdum ve gözlerimi tekrar yukarı kaldırıp ona baktım. Jordan'ın adını duyunca boynuma bir sıcaklık yayıldı. Aylardır onun hakkında kimseyle konuşmamıştım.

"Mutfağım seninkine bakıyor" diye açıkladı. "Geç olmuştu ve siz ikiniz lavabonun başındaydınız."

O ânı hatırlayınca bedenim ısındı. Bir gece mutfağa çıplak girmişti ve bir şeyler atıştırmasına izin vermemiştim; ben kendi atıştırmalığımı alana kadar. O kadar güzeldi ki.

Dişlerimi sıkarak doğruldum. "Bizi izledin mi?"

Asla böyle bir şey yapmayacakmış gibi, "Hayır" dedi. Sonra omuz silkti. "Yani, eğer ikiniz sonunda uzanıp görüş alanımın dışına çıkmasaydınız belki izlerdim."

Sonra güldü; eğer uçabilseydim derhal çitinin üzerinden atlayıp ona boğardım.

Öfkelendiğimi fark ederek beni sakinleştirmeye çalıştı. "Dinle, sizi gözetlemek istememiştim, tamam mı? Pencerelerden uzak durmaya çalışırsanız fena olmaz." Başını iki yana salladı. "Sadece, seni ilk defa gülümserken gördüğümü söylemek istemiştim. Jordan seni mutlu ediyormuş gibiydi. Herhalde mutlu edemeyeceği herhangi bir erkek yoktur, değil mi?"

"Kapa çeneni" diye mırıldandım, eğildim ve aletlerimi alıp tamir kutusuna koydum.

Bizi görmüş müydü? Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilmiştik? Jordan'a bakmasını isteyeceğim son kişi Kyle'dı.

"Ee, Jordan nereye gitti?" diye sordu. "İlişkiniz yürümedi mi?" Onu duymazdan geldim ve içeriye kaçabilmek için eşyalarımı topladım.

"Her şeyi nasıl mahvettin dostum?" Kyle birasından bir yudum alarak güldü. "Onun gibi genç, ateşli ve taş gibi vücudu olan bir kadını elde edersen, onu elinden kaçırmamalısın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İngiliz anahtarımı elimden fırlattım ve gidecek hiçbir yerim olmadığından ileriye atıldım. "Sana gününü göstereceğim. Kapa şu lanet çeneni."

"Jordan artık boşta, öyle değil mi?"

"Orospu çocuğu" diyerek homurdandım.

Kyle sadece kıs kıs güldü. Anlaşılan onu çok eğlendiriyordum.

"Kesinlikle üzgünsün" dedi. "Kadınları mutlu etmek o kadar da zor değil; eğer niyet edersen."

"Aciz değilim" diyerek onu tersledim. "Ama mesele bu değil. Genç kadınlar genç erkeklere aittir ve bir daha genç bir kadınla karşılaştığında bunu sakın unutma. Jordan kendi yaşında olan birini hak ediyor."

Kyle düşünerek başıyla onayladı. Sonra gözlerini bana dikti. "Oğlun onunla aynı yaştaydı, değil mi? Ona senden daha mı iyi davrandı?"

Kesik kesik nefesler aldım ama sessiz kaldım. Kyle ukala bir şekilde yarım ağız sırıttı ve evine girdi.

Konu bu değil ki pislik herif.

Evet, kendi yaşındaki erkeklerle olan ilişkilerinin de iyi gittiği söylenemezdi ama...

Ama ne? Ona istediği her şeyi veremezdim. Onunla olgunlaşamazdım. Bu yaşta sıfırdan başlayıp bir aile kuramazdım.

İki ay önce, bunların hepsi uygulanabilir düşüncelermiş gibi geliyordu ama zamanla inandırıcılıkları azalmıştı. Belki de kim olduğum ve hayatımın hangi noktasında bulunduğum sandığım kadar sabit değildi. Belki de hâlâ değişebilirdim.

Başımı iki yana salladım. *Bilmiyorum.*

Hayır, doğru olanı yapmıştım. Aylar geçmişti ve ondan haber alamamıştım. Belli ki hayatına devam ediyordu.

Ama Tanrım, onu çok özlüyordum. Sanki sürekli açlıktan midem bulanıyordu ama yemek yiyince de tatmin olmuyordum. İçimde kendi başıma dolduramadığım bir boşluk vardı.

Alet kutusunu alıp eve doğru döndüm başımı kaldırınca Cole'un evin açık duran arka kapısında durduğunu gördüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Durdum. *Tanrım.* Ne zamandır orada duruyordu?

Alet kutusu parmaklarımda asılı dururken gözlerimizin içine baktık. Onu burada görünce afallamıştım.

Bir eli cebinde duran Cole, "Seni mezuniyette gördüm" dedi.

Acemi birliği mezuniyet töreni dündü ve bütün yaz boyunca ona mektuplar yazmıştım ve onunla herhangi bir temas kurabilmek için askere alım görevlisinin peşini bırakmamıştım. Mezun olurken onu görmem gerekiyordu. Bunu kaçıramazdım. Bu çok büyük bir başarıydı.

Gözlerimi ondan ayırmadan, yavaşça ona doğru yürüdüm. İnanılmaz görünüyordu. Daha uzun ve daha iriydi; acemi birliğinde geçirdiği uzun yaz boyunca teni bronzlaşmış, artık kısacık olan saçları sararmıştı. Yeşil kamuflaj üniformasını giymiş, şapkasını eline almış, kapının çerçevesine yaslanmıştı.

"Sadece seni görmek istemiştim" dedim. "Beni davetli listesine sen mi ekledin yoksa askere alım görevlisi mi ekledi bilmiyorum ama hiçbir mektubuma cevap vermediğin için beni orada istediğinden emin değildim."

Tören bittikten sonra onunla konuşmak istemiştim ama annesi en son erkek arkadaşıyla oradaydı ve Cole'un yanında onu görmeye gelen birkaç arkadaşı da vardı. Buluşmalarını mahvetmek istemediğim için oradan ayrılmıştım. Cole cep telefonunu geri almış olmalıydı; yani artık bütün aramaları, yazılı ve sesli mesajları görebilecekti. Hazır olduğunda bana haber verirdi.

Cole başını önüne eğdi ve yere baktı. "Bütün mektuplarını aldım. Telefon kartları için teşekkürler."

Beni aramak için kullanmadıklarından mı söz ediyorsun? Gülümsedim; onu suçlayamazdım. Düşük bir ihtimaldi ama her şeyi aldığına sevinmiştim. Onu düşündüğümü bildiği sürece...

"Nasılsın?" Verandaya çıkıp alet kutusunu yere koydum, temizlik bezini arka cebimden çıkarıp ellerimi sildim.

Cole sessizdi. Derin bir nefes aldı. Sonunda, mavi gözlerini bana dikti. "Biran var mı?" diye sordu.

Usulca başımla onaylayıp önden içeriye, mutfağa girdim. Klima üzerime çarparak sırtımdaki teri serinletti. Tedirginliğim nefes alma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mı zorlaştırıyordu ama bu an geldiğinde olacağını düşündüğüm kadar gergin değildim. Cole henüz bağırmıyordu ve bu iyiye işaretti.

İki Corona'nın kapaklarını açtım. Masaya vuran öğleden sonra güneşi, birkaç bulutun arkasına saklanıp gözden kayboldu.

Cole oturunca ben de oturdum. Ama sessiz kalınca topun bende olduğunu fark ettim.

"Ee, mutlu musun?" diye sordum. "Yani orduda."

Bu fikre alışmak için zamanım oldu, özellikle de askere alım görevlisinden güvence aldıktan sonra, ama bunu ondan duymam gerekiyordu.

"Evet." Birasını masanın üzerine koydu ve parmaklarını etrafına sardı. "Bilmiyorum; sanırım ihtiyacım olan buydu. Yerle bir olmak ve daha iyi bir şekilde yeniden inşa edilmek."

Devam etmesini bekledim.

"Geç saatlere kadar uyuyamam" dedi. "Sarhoş olamam, o gün tembellik etmek istediğim için arayıp hasta olduğumu söyleyemem... Tüm bunlar çok kötü ama bir işim ve bankada param var. Bir kariyerim var. Bu oldukça iyi hissettiriyor." Sonunda gözlerini bana dikti. "Bir geleceğim var ve dünyadaki yeri hakkında hiçbir zaman fikir sahibi olmayan biri için, ordunun onun adına karar vermesine ve ona yön çizmesine izin vermesi güzel bir şey."

"Emin misin?" Şişemi alıp bir yudum içtim.

Bir meşgalesi olmasına bayılıyordum ama aynı zamanda kendi yolunu çizdiğinden emin olmak istiyordum.

Devam etti. "Zaten Jordan'la asla uyuşmadığımız nokta da burası. O ne istediğini biliyordu ve ben hiçbir zaman bilmediğim için onunla birlikteyken kendime kızıyordum." İçini çekti. "Onun dengi değildim ve hiçbir zaman onun için yeterli olamadım. Asla o kadar azimli olamam. Bazılarımız farklıyız."

Jordan'ın adını duyunca kalbimin hoplamasına aldırış etmedim. Cole'un gerçekten orduya katılmayı istediğinden emin değildim ama aradığı cevapları bu kasabada bulamayacağı kesindi. En azından o kadarını biliyordu.

Ve bu sıçramayı yapacak kadar azimliydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Demek başardın ha?" dedim. "Eğitimi başarıyla tamamladın. Seninle gurur duyuyorum."

Adem elmasının kalkıp indiğini ve çenesindeki kasların gerildiğini gördüm. Bir yudum daha içti. Hâlâ bana bakmıyordu.

"Peki, o nerede?" diye sordu ve Jordan hâlâ evdeymiş gibi arkasına dönüş salona göz attı.

"Bilmiyorum." Başımı iki yana salladım. "Senin ardından çıkıp gitti. Onu iki aydır görmedim."

Bakışları bana çevrildi ve kaşları endişeyle çatıldı.

"Ablasıyla konuştum" diyerek ona güvence verdim. "İyiymiş. Her neredeyse."

Bu cevabı kabul etmiş gibi göründü çünkü birasından bir yudum daha aldı. Ama şimdi birkaç dakika öncesine kıyasla daha umutsuzdum. Belli ki Jordan Cole ile de iletişimi sürdürmemişti. Bütün olanlardan sonra düzenli olarak konuşmalarını beklemiyordum ama onlar arkadaştı. Bir noktada birbirlerini hayata bağlamışlardı. Jordan ne kadar çok bağ koparırsa, geri dönmesi için o kadar az gerekçesi olurdu.

"Başka biriyle görüşüyor musun?" diye sordu.

"Hayır, şu anda görüşmüyorum." Bir yudum daha içtim. "Sadece eve ve işe konsantre oluyorum."

"Evet, şehre gelirken Dutch'a rastladım ve bana programın iki yıl ilerisinde olduğunuzu söyledi."

Kıkırdadım. "O kadar da değil..."

Gerçi çok iyi gidiyorduk. İnsan vücudunu ateşe veren bir kadına kavuşmak için her gün eve koşmadığı zaman bir sürü iş yapabiliyordu.

Cole Jordan'ı tekrar gündeme getirerek, "Peki o mu senden ayrıldı yoksa sen mi ondan ayrıldın?" diye sordu.

Ona baktım. Bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Sadece Cole'un iyi olmasını istiyordum. Benimle başka herhangi bir şey hakkında konuşmasını istiyordum.

Ama daha çok, cevabımla gurur duymadığım için. Jordan gitmeseydi, onu kalmaya razı olduğu sürece yanımda tutardım. Cole

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için ondan vazgeçmeliydim ama bunu yapmamıştım. Ve Jordan seçimi bana bıraksaydı yapacağımdan da emin değildim.

Sorusuna cevap vermek yerine, "Üzgünüm" dedim. "Ne kadar üzgün olduğumu asla bilemeyeceksin." Gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmişti ve bakışlarındaki duygu seliyle yüzleşmek istediğimden emin değildim. Acı, hayal kırıklığı, kafa karışıklığı yalnızlık... Ama aynı zamanda dinginlik, çözümleme ve kabul.

"Dün mezuniyette seni gördüğümde sana hâlâ kızgın olmak istedim" dedi. "Ve olamadığım için sinirlendim."

Önüne baktı. Kafasındaki çarklar dönüyordu.

"Sanırım zaman ve mesafe hakkında söylenecek çok şey var." Hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Farklı bakış açıları kazanıyorsun. Bazı şeyleri düşünmek için bolca zamanın oluyor."

Evet.

"Ben altı yaşımdayken benim Küçükler Ligi maçıma geldiğin için bir ihaleyi kaybetmiştin" diye devam etti. "Onuncu yaş günümde annem ve erkek arkadaşlarından biri evde kavga etmeye başlayıp beni herkesin önünde utandırınca partimi go-kart pistine taşımıştın ve herkesin ulaşım masrafını ödemiştin. Liseden mezun olduğumda, üniversite paramı ödemek için ikinci bir ipotek almıştın ama ben hepsini boşa harcadım."

Boğazım düğümlendi. Tüm bunları hatırlıyor muydu?

"Beni mutlu etmek için elinden geleni yapmak, nasıl bir fedakârlık gerektirirse gerektirsin, senin için asla zor bir karar gibi görünmüyordu." Bana baktı. Sesi duygu yüklüydü. "Yani, sanırım, beni inciteceğini bildiğin bir şey yapmak senin için hiç de kolay bir seçim olmasa gerek" dedi. "Beni sevdiğini biliyorum."

Nefesimi düzenlemek için dişlerimi sıktım ve büyük bir rahatlama hissettim.

"Bunu nasıl içime sindirebildim bilmiyorum ama..." Başıyla onayladı. "Beni sevdiğini biliyorum."

Ne diyeceğimi bilemedim. İnsanın oğluna bakması ve onun bu kadar iyi birine dönüşmesinde herhangi bir payı olup olmadığını merak etmesi biraz yürek burkucuydu. Bir daha yüzüme bile bakıp

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bakmayacağından emin olamazken, şu anda burada oturduğuna inanamıyordum.

"Onu hâlâ seviyor musun?" diye sordu.

Bir an için duraksayarak ne diyeceğimi düşündüm. Evet, onu hâlâ seviyordum ama... "Bensiz daha iyi durumda" dedim.

Cole daha fazla üstelemeden konuyu kapattı. "Yarın akşama geri dönmem gerek. Gece burada kalabilir miyim?"

"Elbette."

Ayağa kalkarak birasını salona taşıdı. "*Twins* bu gece *Cubs* ile oynuyor" dedi. "Maçı izlemek ister misin?"

Derin bir nefes alıp verirken, vücudum aylardır ilk kez rahatlamış gibi hissettim. "Kulağa hoş geliyor. Pizza sipariş edeceğim."

Cole, "Peynirli" dedi.

Sessizce güldüm. "Evet, hatırlıyorum."

Telefonumu cebimden çıkarıp Joe'nun telefonunu çevirmeye başlamıştım ki tekrar Cole'un sesini duydum.

"Baba?" diye seslendi. Başımı kaldırdım.

"Seni seviyorum" dedi. "Ama kimse sensiz daha iyi durumda olamaz."

* * *

O gece, uzaklarda bir yerlerde kopan gök gürültüsünün sesiyle uyandım. Gözlerimi açmadım; işyerinde geçirdiğim uzun günlerin ağırlığı göz kapaklarıma çökmüştü. Bir dakika beklersem tekrar uykuya dalacağımı bilerek yana döndüm.

Sağ kolumun içi, bu gecenin daha erken saatlerinde yaptırdığım dövme yüzünden acıyordu. Cole ve ben pizza yedikten sonra Rockford'a gidip bahsettiği dövmeleri yaptırmaya karar vermiştik. Cole sırtının ortasına bir çapa, yanına bir pusula ve balıkçı düğümü yaptırmayı seçmiş ve bunların çevresine "Forged by the Sea"* sloganını yazdırmıştı. Fakat yalnızca dış hatları çizilmişti. İçini hak ettikten sonra renklendireceğini söylemişti.

Sanırım bunu denizde geçirdiği ilk altı aydan sonra yapacaktı.

* ABD donanmasının "Denizin Şekillendirdiği" anlamına gelen sloganı. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cildime kazınan mum gerçekten yanıyormuş gibi hissediyordum; fitilden çıkan duman kolumun iç kısmından dirseğime kadar uzanıyordu. Cole iki ay önce dövme yaptırmayı teklif ettiğinden beri, hayatım boyunca üzerimde taşıyacağım şeyin Jordan'ı temsil etmesi gerektiğini biliyordum. Doğum günü kızı ve dilekleri. O her zaman benim bir parçam olacaktı.

Uzun bir nefes aldım ve gittiğinden beri çarşafları birkaç kez yıkamama rağmen hâlâ yastıklarda saçlarının kokusunu alabiliyordum.

Ve eğer yeterince konsantre olup gözlerimi kapalı tutarsam, o yanımda olabilirdi.

Kolumu vücudunun etrafına doladım ve burnumu serin saçlarına gömerek onu kendime çektim.

"Horluyor muydum?" diye fısıldadı.

Kahkaha atmamaya çalışarak gülümsedim. "Hayır."

Ne yaptığının farkında olması çok sevimliydi. Ona sarılınca kendimi tamamlanmış hissettim çünkü ihtiyacım olan her şey şu anda kollarımdaydı. Kıvrımları her zerremle uyumluydu ve ben bir bütündüm. Göğsüm neredeyse kaldıramayacağım kadar fazla hisle doldu.

Sakince nefes aldı, elimi çıplak karnının üzerinde gezdirdim ve bedenim onun için canlandı. Her zamanki gibi kolayca.

Aniden, alçak sesi tekrar sessiz odayı deldi. "Beni hamile bıraktın" diye fısıldadı.

Hareketsiz kaldım. Ne demişti?

Hayır, bu doğru olamazdı. Dikkatli davranmıştık.

Ben hiçbir şey söylemeyince arkasına dönüp temkinli bir şekilde bana baktı. "Geçen hafta adetim gecikti" dedi ürkekçe. "Bugün sabah saatlerinde birkaç test yaptım. En iyi tahminime göre yaklaşık bir aylık."

Gözlerimi kapadım. Aman Tanrım. Bir bebek mi? Benim bebeğim.

"Umarım benim gözlerimi almıştır" dedi. Gözlerimi açtım. "Senin gözlerini mi?"

"Şey, sonuçta ikimizin de bir karışımı olacak" diye açıkladı. "Ve senin gülümsemeni almasını istiyorum. O zaman ödeşmiş oluyoruz, değil mi?"

Yüzüne dokundum. "Emin misin? Bir bebek istediğinden?"

Başıyla onayladı. "Eminim." Bana dikkatle bakıyordu ve "Senin için sorun olur mu?" diye sordu.

Ağzımı açınca hiçbir şey çıkmadı. Bir bebek mi? Gecenin bir yarısı bir bebekle uyandığımı hayal ettim, aklıma araba koltukları ve çizgi filmler geldi ve bunaldım ama garip bir şekilde... Benim bebeğimin onun bedeninde büyüyecek olması içimi sevinçle doldurdu.

Ama seçeneklerinin olmasını istiyordum. Bunu gerçekten istiyor muydu?

Bildiğim tek şey, onu istediğimdi. Her şeyi onunla tatmak istiyordum ve sonunda bunu da istesem de, keşke onun iyiliği için bu kadar erken olmasaydı.

"Seni seviyorum" diye fısıldadım. "Seni çok seviyorum."

Deminden beri nefesini tutuyormuş gibi nefes verdi ve üzerime tırmanıp bana sarıldı.

"Ben de seni seviyorum." Beni öptü ve çıplak vücuduyla benimkiyle bir oldu. "Çok tedirgindim. Başka çocuk isteyip istemediğini–"

"Şştt" diyerek onu öptüm ve yüzüne dokundum. "Seni seviyorum. Ben sadece..." Duraksadım ve gözlerinin içine bakarak devam ettim. "Artık benimle kalakaldın, değil mi?"

Hafifçe gülümsedi, ben de ellerimi kalçalarına koydum.

"Çok fazla kötü aşk gördüm, Pike" dedi. "İkimiz de görmedik mi?" Ve sonra bana hafifçe sürtünerek, vücudumu anında uyandırdı. "Bu güzel bir aşk. Bulduğun zaman kaybetmeyeceksin. Hiçbir şey daha önemli değil."

Üzerimde kıpırdadıkça sertleştim ve yüzünü ellerimin arasına alıp gözlerine baktım.

"Beni seviyor musun?" diye sordu. "Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Üzerime eğildi, beni öptü ve dudakları benimkilerin üzerindeyken, "O zaman çok şanslıyım" diye fısıldadı. "Çok şanslıyız."

Onu sımsıkı tutup kendime çektim ama ellerim boş kaldı ve gözlerimi açınca, kollarımın boş olduğunu gördüm. Bu bir rüyaydı ve nefesimi yavaşlatamıyordum. Örtüyü üstümden atarak doğruldum, bacaklarımı aşağıya sarkıttım ve başımı ellerimin arasına gömdüm.

"Siktir" diye sövdüm. Alnım ter içinde kalmıştı.

Hâlâ serttim, penisim kanla doluydu, çünkü onu tıpkı iki ay önceki gibi hissedebiliyordum. Şu anda kollarımda olması için her şeyi verirdim.

Ayağa kalktım, kot pantolonumu giydim ve yatak odamdan çıktım. Cole'un uyuduğu odanın önünden geçtim ve sessizce Jordan'ın kapısını açtım. Odası sekiz haftadır kapalıydı ve nefes alır almaz kokusu içime doldu. Her yerde o vardı. Kapıyı kapatıp ışığı açtım.

Home & Garden dergileri yatağının altında duruyordu. Masaya bakınca gözlerim köşesine kaydı ve o gece ne kadar güzel olduğunu hatırladım. Dutch'ın ona verdiği kasetçalar masanın üstünde duruyordu. Masaya doğru yürüdüm, sesi kıstım ve Oynat düğmesine bastım. Hoparlörlerden Bruce Springsteen'in *I'm On Fire* şarkısı yayıldı ve Cole'u uyandırmak istemediğim için sesi tekrar kıstım.

Yatağa doğru yürüyüp oturdum ve şarkıyı dinleyerek etrafa baktım.

Ondan uzaklaşamıyordum ve bunu asla istemiyordum. Bir zamanlar Lindsay'ye âşık olduğumu sanmıştım ama değildim. O zamanki böyle bir şey değildi.

Ve Jordan'a bunu hiç söylememiştim. Onu sevdiğimi bile bilmiyordu.

Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama Cramer haklıydı. Onu her şeyimle sevebilirdim. Benim için doğru kişi oydu. Hayatının sonuna kadar onu mutlu etmek için her türlü çabayı gösterirdim.

Ama her şeyi mahvetmiştim.

BELGESİNOL KAKTÜS TEAM

Komodinin üstünde bir kavanoz gördüm; önündeki etikette *Hayaller* yazıyordu. Uzanıp kavanozu aldım ve içindeki birkaç düzine küçük kağıt parçasını inceledim. Hepsi farklı renklerdeydi ve rulo yapılıp, dışlarına altın renkli ipler bağlanmıştı.

Kalbim kulaklarımda atmaya başladı; mahremiyetini ihlâl etmek istemiyordum ama bilmem gerekiyordu. Hayallerinin beni ya da ona verebileceğim şeyleri içerip içermediğini bilmeliydim. Aşkı, zihnimi bulanıklaştırıyordu. Burada yazdıkları, onun doğrularıydı.

Kapağı açtım, ruloları yatağa serdim ve bir tanesini aldım. Heyecandan mideme kramplar girerek ipi çözdüm ve ruloyu açtım.

Kendi Noel geleneğini icat et.

Hafifçe gülümsedim. Bu tam da Jordan'a göre bir şeydi. Yaratıcıydı ve nasıl bir gelenek icat edeceğini görmeyi çok isterdim.

Kağıdı elimden bırakıp bir tane daha aldım ve açıp okudum.

Yağmurda üstü açık bir araba kullan.

Evet, beni böyle bir şey için dışarıya sürüklediğini, biraz eğlenmemi sağlamaya çalıştığını hayal edebiliyordum.

Elime başka bir rulo aldığımda ağzım kurudu ve kendimi hoşuma gitmeyen bir şey görme ihtimaline hazırladım. Ruloyu açarken nabzım boynumda atıyordu.

Bir gün evine bir kütüphane kur. Duvara gömülü raflar, dışarıda hışırdayan yapraklar ve üstünde yumuşak örtüler olan rahat bir şezlong.

Kaşlarımı çattım ve kağıdı bırakıp, hemen bir tane daha aldım.

Acaba Pike'ı yağmurlu bir günde film izlemek için bütün gün yatakta kalmaya ikna edebilir miyim?

Garanti ederim ki bütün gün yatakta kalırsak yapacağımız tek şey film izlemek olmaz, tatlım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başka bir ruloyu açtım. *Sıcak hava balonuna bin.*

Ruloları art arda açmaya devam ettikçe nefesim hızlandı.

Bir köpeği evlat edin.

Evde bira nasıl yapılıyor? Bunu denemek isterim.

Yazları çocuklarını göl gezilerine götür.

Gelecekteki evinin arka bahçesine bir çamaşır ipi tak. Artık kimsede onlardan yok!

Gözlerimi kırpıştırdım. Arka bahçeye daha yeni çamaşır ipi takmıştım. Bu hayali gerçekleşmişti. Devam ettim.

Bir maratona katıl.

Bagajda spontane pikmikler için bir örtü bulundur.

Bir geçit törenini izle.

Acı biberli et pişirmeyi öğren.

Arazi aracıyla dolaşmaya çık.

Okyanusta yüz.

Pike'ın kamyonetinin kasasını örtülerle ve yastıklarla doldurup yıldızları izlemeye gidelim.

Ruloları art arda okumaya devam ettim; sonunda dayanacak gücüm kalmadı ve kalanları kenara ittim.

Gözlerim yanarak, "Siktir" diye nefes verdim.

Ona tüm bunları verebilirdim. Bunların her birini –hayallerini, istediği hayatı– ona verebilirdim. Hepsini.

Aklım neredeydi ki? Jordan zenginlik, güç ve şöhret mi istiyordu? Buradaki ilk gecelerinden birinde ne demişti?

Düğün umurumda değil. Sadece o hayatı istiyorum.

Bir yuva istiyordu. Sevebileceği insanlar istiyordu.

Onu istememi istiyordu. Tek istediği buydu.

Gözlerime düşmelerine izin vermeyeceğim yaşlar doldu. "Ne halt ettim ben?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

27. Bölüm

Pike

Derin bir nefes aldım ve Grounders'ın kapı kolunu kavradım. Cam'i aramaya çalışmıştım ve hatta tekrar Hook'a gitmiştim ama onu bulamamıştım. Mecburen Shel ile konuşacaktım. Bunun zaman kaybı olduğundan emindim; kadın benimle tanıştığından beri benden nefret ediyordu ama çaresiz kalmıştım.

Kapıyı açıp içeri girince, müzik ve kızarmış yiyecek kokusu anında yüzüme çarptı. Shel önünde sadece üç müşteriyle barın arkasında duruyordu. Etrafa bakınca birkaç masa dışında çoğunun boş olduğunu gördüm. Oldukça sakin bir pazartesi gecesiydi.

Boynumu çatırdatıp kendimi hazırlayarak bara doğru yürüdüm.

Beni ânında gördü, sırtını dikleştirdi ve elindeki bardağı kurulamayı bıraktı. "Cam, bu adama hizmet edebilir misin?" diye seslendi.

Diğer uca bakınca Jordan'ın ablasının barın üzerine eğildiğini fark ettim.

Jordan'ın yokluğunda onun yerine çalışıyor olmalıydı.

Başını eline dayamış, bir müşteriyle konuşuyordu fakat beni görür görmez dik durdu ve gülümsemesi kayboldu.

Shel uzaklaşmaya başladı.

"Bekle" diyerek onu durdurdum. "Kalmayacağım."

"Güzel."

"Ben sadece–"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sözümü keserek, "Nerede olduğunu sana söylemeyeceğim" dedi.

Cam'in bizi izlediğini gördüm ve omuzlarımı dikleştirerek bir nefes daha aldım. "Sadece iyi olup olmadığını bilmem gerek."

Shel ters bir şekilde, "İyi" dedi. "Senden ve bu kasabadan uzak dururs daha da iyi olacak."

Ona yaklaşarak sesimi alçalttım. "Onu görmem gerek. Lütfen."

"Daha önce fırsatın oldu."

Uzun siyah kaküller gözlerine düşüyordu ama bakışlarındaki nefreti tüm açıklığıyla görebiliyordum.

Jordan'ı rahatsız etmek istemiyordum. Benden uzak durmuştu ve ondan haber alamamıştım; bu bana doğru şeyi yaptığımı söylüyordu. Durumu iyiydi ve daha mutlu olacaktı.

Ama ben iyi değildim. Bu iş benim için bitmemişti. İnsanın yataktan çıkması, yürümesi, konuşması, çalışması ve yemek yemesi için sağlam bir yüreğe ihtiyacı vardı ama Jordan giderken benimkini alıp götürmüştü. O ortaya çıkmadan önce de pek yürekli değildim ama içimde ne varsa, onunla gitmişti. Perişan haldeydim.

"Lütfen ona..." diyerek duraksadım ve yüzleşmekten korktuğum şeyi yüksek sesle itiraf ettim. "Onu sevdiğimi söyle."

Shel hiçbir şey söylemedi. Aklından geçenlerin doğru olduğunu bildiğimden, gözlerine bakamıyordum. Çuvallamıştım.

Tam gitmek üzereyken Cam yanımıza geldi.

Shel'e, "İki ay geçti" dedi. "Ve adam hâlâ bok gibi görünüyor."

"Bu Jordan'ın sorunu değil."

Cam, "Ve biz de Jordan'ın bakıcıları değiliz" diye karşılık verdi. "Onu bir kez terk etti ve isterse onu tekrar terk edebilir. Onu korumamıza gerek yok."

Shel bocaladı, bana ters ters baktı ve sonunda pes ederek, Cam'in etrafından dolanıp barın diğer ucuna doğru yürüdü.

Cam bana döndü. "Bak, tam olarak nerede olduğunu bilmiyoruz" dedi. "Birkaç haftada bir arayıp haber veriyor. Ama ailesi doğu Virginia'da bir motel işleten bir arkadaşı var. Arkadaşı ziyarete gelmesi için Jordan'ı ikna etmeye çalışıyordu ve hatta bir yaz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mevsiminde orada bir iş bile teklif etmişti." Duraksadı ve sonra omuz silkti. "Jordan'ın çok fazla parası olmadan başka bir yere gidebileceğini sanmıyorum."

Virginia. Bu on iki saatlik bir araba yolculuğu demekti. Oraya Volkswagen'iyle gitmiş olabilir miydi?

Cam aradığını söylediğine göre, Jordan güvendeydi. Bundan daha iyi bir ipucu bulamazdım. Jordan'ın güz dersleri bir hafta içinde başlıyordu ve eğer geri dönecek olsaydı şimdiye kadar dönerdi, öyle değil mi? Eşyalarını evimden almak isterdi ve nerede yaşayacağını bulması gerekirdi. Acaba geri dönmeyi düşünüyor muydu?

Onu bulmam gerekiyordu. Bekleyemezdim.

Gitmek üzere arkamı döndüm ama sonra durdum. Cam'e, "Motelin adı ne?" diye sordum.

Ama sadece içini çekti. "Hımm, hatırlayamıyorum" diyerek benimle oynadı. "Sanırım onu bu kadar çok istiyorsan bulursun."

Sonra işimi zorlaştırdığı için halinden memnun bir şekilde çekip gitti. Sanırım birkaç yere telefon açabilirdim ama onu bulursam, telefonu yüzüme kapatabilirdi. Gidip onu bulmam gerekiyordu.

En azından onu son bir kez görmeli, onu sevdiğimi ve benim her şeyim olduğunu söylemeliydim.

Ve onsuz yaşayamadığımı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

28. Bölüm

Jordan

Fareyi tıkladım ve kırmızı kupa altılısını ve altındaki her şeyi siyah siyah sinek yedilisinin üzerine taşıdım. Sonra yeni kartı çevirdim, iki kez tıkladım ve asın otomatik olarak yukarıdaki boş yerlerden birine doğru kaymasını izledim.

Dokuz hafta sonunda bu oyunda deneyim kazanmıştım. Danni, poker veya yirmi bir öğrenmemi ya da dünyanın dört bir yanından insanlarla çevrimiçi oyunlar oynamamı önermeye devam ediyordu ama o kadar da havalı değildim. Yalnız başıma oynamayı seviyordum. Sadece beynimi meşgul edecek bir şeye ihtiyacım vardı. Olaylı bir yaz tatili olmuştu. Dört yüz oyundan yaklaşık üç yüz elli tanesini kazanmıştım ve sadece onları da sırf geç saate kadar oynamaya devam edip uyuyakaldığım ve pilim bittiği için kaybetmiştim.

Bu muhteşem yaz boyunca saatlerimi nasıl geçirdiğimi düşündükçe gerçekten acınası bir halde olduğumu hissediyordum. Ama sonra yeni bir oyuna başladım ve bunu düşünmeyi bıraktım.

Lobi kapısının zili çaldı ve başımı kaldırınca siyah bir süveter ve kot pantolon giymiş genç bir adamın içeri girip resepsiyona doğru yürüdüğünü gördüm. Taburemden inerek ayakta durdum. Bu kadar geç saatte müşteri geldiğinde hep gergin olurdum. Motel çok fazla dükkânın veya ışığın bulunmadığı eski bir otoyol üzerindeydi. Çoğu insan dışarısı bu kadar karanlıkken eyaletler arası yolu tercih ediyordu ve tercih etmeyenler bende merak uyandırıyordu.

Ama ne yapalım, iş işti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Selam." Gülümsedim. "*Blue Palms*'a hoş geldiniz."

Adam bankoya yanaştığında boynundaki devasa kanat dövmesini ve üstüne siyah harflerle kazınan Şeytan Uyumaz yazısını görünce gülümsemem kayboldu. Burası oldukça muhafazakâr bir bölgeydi. Bu adam yerel halktan olamazdı. "Selam." Sadece bir saniyeliğine gözlerime baktı. "Kaç tane boş odanız var?"

"Hımm..." Emin olmak için kutucuklara bakıp anahtarları saydım. "Altı" dedim.

Başıyla onayladı ve sanırım cüzdanını çıkarmak için arka cebine uzandı. "Beş tanesini tutacağım. Bir gecelik lütfen."

Beş mi? Sanırım buraya geldiğimden beri *Boş Odamız Kalmadı* demeye hiç bu kadar yaklaşmamıştık. O kadar odayı ne yapacaktı?

Şikâyet ettiğimden değil. İşe ihtiyacımız vardı.

Arkadaşım Danni ve ailesine ait olan *Blue Palms*, neredeyse terk edilmiş bir yol üzerindeydi; yirmi yıl önce yapılan yeni eyaletler arası otoyol, bu günlerde iş yapmayı oldukça zorlaştırıyordu. Burada olduğumuzu bilenler sadece kasabalılar, onları ziyarete gelen akrabaları ve eski yolları tercih ederek daha otantik bir deneyim arayan bisikletçilerdi.

Yine de yardım etmeye geldiğim için mutluydum. Danni yıllardır ziyarete gelmem için bana yalvarıyordu ve onunla bir yaz daha geçirerek eski günleri anmıştık. İkimiz de on iki yaşındayken bir yatılı kampa burs kazanmıştık ve aramızdaki uzun mesafeye rağmen o zamandan beri iletişim içindeydik. Onun ilginç ve cazip hikâyelerinin doğduğu yeri hayalimdeki resimle eşleştirmeyi her zaman istemiştim.

Müşterinin uzattığı kimliği aldım.

"Teşekkürler" dedim ve odaları onun üzerine kaydetmek için kimliğini anahtar gözüne koydum.

Kapı birdenbire tekrar açıldı, zil çaldı ve birinin emredercesine, "Yemeğe ihtiyacımız var!" diye bağırdığını duydum.

Başımı kaldırınca kapıda üç kadın gördüm; dışarıda da birkaç kadın vardı. Başka erkek yoktu. Gözlerim giysilerine takıldı bunların yanında ablamın Hook'ta giydikleri fazla edepli sayılırdı. Saçları, makyajları, topuklu ayakkabıları...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gözlerimi adama çevirip ona sinirli bir şekilde, uzun uzun baktım. Adam duvardaki panoya iliştirilmiş kağıt menülere göz attı ve farklı köşelerde duran birkaçını çıkardı.

"Bu restoranlar paket servisi yapıyor mu?" diye sordu ve cüzdanından bir tomar para çıkardı.

"Evet, hepsi yapıyor."

Kızlardan biri yanına koşarak, elinde tuttuğu menüleri ve nakit parayı çekip aldı.

Adam kıza bakmadan, "Fişleri ve para üstünü istiyorum" dedi.

Kız adamın arkasından yüzünü buruşturdu ve dışarı çıkarak diğerlerinin yanına gitti.

Kendimi adamı uyarmaya mecbur hissettim. Buranın resmi olmayan birtakım ahlaki kuralları vardı ve Danni maskaralıklar konusunda oldukça katıydı. Uzun zamandır zar zor geçiniyorlardı ama kasaba bu mülkü geliştirmeye bakıyordu. Danni onlara burayı gözden çıkarmak için bir bahane vermek istemiyordu.

Adamın adını ve adresini yavaş yavaş bilgisayara girerken, "Burası oldukça sessiz, ailelere yönelik bir yerdir" dedim. "Partilere izin yoktur, bilginiz olsun..."

Koyu kahverengi gözlerinde muzip bir ifadeyle bana baktı. "Onlar benim kız kardeşlerim" dedi.

Gülümsememek için kendimi tuttum ve tekrar işime odaklandım. *Tabii*. Eğer onlar kız kardeşleriyse, ben de annesiydim.

Ama tıpkı bir erkek kardeş gibi, onlardan oldukça rahatsızmış gibi davranıyordu.

Köşeli elmas şeklindeki eski moda anahtarlıkları bankonun üzerine koydum ve imzalaması için sözleşmenin çıktısını aldım.

"Havuz saat onda kapanıyor" dedim. "Buz makinesi ve otomatlar iki binanın arasında ve yolun karşısında bir çamaşırhane var." Ona bakarak dışarısını işaret ettim. "Resepsiyon yirmi dört saat açıktır. Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin. Toplam iki yüz sekiz dolar, kırk iki sent ediyor."

Ama sözleşmenin üstüne bir tükenmez kalem koyup cevabını beklerken, beni dinlemediğini fark ettim. Sağındaki duvarda asılı duran fosforlu tabelaya ve üzerindeki alıntıya bakıyordu...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hiçbiri Billy ve benim gibi olamaz...

Sert yüz ifadesi tabelaya bakarken aniden küçük bir gülümsemeye dönüştü, şaşkınlığı ve kafa karışıklığı yüzüne yansıdı. Zihnindeki bir anıyı yeniden yaşıyor gibiydi. Tabelaya tekrar baktım. Danni'nin 90'lar müziğine olan takıntısı bütün yaz başıma bela olmuştu. Bu bir Sheryl Crow şarkısı repliğiydi ve Danni'ye bir anlamı olup olmadığını hiç sormamıştım çünkü o zaman şarkıyı çalardı ve ben de acı çekerdim.

"Bayım?" diye sordum.

Adam gözlerini kırpıştırarak bana döndü ve bir an için afalladı. "İyi misiniz?"

Sonra kendini topladı ve tekrar cüzdanını açtı. "Ne kadar?"

"İki yüz sekiz dolar, kırk iki sent" dedim.

Bana üç tane yüz dolarlık banknot uzattı ve elli dolardan büyük banknotlar kabul etmediğimi belirten bir yazımız olduğu halde cüzdanındaki sinir bozucu nakit yığınını görünce sinirini bozmak istemedim. Parayı alıp üstünü saydım.

Beklerken parmaklarını bankoya vurmaya başladı ve Danni'nin lobideki hoparlörlerden yayınladığı Cake grubunun *The Distance* şarkısına ritim tuttuğunu fark ettim.

Ona para üstünü uzatarak, "Ah, bunu yapmayın" diye şaka yaptım. "Motelin sahibini yüreklendireceksiniz. Onu çalma listesinin müşterileri uzaklaştırdığına ikna etmeye çalışıyorum."

Parayı aldı ve bana bir bakış attı. "Doksanlı yılların müziği en iyisidir. İnsanlar o zaman doğruyu söylerdi."

Daha fazla tartışmadan hafifçe gülümsedim. Belli ki o da Danni'yle aynı Kool-Aid'den* içmişti.

"Teşekkürler" diyerek anahtarları aldı.

Kimliğini geri verip gitmesini izledim. Dışarıdaki kızlara oda anahtarlarını dağıttı ve az sonra hepsi odalarına gitti. Pencereye gidip bir içlerinden biriyle odaya girip girmediğini görmek aklımdan geçti. Ya da beşiyle birden. Çok merak ediyordum.

* ABD'de suyla karıştırılarak hazırlanan, toz formundaki meyveli içecek. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O bir müşteri miydi?" Başımı çevirip arkama bakınca, Darrin'in ofise girdiğini gördüm. Büyükannesiyle yaşadığı dairesi ofisin arkasında olduğundan, istediği zaman gelip işleri kontrol etmesi kolay oluyordu.

"Evet" dedim. "Bu gece için beş oda aldı ve en az yarım düzine kadınla seyahat ediyor; bu yüzden gece vardiyasında iyi eğlenceler dilerim."

Tıksırdı ve gidip sözleşmeyi aldı. Gözlerini kısıp adamın adını okuyarak, "Tyler Durden mı?" dedi.

Başımla onaylayarak, kareli gömleğine düşen kahverengi bir saç telini alıp attım. Giysileri bile 90'lardan kalmaydı.

"Kimliğini almadın mı?" Yüzümü buruşturdu. "Bu sahte bir isim."

"Kimliğinde Tyler Durden yazıyordu" diye karşılık verdim. "Neden sahte bir isim olduğunu düşünüyorsun?"

Aptalın teki imişim gibi, "Tyler Durden *Dövüş Kulübü*'ndeki baş karakterlerden biri" dedi. "*Dövüş Kulübü* 90'ların en iyi filmidir ve gelmiş geçmiş en iyi kitaplardan biridir. Bunu bilmemen rahatsız edici, Jordan."

Başımı iki yana sallayarak güldüm. Benden sadece bir yaş büyük olabilirdi ama ilgi alanlarımız bakımından ayrı dünyaların insanlarıydık.

Dövüş Kulübü.

Gülümsemem yarım kaldı ve gözlerimi indirerek, bilgisayara geri döndüm. Filmi izlemiştim ama isim aklımda kalmamıştı. Üstelik yakın zamanda Pike'la izlemiştim.

Göğsüm sıkışarak yutkundum. Kahretsin. Son birkaç haftadır onu düşünmemek için dikkatimi başka bir yere çevirme konusunda son derece iyi bir iş çıkarmıştım. İlk başta zordu ama onu her gün görmemek işimi kolaylaştırıyordu. O şekilde gitmekle doğru olanı yapmıştım.

Ama arada bir, uzun bir cumartesi vardiyasında Darrin'ye taco sosu yaptığımda, bir şarkı duyduğumda ya da yağmurluğumu ve hâlâ üzerinde duran çamur serpintilerini gördüğümde aklıma ge-

biyordu. Bu süre zarfında hiç mum da yakmamıştım çünkü onları üflerken ne dileyeceğimi bilmiyordum.

Onunla birlikteyken hissettiğim gibi hissetmeyi dilemek, tekrar onun etkisi altına girmeme neden oluyordu ama içten içe, tek istediğim buydu.

Tekrar o kadar iyi hissetmek.

Artık bir başkasıyla birlikte olmak zorundaydım.

"Ee ..." Danni yanıma bir tabure çekti. "Güz derslerin yakında başlamıyor mu?"

Onunla göz göze gelmekten kaçınarak Free Cell oyununu kapattım. "Evet."

Daha fazlasını söylememi bekliyordu ama ne diyeceğimi bilemiyordum. Maddi yardımım gelmişti, ders ücretlerim ödenmişti ve bir daire tutacak kadar param vardı ama bu nedense bir adım geriye gitmek gibi geliyordu. İlk gittiğimde Pike aramıştı ama birkaç gün sonra aramayı bırakmıştı ve o zamandan beri hiçbir girişimde bulunmamıştı.

İtiraf etmek hiç hoşuma gitmese de ne yaptığını, biriyle görüşüp görüşmediğini, beni özleyip özlemediğini çok sık merak ediyordum...

Eve dönersem, onunla karşılaşabilirdim. Acaba onu tekrar görmek nasıl olurdu?

Ondan uzak durduğum için kendimle gurur duyuyordum ama hâlâ kafamın içinde olduğu ve aklımı sürekli meşgul ettiği için utanıyordum. Onu unutamamıştım ve bir mum üfleyip dileyecek daha iyi bir şey bulana kadar, henüz geri dönecek durumda olabileceğimi sanmıyordum. Korkuyordum.

Danni, "Sonsuza kadar burada kalabileceğini biliyorsun" diye devam etti. "Cidden. Benim üniversitem de hiç fena değil. Transfer olabilirsin."

"Teşekkürler" dedim. "Ama geri dönmem gerek. Bunu biliyordum. Sadece bu konuda düşünmeyi erteliyordum."

"Onu görmek istemiyorsun."

Onunla göz göze geldim. Siyah çerçeveli gözlüğü yine burnuna düşmüştü.



"Ayrıldığımda olduğum kişi olmak istemiyorum" diye açıkladım.

"Değilsin." Dirseğini bankoya koydu ve çenesini eline dayadı. "Acı çekmeye hakkın var. Ama bunun seni engellemesine izin verme" dedi. "Bizi güçlü kılan da bu. Onu aramadın ve biraz eğlendik. Yaz mevsimini mahvedemedi çünkü ona izin vermedin."

Evet. Gölette sarhoş olmuştuk, Danni'nin üstü açık 92 model Pontiac Sunbird arabasıyla kötü müzikler dinleyerek şehirde hız yapmıştık ve burada havuz partileri düzenlemiştik. Hafifçe güldüm.

"Ve o da benim peşime düşmedi, dolayısıyla... Sanırım ikimiz de bunun kısa süreceğini biliyorduk. Sadece bir kaçamaktı. O haklıydı."

Bir kaçamak.

Onu artık sevmediğimde geriye dönüp bakınca eğleneceğim ve seks için minnet duyacağım harika bir hikâyeydi.

Danni'nin gözlerini üzerimde hissediyordum çünkü kendime yalan söylediğimi biliyordu ama tıpkı bir arkadaşın yapacağı gibi, hayalime dalmama izin verdi. Bazen hayatta kalmak için yalanlara ihtiyacımız vardı çünkü gerçekler çok can yakıyordu.

Belki transfer iyi bir fikir olabilirdi. Ayağa kalktım. "Yazıcıya kağıt koymak gerek" dedim.

Ve ona bakmadan, biriken yaşları görmemesi için gözlerimi kırpıştırarak arka ofise girdim. Ağlamayacaktım. Ne de olsa sonsuza kadar burada saklanamazdım. Northridge benim evimdi, ailem oradaydı ve bir noktada geri dönmem gerekiyordu. Bunu yapabilirdim.

"Selam." Danni'nin neşeli bir ses tonuyla konuştuğunu duydum. "*Blue Palms*'a hoş geldiniz."

Kendi kendime gülümsedim. *Blue Palms* kesinlikle Virginia'ya özgü olmayan bir dizi yapay fosforlu palmiye ağacından ibaretti. Ama buranın tropikal renklerini, retro pembeleri ve mavilerini, eski tarzını ve albenili kumsalını seviyordum. Daha büyük otellerin olanaklarına sahip olmayabilirdi ancak özel, temiz ve nostaljikti. Bir karakteri vardı.

Bir erkek sesi, "Ee, teşekkürler" dedi. "Aslında..."

Lobiden boğuk sesler gelirken dolabı açtım ve bir paket kâğıt çıkardım. Adamın sadece tek bir odaya ihtiyacı olmasını umdum çünkü neredeyse bütün odalar doluydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Jordan Hadley mi?" Danni onu tekrarlarcasına, daha yüksek sesle konuştu. Kolumdaki kağıtla, dolap kapağı hâlâ açıkken durdum.

Adam, "Evet" dedi ve onları daha iyi duymak için kapıya yaklaştım. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. O burada mı çalışıyor? Bana bu bölgedeki bir motelde çalıştığı söylendi ve neredeyse her yere gittim."

Nabzım boynumda atmaya başladı ve sadece kısa, sığ nefesler alabildim.

Danni, "Peki siz kimsiniz?" diye sordu.

Adam, "Pike Lawson" diye cevap verdi. "Bir arkadaşıyım."

Kollarım gevşedi; az kalsın kağıt paketini düşürecektim. Danni, "Pike..." diye tekrarladı. "*Vampir Avcısı Buffy*'deki gibi mi?"

"Ha?"

"1992 yapımı olan bir kült klasik" dedi Danny. "Luke Perry var ya. Dizideki adı Pike."

Normalde Danni'nin gevezeliğine gülerdim ama başım dönüyordu ve midem çalkalanıyordu. Pike burada mıydı? Gerçekten burada mıydı?

Bir an sessizlik oldu ve sonra Pike, "Jordan burada mı çalışıyor? Onu gerçekten görmem gerek" dedi.

Sesi kırılgan geliyordu ve konuşmasını duyunca onu düşündüğümden daha çok özlediğimi fark ettim.

Ama içsel gücümün arttığını hissettim ve ondan saklanmayacağımı göstermek üzere sırtımı dikleştirdim. Neden burada olduğunu bilmiyordum ama yine babamın yanına taşınmaya çalıştığım zamanki gibi taleplerde bulunmaya çalışırsa, karşısında durup direnmenin o kadar zor olacağını sanmıyordum. Bana ne yapacağımı söyleyemezdi.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın.

Köşeyi dönerek lobiye girdim ve Pike'ın tezgahın diğer tarafında durduğunu gördüm. Bakışları derhal üzerime kilitlendi.

Bir nefes aldı ve öylece bana baktı. Vücudu kaskatıydı.

Siyah tişörtünü ve sanki bütün bir yaz boyunca dışarıda çalışmış gibi daha da bronzlaşan tenini inceledim; o delici ve sıcak ela

gözlerini ve beni defalarca kavrayıp taşıyan büyük ellerini görünce yüreğim pırpır etti. Daha uzun görünüyordu ama elbette uzamadığını biliyordum.

Danni taburesinden indi. "Ben... gidip büyükannemi kontrol edeceğim" dedi ve sessizce yanımdan geçerek dairesine doğru yürüdü.

Pike ön kapıyla banko arasında duruyordu; iki yandaki ellerini yumruk yapmıştı ve ilerlemek üzereymiş gibi görünüyordu ama ilerlemedi.

Bankoya yürüyüp kâğıtları elimden bıraktım. "Ne var?" diye sordum. Ama o transtaymış gibi, öylece durdu.

Boynumun arkası ter içinde kaldı ve gerilmeye başladım. Neden öylece durup bana bakıyordu? "Ne istiyorsun?" diye ters bir şekilde onu zorladım.

Ağzını açtı ama sonra kapatarak yutkundu.

"Pike, Tanrım–"

"Gittiğin gün" diye lafa girince sustum.

Bekledim ve gözlerinde korku dolu bir bakış belirirken onu dinledim.

"Ev o kadar boştu ki" diye devam etti. "Daha önce hiç olmadığı kadar sessizdi. Üst kattaki ayak seslerini ya da saç kurutma makinesini duyamadım ya da bir odaya gireceğini ümit edemedim. Gitmiştin. Her şey..." Gözlerini indirdi. "Bitmişti."

Boğazıma bir yumru oturdu ve gözlerimin yaşlarla dolmak üzere olduğunu hissettim ama çenemi sıkarak akmalarını önledim.

"Ama seni hâlâ hissedebiliyordum" diye fısıldadı. "Hâlâ her yerdeydin. Buzdolabındaki kurabiye kabı, seçtiğin tezgâh arkası kaplaması, kitap raflarımın tozunu aldıktan sonra tüm fotoğraf çerçevelerimi yanlış yere koyuşun." Kendi kendine gülümsedi. "Ama onları yeniden düzenleyemedim çünkü onlara en son dokunan sendin ve her şey senin bıraktığın gibi dursun istedim."

Çenem titredi ve yumruklarımı göğsümde kavuşturduğum kollarımın altına sakladım.

Duraksadı, sonra devam etti. "Hiçbir şey sen evime gelmeden önceki gibi olmayacaktı. Olmasını istemiyordum." Başını iki yana

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

salladı. "İşe gittim ve eve geldim; her gece, her hafta sonu evde kaldım çünkü birlikte olduğumuz yer orasıydı. Seni hâlâ orada hissedebiliyordum." Sesini alçaltarak bana yaklaştı. "Seninle ancak orada bütünleşebiliyordum ve bir süreliğine benim olduğunu kanıtlayan her bir ipucuna tutunabiliyordum."

Sesi kalınlaştı ve gözlerinin sulandığını gördüm.

Kaşlarını çatarak, "Gerçekten elimden gelenin en iyisini yaptığımı sanıyordum" dedi. "Senden faydalandığımı sanıyordum çünkü yaşadığın onca şeye rağmen genç ve güzelsin, çok mutlu ve umutlusun. Bana dünyanın yeniden kocaman bir yer olduğunu hissettirdin."

Nefesim titredi ve ne yapacağımı bilemedim. Burada olmasından nefret ediyordum. Burada olmasına sevinmekten nefret ediyordum. Ondan nefret ediyordum.

"Hayatını senden çalamazdım ve seni kendime saklayamazdım, anlıyor musun?" diye açıkladı. "Ama sonra anladım ki mutlu ya da umut dolu olmanın veya beni mutlu etmenin sebebi genç olman değil. Mutlu ve umut dolusun ve böyle olabiliyorsun çünkü iyi bir insansın. Sen busun."

Gözümden bir damla yaş düşerek yanağımdan aşağıya doğru süzüldü.

Elleri titreyerek, "Bebeğim" diye fısıldadı. "Umarım beni seviyorsundur çünkü seni deli gibi seviyorum ve hayatımın geri kalanında seni isteyeceğim. Senden uzak durmaya çalıştım çünkü doğru olan bu sandım ama yapamıyorum işte. Sana ihtiyacım var ve seni seviyorum. Bu insanın başına iki kez gelmez ve bir daha aptallık etmeyeceğim. Söz veriyorum."

Çenem titredi ve boğazıma bir şey takıldı; onu tutmaya çalıştım ama yapamadım. Yüzüm buruştu ve ona sırtımı dönerek ağlamaya başladım. Gözyaşlarım kahrolası bir şelale gibi akıyordu ve ondan nefret ediyordum. Ondan aşırı nefret ediyordum.

Bir saniye sonra kollarını bana doladı ve bana arkadan sarılarak, yüzünü boynuma gömdü.

Kulağıma, "Bu kadar geciktiğim için üzgünüm" diye fısıldadı. "Evet geciktin" diye ağladım. "Çok geciktin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunu telafi edeceğim." Beni kendine çevirdi ve yüzümü sıkıca tutarak, dudaklarını kulağıma bastırdı. "Söz veriyorum."

Bana bir süre sarıldı ve gururum teslim olmamamı söyledi. Kimseyi içeri almamam ve daha fazla ikinci şans vermemem gerektiğini.

Ama onun yerinde olsam aynı şeyi yapmayacağımdan tam olarak emin değildim. Cole, Lindsay, Shel, Dutch, tüm mahalle... bizi konuşacaktı. Bazıları bu yüzden onu yargılayacaktı. Korkmakta haklıydı.

Ama bilmiyorlardı. Ne kadar şanslı olduğumuzu ve ne kadar güzel olduğunu.

Onu seviyordum.

Geri çekildim ve gözyaşlarımı tişörtüne sildim. "Ve fotoğraf çerçevelerini yanlış yerlere koymadım" dedim. "Orada durmaları gerekiyordu."

Güldü, yüzümdeki gözyaşlarını sildi ve beni kendine çekerek öptü. Bütün anılar –yumuşak ama güçlü ağzı ve tadı– canlandı ve ben de onu öperken ona daha yakın olabilmek için parmak uçlarımda yükseldim.

Birisi, "Bir odaya mı ihtiyacınız var?" diye araya girdi. "Doğru yere geldiniz."

Tekrar geri çekildim ve Danni içeri girip tekrar tabureye otururken Pike boğazını temizledi.

"Pike, bu Danni" dedim. "Danni, bu da Pike."

"Tanıştığımıza memnun oldum" dedi.

"Evet, ben de." Pike elini uzattı ve tokalaştılar.

Danni tekrar, "Ee, bir oda istiyor musunuz?" diye sordu. "Bizim ikramımız." Kutucuklardaki son oda anahtarını alıp bize uzattı.

Pike eğilip anahtarı aldı. "Teşekkür ederiz. Gerçekten. Bu harika olur."

Danni bakışlarını bana çevirince her şeyin yolunda olduğuna dair bir teyit aradığını anladım. Başımla onaylayarak, ona güvence verdim.

"Peki, iyi geceler" dedi Danni. "Sabah görüşürüz." Pike elimi tuttu ve dışarı çıktık. Nemli Ağustos havası yüzünden kollarım

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şimdiden yapış yapış olmuştu. Pike beni kaybedecekmiş gibi tutarken kamyonetine yürüdük ve bir silindir çantayla küçük bir paketi yanımıza aldık.

Kamyonetin kapısının da lastiklerin de çamura bulandığını görünce güldüm.

Odaya doğru yürürken Tyler ve kızlara verdiğim beş odanın önünden geçtik. Bazılarından müzik, konuşmalar ve kahkahalar yayılıyordu. Perdeleri kapalı olan başka bir odanın önünden geçtik ancak televizyondan yayılan ışık, perdenin kumaşını delip geçiyordu.

Kaldırımda, düzenli müşterilerden biri olan Peter, çıplak sırtına astığı kılıcıyla ve üstünde her zamanki siyah deri pantolonuyla Cola makinesine yürüyordu.

Pike adama bakarak, "Bu da neyin nesi?" diye mırıldandı. "Bu Peter" dedim.

Neredeyse beline kadar uzanan siyah saçlarına gıptayla baktım. "Her hafta sonu CARYO için buraya geliyor." Pike kaşlarını çatıp bana baktı.

"Canlı Aksiyon Rol Yapma Oyunları" diye açıkladım. "Bazen yanında güzel bir Elf prensesi getiriyor ve sapıkça şeyler yapıyorlar. Sesleri duvarların dışına taşıyor."

Odamıza vardığımızda Pike tıksırdı ve kapının kilidini açtı. O kapıyı kapatıp kilitlerken içeri girip komodine doğru yürüdüm ve lambayı açtım.

"Seni yarın eve götürebilir miyim?" diye sordu. "Heyecanla bekliyorum."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Neyi heyecanla bekliyorsun?"

Hafifçe gülümsedi. "Sanırım her şeyi."

Bana fırlattığı küçük kutuyu havada yakaladım. "Bu ne?" diye sordum.

"Açsana."

Lavaboya doğru yürüdüm ve aynaya dönerek paketin üzerindeki bandı yırttım. Kutuyu açınca içinden üç tane kaset çıktı ve anında sırıtmaya başladım.

"Senin için katlanabileceğim 80'ler müzikleri buldum" dedi ve koleksiyonuma yeni eklenen kasetleri incelerken arkama geçti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"AC/DC" dedim. "Metallica... Beastie Boys."

Ona baktım. Eğilip beni öptü. Başımın döndüğünü hissederek gözlerimi kapadım. Bu kasetleri bulmak için ne kadar zahmete girdiğini merak ettim. Epey uğraştığını umuyordum.

Dilimi onunkine değdirmemle öpüşmemiz ateşli ve tutkulu bir hâl aldı; ensesine uzandım ve onu sıkıca kavradım.

Dişlerinin arasından nefes aldı, kot pantolonunun içinde sertleştiğini hissettim.

"Bebeğim, Virginia'nın her yerini dolaştım" dedim. "Duş almam gerek."

"Sonra birlikte alırız" derken iki ay önceki mutfak maceramızı hatırladım; o zaman da önce duş almak istemişti.

Kasetleri banyo tezgâhına bıraktım ve sırtımı ona bastırarak inledim.

Beni öptü ve gözlerimin içine bakmak için sadece bir parça geri çekildi. "Gittiğinden beri hayatıma başka kimse girmedi" dedi.

Gözlerimi kırpıştırıp ona baktım. "Biliyorum. Ama bu benim için geçerli değil." Yüzü düştü ve çenesi gerildi.

Ona pişmanlık dolu gözlerle baktım. "Seni özleyince Dört Temmuz'da birkaç kadeh içtim ve 108 numaralı odadaki masanın köşesiyle ufak bir kaçamak yaşadım" dedim. "Oldukça ateşliydi."

Vücudu sarsılarak güldü.

Aslında bunu yapmamıştım ama birkaç kez aklımdan geçmişti. Yine de gözlerimi kapattığımda sadece onu görüyordum ve beni istemediğini düşündüğüm bir adamı hayal ederek mastürbasyon yapmak bana acıklı geliyordu.

Bu yüzden iffetli davranmıştım ama şimdi çılgınca şeyler yapmaya hazırdım.

Beni kendine çevirip kucağına aldı, bacaklarımı beline doladım ve beni yatağa taşıdı. Geri düşmeme izin vererek tişörtünü çıkardı ve bana bakarak kemerini açtı.

Ancak birdenbire, yatağımızın arkasındaki duvar çok yüksek sesli ve şiddetli bir gümbürtüyle sarsıldı; tiz iniltiler ve çığlıklar duvarları delip geçti. İkimiz de durduk ve Peter ile prensesinin bi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tişikteki odada yatak başlığını duvarımıza vurarak ve yatağı ileri geri hareket ettirerek seks yapmalarını dinledik.

Pike'ın gözleri açıldı. "Vay be, çok gürültücüler" dedi.

Evet.

Sonra muzip bir şekilde bana baktı. "Onları bastırabiliriz" dedi. Sonra dizlerimin arkasını kavradı, beni yatağın ucuna kadar çekti ve üstüme çıkarken tiz bir ses çıkardım.

29. Bölüm

Jordan

Bir Yıl Sonra

"Beni kontrol etmeyi bırakırsan kendi başıma öğreneceğim!" Pike'ın ellerini gidondan çekmeye çalışarak onu azarladım.

Arkamda, yeni arazi aracımın üzerinde oturuyordu. Gaz vererek bizi çamurlu hendeğin içinden çıkardı. Nefes nefese kaldım, ona yaslandım ve dengemi bulmak için kollarını kavrarken midem ağzıma geldi. Güldüm.

"Keşke kaskını taksan..." dedi. "Ama kaskımı takınca etrafı göremiyorum."

Çamurda dolaşıyorduk. Saatte elli beş kilometre hız yapmıyorduk ki. Bunun için kaska ihtiyacım yoktu. Ayrıca, bugün sadece ATV'yi kullanmayı öğreniyordum. Saatte yirmi kilometre hızla giderken devrilecek halim yoktu.

Ama kaskı takmadığım sürece, bütün kuralları öğrenene kadar tek başıma kullanmama izin vermiyordu. Bu yüzden de bana sürücü eğitimi veriyordu. Yeni kırmızı ATV'me, çizmelerime ve kot pantolonumun her tarafına çamur sıçratarak, hızla nehrin kıyısında ilerliyorduk. Ayrıca düzenli aralıklarla saçlarıma düşen soğuk su damlaları beysbol şapkam sayesinde yüzüme ve gömleğime gelmiyordu.

Finallerim bu hafta bitmişti. Uykusuzluktan sürekli baş ağrıları çekmiştim ama bugün kendimi çok daha iyi hissediyordum. Bana böyle bir sürpriz yaptığı için sevinmiştim. İhtiyacım olan tek şey onunla eğlenceli bir gün geçirmek ve temiz hava almaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Son birkaç haftadır ders çalışırken içinde bulunduğum gel-gitli ruh halini çok iyi idare etmişti. Bana atıştırmalıklar hazırlamış ve çalışırken beni rahatsız etmemeye özen göstermişti.

Gerçi kütüphaneye –yani eski yatak odama– geldiği ve bir molaya ihtiyacım olduğu bahanesiyle beni kısa sevişmeler için baştan çıkardığı da olmuştu.

Evet, tamam.

Burnumu bir kitaba gömdüğüm sırada odaya girdiğini, tişörtünü çıkardığını ve duş alacağını söylediğini hatırlayınca gülümsedim çünkü aslında ne istediğini biliyordum. Onu üstünde sadece kot pantolonla çok çekici bulduğumu biliyordu. Kavga çıkarmamıştım. Hiçbir zaman çıkarmıyordum. Onun beni istediği kadar ben de onu istiyordum.

Artık finaller ve gelecek güz dönemine kadar dersler de bittiğine göre, tamamen ona aittim.

Kamyoneti ileriye park edilmişti; hâlâ kamyonete takılı olan römorkun üstünde duran ATV'si yeni gibi tertemizdi ve ışıl ışıl parlıyordu.

Durup motoru kapattı ve dudaklarını boynuma gömerek beni öptü.

"Sana bir hediyem var" diyerek beni meraklandırmaya çalıştı.

Başımı çevirip, dudaklarımı yanağında gezdirdim. "Hediyemi zaten verdin." Parmaklarımı yeni arazi aracımın gidonunda gezdirdim ve bu sabahın altısında yaşadığım orgazmı hatırladım. Şu âna kadar çok güzel bir doğum günü olmuştu.

"Arazi aracı kendime de bir tane almak için bir bahaneydi" diye açıkladı.

Çenesini hafifçe ısırdım. "Peki, nedir bu sürpriz? Koleksiyonum için daha fazla antika mı?"

"Kasetler antika değildir Jordan" dedi ciddiyetle.

Güldüm. "Haklısın, haklısın. Klasik sayılırlar."

"Otuz yaşın üzerindeki arabalar gibi. Senin gibi!" diye cıvıldadım. "Sen bir klasiksin."

Eliyle ağzımı kapatarak kahkahalarımı bastırdı ve başını iki yana salladı. Süregelen şakamdan rahatsız olmuyordu. Yaşıyla sırf

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

o bunu hâlâ bir sorun olarak gördüğü için dalga geçiyordum ve ortamı hafifletmeye çalışıyordum.

Kasabadaki bir avuç insan da bunu tuhaf buluyordu. Ama bizim için hiçbir anlam ifade etmiyorlardı. Cole, ablam ve Shel yelkenleri suya indirmişlerdi; gerçi Cole diğerlerinden biraz daha yavaş davranmıştı ama önemli olan sadece onların ne düşündüğüydü.

Parmaklarını ısırarak ona sataştım ama birdenbire küçük, siyah bir deri kutu çıkarınca durdum.

Yüzüm düştü ve gülmeyi bıraktım.

Elini yüzümden çekerek, ben kutuya bakarken sessiz kaldı. Şu anda kafamdan milyonlarda farklı düşünce geçiyordu ama onları duyamıyordum çünkü kulaklarımda atan nabzım yüzümden sağır olmuştum.

Aman Tanrım. Bu bir... yüzük olamazdı, değil mi? Yani, bu konu hakkında hiç konuşmamıştık.

Her zaman ilişkimizin böyle sonuçlanacağını ummuştum ama Pike ufak bir yardım olmadan büyük adımlar atmazdı. Bunu hiç beklemiyordum...

Yavaşça uzanarak kutuyu elinden alıp açtım ve içindeki elmas yüzüğü görünce ağzım çöl gibi kurudu.

Gözlerime yaşlar doldu ve ağzım açık kaldı.

Bu bir güldü. Tıpkı Pike'ın geçen sene aldığı doğum günü pastamdaki süsler ve baharda evin çevresine diktiğim çiçekler gibi. Platin yaprakların ortasında küçük taşlarla süslenmiş büyük bir elmas duruyordu ve şimdiye kadar gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Güzeldi, özeldi ve tamamen beni anlatıyordu.

Benimle evlenmek mi istiyordu?

Şaşkına dönmüştüm; ağzımdan küçük bir hıçkırık çıktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye çıkıştım. "Çamurla kaplıyım!"

Bunu şimdi mi yapıyordu? Geçtiğimiz yıl içinde güzel ve temiz olduğum yüzlerce akşam yemeği ve kahvaltı varken...

Arkamda göğsü sarsılarak güldü ve kollarını belime doladı. "Çok güzelsin."

Başparmağımı büyük taşa sürttüm. Gerçekti. Bütün bunlar gerçekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunu uzun zamandır planlıyordum" dedi. "Ne yapmak ya da söylemek istediğimi bildiğimi sanıyordum ama şu anda hiçbir şey düşünemiyorum." Fısıldarken nefesi saçlarıma değdi. "Sanırım bir dizimin üstüne çökmeliydim, değil mi?"

"Hayır, beni bırakma." Sesim titriyordu.

Boğazımdaki sert yumruyu yuttum ve yüzüğü kutudan çıkarıp parmağıma taktım. Serin halka parmağıma bire bir uydu. Pike'ın elini alıp tutacağa yerleştirdim ve üstüne de kendi elimi koydum.

Ellerimiz kenetlenirken onun parmağında henüz bir yüzük yoktu. Ama olacaktı.

Kalbim dolup taşıyordu; dilim tutulmuştu. Pike kesinlikle beni şaşırtmıştı. Bana neyin peşinde olduğuna dair tek bir ipucu bile vermeden bunu yaptığına inanamıyordum.

Kenetlenmiş ellerimize baktım, geriye doğru ona yaslandım ve olacaklar için daha da heyecanlandım. Sanırım bir parçam –küçük bir parçam– hâlâ karar vermesini bekliyordu. Zihnimin bir köşesinde her zaman beni hâlâ çok genç görebileceği veya buna hazır olmadığımı düşüneceği korkusu vardı ama bilmeliydi ki...

Her günüm mutlu geçiyordu. Hiçbir şey daha iyi hissetmemi sağlamıyordu. Kollarıma birkaç yağmur damlası düştü, gökyüzündeki bulutlar sıklaştı ve sonunda derin bir nefes alabildim

"Ee, evet mi diyeceksin yoksa..." Cümlesini yarım bıraktı.

Sessizliğim karşısında ufak bir korku hissetmesi beni gülümsetti. "Evet." Dönüp onu öptüm. "Beni çok mutlu ediyorsun. Seni seviyorum."

Alnını benimkine dayadı. "Seni o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor bebeğim."

Tekrar dudaklarıma yapıştı ve yüzümü ellerinin arasına alarak beni öptü ve beni kışkırtan dil darbelerini her yerimde hissettim. Kesik kesik nefes almaya başladım ve burada yapayalnız olduğumuz için devamını kamyonette getirmeyi önermek üzereydim fakat yağmur hızlandı ve damlalar vücuduma çok daha hızlı çarpmaya başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Öpüşmeye ara verdim ve gözlerimi kısarak yağmura bakınca tepemizde fırtına bulutlarını gördüm. Bu sene yaz fırtınaları erkenden başlıyordu.

Pike aşağıya inerek bana yardım etti; ikimiz de kamyonetin yolcu koltuğu tarafına doğru koştuk. Pike bana kapıyı açtı.

"Şu işi bugün yapalım mı?" diye sorarak yepyeni, kullanılmamış kaskımı koltuktan alıp yere koydum.

"Evlenmekten mi bahsediyorsun?" diye sordu. "Düğünü pek umursamıyorsun, değil mi?"

Çamurlu tişörtünü çıkarıp kamyonetin kasasına atarken bana sırıttığını gördüm.

Açık duran kapının önünde dikilip omuz silktim. Büyürken hiçbir zaman partilere ve gösterişli giysilere özenmemiştim. Diğer genç kadınlar tema renkleriyle ve nedime elbiseleriyle ilgili hayaller kurarken, ben sadece sonrasıyla ilgileniyordum. Kocamla, çocuklarımla, okuldan sonra kurabiye kokan evimle, pikniklerle ve gezilerle ilgili hayaller...

Basamağa çıkıp kamyonete binmek üzereyken Pike beni tekrar aşağıya çekti. Ayaklarım hâlâ basamağın üzerindeyken geriye, Pike'ın çıplak göğsüne doğru düştüm ve kollarımı boynuna doladım.

"Aslında biraz umursuyorum" diyerek itirafta bulundu ve özür dilercesine, hafifçe irkildi. "Ben de daha önce hiç evlenmedim. Seni bir gelinliğin içinde görmeyi çok isterim."

Buna nasıl hayır diyebilirdim ki? Başımla onaylayarak onu tekrar öptüm. Aslında bu eğlenceli olabilirdi. Çamurda nişan fotoğrafları mı? Evet, lütfen.

Bana bakarak, "Benim aklımda Meksika vardı" dedi. "Cortez Denizi'nde bir kumsalda sadece sen, ben ve en yakınlarımızla evlenmeye ne dersin?"

Gülümsedim. "Tabii ki evet derim."

Bu tam bize göre bir düğün planıydı. Sessiz, özel ve mükemmel. Daha önce hiç gitmediğim bir yere gitmemin beni heyecanlandırmadığını söyleseydim yalan söylemiş olurdum. Bu kasabadan çok

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fazla çıkmamıştım ve bir pasaport alma fikri, Pike'ın beni içinde görünce düşüp bayılacağı bir gelinlik satın almak için alışverişe gitmek kadar heyecan vericiydi.

Yüzünde görmeyi umduğum ifadeyi düşündükçe içim içime sığmıyordu.

Bana baktı, sessizleşti ve gözleri ciddileşti. "Çocuk isteyecek misin?" diye sordu.

Bunun hassas bir konu olduğunu bildiğimden kalbim hopladı. "En azından bir tane isterim" diyerek, ürkekçe konuya girdim. "Sana uyar mı?"

Baştan başlamasını isteyerek ondan büyük bir fedakârlık beklediğimi biliyordum ama onun bebeğini doğurmayı çok istiyordum.

Er ya da geç.

Neyse ki kısa bir bocalamanın ardından başıyla onayladı. "Benim için sorun yok" diye cevap verdi. "Gerçi çok uzun süre bekleyemem yoksa çocuğun mezuniyet yemeğinde kıdemli vatandaş indirimi alırım."

Bir kahkaha attım.

"Ama diplomanı aldıktan sonra, tamam mı?" dedi. "Tamam."

Koltuğa oturdum ve çamurlu çizmelerimi çıkarıp kasaya, Pike'ın tişörtünün yanına yatağa attım ve şapkamı çıkarınca saçlarım yüzüme düştü.

"Biliyor musun..." diye konuya girdim. "Aslında biraz gerginim."

"Öyle mi?"

Başımı iki yana sallayarak kıs kıs güldüm. "Benden daha yaşlı ve çok daha tecrübeli bir adamla evleneceğim için..."

Bana yanaştı, kalçalarımı kavradı ve koltuğun kenarına, kendine doğru çekti. Elimi çıplak göğsünde gezdirdim.

"Başka erkeklerin karımın nelerden hoşlandığını bilmelerine gerek yok" dedi. "Tam da sevdiğim gibi."

Nereye varmaya çalıştığını anlayarak kaşlarımı kaldırdım. Üstümdeki kareli gömleğin düğmelerini yavaşça açtım ve Pike altına hiçbir şey giymediğimi görünce, gözlerinin fal taşı gibi açılmasını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

izledim. Gömleğimin önünü aralayarak, onu çıplak memelerimi izlemeye davet ettim.

"Peki sen neleri seversin?" Mutfakta parmağına yara bandı taktığım gece yaptığım gibi, onu kışkırttım.

Bakışları göğsüme kilitlendi ve gömleğin kollarımdan aşağıya kaymasına izin verdim. Yağmurun serinliğinde meme uçlarım sertleşti.

Fısıldarcasına konuştum. "Sanırım daha fazla pratiğe ihtiyacım var."

Bana bakarken gözleri koyulaştı ve arzuyla doldu. Basamağa çıkarak yağmurdan kurtuldu ve kamyonete girip, üstüme çıktı. Sırtüstü koltuğa uzanarak kemerini çözerken, bacaklarımı onun için açtım.

Dudaklarımız birbirinin üzerinde geziniyordu.

"Doğum günü kızı ne isterse" diye fısıldadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonsöz

Pike

Dokuz Yıl Sonra

Bir gök gürültüsü sessizliği deldi ve şimşek odanın içinde yanıp sönerken gözlerimi kırpıştırarak uyandım. İçimi çekerek gözlerimi ovuşturdum.

Kahretsin, daha fazla yağmur yağıyordu.

Hayır. Önümüzdeki iki hafta bu konuda endişelenmek benim işim değildi, bu yüzden endişelenmeyecektim. Dutch üstesinden gelebilirdi. (Buna inanmak zorundaydım.)

Jordan ve ben sabah olunca yola çıkacaktık ve yokluğumda işlerden Dutch sorumlu olacaktı. Dizüstü bilgisayarını eve bıraktığı ve araya gizlice iş sıkıştırmaya çalışmadığı sürece tüm ilgimi ona ve oğlanlara yönelteceğime söz vermiştim. Jordan'ın işi aynı zamanda hobisiydi; bu yüzden sevdiği bir şeyden bu kadar uzun süre uzak durmasını isterken kendimi biraz kötü hissediyordum.

Ama haklıydı. Çocuklarım bir ekrana gömülmediğiniz anlara da tanık olmalıydı.

Başımı çevirip ona baktım. Yan tarafına kıvrılmış, burnu ve dudakları koluma gömülmüştü; diğer elini göğsüme ve omzuma atmıştı. Omuz hizasındaki saçları yastığa saçılmıştı. Uzanıp örtüyü çıplak bacaklarının ve beyaz külotunun üzerine çektim. Meksika'daki balayımızda aldığı sarı tişörtü giymişti ve ikinci çocuğumuza dört aylık hamile olduğu hâlâ belli olmuyordu. İlk çocuğumuz Jake koridordaki odasında uyuyordu. *Jake Ryan Lawson*. Jordan ona

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

80'li yıllardan kalma bir gençlik filmdeki adamın adını vermişti ama bunu insanlara söylemiyordum. O isterse söyleyebilirdi ama ben kesinlikle bunu yapmayacaktım.

Elimi bacağına koyup tavana baktım.

Kırk sekiz yaşımdaydım. Altı yaşında bir oğlanla ve yolda başka bir çocukla ne işim vardı?

Ama mutluydum.

Yağmur damlaları pıtır pıtır camlara çarpıyordu ve Jordan'ın yanımda huzur içinde nefes aldığını hissediyordum. Gözlerimi kapadım. Hepsi benimdi. Evim, karım, ailem... *benimdi*. Bazen ne kadar şanslı olduğumu düşündükçe şaşkına dönüyordum ve tüm bunların gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum. Yakınımdayken hâlâ ona sokulmadan duramadığım ya da sonunda yalnız kaldığımızda bir an önce yatağa girmek için sabırsızlanmadığım bir an bile yoktu.

Birdenbire arka bahçeye astığımız çamaşırları hatırladım ve yataktan fırladım. "Kahretsin" diye mırıldanarak eşofman altımı giydim.

Odadan çıkıp koridorda yürürken Jake'in odasının önünde durup sessizce kapıyı araladım. Yatağında uyuyordu; Cole'un oğlu Parker da onun yanında sızmıştı. Kolları ve bacakları örümcek ağı gibi birbirine dolanmıştı. Sessizce güldüm. Onlara Jake'in Cole'un kardeşi olduğunu açıklamıştık; bu da onu Parker'ın amcası yapıyordu ama aynı yaşta olduklarından bu duruma anlam vermekte zorlanıyorlardı.

Onları ne zaman böyle görsem göğsüm dolup taşıyordu. Oğlum ve torunum daha çok kardeş gibiydiler ve bu başkalarına garip gelse de umurumda değildi çünkü biz şanslı bir aileydik.

Cole, Okinawa'da görevliyken karısı Kotori ile tanışmıştı ve şu anda ikisi de Las Vegas'ta, Kotori'nin şirketinin onu gönderdiği bir kongreye katılıyorlardı. İkisi baş başa kalabilsinler diye Parker'ı birkaç haftalığına bize davet etmiştik.

Kapıyı kapatıp merdivenlerden aşağıya koştum, duvarı süsleyen ve çoğunda yer aldığım bütün aile fotoğraflarımızın önünden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geçtim ve mutfaktan çamaşır odasına yürüdüm. Kurutucunun üstünden bir hasır sepet aldım ve arka bahçeye çıktım. Yağmur kuvvetsizdi ama keskin ve hızlı olduğundan sırtıma iğneler batıyormuş gibi oluyordu. Çamaşır ipine koşarak plaj havlularını ve Jordan'ın bavula koymak için son anda yıkamak istediği giysileri toplamaya başladım. Kuzeye yapacağımız araba yolculuğu için muhtemelen ihtiyaç duyacağımızdan daha fazla eşya almıştık ama şansıma göl evine gidecektik ve Jordan'ın falanca yolculukta satın aldığı spor ayakkabılarla daha iyi uyan o diğer pembe tişörtü yanında olmadığı için iki hafta boyunca siniri tepesinde olacaktı.

Çamaşırları toplayıp bütün mandalları torbaya doldurdum ve sepeti tekrar içeri taşıdım. Kurutucuyu açarak her şeyi içeri sokup makineyi çalıştırdım ve sabah uyandığımızda bitmiş olacak bir program seçtim.

Yukarıya geri dönerek yatak odamızın kapısını kapattım ve yatağa girdim. Jordan uykusunun arasında hemen beni buldu ve bana sarıldı. Kolumu ona doladım.

Usulca, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet." Onu alnından öperek, örtüyü üzerimize çektim. "Uyumaya devam et. Yarın büyük gün."

"Gök gürültülü fırtınalar sırasında uyuyamadığımı biliyorsun."

Göğsüm titreyerek güldüm çünkü o tam bir yalancıydı. Fırtınalar sırasında hiçbir zaman uyku sorunu yaşamamıştık. Yanımda ölüler gibi uyuyordu ve bununla gurur duyuyordum.

Aniden yüzünü görmek istedim, bu yüzden serbest elimle uzanıp kibrit kutusunu aldım, bir tanesini tutuşturdum ve başucumdaki mumu yaktım. Kibriti söndürürken oda yumuşak bir ışıkla parladı ve hâlâ gölgede duran ama biraz daha görünür hale gelen yüzüne baktım.

Uzun kirpiklerine ve güzel tenine. Binlerce saat, binlerce kez öptüğüm pembe dudaklarına. On yıldır ve milyonlarca farklı şekilde sevdiğim vücuduna. Şimdiye kadar ona alışmış olacağımı zannediyordum ama onu tekrar üstümde hayal ettiğimde bile penisim sertleşmeye başlıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başını kaldırdı ve irkilerek etrafına baktı. "Olamaz, giysiler" dedi.

"Onları topladım" dedim ve onu sakinleştirmek için bacağını okşadım. "Merak etme."

Rahatladı ve esneyerek başıyla onayladı.

Başını tekrar göğsüme koyarak, "Çocuklar iyi mi?" diye sordu.

"Evet. Kütük gibi uyuyorlar."

Sırtını sıvazlayarak uyuması için onu sakinleştirmeye çalışırken bacağını benimkinin üzerine doladığını hissettim. Dişlerimi sıktım. Bacaklarının arasındaki sıcaklık şimdi bana sirayet ediyordu. Kasıklarım seğirdi.

"Gergin misin?" diye fısıldadım. "Biraz."

Yarın Rockford'daki yeni müze için tasarladığı botanik bahçelerinin açılışında bir sunum yapacaktı. Üniversiteden mezun olduktan sonra birkaç yıl boyunca bir şirkette çalışmıştı ancak geçen yıl kendi şirketini kurmaya karar vermişti. Müze onun ilk büyük tek kişilik projesiydi ve müşterilerin çalışmalarından son derece memnun olmalarının yanı sıra, aynı zamanda birkaç yeni projeyi de beraberinde getirmişti. O bir sanatçıydı.

Ama herkesin önünde konuşmaktan nefret ediyordu, bu yüzden yarınki sunumun sancılı ama kısa olacağını tahmin ediyordum.

"Sadece hatırla." Saçlarını öptüm. "Sonrasında arabaya binip yola çıkacağız."

Kollarını bana doladı. "Sabırsızlanıyorum."

Sunumdan sonra, iki haftalığına bir göl evi kiraladığımız Minnesota'ya gidecektik. Ablası Cam ve zengin erkek arkadaşlarının sonuncusu da yakınlarda bir ev kiralamışlardı; Cam oğlunu da yanında getiriyordu ve istediğimiz zaman onlarla görüşebilirdik.

Üstelik bir geceliğine çocuklarla da ilgilenebilirlerdi.

Parmakları göğsümde gezindi ve tırnaklarını hafifçe karnımdan aşağıya doğru indirdi. Vücudum canlanmaya başlamıştı; rahatlayana kadar uyuyabileceğimi sanmıyordum.

"Uyandın mı?" diyerek ona takıldım. Başıyla onayladı. "Ya sen?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunu yaptığın zaman uyumak zor."

Güldü ve doğruldu, bir bacağını bana doladı ve üstüme çıktı. "Ah, yaşasın."

Tişörtünü çıkarınca hemen karnına dokunarak oğlumun ya da kızımın oturduğu o sert küçük tümseği hissettim.

Bana sırıtarak baktı, başını oyuncu bir şekilde yana yatırdı. Ona her baktığımda hâlâ sinemanın zemininde sürünen o kızı görüyordum. Daha o an beni etkilemişti.

"Seni seviyorum" dedim.

Üstümde durarak gözlerimin içine baktı ve elim memesine doğru kaydı.

"Ah, bekle." Başını kaldırdı ve mumu söndürmek için eğildi. Kalçalarımı ona yaklaştırarak, "Hayır, yanık kalsın" diye homurdandım. "Seni görmek istiyorum."

Bana baktı. "Kapıyı kilitledin mi?" Yüzümü buruşturdum. "Lanet olsun."

Bunu neden hep unutuyordum? Sanki Hayatımın yarısı boyunca çocuklu bir hayat sürmemişim gibi.

"Bizi görmelerine izin veremeyiz, değil mi?" diyerek beni azarlarken gülümsedi.

Geriye doğru yaslanarak gözlerini kapadı, bir an duraksadı, düşündü ve sonra gözlerini açarak, usulca mumu söndürdü. Oda karanlığa büründü; yatak odamızın duvarına yansıyan ve yağmur damlalarının ışıl ışıl görünmesini sağlayan ay ışığında, siluetinin yeniden üstüme çıktığını gördüm.

Kalçalarını sıktım ve bana sürtündüğünü hissettim. "Bana ne dilediğini söyleyecek misin?" diye sordum.

Beni öptü ve dudaklarıma doğru fısıldayarak, "Söylemek uğursuzluk getirir" dedi.

Öpücükleri boynumda aşağıya doğru kaydı ve başımı geriye atıp gözlerimi kapatıp "Ama şu kadarını söyleyebilirim" diye devam ederek hafifçe çenemi ısırdı. "Hep aynı şeyi diliyorum ve her gün gerçek oluyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



Doğum Günü Kızı'nı okuduğunuz için teşekkür ederim! Bu kitabı yazarken çok eğlendim; umarım siz de keyif almışsınızdır. Devil's Night ve Fall Away serilerindeki diğer romanlarımı sabırsızlıkla bekleyen ve kısa süreliğine başka bir yola sapmama izin veren kıdemli okurlarıma da teşekkürler. Hepinizi seviyorum!



BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Teşekkürler

Öncelikle ve her zaman okurlarıma teşekkürler –yanımda olduğunuz, heyecanınızı paylaştığınız ve her gün desteğinizi gösterdiğiniz, süregelen heyecanınız ve güveniniz için minnettarım. Teşekkür ederim.

Doğum Günü Kızı, Hideaway'i yazarken aklıma geldi ve bu hikâyeyi bir türlü unutamadım. Pike ile Jordan'a kafayı taktım, bu yüzden daha Hideaway bitmeden yazmaya başladım. Bana göre, bu benim en "aşk kokan" aşk hikâyem ve bu rutin değişikliğine gerçekten ihtiyacım vardı. Devam serileri arasında bana bu molayı verdiğiniz için teşekkür ederim.

Kill Switch üzerinde çalışmaya geri dönüyorum ve bundan sonra o kitabı yayımlamayı planlıyorum ama umarım Jordan'ın *Blue Palms Motel*'deki arkadaşı Danni'nin de konuyla bir şekilde ilgisi olan ayrı bir romanı olacağını duymak sizi mutlu eder. Danni'nin hikâyesinin adı ... Motel olacak ve 2019'da yayımlanacak.

Goodreads'e ekleyin - https://bit.ly/2q50qc6
Pinterest Panosunu takip edin - https://bit.ly/2Jk16lX

Gelelim sıradakilere...

Aileme –kocama ve kızıma çılgın programıma, şeker ambalajlarıma ve aklıma ne zaman bir diyalog, beklenmedik bir gelişme ya da yemek masasında bir sahne gelse dalıp gitmelerime katlandıkları için teşekkür ederim. İkiniz de gerçekten pek çok şeyi sineye çekiyorsunuz, sabrınız için teşekkür ederim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dystel, Goderich & Bourret LLC'deki ajanım Jane Dystel'e; senden vazgeçmem asla mümkün değil, benden kurtulamazsın.

PenDragon'lara teşekkürler; benim için Facebook'u güzelleştiriyorsunuz. İhtiyacım olan desteği sağladığınız ve her zaman yapıcı olduğunuz için teşekkürler. Özellikle çalışkan yöneticilere; Adrienne Ambrose, Tabitha Russell, Tiffany Rhyne, Katie Anderson ve Lydia Cothran'a teşekkürler.

Her hareketimi ince eleyip sık dokuyan bağımsız editörüm Vibeke Courtney. Bana nasıl yazacağımı ve doğrudan konuya girmeyi öğrettiğin için teşekkürler.

Teşekkürler Kivrin Wilson –yaşasın sessiz kızlar! Bizler en gürültülü beyinlere sahibiz.

Yazdıklarımı okuyan, ihtiyaç duyduğum güvenoyunu veren ve bir imza etkinliğinde hitap edeceğim en az bir kişinin olmasını sağlayan Milasy Mugnolo'ya teşekkürler.

Teşekkürler Lisa Pantano–bana zor sorularla meydan okuyorsun. Teşekkürler Jodi Bibliophile –Kovboylar yok. Anlaşıldı. Kasık kılı da yok. Asla.

Prezervatif de yok. Eh, bazen. Göz devirme–şeyyy, denedim. Okuduğun ve beni desteklediğin, ince mizah anlayışın ve beni her zaman gülümsettiğin için teşekkür ederim.

Kitaplar için harika çizimler yapan ve Pinterest panolarına kafayı yaktığım Lee Tenaglia! Teşekkür ederim. Gerçekten bu sektöre girmelisin. Konuşmalıyız.

Tüm blogculara teşekkürler –isimlerinizi sayamayacağım kadar fazlasınız ama hepinizi tanıyorum. Gönderilerinizi, etiketlerinizi ve bütün emeğinizi görüyorum. Boş zamanınızı okuyarak, değerlendirerek ve tanıtım yaparak geçiriyorsunuz ve bunu ücretsiz yapıyorsunuz. Siz kitap dünyasının can damarısınız; siz olmasaydınız ne yapardık bilmiyorum. Bitmez tükenmez çabalarınız için teşekkür ederim. Bunu tutkuyla yapmanız daha da inanılmaz.

Bir imza etkinliğinde her zaman yanıma gelip beni konuşturan Jay Crownover. Kitaplarımı okuduğun ve en büyük destekçilerimden biri olduğun için teşekkür ederim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İlk kitabım yayımlandıktan sonra bana mesaj gönderen ve Bully'yi ne kadar sevdiklerini söyleyen ilk yazarlar olan Tabatha Vargo ve Komal Petersen'e teşekkürler. Bunu asla unutmayacağım.

Hatırımı sormak için vakit ayıran ve "gerçek" Avustralya kurabiyeleri Tim Tams'lerden isteyip istemediğimi (her zaman istiyorum!) soran T. Gephart'a teşekkürler.

Ve B.B. Reid'e yazdıklarımı okuduğu, kız arkadaşlarını benimle paylaştığı ve destekçim olduğu için teşekkürler. Kafanın içine sızmak için sabırsızlanıyorum. Göz kırpmaca.

İnsanın akranları tarafından tanınması içini rahatlatıyor. Pozitiflik bulaşıcıdır, bu yüzden sevgiyi yaydığınız için yazar arkadaşlarıma teşekkür ederim.

Her yazara ve yazar olmayı amaçlayanlara -paylaştığınız hikâyeler için teşekkür ederim, sayenizde muhteşem bir kaçış arayışında olan mutlu bir okuyucu ve standartlarınıza uymaya çalışan daha iyi bir yazar oldum. Yazın, yaratın ve sakın durmayın. Sesiniz önemlidir ve kalbinizden geldiği sürece doğru ve iyidir.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM